

Michael Crichton

Sfera

(Sphere, 1987)

LA SUPRAFAȚĂ

LA VEST DE TONGA

Pentru multă vreme, orizontul nu fusese decât o linie monotonă, dreaptă și albastră, ce separa cerul de ocean. Elicopterul U.S. Navy înainta zburând aproape de valuri. În ciuda zgomotului și a vibrațiilor teribile ale paletelor, Norman Johnson adormise. Era obosit; călătorise mai bine de paisprezece ore cu diferite aparate de zbor militare. Nu era genul de lucruri cu care să fie obișnuit un profesor de psihologie în vârstă de cincizeci și trei de ani.

N-ar fi putut spune cât timp dormise. Când se trezi, orizontul îi apărură la fel de plat și de monoton; în față se iviseră semicercurile albe ale atolilor de corali.

— Ce sunt astea? întrebă el, conectând intercomul.

— Insulele Ninihina și Tafahi, îl lămură pilotul. Fac parte din arhipelagul Tonga, dar sunt nelocuite. Ați dormit bine?

— Așa și-așa.

Norman privea insulele succedându-se cu repeziciune: o fâșie de nisip alb, câțiva palmieri ce dispăreau apoi, lăsând locul oceanului neted.

— De unde v-au adus? întrebă pilotul.

— Din San Diego. Am plecat de acolo ieri.

— Deci ați venit pe ruta Honolulu - Guam - Pago?

— Întocmai.

— Lungă călătorie. Cu ce vă ocupați, domnule?

— Sunt psiholog, răspunse Norman.

— Vasăzică, doctor de nervi? conchise pilotul, rânjind, în fond, de ce nu? Au chemat aici tot soiul de oameni.

— Cum așa?

— De două zile transportăm oameni de pe Guam: fizicieni, matematicieni, biologi, tot ce vreți. Toți au fost aduși aici, la capătul lumii, în mijlocul Oceanului Pacific.

— Dar ce se petrece aici?

Pilotul îi aruncă o privire imposibil de deslușit prin ochelarii de protecție.

— Nu ni s-a dat nici o explicație, domnule. Dar dumneavoastră ce v-au spus?

— Mi-au zis că ar fi vorba de un avion prăbușit.

— Aha, făcu pilotul. De obicei sunteți chemat în astfel de situații?

— Da, mi s-a mai întâmplat.

De zece ani, Norman Johnson se afla pe lista echipelor de intervenție operativă din Cadrul FAA¹, constituite din experți care erau chemați de urgență să cerceteze dezastrele aeriene civile. Primul caz îl reprezentase catastrofa companiei United Airlines din 1976, la San Diego; apoi fusese chemat la Chicago, în 1978, și la Dallas, în 1982. De fiecare dată se întâmpla la fel: un apel telefonic grăbit, bagajul făcut la repezeală și absența de acasă pentru o săptămână sau mai mult. De data aceasta Ellen, soția lui, se supăraseră deoarece fusese chemat pe 1 iulie, ceea ce însemna că avea să lipsească pe 4 iulie, ratând astfel și tradiționalul lor picnic pe plajă. Tot acum, Tim avea să se întoarcă după anul doi de studenție de la Chicago, urmând să plece la munca din timpul verii, în Cascades. Iar Amy, care împlinise deja șaisprezece ani, abia se întorsese de la Andover și nu prea se înțelegea cu Ellen, mai ales când Norman absenta de la rolul lui de mediator. Automobilul Volvo făcea iar pe nebunul și, pe deasupra, existau toate șansele ca Norman să lipsească și de la aniversarea mamei sale, de săptămâna viitoare.

— Ce fel de accident mai e și ăsta? întrebaseră Ellen. N-am auzit de nici o catastrofă aeriană în ultimul timp.

Dăduse drumul la radio în timp ce Norman își făcea bagajul. Nici o știre despre vreun asemenea eveniment.

Când mașina oprise în fața casei sale, Norman constata că era un sedan tip U.S. Navy, șoferul fiind îmbrăcat în uniformă militară.

— Până acum n-au trimis niciodată o mașină a marinei, spusese Ellen, conducându-l pe scări, până la ușa din față. Să fie oare un accident militar?

— Nu știu.

— Când te-ntorci?

O sărută și îi spusese:

— Am să-ți telefonez. Promit.

Dar n-o sunase. Toți fuseseră politicoși și amabili, dar nu-i dăduseră voie să telefoneze. Mai întâi la Hick-ham Field, în Honolulu, apoi la Aerogara Navală din Guam, unde ajunsese la două dimineață și petrecuse o jumătate de oră într-o cameră care mirosea a benzină de avion, răsfoind prost un număr din

1 Federal Aviation Agency — Agenția Federală de Aviație

American Journal of Psychology, pe care-l purtase după el. La Pago Pago sosise odată cu răsăritul. Îl îmbarcaseră în grabă pe un elicopter Sea Knight care decolase imediat, îndreptându-se spre vest, pe deasupra palmierilor și a acoperișurilor de tablă ondulată, către Oceanul Pacific.

Se afla în elicopter de două ore, dormitând în cea mai mare parte a timpului. Ellen, Tim, Amy și aniversarea mamei sale păreau foarte departe.

— Unde ne aflăm exact?

— În Pacificul de Sud, între Samoa și Fiji, răspunse pilotul.

— Poți să-mi arăți pe hartă?

— N-am voie să fac asta, domnule. Oricum, nu v-ar folosi prea mult. Chiar în acest moment vă aflați la cel puțin două sute de mile de cea mai apropiată porțiune de uscat.

Norman privi la orizontul plat, în continuare albastru și lipsit de neregularități. "De necrezut", își zise el, spunând cu glas tare:

— Nu te plictisește priveliștea asta?

— La drept vorbind, nu, domnule. Sunt chiar bucuros să-l văd așa de liniștit. Cel puțin avem vreme bună. Dar nu va dura mult. Am auzit că se formează un ciclon în Insulele Amiralității și va ajunge aici în câteva zile.

— Și ce se-ntâmplă în cazuri de-astea?

— Toată lumea o roiește de pe-aici. Vremea e cam aspră prin părțile astea, domnule. Eu, de fel, sunt din Florida și-am văzut niscai uragane când eram copil, dar nu există nimic care să se compare cu un ciclon de Pacific, domnule.

Norman dădu din cap și zise:

— Mai avem mult de mers?

— Din clipă-n clipă trebuie să ajungem, domnule.

După două ore de monotonie, aglomerarea de nave apăru neobișnuit de interesantă. Se aflau acolo peste o duzină de vapoare de diferite tipuri, amplasate în cercuri aproximativ concentrice. Pe perimetrul exterior se puteau distinge opt distrugătoare cenușii ale U.S. Navy. Mai spre centru se aflau niște nave de mari dimensiuni, cu carene duble și spațioase, arătând ca niște docuri plutitoare; apoi niște ambarcațiuni greu de încadrat, cu punți plane pentru elicoptere, iar la mijlocul acestui aranjament cenușiu - două nave de culoare albă, fiecare având câte o punte întinsă și o "țintă" circulară.

Pilotul începu să le enumere:

— Puteți vedea spre exterior distrugătoarele care vă asigură protecția; apoi sunt navele RVS² pentru roboți, și cele de tip MSS³, pentru aprovizionare; și, la mijloc, navele OSRV⁴.

— OSRV?

— Nave de cercetare oceanografică, preciză pilotul, indicându-i cele două vapoare albe. John Hawes la stânga și William Arthur la dreapta. Vom apunța pe *Hawes*.

Elicopterul dădu ocol formației de vapoare, astfel că Norman putu vedea șalupele care se deplasau între nave, lăsând în urmă dâre mici și albe pe suprafața albastră a apei.

— Și toate astea pentru un avion prăbușit? Întrebă el.

— Hei, făcu pilotul rânjind, eu n-am pomenit nimic despre așa ceva! Verificați-vă centura de siguranță, domnule. Suntem gata de apunțare.

BARNES

Suprafața de apunțare, marcată cu vopsea roșie, crescú în dimensiuni și alunecă sub ei, în timp ce elicopterul cobora pe punte. Norman băjbăia la catarama centurii de siguranță, în timp ce un om îmbrăcat în uniformă US Navy se apropie în fugă și-i deschise ușa.

— Doctorul Johnson? Norman Johnson?

— Întocmai.

— Aveți vreun bagaj, domnule?

— Numai asta, spuse Norman, trăgând din spate o geantă diplomat.

Ofițerul o luă și-l întrebă:

— Aveți aparatură științifică sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Asta-i tot ce am la mine.

— Atunci să mergem, domnule. Țineți-vă capul aplecat, mergeți după mine și nu vă apropiați de coada elicopterului.

2 Remote Vehicle Support — Sprijinirea vehiculelor cu acționare de la distanță

3 Mission Support and Supply — Sprijinirea și aprovizionarea misiunii

4 Oceanographic Survey and Research Vessel — Navă de cercetare și inspecție oceanografică

Norman coborî, aplecându-se pe sub palete. Îl urmă pe ofițer, coborând scara îngustă a cărei balustradă frigea. În spatele său elicopterul se înalță de pe platformă, pilotul adresându-i un ultim salut. După plecarea elicopterului, simți dintr-odată aerul imobil și îngrozitor de fierbinte al Pacificului.

— Cum ați călătorit, domnule?

— Excelent!

— Aveți vreo nevoie?

— Nu, am tot ce-mi trebuie.

— Am vrut să spun: vreți să folosiți toaleta? preciză ofițerul.

— Nu, răspunse Norman.

— Mai bine, căci toate sunt înfundate.

— Nici o problemă.

— Astă-noapte ni s-a blocat instalația de apă. Sperăm totuși să rezolvăm problema cât de curând. În momentul ăsta avem o mulțime de femei la bord, domnule, adăugă ofițerul, iscodindu-l cu privirea pe Norman.

— Înțeleg.

— Dacă totuși aveți nevoie, puteți folosi un WC de serviciu,

— Mulțumesc, nu cred să fie nevoie.

— În cazul acesta, căpitanul Barnes dorește să vă vadă imediat, domnule.

— Aș dori mai întâi să-mi sun familia.

— Puteți să-i amintiți asta căpitanului Barnes, domnule.

De la soarele fierbinte de afară trecură printr-o ușă joasă într-un hol iluminat fluorescent. Aici era mult mai răcoare.

— Bine că măcar aerul condiționat nu s-a mai defectat în ultimul timp, spuse ofițerul.

— Se strică des?

— Numai când e cald afară.

Intrară apoi într-un atelier mare, cu pereți metalici, cu rafturi pentru scule și cabluri șerpuind pe podea, în care flăcările de acetilenă improșcau scânteii, în timp ce tehnicienii roboteau aplecați asupra bancurilor metalice și a unor mașinării complicate.

— Aici reparăm ROV⁵-urile, strigă ofițerul, încercând să acopere vacarmul. Lucrările cele mai dificile se execută pe navele-bază. Aici ne ocupăm doar de partea electronică. Pe aici, domnule.

Intrară pe o altă ușă, traversară încă un coridor și ajunseră

Într-o cameră largă cu tavanul jos și înțesată cu monitoare video. În clarobscurul încăperii, cinci-șase tehnicieni supravegheau ecranele colorate. Norman se opri să privească.

— De aici supraveghem activitatea pe instalațiile ROV, îi explică ofițerul. În fiecare moment, pe fundul oceanului se află trei sau patru roboți. Și asta în afară de MSB-uri și FD-uri, firește.

Norman auzea zgomotul de fond al comunicațiilor radio și frânturi de fraze pe care nu le putea pricepe. Pe un ecran apăruse un scafandru, pășind pe fundul oceanului, în lumina artificială stridentă, Norman observă că scafandru purta un costum de culoare albastră și o cască galbenă, turnată într-o formă deosebită.

— La ce adâncime se află? Întrebă el, arătând spre ecran.

— Nu știu exact, dar cam pe la trei-patru sute de metri.

— Și ce au găsit?

— Până acum doar o aripă imensă de titan, răspunse ofițerul privind în jur. Văd că nu apare pe nici un monitor în clipa asta. Bill, ai putea să-i arăți domnului Johnson aripa?

— Îmi pare rău, domnule, răspunse technicianul, dar Main Comp Ops-ul lucrează în sectorul 7, la nord de aici.

— Aha, sectorul 7 se află la vreo opt sute de metri de aripă, îl lămurii ofițerul pe Norman. Păcat, merita să o vedeți. Oricum, o veți vedea mai târziu, sunt sigur. Dar să mergem la căpitanul Barnes.

Pe coridor, ofițerul îl întrebă la un moment dat:

— Îl cunoașteți pe căpitan, domnule?

— Nu, de ce?

— Mă-ntrebam și eu. Era foarte nerăbdător să vă vadă. Îi suna pe cei de la comunicații în fiecare oră, să afle dacă ați sosit.

— Nu, nu l-am văzut niciodată.

— E un om foarte simpatic.

— Sunt sigur.

Ofițerul îi aruncă o privire peste umăr și spuse:

— Știți că despre el circulă o vorbă?

— Da? Care?

— Mai mult mușcă decât latră.

Ajunseră la o ușa pe care scria "Comandantul proiectului" și dedesubt, pe o plăcuță lustruită, "Căpitan Harold C. Barnes, USN". Ofițerul se dădu în lături și Norman intră într-o cabină cu

lambriuri. Din spatele unei stive de dosare se ridică un bărbat solid, îmbrăcat în cămașă.

Căpitanul Barnes era unul din acei militari puși la punct, în prezența cărora Norman se simțea parcă prea gras și nelalocul lui. La circa patruzeci și cinci de ani, Hal Barnes avea o ținută mândră și milităroasă, o expresie ageră, părul tuns scurt, o atitudine hotărâtă și o strângere de mână fermă, de politician.

— Bun venit la bord, doctore Johnson. Cum vă simțiți?

— Obosit, răspunse Norman.

— Sunt sigur, sunt sigur de asta. Veniți din San Diego?

— Da.

— Așadar, cam vreo cincisprezece ore de zbor. Doriți să vă odihniți?

— Aș vrea să știu ce se întâmplă, replică Norman.

— Vă înțeleg perfect, zise Barnes, încuviințând din cap. Ce v-au spus până acum?

— Cine?

— Cei care v-au luat din San Diego, tipii care v-au adus cu elicopterul până aici, sau cei din Guam, oricare din ei.

— Nu mi-au spus nimic.

— Ați vorbit cu vreun reporter, cu presa?

— Nu, nimic din toate astea.

— Perfect. Mă bucură ce-mi spuneți, zise Barnes zâmbind și arătându-i lui Norman un scaun.

Acesta se așeză recunoscător.

— Ce-ați zice de o cafea? întrebă Barnes, îndreptându-se către un filtru de cafea din spatele biroului său.

Deodată luminile se stinseră. Camera se cufundă în întuneric, cu excepția luminii care mai pătrundea printr-un hublou lateral.

— Fir-ar să fie! răcni Barnes. *Iarăși? Emerson! Emerson!*

Un sublocotenent intră pe o ușă laterală.

— Se lucrează la defecțiune, domnule!

— Ce s-a mai întâmplat de data asta?

— Avarie pe Nava ROV Bay 2, domnule.

— Da' parcă au fost adăugate niște linii suplimentare pe Bay

2!

— Se pare că s-a supraîncărcat și așa, domnule.

— Să se remedieze imediat, ați înțeles?

— Sperăm să rezolvăm problema cât de curând, domnule.

Ușa se închise și Barnes se reasează în fotoliu. Norman îi auzi vocea în întuneric.

— La drept vorbind, nu-i vina lor. Navele astea n-au fost concepute pentru sarcinile pe care le suportă acum și... ah, în sfârșit!

Luminile se aprinseră din nou. Barnes zâmbi.

— Parcă spuneai că doriți o cafea, doctore Johnson?

— Da, Neagră, dacă se poate.

Barnes îi umplu o ceașcă.

— În tot cazul, mă simt ușurat că n-ați discutat cu nimeni. În meseria mea, doctore Johnson, păstrarea secretului constituie grija cea mai mare. Mai ales când e vorba de o chestie ca asta. Dacă răsuflă ceva de-aici, vom avea multă bătaie de cap. Și sunt atât de mulți implicați acum... La naiba, cei de la CincComPac nici n-au vrut să-mi dea distrugătoarele până când n-am început să le vorbesc despre recunoașterea submarinelor sovietice. Imediat am obținut patru și apoi opt distrugătoare.

— Recunoașterea submarinelor sovietice? Întrebă Norman.

— Asta le-am spus celor din Honolulu. Trebuie să cunoști regula jocului ca să obții ce-ți trebuie într-o operațiune ca asta. Trebuie să știi cum se rechiziționează echipamentul în marina militară modernă. Dar fiți pe pace, sovieticii nu vor ajunge aici.

— Sunteți sigur?

Norman simțea că într-un fel sau altul îi scăpaseră premisele acestei conversații și încerca să le intuiască.

— Este foarte improbabil. Desigur, ei știu că suntem aici. Deja de vreo două zile ne-au și reperat prin sateliții lor, dar le-am trimis un flux constant de mesaje decodificabile despre exercițiile noastre de cercetare și salvare din Pacificul de Sud. Aceste manevre nu prezintă un interes prea mare pentru ei, cu toate că, bineînțeles, bănuiesc că am pierdut vreun avion și încercăm să-l recuperăm de-adevăratelea. S-ar putea chiar să suspecteze că încercăm să recuperăm niște focoaase nucleare, cum am făcut în Spania, în '68. Dar ne vor lăsa în pace pentru că, din punct de vedere politic, nu vor să se amestece în problemele noastre nucleare. Ei știu că și așa avem necazuri cu Noua Zeelandă.

— Țsta-i motivul acestei vânzoleli? Întrebă Norman.
Focoasele nucleare?

— Nu, slavă Domnului! În cazuri de-astea, imediat cineva de la Casa Albă s-ar fi simțit dator să anunțe presa. Așa că ne-am ferit de personalul Casei Albe. De fapt, în problema asta am

ocolit chiar și JCS-ul⁶. Toate rapoartele ajung direct de la secretarul apărării la președinte personal, preciză Barnes, răpăind cu degetele pe birou. Până acum, totul a fost în regulă. Iar dumneavoastră sunteți ultimul așteptat să sosească. Acum, că ați ajuns aici, vom închide Ușile și ne vom izola complet de cei de-afară.

Norman nu era încă complet lămurit și întrebă:

— Dacă focoasele nucleare nu sunt amestecate în accident, pentru ce atâta discreție?

— Ei bine, n-avem încă toate datele problemei.

— Prăbușirea a avut loc în ocean?

— Da. S-ar părea că exact pe locul unde ne aflăm noi acum.

— În cazul ăsta nu sunt supraviețuitori.

— Supraviețuitori? Barnes păru surprins. Nu, n-aș crede.

— Atunci, de ce am mai fost chemat aici?

Barnes privea în gol. Norman îi explică:

— De obicei sunt chemat la locul unor astfel de accidente când există supraviețuitori. ăsta e și rostul unui psiholog într-o astfel de echipă: să se ocupe de problemele traumatice acute ale supraviețuitorilor sau, când e cazul, ale rudelor acestora. Mai exact, de simțămintele, de temerile și de coșmarurile pe care le au de suportat. Cei care au supraviețuit unor astfel de accidente au adeseori un sentiment de vinovăție și de tulburare, legat de întrebarea de ce ei s-au salvat și ceilalți nu. Închipuți-vă o femeie călătorind cu soțul și cu copiii și, deodată, toți sunt morți și numai ea a rămas în viață. Cu așa ceva mă ocup eu.

Norman se așează din nou în fotoliu și conchise:

— Or, în situația unui avion scufundat la o adâncime de trei sute de metri nu se pune problema supraviețuitorilor. Așadar, ce caut aici?

Barnes îl privi fix. Părea stânjenit. Frunzări absent dosarele de pe birou.

— De fapt, aici nu e vorba de prăbușirea unui avion, doctore Johnson.

— Și atunci?

— Este vorba de prăbușirea unei *nave spațiale*.

După o scurtă pauză, Norman încuviință din cap:

6 Joint Chiefs of Staffs — șefii de state-majore ale armatei, forțelor aeriene și navale, împreună cu un președinte ales dintr-una din armele forțelor armate, constituind principalul corp de consilieri militari ai președintelui american

— Înțeleg...

— Nu vă surprinde?

— Nu. La drept vorbind asta explică multe. Faptul că o navă spațială militară s-a prăbușit în ocean explică de ce n-am auzit nimic la radio, de ce se păstrează secretul, de ce am fost adus astfel aici... Când s-a întâmplat?

Barnes ezită o clipă înainte de a răspunde:

— După câte putem estima, această navă spațială s-a prăbușit acum trei sute de ani.

FVN

Se lăasă liniștea. Se auzea doar zumzetul instalației de aer condiționat și, din camera învecinată, murmurul slab al comunicațiilor radio. Norman privi ceașca pe care o ținea în mână și observă o ciobitură pe buza acesteia. Se străduia să asimileze ceea ce i se spusese, dar mintea i se mișca prea leneș. Își zise: "Vasăzică, acum trei sute de ani. O navă spațială veche de trei sute de ani. Dar programul spațial abia dacă a fost înființat în urmă cu treizeci de ani. Nu se poate, Barnes se înșală, desigur. Dar cum ar putea Barnes să se înșele? US Navy n-ar fi trimis toate aceste nave și toți acești oameni dacă n-ar fi știut sigur ce se află acolo jos. O navă spațială veche de trei sute de ani! Dar cum e posibil? Nu se poate. Trebuie să fie altceva".

Încercă să se concentreze, dar mintea îi era șocată și încețoșată.

— E absolut sigur, continuă Barnes. Putem estima asta destul de precis după grosimea stratului de corali. Cei din Pacific cresc cu 2,5 cm pe an, iar obiectul, orice ar fi, este acoperit cu un strat gros de cinci metri de corali. Un adevărat munte. Bineînțeles, coraliu nu cresc la o asemenea adâncime, ceea ce înseamnă că actualul fund de ocean s-a prăbușit cândva, în trecut. Geologii spun că asta s-a întâmplat cam în urmă cu un secol, așa că am presupus o vârstă totală a navei de circa trei sute de ani. Deși s-ar putea să ne înșelăm. Ar putea fi totuși mult mai veche, de o mie de ani chiar.

Barnes schimbă din nou locul hârtiilor de pe birou și le aranja în teancuri ordonate, aliniindu-le marginile.

— Nu mi-e rușine să-ți spun, doctore Johnson, că treaba asta

mă sperie al dracului de tare. De *aia* te afli aici.

Norman clătină din cap:

— Tot nu mi-este clar.

— Ai fost adus aici datorită asocierii tale cu proiectul FVN.

— FVN? se miră Norman, gata să adauge: "Bine, dar FVN a fost o glumă!"

Văzând însă cât de serios era Barnes, fu bucuros că se abținuse.

Și totuși, FVN fusese într-adevăr o glumă. Tot ce era legat de acest proiect fusese de la bun început o glumă.

În 1979, în zilele de declin ale administrației Carter, Norman Johnson era asistent la California University din San Diego. În particular, cercetările sale erau dedicate dinamicii de grup și anxietății; din când în când activa și în echipele de intervenție la locul accidentelor aviatice. În acele zile, probleme esențiale erau găsirea unei locuințe pentru Ellen și copii, dorința de a continua să-și publice materialele și întrebarea dacă UCSD îi va menține postul.

Cercetările lui Norman erau considerate strălucitoare, dar psihologia *era* în mod evident influențată de moda intelectuală, iar interesul pentru studiile de anxietate era în scădere atâta timp cât mai mulți cercetători ajunseseră să o considere ca pe un deranjament pur biochimic, tratabil prin terapie farmaceutică. Unul dintre aceștia spusese chiar că "anxietatea nu mai constituie o problemă în psihologie, n-a mai rămas de studiat nimic aici". În mod similar, dinamica de grup erau considerate demodate, un domeniu care își cunoscuse zilele de glorie pe la începutul anilor șaptezeci, odată cu reuniunile grupurilor Gestalt⁷ și procedurile de brainstorming.⁸ Dar deja totul era doar o amintire.

Și totuși, Norman nu se putea împăca cu ideea. El era de părere că societatea americană era din ce în ce mai mult una în care oamenii lucrau în grup, nu individual; individualismul brutal

7 Un grup unitar, o configurație, un model sau un domeniu organizat având proprietăți specifice care nu pot fi obținute prin însumarea părților sale componente

8 Tehnică de grup folosită în rezolvarea unei anumite probleme prin care se acumulează informații, se stimulează gândirea creatoare, etc. prin încurajarea participării fără restricții la discuții

era acum înlocuit de ședințe comune nesfârșite, de decizii luate în grup. Într-o astfel de societate, comportamentul de grup ar fi trebuit să capete o importanță sporită. Și, de asemenea, nu era de părere că anxietatea, ca problemă clinică, putea fi vindecată cu pilule. Avea convingerea că o societate în care majoritatea rețetelor medicale se baza pe valium era, prin definiție, o societate cu probleme nerezolvate.

Abia odată cu preocupările pentru tehnicile manageriale japoneze, în anii optzeci, domeniul lui Norman reintrase în sfera de interes universitar. Tot atunci, dependența de valium fusese recunoscută ca preocupare generală și toate materialele despre terapia medicamentoasă pentru anxietate fuseseră reconsiderate. Dar, în tot acest timp, Norman se simțise ca și cum ar fi trăit undeva la marginea societății. (De aproape trei ani nu i se mai alocaseră fonduri pentru cercetare). Serviciul și găsirea unei case erau problemele cele mai stringente.

Spre sfârșitul anului 1979, în perioada cea mai neagră a vieții sale, fusese abordat de un tânăr avocat cu un aer solemn, de la Consiliul Securității Naționale din Washington, care stătea cu glezna rezemată de genunchiul celuilalt picior și trăgea cu nervozitate de ciorap. Avocatul îi spusese lui Norman că venise să-i ceară ajutorul. Acesta îi răspunsese că, dacă va putea, îl va ajuta. Atunci tânărul îi comunicase că dorea să-i vorbească despre "o gravă problemă de securitate națională cu care se confruntă astăzi țara noastră". La întrebarea care era acea problemă, răspunsul fusese:

— Pur și simplu, această țară nu este deloc pregătită pentru eventualitatea unei invazii extraterestre.

Tinerețea avocatului și faptul că, în timp ce-i vorbea, privea țintă la ciorap, îl făcuseră la început pe Norman să creadă că acesta era stânjenit de stupiditatea misiunii pe care o îndeplinea. Pe urmă însă, când își ridică privirea, Norman constată cu stupeoare că, de fapt, tipul era cât se poate de serios.

— O astfel de invazie ne-ar prinde realmente cu pantalonii în vine, zise tânărul.

Norman fu nevoit să-și muște buzele ca să nu pufnească în râs.

— Da, probabil că așa ar fi.

— Cei din Administrație sunt îngrijorați.

— Serios?

— Există, *la cel mai înalt nivel*, sentimentul că ar trebui

schiațat un plan pentru această eventualitate.

— Cu alte cuvinte, un plan de rezervă pentru situația unei invazii extraterestre...

Norman reuși într-un fel sau altul să-și păstreze seriozitatea figurii.

— Poate că "invazie" sună cam dur, opină avocatul. Am putea s-o mai îndulcim puțin și să-i spunem "contact": contactul cu extraterestrul.

— Înțeleg...

— Sunteți deja implicat în activitățile echipelor de intervenție civilă, doctore Johnson. Știți cum funcționează aceste grupe de intervenție rapidă. Dorim să aflăm de la dumneavoastră care ar fi componența optimă a unei astfel de echipe pentru o confruntare cu un invadator extraterestru.

— Înțeleg, răspunse Norman, întrebându-se cum ar putea ieși cu tact din încurcătură.

Ideea era în mod cert absurdă. Nu și-o putea explica decât ca pe o substituție: Administrația, confruntată cu probleme pe care nu le putea rezolva, decisese să se gândească la altceva.

În cele din urmă, avocatul își dresе glasul și îi propuse un studiu, specificând o sumă substanțială ce reprezenta bugetul de cercetare pe o perioadă de doi ani.

Întrezărind o șansă de a-și cumpăra astfel o casă, Norman acceptă.

— Mă bucur că ați acceptat, pentru că problema este cât se poate de reală.

— Păi sigur, răspunse Norman, încercând să ghicească vârsta avocatului și optând pentru douăzeci și cinci de ani.

— Va trebui să obținem o autorizație de securitate pentru dumneavoastră.

— E nevoie de așa ceva?

— Doctore Johnson, conchise avocatul, închizându-și servieta cu un pocnet sec, acest proiect este foarte, foarte secret.

— În ce mă privește, nici o problemă, replică Norman.

Și așa și era. Căci își putea imagina cum ar fi reacționat colegii săi dacă ar fi aflat ceva despre asta.

Începută ca o glumă, afacerea deveni în curând de-a dreptul bizară. Anul următor, Norman se deplasă de cinci ori la Washington pentru întâlniri cu personaje sus-puse din Consiliul Securității Naționale, având ca subiect pericolul presant și iminent al unei invazii extraterestre. Totul era extrem de secret.

Se puse de la început problema dacă proiectul lui trebuia înaintat către DARPA⁹, Agenția pentru proiecte de cercetare avansată în domeniul apărării, la Pentagon. Se hotărî că nu era cazul. La fel se procedă și cu întrebarea dacă trebuia înștiințată NASA. Un funcționar al administrației spuse la un moment dat:

— Doctore Johnson, aceasta nu e o problemă științifică, ci una legată de securitatea națională. Transparența nu-și are locul aici.

Norman era mereu surprins de rangul politicianilor cu care intra în contact. Astfel, un subsecretar de stat, lăsând deoparte dosarele de pe birou, referitoare la criza latentă din Orientul Mijlociu, îl întrebă:

— Ce crezi despre posibilitatea ca acești extratereștri să fie în stare să ne citească gândurile?

— Nu mă pot pronunța, răspunse Norman.

— Ei bine, problema mă preocupă. Cum poți negocia cu cineva care îți citește gândurile?

— Într-adevăr, e o problemă, admise Norman, furișând o privire la ceasul de la mână.

— La naiba, ne ajunge că rușii ne interceptează telegramele cifrate. Japonezii și israelienii ne-au descifrat codurile. Ne rugăm la Dumnezeu ca rușii să nu ajungă la faza asta. Dar chestia cu cititul gândurilor e gravă.

— O, da.

— Raportul duminică trebuie să țină cont de ea.

Norman promise că așa va fi.

Un funcționar de la Casa Albă îi spuse:

— Cred că-ți dai seama că președintele va dori să le vorbească personal acestor extratereștri. Se potrivește cu felul lui de-a fi.

— Îhî, făcu Norman.

— Ce vreau să subliniez este valoarea publicitară incalculabilă a situației. Gândește-te ce eveniment grandios: președintele îi primește pe extratereștri la Camp David!

— Cu adevărat grandios.

— Așa că, mai întâi de toate, cineva va trebui să-i înștiințeze pe extratereștri despre cine este președintele și care este protocolul discuțiilor. Doar nu ți-l imaginezi pe președintele Statelor Unite discutând cu reprezentanții vreunei alte galaxii fără o pregătire prealabilă. Ce părere ai, ăștia or vorbi engleza?

— Nu prea-mi vine să cred.

— Înseamnă că cineva va trebui să le învețe limba.
— E greu de spus cum va fi posibil.
— Poate că extratereștrilor le va fi mai convenabil să se întâlnească cu un membru al uneia din minoritățile noastre etnice, spuse omul de la Casa Albă. Oricum, e o posibilitate. Gândește-te la asta.

Norman promise că se va gândi.

Omul de legătură cu Pentagonul, un general-maior, îl invită la un prânz și la cafea îl întrebă ca din întâmplare:

— Ce fel de armament crezi c-ar putea avea extratereștrii?

— N-am nici o idee.

— Păi, ăsta-i aspectul esențial, nu crezi? Și care sunt punctele lor slabe. La urma urmei, s-ar putea ca acești extratereștri nici să nu fie umani.

— Da, e posibil.

— Ar putea fi niște insecte gigantice. Insectele astea pot suporta o doză mare de radiații.

— Da.

— Probabil că nici nu le putem atinge, spuse cu un aer posomorât omul Pentagonului, după care se învioră: Dar mă îndoiesc că ar rezista la o lovitură directă primită de la un dispozitiv nuclear cu o putere de ordinul megatonelor, ce zici?

— Nu, nu cred că ar rezista.

— I-ar vaporiza.

— Firește.

— Legile fizicii...

— Exact.

— Raportul dumitale va trebui să clarifice problema vulnerabilității nucleare a extratereștrilor.

— Da.

— Nu vrem să stârnim panică, mai spuse generalul. N-are sens, nu-i așa, să-i îngrijorăm și pe alții. Cei de la Joint Chief of Staffs ar fi mai liniștiți dacă ar afla că extratereștrii sunt vulnerabili la armele noastre nucleare.

— Voi ține cont de asta, spuse Norman.

În cele din urmă, seria de ședințe se încheie. Îl lăsară să-și scrie raportul. Astfel că, analizând speculațiile publicare despre viața extraterestră, își dădu seama că, la urma urmelor, generalul de la Pentagon nu greșea prea mult. Problema reală legată de contactul cu extratereștrii - dacă într-adevăr exista o asemenea problemă - era legată de panică. Panica psihologică.

Singura experiență umană de proporții legată de extraterestri fusese transmiterea la radio, în 1938, a "Războiului lumilor", datorată lui Orson Welles. Reacția fusese fără echivoc: oamenii se arătasera îngroziți.

Norman își înaintase raportul, intitulându-l "Contactul cu o posibilă civilizație extraterestră". Îi fusese returnat cu sugestia ca titlul să sune "mai tehnic" și pentru a se elimina din el "orice aluzie la faptul că respectivul contact cu extraterestrii era doar o posibilitate" întrucât, în anumite cercuri ale Administrației, acest eveniment era considerat aproape sigur.

Revizuit, dosarul lui Norman fusese în mod corespunzător clasificat ca "strict secret", cu titlul "Recomandări pentru echipa umană de contact în vederea interacțiunii cu forme de civilizație necunoscute (FVN)". Așa cum prevăzuse Norman, echipa de contact FVN cerea individualități deosebit de stabile. În raportul său scrisese...

— Mă întreb, spuse Barnes deschizând un dosar, dacă recunoști acest citat:

"Echipele de contact FVN trebuie să fie pregătite pentru un impact psihologic deosebit de sever. Aproape cu siguranță vor apărea reacții de anxietate extremă. Trebuie, determinate trăsăturile de caracter ale persoanelor care pot suporta asemenea anxietăți.

Anxietatea care apare la confruntarea cu forme de viață necunoscute nu a fost îndeajuns studiată. Temerile implicate de contactul cu o nouă formă de civilizație nu sunt și nu pot fi anticipate în întregime. Dar cea mai probabilă consecință a unui astfel de contact este teroarea absolută".

Barnes închise dosarul cu zgomot:

— Mai știi cine a spus asta?

— Da. Eu am spus-o.

În cadrul bugetului NSC¹⁰, Norman efectuase o serie de studii de dinamica grupului în condiții de anxietate psihosocială. Ghidându-se după procedurile Asch și Milgram, el crease mai multe situații în care subiecții nu știau că sunt supuși unui test. Odată, unui astfel de grup i se indicase să ia liftul până la un alt

etaj pentru a participa la un test. Liftul se blocase între etaje. Subiecții erau observați cu o cameră ascunsă.

Pe aceeași temă, apăreau și "variațiuni". Uneori apărea anunțul "Lift în reparație"; câteodată se putea, comunica telefonic cu "mecanicul", alteori nu; altădată tavanul se prăbușea, iar luminile se stingeau; în fine, se putea întâmpla ca podeaua să fie transparentă.

În altă situație, subiecții fuseseră îmbarcați într-un camion și duși în deșert de un "lider de experiment", care mai întâi constatasese că i se terminase benzina și apoi suferise "un atac de inimă", lăsându-i pe ceilalți la ananghie.

În versiunea mai dură, subiecții fuseseră urcați într-un avion și, în timpul zborului, pilotul suferise un "atac".

În pofida nemulțumirilor tradiționale legate de astfel de teste - că erau sadice, că erau provocate artificial, că subiecții "simțeau" că situațiile erau puse la cale - Norman putuse colecta o cantitate impresionantă de informații utile despre grupurile supuse unui stres de anxietate.

Astfel aflase că reacțiile de teamă sunt minimalizate atunci când grupul era puțin numeros (până la cinci membri), când membrii grupului se cunoșteau între ei, când se puteau vedea și nu erau izolați, când grupul avea un scop comun bine definit și limitele de timp erau fixe, când alcătuirea grupului era mixtă în ce privește vârsta și sexul și, în fine, când membrii grupului aveau o mare toleranță la fobii, determinată prin testele LAS pentru anxietate, toleranță care era asociată cu constituția de tip athletic.

Rezultatele studiului fuseseră prezentate sub forma unor tabele statistice dense, deși Norman știa că de fapt nu făcuse decât să probeze o aserțiune de bun simț; dacă te afli într-un lift blocat, cel mai indicat este să fii cu niște tipi atletici, relaxați, pe care îi cunoști, ca lumina să fie aprinsă și să știi că cineva se străduiește să te scoată de acolo.

Și totuși, Norman realizase că unele dintre rezultatele sale se opuneau logicii bunului simț. Așa, de exemplu, era importanța compoziției grupului. Grupurile compuse în întregime din bărbați sau femei erau mult mai neajutorate în situații de stres decât cele mixte; grupurile formate din indivizi de aproximativ aceeași vârstă erau mult mai slabe decât cele în care indivizii aveau vârste diferite. Iar grupurile preexistente, formate dinainte pentru un alt scop, se comportau cel mai prost (la un moment

dat supusese la stres o echipă de baschetbaliști profesioniști care clacase imediat).

Cu toate că cercetările sale erau merituoase, Norman rămăsese neliniștit în privința destinației de bază a studiului său - invazia extraterestrilor - pe care o considera speculativă până la limita absurdului. Se simțise destul de jenat ca să-și prezinte raportul, mai ales după ce-l rescrisese ca să pară mai semnificativ decât știa că este.

Așa că se arătase ușurat când Administrația Carter nu fusese încântată de el. Nici una din recomandările sale nu fusese aprobată. Administrația nu era de acord că teama constituia o problemă; membrii ei considerau că emoțiile umane predominante aveau să fie surpriza și o stare de venerație. Mai mult decât atât, Administrația preferase un grup de contact mai numeros, de treizeci de persoane, compus din trei teologi, un avocat, un medic, un reprezentant al Departamentului de Stat, unul din Joint Chiefs, un grup selectat din branșa legislativă, un inginer aerospațial, un exobiolog, un fizician nuclear, un antropolog și o personalitate de la televiziune.

În tot cazul, președintele Carter nu fusese reales în 1980, iar Norman nu mai auzise nimic despre propunerile sale privind echipa FVN. Nimic, vreme de șase ani.

Până acum.

— Îți amintești echipa FVN propusă de tine? îl întrebă Barnes.

— Desigur, răspunse Norman.

Norman recomandase o echipă formată din patru inși - un astrofizician, un zoolog, un matematician, un lingvist și un al cincilea membru a cărui misiune era să observe comportarea și atitudinea membrilor activi ai echipei.

— Ce părere ai despre asta? spuse Barnes, întinzându-i o foaie de hârtie.

ECHIPA DE INVESTIGARE A ANOMALIEI

PERSONAL USN/MEMBRI AUXILIARI

1. Harold C. Barnes, căpitan, comandant proiect USN
2. Jane Edmunds, subofițer USN cl. I, tehnician prelucrare date.
3. Tina Chan, subofițer USN cl. I, tehnician electronist.
4. Alice Fletcher, subofițer USN, șef personal auxiliar habitat Deepsat.

5. Rose C. Levy, auxiliar cl. II, habitat Deepsat.

MEMBRII ECHIPEI CIVILE

1. Theodore Fielding, astrofizician/geolog planetar.

2. Elizabeth Halpern, zoolog/biochimist.

3. Harold J. Adams, matematician/logician.

4. Arthur Levine, biolog marin/biochimist.

5. Norman Johnson, psiholog.

După ce studie lista, Norman spuse:

— Este exact echipa propusă de mine inițial, cu excepția lui Levine. La vremea respectivă, chiar i-am intervievat și i-am testat.

— Corect.

— Dar dumneata însuși ai spus că probabil nu sunt supraviețuitori. Că în interiorul acelei nave spațiale nu există nici o formă de viață.

— Da, dar dacă greșesc?

Barnes își privi ceasul.

— La ora unsprezece voi face instructajul echipei. Aș vrea să vii și dumneata și să-mi spui ce crezi despre membrii grupului. În fond, ți-am respectat recomandările din raportul FVN.

"Mi-ai respectat recomandările, își zise Norman, simțind că-i vine rău. Dumnezeuule, dar nu făceam decât să-mi plătesc casa!".

— Am știut că ai să te grăbești să profiți de prilejul de a-ți pune în practică ideile. De aceea te-am inclus în echipă ca psiholog, cu toate că un individ mai tânăr ar fi fost mai potrivit.

— Îți sunt recunoscător, spuse Norman.

— Știam eu, zise Barnes, zâmbind cu un aer optimist.

Îi întinse apoi o mână solidă și-i spuse:

— Bun venit în echipa FVN, doctore Johnson.

BETH

Norman fu condus apoi în cabina sa strâmtă și cenușie, asemenea unei celule de închisoare. Valiza i se odihnea pe cușetă. Într-un colț, un terminal de calculator, cu claviatura aferentă. Lângă el, un manual gros, cu coperti albastre.

Se așează pe patul tare și neprimitor. Se rezemă cu spatele de o țeavă de pe perete.

— Bună, Norman, se auzi o voce caldă. Mă bucur să constat că te-au vârât și pe tine în chestia asta. E opera ta, nu-i așa?

O femeie se opriese în cadrul ușii: Beth Halpern, zoologul echipei, era alcătuită din contraste. Era o femeie înaltă, colțuroasă, la treizeci și șase de ani, pe care o puteai considera drăguță, în ciuda trăsăturilor aspre și a aparenței aproape masculine a corpului. În anii de când Norman nu o mai văzuse, părea că-și accentuase latura sportivă și mai mult. Beth practicase cu succes atletismul și halterele; venele și mușchii i se conturau pe gât și pe brațe, iar picioarele, sub pantalonii scurți, se reliefa pline de forță. Avea părul tuns scurt, abia o idee mai lung ca al unui bărbat.

În același timp însă, purta bijuterii, se machia și se mișca seducător. Vocea îi era caldă, iar ochii mari și umezi, în special când vorbea despre ființele pe care le studia. În acele momente devenea aproape maternă. Unul din colegii ei de la Universitatea din Chicago o poreclise "mama Natură cu mușchi".

Norman se ridică și primi o pupătură pe obraz.

— Avem cabinele învecinate și am auzit când ai intrat. Când ai ajuns aici?

— Acum o oră. Cred că sunt încă șocat, răspunse Norman. Tu crezi toate astea? Chiar crezi că e ceva adevărat?

— Eu cred că ăla e adevărat, spuse Beth, arătându-i manualul cu coperti albastre de lângă computer.

Norman îl ridică și-i citi titlul: "Reglementări privind comportarea personalului în timpul operațiunilor militare secrete". Frunzări paginile pline cu paragrafe de regulamente.

— În esență, spune că ori îți ții gura, ori vei petrece o lungă perioadă de timp într-o închisoare militară. Fără telefoane, de afară înăuntru sau invers. Da, Norman, cred că trebuie să fie adevărat.

— Și chiar este o astronavă acolo jos?

— Acolo jos se află *ceva*. E destul de tulburător.

Începu să vorbească mai repede.

— Numai pentru biologie posibilitățile sunt uluitoare. Tot ce știm despre viață se datorează studierii formelor de viață de pe propria noastră planetă. Și, într-un fel. Întreaga viață de pe Pământ este aceeași. Fiecare ființă, începând cu algele și terminând cu oamenii, are la bază același plan, structura ADN.

Acum am putea avea ocazia să intrăm în contact cu o formă ele viață complet diferită, în toate privințele. În fine, e ceva excitant.

Norman încuviință absent. Se gândea la altceva.

— De ce ai spus "fără telefoane de afară înăuntru sau invers"? I-am promis soției c-am s-o sun.

— Și eu am vrut s-o sun pe fiică-mea și mi-au spus că legătura cu continentul nu funcționează. Marina militară are mai mulți sateliți decât cea civilă și cu toate astea se jură că n-au nici o linie disponibilă pentru convorbiri cu exteriorul. În cele din urmă, Barnes a fost de acord să trimit o telegramă. Asta-i situația.

— Câți ani are acum Jennifer? întrebă Norman, încântat că-și reamintise numele fetei.

"Dar oare cum îl chema pe soțul ei? Era fizician sau ceva asemănător. Un tip blond, spălăcit. Avea barbă și purta papion."

— Nouă. Joacă acum în echipa de pitici din Evanstone. Nu prea are treabă cu școala, dar la baseball e dată naibii. Dar ai tăi ce mai fac? Ellen?

— E bine. Și copiii sunt bine. Tim este în anul doi la Chicago. Amy e la Andover. Ce face...

— George? Am divorțat de trei ani. George și-a petrecut un an la CERN - Geneva căutând particule exotice și cred c-a găsit ce-a căutat. E franțuzoică. El zice că gătește foarte bine.

Săltă din umeri.

— Oricum, treaba îmi merge bine. În ultimul an am lucrat cu cefalopodele: calmari și caracatițe.

— Și cum a fost?

— Interesant. Inteligența blândă a acestor vietăți, în special a caracatițelor, îți dă un sentiment ciudat. Să știi că o caracatiță e mai deșteaptă decât un câine și, probabil, ca animal de casă ar fi fost mai nimerită. E o ființă minunată, inteligentă și foarte emotivă. Din păcate, noi nu gândim niciodată în felul ăsta despre ele.

— Îți mai vine să le mănânci acum? întrebă Norman.

— Vai, Norman, zâmbi ea, încă mai legi totul de mâncare?

— Oricând am ocazia, răspunse Norman, bătându-se ușor pe stomac.

— Ei bine, n-o să-ți prea placă mâncarea pe-aici. E groaznică. În orice caz, răspunsul e nu, spuse ea, trosnindu-și degetele. N-aș mai mânca o caracatiță acum, când știu atâtea lucruri despre ele. Să nu uit: ce știi despre Hal Barnes?

— Nimic, De ce?

— M-am interesat. Se pare că Barnes nu este omul marinei. Este un "fost".

— Vrei să spui că s-a retras?

— În '81. La început s-a specializat ca inginer aeronautic la CalTech, iar după ce s-a retras a lucrat un timp pentru Grumman. Pe urmă, membru al Consiliului Științific al US Navy, de pe lângă Academia Națională, apoi asistent al subsecretarului de stat pentru apărare și membru al DSARC, Consiliul pentru analiza achizițiilor pentru sistemul de apărare. De asemenea, membru al Consiliului științific al apărării, care îi sfătuiește pe cei din Joint Chieri și pe secretarul apărării.

— În ce probleme?

— Achiziții de armament, spuse Beth. Este omul Pentagonului, care sfătuiește guvernul în privința dotărilor cu armament. Întrebarea este cum a ajuns să conducă un asemenea proiect?

— Mă depășește, spuse Norman.

Se așează pe cușetă și-și scoase pantofii din picioare. Brusc îl cuprinse oboseala. Beth se rezemă de tocul ușii.

— Pari a fi în formă, remarcă Norman, gândindu-se că până și mâinile ei inspirau forță.

— Așa s-ar zice. Am o mare încredere în ce va veni. Dar tu ce crezi? Ai să te descurci?

— Eu? De ce nu?

Aruncă o privire spre burtă. Ellen stătea tot timpul cu gura pe el să facă ceva și să scape de ea, așa că din când în când se mai ducea câteva zile la gimnastică, dar n-avea nici o șansă să devină mai suplu. Adevărul era că pentru el nu mai avea importanță: avea cincizeci și trei de ani și era profesor universitar, ce dracu!

Îl fulgeră un gând.

— Ce-ai vrut să spui cu "încredere în ce va veni"? Ce va veni?

— Păi, până acum numai zvonuri. Dar sosirea ta pare să le confirme.

— Ce zvonuri?

— Ne vor trimite jos, spuse Beth.

— Jos, unde?

— Pe fundul oceanului. Lângă astronavă.

— Bine, dar sunt trei sute de metri adâncime! Cercetările se fac cu roboți-submersibili.

— În zilele noastre, trei sute de metri nu mai reprezintă o problemă, spuse Beth. Tehnologia actuală o poate rezolva. De altfel, în acest moment, jos se află deja câțiva scafandri ai Marinei Militare. Umblă vorba că au instalat un habitat special pentru ca echipa noastră să poată coborî și locui pe fundul mării circa o săptămână și să deschidem astronava.

Pe Norman îl trecură fiorii. În timpul activității de la FAA fusese expus la tot soiul de orori. Odată, în Chicago, la un accident aviatic care se extinsese pe întreg terenul unei ferme, călcase pe ceva flasc. Crezuse că era o broască, dar de fapt era mâna unui copil, separată de trup. Altădată, văzuse cadavrul carbonizat al unui bărbat încă prins în curelele scaunului; scaunul fusese azvârlit în curtea unei case de la suburbii și stătea rezemat de o cădiță de baie din plastic. Iar la Dallas putuse vedea cum anchetatorii, cățârați pe acoperișurile caselor, adunau părți din trupuri omenești, punându-le în saci...

Activitatea într-o echipă de acest gen presupunea o extraordinară vigilență psihologică, pentru că oricând puteai fi copleșit de cele văzute. Dar niciodată nu fusese expus vreunui risc personal, vreunui risc fizic. Singurul risc era cel al coșmarurilor...

Acum însă, perspectiva de a coborî la o adâncime de trei sute de metri pentru a cerceta un naufragiu...

— Ce-i cu tine? îl întrebă Beth Arăți cam palid.

— Nu-mi amintesc să fi pomenit cineva despre coborârea pe *fundul oceanului*.

— Ei, zvonuri. Odihnește-te, Norman. O să-ți facă bine.

INSTRUCTAJUL

Cu puțin înainte de ora 11, echipa FVN se adună în camera de instructaj. Norman era curios să-i vadă pentru prima oară reuniți pe membrii grupului selectat de el în urmă cu șase ani.

Ted Fielding era un tip solid, simpatic și cu un aer încă băiețos la cei patruzeci de ani ai săi, îmbrăcat în șort și tricou. Ca astrofizician la Jet Propulsion Laboratory din Pasadena, se remarcase printr-o importantă activitate de stratigrafie aplicată la Mercur și la Lună, deși era cunoscut mai ales datorită studiilor

asupra canalelor din Mangala Vallis și Valles Marineris de pe Marte. Situate pe ecuatorul marțian, aceste uriașe canioane aveau o lungime de circa patru mii de kilometri, adică de zece ori mai lungi și de două ori mai adânci decât Grand Canyon. Iar Fielding fusese printre primii care ajunseseră la concluzia că, în privința compoziției, planeta cea mai asemănătoare cu Pământul nu era nicidecum Marte, cum se crezuse, ci micul Mercur, având un câmp magnetic asemănător celui terestru.

Fielding avea un fel de-a fi deschis, optimist și pompos. La JPL apărea la televiziune ori de câte ori avea loc o lansare de rachetă, câștigându-și astfel o oarecare celebritate; se recăsătorise recent cu o crainică de televiziune din Los Angeles; aveau deja un copil.

Ted era de multă vreme un susținător al existenței vieții în alte lumi și, în consecință, al programului SETI¹¹ de căutare a inteligenței extraterestre, considerat de alți savanți ca o pierdere de timp și bani. Acum zâmbea fericit spre Norman:

— Am știut dintotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, vom ajunge la dovada existenței vieții pe alte planete, în sfârșit, acum avem această dovadă, Norman. E un moment deosebit. Și sunt încântat mai ales de formă.

— De formă?

— De forma obiectului din adâncuri.

— Ce-i cu ea? se interesă Norman, care nu auzise nimic despre formă.

— Am fost în camera monitoarelor și am urmărit imaginile transmise de roboți. Au început să degajeze forma de sub corali. Și nu este rotundă, adică nu e o farfurie zburătoare, continuă Ted. Slavă Domnului! Asta-i va mai potoli probabil pe cei din tabăra celor săriți de pe fix.

Zâmbi.

— "Cu răbdare și cu vrere, faci din aguridă miere", nu-i așa?

— Cred că da, spuse Norman.

Nu știa exact ce voise Fielding să spună, dar Ted avea o slăbiciune pentru citate. Se considera un om al Renașterii și, prin dese citate din Rousseau și Lao Tse, căuta să-ți reamintească acest lucru. Și totuși, nu era nimic rău intenționat în ceea ce făcea. Cineva spusese odată că Ted era o "enciclopedie ambulantă" și asta se răsfrângea și asupra discursului său. Avea ceva nevinovat, aproape naiv în felul în care reușea să se facă

iubit. Norman îl simpatiza.

Nu era la fel de sigur în privința lui Harry Adams, matematicianul sobru de la Princeton, pe care nu-l mai văzuse de șase ani. Harry era un negru înalt, foarte slab, care purta ochelari cu rame subțiri și era tot timpul încruntat. Purta un tricou cu inscripția "Matematicienii nu greșesc", în genul celor purtate de studenți și într-adevăr nu-și arăta cei treizeci de ani. Era evident cel mai tânăr membru al grupului și, probabil, cel mai important.

Mulți teoreticieni susțineau că era imposibilă comunicarea cu extraterestrii, cu care ființele umane nu aveau nimic în comun. Acești gânditori arătasera că, așa cum fizicul uman este rezultatul a nenumărate evenimente evolutive, la fel se întâmplase și cu gândirea umană. Modul nostru de a gândi ar fi putut fi cu totul altui. Nu exista nimic inevitabil în felul nostru de a privi universul.

Oamenii au deja probleme în comunicarea cu ființele inteligente terestre, cum ar fi delfinii, pur și simplu pentru că aceștia trăiesc într-un mediu complet diferit și au un aparat senzorial diferit.

Și totuși, oamenii și delfinii ar putea apărea ca virtual identici în comparație cu diferențele enorme care îi separă de o vietate extraterestră - produs al unei evoluții divergente într-un mediu planetar diferit. Astfel că este improbabil ca un extraterestru să vadă lumea așa cum o vedem noi. De fapt, s-ar putea să n-o vadă deloc. Ar putea să fie orb și să descopere lumea cu ajutorul unui simț hiperdezvoltat al mirosului, al temperaturii sau al presiunii. S-ar putea să nu existe nici un mod de comunicare cu o astfel de ființă, nici o platformă comună de dialog. Sau, cum spunea cineva, "cum să-i explici unui șarpe orb poemul despre narcise al lui Wordsworth?"

Dar matematica era domeniul cunoașterii cel mai susceptibil de a fi comun. De aceea rolul matematicianului în echipă era crucial. Norman îl alesese pe Adams deoarece, în ciuda tinereții sale, avusese deja contribuții importante în diferite domenii ale matematicii.

— Harry, tu ce crezi despre toate astea? spuse Norman, trântindu-se în fotoliul de lângă Adams.

— Cred că e o evidentă pierdere de timp, răspunse acesta.

— Te referi la aripa găsită sub apă?

— Nu știu ce este, dar știu exact ce nu este. Nu este o rachetă dintr-o altă civilizație.

Ted, aflat în apropiere, întoarse capul agasat. Era limpede că cei doi avuseseră deja o discuție pe această temă.

— De unde știi? întrebă Norman.

— Un calcul simplu, răspunse Harry, gesticulând plictisit. De-a dreptul banal. Cunoști ecuația lui Drake?

Norman o știa. Era una din supozițiile faimoase din literatura despre viața extraterestră. Și totuși spuse:

— Amintește-mi-o tu.

Oftând iritat, Harry luă o foaie de hârtie.

— Ceea ce înseamnă că probabilitatea P ca viața inteligentă să se dezvolte într-un sistem stelar este o funcție a probabilității ca steaua să aibă planete, legată de numărul planetelor locuibile, de probabilitatea ca viața inteligentă să evolueze pornind de la viața simplă și de probabilitatea ca viața inteligentă să ajungă la comunicațiile interstelare într-un interval de cinci miliarde de ani. Asta e tot ce ne spune ecuația.

— Aha, făcu Norman.

— Problema constă în faptul că nu dispunem de dovezi. Fiecare probabilitate trebuie presupusă. Și este la fel de ușor să iei anumite valori, așa cum face Ted, și să tragi concluzia că există probabil mii de civilizații inteligente, precum este să iei alte valori, așa cum fac eu, și să obții că, probabil, nu există decât o singură civilizație, a noastră. Iar în această situație, orice ar fi acolo jos, *nu* este produsul unei civilizații extraterestre. Așa că ne pierdem vremea pe-aici.

— Atunci ce este? insistă Norman.

— Este expresia absurdă a unei speranțe romantice, spuse Adams, împingându-și ochelarii spre rădăcina rasului.

Vehemența tonului său îl deranjă pe Norman. Cu doar șase ani în urmă, Adams mai era încă un "copil al străzii", al cărui talent nebănuit îl propulsase dintr-o casă dărăpănată din suburbiile Philadelphiei pe gazonul verde și pedant îngrijit de la Princeton. În zilele acelea, Adams era plin de vitalitate, amuzat de întorsătura vieții sale. De ce era atât de sever acum?

Adams era un matematician extraordinar de dotat, cu o reputație sigură în funcțiile de densitate a probabilității din mecanica cuantică, domeniu dincolo de puterea de înțelegere a lui Norman, deși Harry le abordase la șaptesprezece ani. În schimb, Harry Adams părea crispat și nemulțumit, greu de acomodat cu ceilalți membri ai echipei".

Sau poate că era în legătură cu prezența sa ca membru al

unui grup. Norman se temea că nu se va putea integra, deoarece Adams fusese un copil minune.

$$P = f_p \cdot n_r \cdot f_l \cdot f_t \cdot f_c$$

Există cu adevărat doar două feluri de copii minune - matematicienii și muzicienii. Unii psihologi argumentau că, de fapt, e vorba de un singur fel, câtă vreme muzica și matematica sunt atât de strâns legate. Copii talentați pot apărea și în alte domenii cum ar fi scrisul, pictura și atletismul, dar singurele în care un copil poate concura cu adevărat adulții sunt matematica și muzica.

Psihologic, acești copii sunt foarte complecși, adeseori singuratici, izolați de cei de seama lor și chiar de propriile familii, din cauza talentelor pe care le au și pentru care sunt deopotrivă admirați și detestați. Aptitudinile sociale sunt adeseori retardate, făcând incomode interacțiunile din cadrul grupurilor. Pentru Harry, provenit din periferii, problemele erau amplificate. Odată îi spusese lui Norman că la vremea când învăța despre Fourier ceilalți abia învățau să joace baschet. Era posibil deci ca Harry să nu se simtă în largul său în acest grup.

Și totuși, altceva era la mijloc... Matematicianul părea de-a dreptul mâniaș.

— Ai un pic de răbdare, spuse el, și în maximum o săptămână se va dovedi că totul n-a fost decât o alarmă falsă. Nimic altceva.

"Asta sperî tu", își zise Norman, întrebându-se din nou de ce.

— Ei bine, eu cred că e palpitant, spuse Beth Halpern cu un zâmbet radios. În ce mă privește, chiar și cea mai mică șansă de a găsi o nouă formă de viață înseamnă ceva palpitant.

— Așa este, confirmă Ted. La urma urmelor, Harry, există mai multe lucruri în cer și pe pământ decât își poate imagina filozofia ta.

Norman aruncă o privire către ultimul membru al echipei, Arthur Levine, biologul marin. Era singurul pe care nu-l știa. Scurt și îndesat, Levine arăta îngrijorat și palid, învăluit în propriile gânduri. Era pe punctul să-l întrebe și pe el ce părere are când își făcu apariția căpitanul Barnes, cu un teanc de dosare sub braț.

— Bine ați venit la capătul lumii, unde nu vă puteți duce nici măcar la toaletă.

Toți râseră cu nervozitate.

— Regret că v-am făcut să așteptați. N-avem prea mult timp,

așa că să trecem la subiect. Dacă vreți să stingem lumina, putem începe.

Prima fotografie prezenta o navă mare cu o suprastructură complicată la pupa.

— *Rose Sealady*, spuse Barnes, un vapor întinzător de cablu, închiriat de compania Transpac Communications pentru construirea unei linii telefonice submarine între Honolulu și Sydney, Australia. *Rose* a părăsit Hawaii la 29 mai, anul curent, și pe 16 mai ajunsese în dreptul insulelor Samoa de Vest, în mijlocul Pacificului. Era vorba de un cablu nou, cu fibre optice, cu o capacitate de transmitere simultană a douăzeci de mii de convorbiri telefonice. Cablul era acoperit cu o rețea densă din metal și plastic, neobișnuit de dură și rezistentă mecanic. Vasul întinsese deja mai bine de patru mii de mile marine de cablu de-a curmezișul Pacificului, fără absolut nici un eveniment neplăcut. Mai departe.

O hartă a Pacificului, cu o pată mare roșie.

— În seara de 17 iunie, la ora 10 p.m., vasul se afla aici, la jumătatea distanței dintre Pago-Pago, Samoa Americană și Viti Levu din Fiji, când a avut loc prima smucitură. S-a dat alarma și s-a constatat că se ruptese cablul. Au fost consultate hărțile, căutându-se vreun obstacol subacvatic, dar nu s-a găsit nimic. Reînfășurarea cablului a durat câteva ore, deoarece nava se deplasase cu mai bine de o milă de la locul unde acesta se ruptese. Examinându-se capătul cablului, s-a constatat că tăietura era netedă, "de parcă ar fi fost tăiat cu un foarfece uriaș", cum se exprimase cineva.

O secțiune a cablului din fibre optice era ținută în fața aparatului fotografic de mână aspră a unui marinar.

— După cum observați, natura tăieturii sugerează un obstacol artificial de un anume fel. *Rose* a revenit spre nord, la locul accidentului. Mai departe.

Apăru o alternanță de linii albe și negre, cu o zonă de puncte mici.

— Aceasta este o diagramă de sonar, luată pe vapor. E destul de greu de descifrat pentru un neavizat, dar puteți distinge aici un obstacol fin, ca o lamă de cuțit. Ceea ce corespunde unui vas sau unui avion scufundat care ar fi putut tăia cablul.

— Compania Transpac Communications a înștiințat US Navy,

cerând toate informațiile posibile în legătură cu obstacolul. Asta e regula: ori de câte ori se rupe un cablu, Marina Militară este anunțată în ideea că ar avea cunoștință de motivul accidentului. Dacă, de exemplu, e vorba de un vapor scufundat ce conține materia! explozibil, compania trebuie să știe asta înainte de-a începe reparația. Dar, de data asta, obstacolul nu se afla în dosarele US Navy, care a devenit astfel interesată.

— Am expediat imediat cea mai apropiată navă de cercetare, *Ocean Explorer*, din Melbourne. Aceasta a ajuns la fața locului la 21 iunie, anul curent. US Navy *era* interesată deoarece exista posibilitatea ca obstacolul să fie un submarin nuclear chinezesc, clasa Wuhan, echipat cu rachete SY-2. Chinezii pierduseră un astfel de aparat cam în aceeași zonă, în luna mai a anului 1984. *Ocean Explorer* a baleiat fundul oceanului, folosind un sonar cu vedere laterală extrem de sofisticat, care a realizat această imagine.

Colorată, imaginea apărea aproape tridimensională în claritatea ei.

— După cum vedeți, fundul oceanului apare plat, exceptând această aripă triunghiulară care se ridică la aproximativ nouăzeci de metri. Dimensiunea acestei aripi este mai mare decât a oricărui aparat de zbor construit fie de noi, fie de Uniunea Sovietică. Asta ne-a încurcat foarte mult la început. Mai departe.

Un robot submersibil, coborât cu o macara peste bordul unei nave. Robotul arăta ca un șir de tuburi orizontale, cu camere de luat vederi și lumini inserate în centrul aranjamentului.

— La 24 iunie, US Navy avea la locul accidentului purtătorul ROV, *Neptun IV*, iar vehiculul cu acționare la distanță *Scorpion*, pe care-l vedeți aici, a fost trimis jos ca să fotografieze aripa. S-a obținut o imagine care prezenta o anumită suprafață controlată, de un anume gen. Iată-o!

Se auziră murmure. În lumina puternică a imaginii, o aripă cenușie se ridica dintr-un strat neted de corali. Aripa avea o muchie ascuțită și un aspect aerodinamic. Îngustându-se spre vârf, și era, fără doar și poate, artificială.

— Veți observa, continuă Barnes, că în această regiune fundul oceanului constă dintr-o aglomerare de corali morți. Aripa dispăre în acești corali, sugerând că restul astronavei se află dedesubt. S-a efectuat o examinare SLS¹² de rezoluție ultraînaltă a fundului de mare pentru stabilirea formei obiectului îngropat.

Mai departe.

O nouă diagramă de sonar, colorată și alcătuită din puncte fine.

— După cum se poate vedea, aripa pare a fi atașată la un obiect cilindric. Obiectul are un diametru de 58 de metri și se întinde spre vest pe o distanță de 840 de metri, înainte de a se îngusta până la o dimensiune punctiformă.

Intensitatea murmurului crescuse.

— Aveți dreptate. Cilindrul are o lungime de o jumătate de milă. Forma sa corespunde unei rachete sau nave spațiale, desigur așa arată, dar am avut de la început prudența să ne referim la acest obiect ca la o "anomalie".

Norman privi spre Ted, care zâmbea cu ochii la ecran. Dar dincolo de el, în întuneric, Harry Adams își aranja încruntat ochelarii pe nas.

Apoi lumina proiecteurului se stinse. Camera se scufundă în întuneric. Norman îl auzi pe Barnes:

— Mii de draci, iar?

Cineva băjbâi la ușă; cadrul acesteia se luminează. Beth se aplecă spre Norman și-i spuse:

— Astora li se stinge mereu lumina pe-aici. Liniștitor, nu?

După câteva clipe, lumina se aprinse din nou. Barnes continuă:

— La 25 iunie, un vehicul teleghidat SCARAB a prelevat o probă din aripi și a adus-o la suprafață. Prin analizarea ei s-a constatat că e vorba de un aliaj de titan într-o structură tip fagure, din rășină epoxidică. Tehnologia de obținere a unor astfel de materiale compozite - metal-material plastic - este practic necunoscută pe Pământ. Experții au confirmat originea extraterestră a aripii, deși este posibil ca în zece sau douăzeci de ani să ajungem să stăpânim și noi tehnologia respectivă.

Harry Adams mormăi ceva și-și făcu o însemnare în carnet. Barnes își continuă expunerea:

— În același timp, alte vehicule-robot au fost folosite pentru a plasa încărcături seismice pe fundul oceanului. Analiza seismologică a stabilit că "anomalia" îngropată era metalică, goală pe dinăuntru, având o structură internă complexă. După două săptămâni de studiu intens, am tras concluzia că "anomalia" este un soi de navă spațială. Confirmarea finală au adus-o geologii, pe 27 iunie. Probele prelevate de ei au indicat că actualul fund de mare a fost în trecut mult mai puțin adânc,

probabil de numai douăzeci și opt de metri. Ceea ce explică existența coralilor ce acoperă nava cu un strat gros de până la nouă metri. Așadar, după părerea geologilor, nava se află pe Pământ de cel puțin trei sute de ani, și probabil că vârsta reală este de cinci sute sau chiar o mie de ani. În orice caz, fără prea multă tragere de inimă, US Navy a conchis că fusese găsită o navă spațială provenită dintr-o altă civilizație. Președintele a decis ca, înainte de a convoca o ședință specială a NSC, nava să fie deschisă. Astfel că, începând de la 29 iunie, au început să fie chemați membrii echipei FVN. Pe 1 iulie, habitatul subacvatic DH-7 a fost cufundat în apropierea rachetei. DH-7 adăpostește nouă scafandri ai marinei, care lucrează într-o atmosferă de gaz exotic. Aceștia au trecut la execuția lucrărilor pregătitoare. Și cu asta, cred că am ajuns la zi. Aveți întrebări?

— A fost determinată structura internă a navei spațiale? se interesă Ted.

— Până acum, nu. Aceasta pare construită astfel încât undele de șoc sunt deviate în jurul scutului de protecție exterior care este extraordinar de rezistent și de bine realizat. Este motivul care a împiedicat și obținerea unor imagini edificatoare ale interiorului pe baza analizei seismice.

— S-au folosit metode de analiză nedistructivă pentru a se vedea ce e înăuntru?

— Am încercat, răspunse Barnes. Analiză gravitometrică - negativ. Termografie - negativ. Cartarea rezistivității - negativ. Magnetometrie protonică de precizie - negativ.

— Dar dispozitivele de ascultare?

— Am montat încă din prima zi hidrofoane pe fundul apei. Nu s-a recepționat nici un sunet emis de navă. Cel puțin până acum.

— Ce ne puteți spune despre celelalte proceduri de inspectare de la distanță?

— Majoritatea implică folosirea radiațiilor și, în această fază, am ezitat să iradiem obiectul.

Harry interveni și el:

— Căpitane Barnes, am observat că aripa nu prezintă stricăciuni iar carcasa apare ca un cilindru perfect. Crezi că acest obiect s-a prăbușit în ocean?

— Da, spuse Barnes, oarecum neliniștit.

— Vrei să spui că obiectul ăsta a rezistat unui impact cu apa, la o viteză atât de mare, fără nici o îndoitură sau zgârietură?

— Păi este extraordinar de rezistent!

— Într-adevăr, așa ar trebui să fie... încuviință Harry.
— Scafandrii care se află acum jos, ce fac? întrebă Beth.
— Caută ușa de intrare, spuse Barnes zâmbind. În condițiile date, a trebuit să apelăm la metodele arheologice clasice. Săpăm șanțuri exploratorii în corali, căutând o intrare sau o trapă. Sperăm să o găsim în următoarele douăzeci și patru - patruzeci și opt de ore. Cum o găsim, intrăm. Altceva?

— Da. Care a fost reacția rușilor la această descoperire? întrebă Ted.

— Nu le-am spus nimic rușilor, zise Barnes.

— Nu le-ați spus nimic?

— Întocmai.

— Bine, dar este vorba de un eveniment extraordinar și fără precedent în istoria omenirii. Nu numai în istoria Americii, ci a *omenirii*. De bună seamă că va trebui s-o împărtășim tuturor națiunilor lumii. Acesta e genul de descoperire care-ar putea să unifice omenirea.

— Va trebui să vorbiți cu președintele, replică Barnes. Nu știu ce motivație a avut, dar asta e decizia lui. Mai aveți întrebări?

Nimeni nu mai avu nimic de zis. Membrii echipei se uitau unii la alții.

— Atunci, se pare că asta-i tot, conchise Barnes.

Se aprinseră luminile. Se auziră scaunele scârțâind în timp ce oamenii se ridicau și își întindeau oasele. Apoi Harry Adams spuse:

— Domnule căpitan, trebuie să-ți spun că instructajul dumitale mi-a făcut o impresie detestabilă.

Barnes îl privi surprins.

— Ce vrei să spui, Harry?

Ceilalți se opriră în loc, privind la Adams. Acesta rămăsese așezat pe scaunul său, cu o grimasă iritată.

— Ai hotărât să ne servești noutățile cu lingurița?

— Ce noutăți?

— În legătură cu ușa.

Barnes râse nervos.

— Harry, tocmai v-am spus că scafandrii sapă tranșee exploratorii, căutând ușa...

— Eu aș zice că aveai oarecare idee unde e ușa încă de acum trei zile, când ai început să ne transporti înapoi. Și aș mai zice că în acest moment știi probabil exact unde se află aceasta. Greșesc cumva?

Barnes nu spuse nimic. Încremenise cu un zâmbet fix pe figură.

"Dumnezeule, îşi spuse Norman, privindu-l pe Barnes. Harry are dreptate!" Harry era recunoscut ca având o minte prin excelenţă logică şi o abilitate deductivă uimitoare şi rece, dar Norman nu-l văzuse niciodată "la lucru".

— Da, ai dreptate, spuse Barnes într-un târziu.

— Cunoaşteţi poziţia uşii?

— Da, o cunoaştem.

După un moment de tăcere, Ted interveni:

— Bine, dar asta e fantastic! Când coborâm ca să pătrundem în navă?

— Măine, spuse Barnes, nedezipindu-şi privirea de pe chipul lui Harry. La rândul său, acesta îl privea fix pe Barnes.

Minisubmarinele vă vor transporta în perechi, cu începere de la ora opt fix, mâine dimineaţă.

— Este extraordinar, izbucni Ted, Fantastic! De necrezut!

— Aşa că, adăugă Barnes, tot cu ochii la Harry, n-ar strica să trageţi cu toţii un somn bun... dacă puteţi.

— "Somn nevinovat, somn care ţese vălul încâlcit al grijii", cită Ted, care literalmente topăia plin de încântare.

— În timpul rămas astăzi, vi se vor lua măsurile şi veţi fi echipaţi de către ofiţerii de la tehnic şi aprovizionare. Dacă mai aveţi întrebări de pus, mă găsiţi în birou.

Barnes părăsi încăperea şi şedinţa luă sfârşit. Norman rămase în urma celorlalţi cu Harry Adams, care nu se mişcase de pe scaun. Privea la tehnicianul care strângea ecranul portabil.

— A fost realmente o performanţă, spuse Norman.

— Ce anume? Nu văd de ce.

— Faptul că ai dedus că Barnes nu ne-a spus adevărul despre uşă.

— Ei, mai sunt o grămadă de lucruri pe care nu ni le-a spus, zise Adams cu o voce rece. Nu ne-a spus nimic despre *nici* un lucru important.

— Adică?

— Barnes, spuse Harry ridicându-se în sfârşit în picioare, ştie foarte bine de ce preşedintele a decis să țină chestia asta secretă.

— Cum aşa?

— În condiţiile date, preşedintele n-a avut de ales.

— Ce condiţii?

— El știe că obiectul acela de jos nu este o navă extraterestră.

— Atunci ce este?

— Cred că e evident.

— Nu și pentru mine, mărturisi Norman.

Adams zâmbi pentru prima dată. Era un zâmbet complet lipsit de umor.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune, mai zise el și părăsi încăperea.

TESTE

Arthur Levine, biologul marin, era singurul membru al expediției pe care Norman nu-l cunoștea. "A fost unul din lucrurile pe care nu le-am prevăzut", își zise el.

Norman pornise de la premiza că orice contact cu o formă de viață necunoscută va avea loc pe uscat. Nu luase în calcul varianta cea mai evidentă - aceea că dacă nava coboară întâmplător undeva pe Pământ, este mult mai probabil să ajungă în apă, câtă vreme 70% din suprafața planetei este acoperită de mări și oceane. Așa privind lucrurile, era limpede că aveau nevoie de un biolog marin.

"Oare ce altceva se va mai dovedi evident, în retrospectivă?" se întreabă Norman.

Îl găsi pe Levine aplecat peste balustrada de la babord. Levine venea de la Institutul Oceanografie din Woods Hole, Massachusetts. Îi întinse lui Norman o mână umedă de transpirație. Arăta extrem de chinuit și în final recunoscă că *avea* rău de mare.

— Rău de mare? Un biolog marin?

— Eu lucrez într-un laborator, spuse Levine. Acasă. Pe uscat. Acolo unde lucrurile nu se mișcă tot timpul. De ce zâmbești?

— Te rog să mă scuzi.

— E așa de amuzant un biolog marin care suferă de rău de mare?

— În orice caz, e nefiresc.

— Mulți dintre noi avem acest defect, spuse Levine, privind în larg. Uită-te în jur. Mii de mile de întindere netedă. Nimic altceva.

— Asta e oceanul.

— Pe mine unul, privești? mă-nfioară.

— Așadar, ce părere ai? spuse Barnes când se aflară din nou în biroul său.

— Despre ce?

— Despre echipă, pentru Dumnezeu!

— Este echipa selecționată de mine acum șase ani. În fond, e un grup bun, cu siguranță foarte capabil.

— Vreau să știu cine va ceda.

— De ce crezi că va ceda cineva? întrebă Norman.

Îl privea pe Barnes, observând dunga subțire de transpirație de pe buza superioară. Comandantul fusese el însuși supus unei presiuni psihice.

— La o asemenea adâncime? Trăind și lucrând într-un habitat strâmt și aglomerat? Uite ce e, asta nu e ca și cum aș merge acolo jos cu scafandri militari antrenați, care știu să-și păstreze cumpătul. E vorba de o trupă de *savanți*, fir-ar să fie! Vreau să fiu sigur că toți au fișa medicală curată. Vreau să fiu sigur că nimeni nu va ceda.

— Nu cred că știi chestia asta, căpitane, dar psihologii nu pot prezice așa ceva cu exactitate.

— Chiar dacă e vorba de frică?

— Indiferent de motiv.

Barnes se încruntă.

— Credeam că frica e specialitatea dumată.

— Anxietatea este unul din domeniile mele de cercetare și aș putea să-ți spun, pe baza profilului personalității fiecăruia, cine este mai susceptibil să sufere de anxietate într-o situație de stres. Dar nu pot prezice cine va ceda sub acțiunea aceluia stres și cine nu.

— Atunci la ce ești bun? izbucni Barnes iritat, după care oftă. Scuză-mă. N-ai vrea să-i examinezi și să-i supui la niște teste?

— Nu există teste pentru *asa* ceva.

Barnes oftă din nou.

— Ce crezi despre Levine?

— Are rău de mare.

— Sub apă nu este nici o mișcare, deci nu va fi o problemă cu asta. Dar ce crezi despre el ca persoană?

— Mă îngrijorează, spuse Norman.

— Și pe mine. Dar Harry Adams? E cam arogant.

— Da, dar asta e probabil de dorit. Studiile au arătat că cei care se descurcă cel mai bine în situații de presiune psihologică

sunt oamenii pe care ceilalți nu-i plac, indivizii descriși ca aroganți, înfumurați, enervanți.

— Așa o fi, admise Barnes, Dar cum rămâne cu faimoasa lui lucrare științifică? În urmă cu câțiva ani, Harry era unul din cei mai fervenți susținători ai proiectului SETI. Și acum, când am găsit ceva, a devenit dintr-odată contestatar. Îți amintești de lucrarea lui?

Norman nu-și amintea și tocmai era pe punctul să o spună, când intră un sublocotenent care zise:

— Domnule căpitan, v-am adus diagrama vizuală pe care ați cerut-o.

— În regulă.

Aruncă o privire spre fotografie, așezând-o pe masă.

— Ce se aude cu vremea?

— Nici o schimbare, domnule. Datele primite de la sateliți au confirmat că avem patruzeci și opt,¹³ plus-minus douăsprezece, la fața locului.

— La dracu', făcu Barnes.

— Necazuri? Întrebă Norman.

— Se strică vremea. S-ar putea să fim nevoiți să evacuăm baza de la suprafață.

— Vrei să spui că se renunță la coborârea de mâine?

— Nu. Mâine pornim, conform planului.

— De ce crede Harry că obiectul nu este o navă spațială? Întrebă Norman.

Barnes se încruntă, împingând hârtiile de pe birou.

— Să-ți spun ceva. Harry e un teoretician. Iar teoriile nu sunt decât teorii. Eu lucrez cu chestii concrete. Iar acolo jos se află ceva al naibii de vechi și grozav de ciudat. Și aș vrea să știu ce este.

— Dar dacă nu e o navă extraterestră, atunci ce poate fi?

— Ce-ar fi să așteptăm până ajungem jos? propuse Barnes și își consultă ceasul. Cam în acest moment este ancorat de fundul oceanului cel de-al doilea habitat. În cincisprezece ore începem să vă transportăm jos. Până atunci mai sunt o mulțime de lucruri de făcut.

— Rămâneți pe loc, doctore Johnson.

13 Viteza vântului, exprimată în noduri; 1 nod = 1,85 km/h

Norman stătea în picioare, dezbrăcat. Simți ciupiturile a două calibre metalice în spatele brațelor, imediat deasupra coastelor.

— Doar un pic... așa. Acum puteți intra în bazin.

Tânărul asistent se dădu în lături, iar Norman urcă treptele ce duceau la bazinul metalic, care arăta ca o versiune militară a unei băi Jacuzzi. Bazinul era plin ochi. Când se cufundă în recipient, făcu să se reverse apa peste margini.

— La ce servesc toate astea? întrebă Norman.

— Scuzați-mă, doctore Johnson. V-aș ruga să vă cufundați *complet* în apă.

— Ce-ai spus?

— Doar o clipă, domnule.

Norman trase aer în piept, intră cu capul sub apă, iar apoi se ridică.

— Perfect, acum puteți ieși, spuse asistentul, întinzându-i un prosop.

— Pentru ce toate astea? întrebă din nou Norman, în timp ce cobora scara.

— Determinarea conținutului total de grăsimi în corp. Trebuie s-o facem pentru a vă calcula statsat-ul.

— Ce e aia statsat?

— Statistica saturației, îl lămurii tânărul în timp ce făcea niște însemnări în registru, la te uită, vă situați în afara graficului!

— De ce oare?

— Faceți suficiente exerciții fizice, doctore Johnson?

— Nu prea.

Norman începu să bată în retragere. Iar prosopul era prea scurt ca să-i cuprindă talia. De ce naiba foloseau cei de la marină niște prosoape așa mici?

— Consumați alcool?

— Puțin.

Hotărât lucru, se afla în defensivă.

— Puteți să-mi spuneți când ați consumat ultima oară alcool, domnule?

— Nu știu. Cred că acum două-trei zile.

Gândul la San Diego îl tulbură. Totul părea atât de îndepărtat. De ce?

— E-n regulă, doctore Johnson. Ceva necazuri cu articulațiile, șoldurile sau genunchii?

— Nu, de ce?

— Episoade de sincopă, leșin sau amnezie?

— Nu...

— Vă rog să vă așezați acolo, zise asistentul, indicându-i un scaun din apropierea unui dispozitiv electronic fixat pe perete.

— Aș dori câteva lămuriri, spuse Norman.

— Vă rog să priviți fix la punctul acela verde, cu ochii larg deschiși...

Simți un suflu brusc de aer în ochi și clipi instinctiv. Din dispozitiv ieși o foaie de hârtie imprimată. Asistentul o detașă și o studie.

— E în regulă, doctore Johnson. Vă rog să poftiți pe aici...

— Aș dori să-mi dai câteva informații. Aș vrea să știu ce se întâmplă.

— Vă înțeleg, domnule, dar va trebui să vă completez la timp dosarul pentru următorul instructaj de la orele 17.

Norman stătea întins pe spate iar tehnicienii îi înfipseră două ace în ambele brațe, iar apoi un altul în picior, la vintre. Durerea acută îl făcu să țipe.

— Ce-a fost mai rău a trecut, spuse unul din asistenți. Trebuie numai să țineți tamponul ăsta apăsător.

O clemă prinsă peste nări și un muștiuc vârât între dinți.

— Pentru măsurarea CO₂-ului trebuie să expirați. Exact. Inspirați adânc, apoi expirați.

Norman expiră. Văzu o diafragmă de cauciuc care împingea un ac pe o scală.

— Mai încercați o dată, domnule. Sunt sigur că puteți mai mult.

Norman nu era convins de asta, dar încercă.

Intră un alt asistent, cu o foaie plină de cifre.

— Astea îi sunt BC-urile, spuse el.

— Barnes le-a văzut?

— Da.

— Și ce-a spus?

— A zis că e în regulă, să continuăm.

— În regulă. În fond el e șeful.

Primul asistent se întoarce spre Norman.

— Dacă sunteți amabil, doctore Johnson, mai încercați o inspirație adâncă...

Calibre de metal îi atingeau bărbia și fruntea. O bandă îi înconjură capul. Apoi calibrele îi măsurară distanța dintre ureche și bărbie.

- Asta pentru ce e?
- Trebuie să vă găsim o cască potrivită, domnule.
- Nu era mai simplu să încerc una?
- Așa se procedează, domnule.

La cină avură macaroane arse cu brânză. Norman împinse farfuria după câteva înghițituri.

Asistentul apără în ușă.

- Este timpul pentru instructajul de la ora 17, domnule.
- Nu mai merg nicăieri până nu primesc niște răspunsuri. Ce înseamnă toată mascarada asta la care mă supuneți?

— Este un examen medical de rutină pentru activități subacvatice, prevăzut de regulamentele US Navy.

- Și de ce nu mă încadrez în grafic?
- Ordonăți, domnule?
- Ai spus că nu mă încadrez în grafic.
- A, asta era? Sunteți un pic mai greu decât admit regulamentele US Navy, domnule.
- E vreo problemă din cauza asta?
- N-ar trebui să fie, domnule.
- Iar celelalte teste ce au arătat?
- Domnule Johnson, pentru vârsta și stilul dumneavoastră de viață, aveți o sănătate bună.

— Și în ce privește coborârea în adânc? Întrebă Norman, sperând să fie considerat inapt pentru asta.

— Am discutat cu căpitanul Barnes. Nu va fi nici o problemă, domnule. Vă rog să poștiți pe aici, pentru instructaj.

Norman se simți bucurios să-i vadă pe ceilalți membri ai echipei, care deja își ocupaseră locurile în sala de instructaj, având în față niște cești de material plastic, pline cu cafea. Se lăsă să cadă pe un scaun, lângă Harry.

— Dumnezeule, tu ai trecut prin blestematul ăsta de examen medical? Îl întrebă el pe Harry.

- Mda. Încă de ieri.
- Mi-au înfipt un ac uite-așa de lung în picior, continuă el să

se lamenteze.

— Adevărat? Mie nu.

— Dar respirația cu clema prinsă de nas?

— Nici asta, spuse Harry. Se pare că ți-au rezervat un tratament special.

Norman era și el de aceeași părere, dar implicațiile acestui fapt nu-i surâdeau deloc. Brusc se simți obosit.

— Gata, domnilor, avem multe de făcut în cele trei ore rămase, rosti un individ grăbit care stinse luminile de cum păși în sală. Norman n-apucă nici măcar să-l vadă ca lumea. Acum era doar o voce în întuneric.

— După cum știți, legea lui Dalton determină presiunile parțiale ale gazelor în amestec sau, așa cum e reprezentată aici în formă algebrică...

Pe ecran apăru prima formulă:

$$PP_a = P_{tot} \times \%Vol_a$$

— Acum să ne reamintim cum se calculează presiunile parțiale în atmosfere absolute, procedeul cel mai uzitat de noi...

Pentru Norman, cuvintele nu aveau nici un sens. Încercă să fie atent, dar pe fondul vocii monotone și al succesiunii graficelor, își simți pleoapele din ce în ce mai grele și adormi.

— ...coborî cu un submarin și, odată ajunși în modelul-habitat, veți fi presurizați la treizeci și trei de atmosfere. În același timp, veți fi racordați la amestecul de gaz, deoarece nu este posibil să se respire aerul de la suprafața Pământului la o presiune mai mare de optsprezece atmosfere...

Norman nu mai asculta. Aceste detalii tehnice îl umpleau de groază. Adormi din nou, trezindu-se din când în când.

— ...deoarece toxicitatea oxigenului apare doar dacă presiunea sa depășește 0,7 atmosfere fizice pentru perioade mai lungi...

— ...narcoza cu azot, în care acesta acționează ca un anestezic, va apărea în amestecurile de gaze dacă presiunile parțiale vor depăși 1,5 atmosfere fizice în DDS...

— ...necesitate un circuit deschis este în general preferabil, dar dumneavoastră veți folosi un circuit semiînchis cu fluctuații în inspirație de 608 până la 760 Torr...

Norman adormi din nou.

Când expunerea luă sfârșit, fiecare se îndreptă spre cabina

lui.

— Am pierdut ceva interesant? Întrebă Norman.

— N-aș zice, spuse Harry, săltând din umeri. Doar o grămadă de chestii din fizică.

În cabina sa strâmtă și cenușie, Norman se întinse în cușetă. Ceasul luminos de pe perete arăta 23:00. Avu nevoie de ceva timp ca să-și dea seama că asta însemna de fapt ora unsprezece seara.

"Peste încă nouă ore, își spuse el, vom începe coborârea".
Apoi adormi.

ÎN ADÂNCURI

COBORÂREA

În lumina dimineții, submarinul Charon V se legăna la suprafața apei, susținut de o platformă-ponton. De culoare galben-strălucitor, arăta ca o cădiță pentru copii, așezată pe o punte din butoaie de motorină.

O barcă pneumatică Zodiac îl transportă pe Norman care se urcă pe platformă și strânse mâna întinsă de pilot. Acesta nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani, arătând mai tânăr chiar decât fiul său, Tim.

— Sunteți pregătit, domnule?

— Bineînțeles.

Era la fel de pregătit ca oricând. De aproape, submarinul nu mai arăta deloc a jucărie. Era incredibil de masiv și de puternic. Norman văzu un singur hublou turnat dintr-un material acrilic, cu suprafața curbată. Era fixat cu niște buloane mari cât pumnul. Le atinse într-o doară. Pilotul zâmbi.

— Vreți să încercați cauciucurile, domnule?

— Nu, mă bizui pe dumneata.

— Scara e aici, domnule.

Norman urcă treptele înguste spre cupola submarinului și văzu micul tambuchi circular deschizându-se. Ezită.

— Așezați-vă pe margine, strecurați-vă picioarele înăuntru și coborâți. Va trebui să vă strângeți puțin umerii și să vă sugeți abdomenul. Așa...

Norman se zvârcoli ca să poată trece prin deschizătura strâmtă și ajunse într-o incintă atât de joasă, că nu putea sta în picioare. Submarinul era înțesat cu aparate și cadrane de tot felul. Ted, aflat deja la bord, stătea aplecat de spate și rânjea ca un copil.

— Nu ți se pare că-i extraordinar?

Norman îl invidia pentru ușurința cu care se entuziasma; el, în schimb, era crispat și ușor neliniștit. Deasupra lui pilotul închise cu zgomot trapa masivă și sări jos pentru a prelua comenzile.

— În regulă toată lumea?

Cei doi pasageri încuviințară în tăcere.

— Îmi cer scuze pentru peisaj, spuse pilotul, aruncând o privire peste umăr. Mi-e teamă că n-o să-mi vedeți decât spatele. Dar să începem. Vă place Mozart?

Porni un magnetofon și zâmbi.

— Coborârea va dura treisprezece minute; muzica o va face ceva mai ușoară. Dacă nu vă place Mozart, putem alege altceva.

— Mozart e excelent, spuse Norman.

— Mozart e minunat, zise Ted, e sublim.

— Foarte bine, domnilor.

Se auzi un șuierat în interiorul submarinului și apoi zgomotul de fond al stației radio. Pilotul vorbi cu glas scăzut într-un microfon. Un scafandru apăru în cadrul hubloului și le făcu semn cu mâna. Pilotul îi răspunse la salut.

Un plescăit, un huruit profund și submersia începu.

— După cum vedeți, întreaga sanie coboară în apă, explică pilotul. Deoarece submarinul nu e stabil la suprafață, folosim sania atât la urcare cât și la coborâre. Cam pe la adâncimea de treizeci de metri părăsim sania.

Prin hublou îl văzură pe scafandru stând pe punte, cu apa ajungându-i până la talie. Apoi apa acoperi hubloul. Bule de aer ieșiră din aparatul de respirație al scafandrului.

— Acum suntem sub apă, anunță pilotul.

Ajustară valvele de deasupra capului și auziră surprinzător de puternic șuieratul aerului și apoi bolboroseala apei. Prin hublou pătrundea o minunată lumină albastră.

— Încântător, exclamă Ted.

— Acum părăsim sania, anunță pilotul.

Motoarele uruiră și submarinul avansa, scafandru dispărând din câmpul vizual. Nu se mai vedea nimic prin hublou, în afară de

apa albastră și uniformă.

— Luați loc, domnilor, îi invită pilotul. Coborâm cu o viteză de douăzeci și patru de metri pe minut.

Norman auzea zgomotul motoarelor electrice, dar senzația de mișcare lipsea. Doar întunericul devenea din ce în ce mai profund.

— Să știți, spuse Ted, că suntem cu adevărat norocoși cu zona asta. În cea mai mare parte Pacificul este atât de adânc încât este imposibil de vizitat la fața locului.

Le explică apoi că vastul Ocean Pacific, care ocupă jumătate din suprafața Pământului, are o adâncime medie de peste trei kilometri.

— Doar în câteva locuri este mai puțin adânc. Unul dintre ele este dreptunghiul cuprins între Samoa, Noua Zeelandă, Australia și Noua Guinee, care de fapt este o câmpie submarină similară câmpiilor din vestul Americii, cu deosebirea că este situată la trei sute de metri sub nivelul mării. Asta facem noi acum, coborâm pe această câmpie.

Ted vorbise grăbit. Era oare nervos? Greu de spus. Norman își simțea propria inimă bătând. Acum, afară era de-a dreptul întuneric; cadranele instrumentelor de bord străluceau într-o lumină verde. Pilotul aprinse lumina roșie de interior.

Coborârea continua.

— Adâncimea: o sută douăzeci de metri.

Submarinul se legănă și se deplasă ușor înainte.

— Am ajuns la râu, anunță pilotul.

— Care râu? se interesă Norman.

— Ne aflăm într-un curent de apă cu salinitate și temperatură diferite, care se comportă ca un râu în ocean. Prin tradiție, ne oprim prin preajmă, domnilor; submarinul alunecă în râul care ne va purta într-o scurtă plimbare.

— O, da, făcu Ted, scotocindu-se prin buzunare, de unde scoase o bancnotă de zece dolari.

Norman îl privi întrebător.

— Cum, nu știai chestia asta? E o veche tradiție. Trebuie să-i dai ceva pilotului la coborâre, ca să ai noroc...

— Puțin noroc nu cred că mi-ar strica, spuse Norman. Căută și el în buzunar, găsi o bancnotă de cinci dolari, se răzgândi și scoase una de douăzeci.

— Mulțumesc, domnilor și ședere bună pe fundul oceanului, zise pilotul.

Motoarele electrice porniră din nou. Coborârea continua. Apa era întunecată.

— Adâncimea: o sută cincizeci de metri, anunță pilotul. Jumătatea distanței.

Submarinul scrâșni asurzitor, apoi emise mai multe pocnituri zgomotoase. Norman fu surprins.

— Este reglarea presiunii normale. Nici o problemă, domnule, îl liniști pilotul.

— Aha, făcu Norman, ștergându-și sudoarea cu mâneca.

Interiorul submarinului părea acum mult mai strâmt, iar pereții parcă erau mai aproape de fața sa.

— De fapt, zise Ted, dacă-mi amintesc bine, această regiune a Pacificului poartă numele de Bazinul Lau, așa este?

— Exact, domnule, Bazinul Lau.

— Este un platou situat între două creste submarine, creasta Fiji de Sud sau Lau la vest și creasta Tonga la est.

— Întocmai, doctore Fielding.

Norman observă că instrumentele de bord se acoperiseră cu o bură fină. Pentru a le consulta, pilotul trebui să le șteargă cu o cârpă. Să aibă submarinul vreo neetanșeitățe? Nu, se liniști el. E numai condensarea. În cabină se făcea din ce în ce mai frig.

"Nu te ambala", își spuse.

— Două sute patruzeci de metri, anunță pilotul. Afară era acum întuneric beznă.

— Este foarte palpitant, spuse Ted. Ai mai trecut printr-o chestie ca asta, Norman?

— Nu.

— Nici eu. Mă-nfioară!

Norman ar fi vrut ca Ted să nu fie atât de volubil.

— Știi, continuă acesta, când vom deschide nava extraterestră și vom avea primul contact cu o altă formă de viață, va fi un eveniment deosebit în istoria speciei umane. Mă întreb ce va trebui să spun.

— Să spui?

— Adică, ce cuvinte va trebui să rostesc în fața pragului, în zumzetul camerelor de televiziune.

— Crezi că va fi prezentă și televiziunea?

— Oh, sunt sigur că vor fi de față tot soiul de mijloace de înregistrare. Dacă stai să te gândești, așa se și cuvine. Așa că va trebui să spunem ceva, o frază memorabilă. Mă gândesc la: "Acesta este un moment monumental în istoria omenirii".

— Moment monumental? se încruntă Norman.

— Ai dreptate, e cam stângaci formulat. Poate "Un moment decisiv în istoria omenirii?"

Norman clătină din cap.

— Ce zici de "O răscruce în evoluția speciei umane?"

— Poate avea evoluția o răscruce?

— Nu văd de ce nu.

— Pentru că răscrucea este o încrucișare de drumuri. Evoluția este un drum? Eu credeam că nu este și că evoluția nu are o direcție anume.

— Prea ai luat-o în sensul propriu al cuvântului, spuse Ted.

— Adâncimea: două sute șaptezeci de metri, anunță pilotul.

Ne apropiem de fundul oceanului.

Viteza de coborâre scăzu. Se auzi *ping*-ul intermitent al sonorului.

— "Un nou prag în evoluția speciei umane"? zise Ted.

— Desigur. Crezi că va fi?

— Ce să fie?

— Un nou prag.

— De ce nu?

— Și dacă atunci când o vom deschide nu vom găsi decât o grămadă de vechituri ruginite și nimic valoros care să ne lumineze?

— Bine gândit, admise Ted.

— Două sute optzeci și cinci de metri. Aprindem luminile exterioare, spuse pilotul.

Prin hubloul văzură niște pete albe. Pilotul le spuse că acestea erau particule aflate în suspensie, în apă.

— Contact vizual. Am ajuns la fund.

— Ei, ia să vedem și noi, spuse Ted.

Pilotul le făcu loc cu amabilitate și "pasagerii" priviră afară.

Norman văzu o câmpie brună, întunecată, lipsită de viață și care se întindea până la limita vizibilității. Dincolo de ea, întuneric.

— Mă tem că nu prea aveți ce vedea aici, spuse pilotul.

— Surprinzător de sinistru, remarcă Ted fără urmă de dezamăgire. M-aș fi așteptat la mai multă viață.

— Păi, e cam frig. Temperatura apei este... o clipă... 2,2 °C.

— Da, domnule. Să vedem unde este noua dumneavoastră locuință.

Motoarele uruiră. Un sediment mâlos se învolbură în fața

hubloului. Submarinul se întoarce, mișcându-se puțin deasupra fundului. Câteva minute nu se văzu decât peisajul brun. Deodată, apărură luminile.

— Am ajuns.

O înșiruire imensă de lumini, aranjate în dreptunghiuri.

— Aceasta este grila, spuse pilotul.

Submarinul se ridică și lunecă ușor peste grila iluminată, care se întindea în depărtare preț de vreo opt sute de metri.

Prin hublou văzură scafandrii care lucrau la structura de rezistență a grilei. Aceștia făcură semne cu mâna către submarin. Pilotul le răspunse acționând un miniclaxon.

— Pot auzi asta?

— Firește. Apa e un foarte bun conducător pentru sunete.

— Dumnezeule! exclamă Ted.

Drept în fața lor, gigantica aripă de titan se ridica zveltă deasupra fundului oceanului. Norman nu se așteptase deloc la asemenea dimensiuni; în timp ce submarinul cârmi la stânga, aripa le acoperi în întregime câmpul vizual timp de aproape un minut. Metalul era cenușiu închis și, cu excepția câtorva pete de vegetație marină, avea suprafața intactă.

— Nu s-a corodat deloc, remarcă, Ted.

— Așa este, domnule. Toți au observat asta. Se presupune că datorită aliajului metal-material plastic, dar cred că nimeni nu e sigur.

Submarinul coti din nou și aripa alunecă spre stânga. Drept înaintea apărură alte lumini aranjate în șiruri verticale. Norman văzu un singur cilindru de oțel vopsit în galben, cu hublouri luminoase. Alături de el se afla o cupolă metalică joasă.

— La babord se află DH-7, habitatul scafandrilor. Este mai degrabă funcțional. Dumneavoastră veți sta în DH-8, care e mult mai confortabil, credeți-mă.

Cotiră spre tribord și, după câteva momente de întuneric, văzură un alt aranjament de lumini. Apropiindu-se de hublou, Norman putu număra cinci cilindri diferiți, unii verticali, alții orizontali, interconectați într-o manieră complexă.

— Iată-ne ajunși. DH-8 - casa dumneavoastră aflată departe de casă. Andocăm într-un minut.

Metalul se lovi de metal și, după o zdruncinătură zdravănă, motoarele se opriră. Liniște. Șuierat de aer. Pilotul se cățara să

deschidă tambuchiul și un val de aer surprinzător de rece pătrunse în habitacul.

— Domnilor, sasul este deschis, spuse el, dându-se la o parte.

Norman privi prin trapă. Văzu deasupra o mulțime de lumini roșii. Părăsi submarinul și pătrunse într-un cilindru de oțel cu diametrul de aproximativ doi metri și jumătate. Peste tot, mânere de susținere; o bancă metalică îngustă; deasupra, lămpi de încălzire incandescente, cu toate că nu prea-și făceau simțită prezența.

Ted urcă și el și se așează pe bancă din fața lui. Se aflau atât de aproape încât genunchii li se atingeau. Sub ei, pilotul închise tambuchiul. Priviră roata învârtindu-se. Auziră *clanc-ul* ce semnală desprinderea submarinului și zgomotul motoarelor când acesta se îndepărtă.

Apoi tăcere.

— Ce se întâmplă acum? întrebă Norman,

— Ne presurizează, spuse Ted. Suntem racordați la o atmosferă de gaze exotice. Nu se poate respira aer normal aici.

— De ce? întrebă Norman, privind pereții reci de oțel ai cilindrului și regretând că adormise în timpul instructajului.

— Deoarece atmosfera de la suprafața pământului ar fi mortală aici. Noi nu ne dăm seama, dar oxigenul este un gaz coroziv. Face parte din aceeași familie chimică cu clorul și fluorul, iar acidul fluorhidric este cel mai coroziv acid cunoscut. Aceeași caracteristică a oxigenului care închide culoarea mărului tăiat sau face să ruginească fierul, devine incredibil de distructivă pentru corpul uman, în cazul unei expuneri prelungite. La presiuni înalte, oxigenul este extrem de toxic. Prin urmare, se reduce proporția de oxigen respirată aici. Dacă la suprafață respirăm 21% oxigen, aici vom respira doar 2%. Oricum, nu vei observa diferența...

O voce în difuzor:

— Începe presurizarea."

— Țsta cine e? întrebă Norman.

— Barnes, răspunse vocea.

Dar nu părea a fi Barnes. Era un sunet scrâșnit și artificial.

— Probabil că din pricina microfonului, spuse Ted și izbucni în râs. Vocea îi devenise în mod sesizabil ascuțită. E din cauza heliului, Norman. Ne presurizează cu heliu.

— Parc-ai fi Donald Duck, spuse Norman și izbucni la rândul său în râs. Vocea îi suna pițigăiată, ca a unui personaj de desene

animate.

— Vezi-ți de tine, Mickey Mouse, chițăi Ted.

— "Cled că am vădut o piticuță", replică Norman.

Râdeau amândoi la auzul propriilor voci.

— Lăsați-o baltă, măi băieți, le transmise Barnes prin intercom. Treaba-i serioasă.

— Să trăiți, am înțeles, dom' căpitan, spuse Ted, dar vocea îi era acum atât de ascuțită încât devenise aproape neinteligibilă și râsul îl podidi din nou, glasurile lor subțiri ca ale unor școlărițe reverberând în interiorul cilindrului metalic. Pe lângă faptul că le făcea vocile înalte și stridente, heliul mai avea și alte efecte.

— Vă e frig, băieți? îi întrebă Barnes.

Într-adevăr, începuse să li se facă frig. Îl văzu pe Ted tremurând și-și simți pielea ca de găină pe picioare. De parcă ar fi stat în bătaia vântului, numai că acolo nu sufla nici un vânt. Heliul, un gaz ușor, făcea să crească viteza de evaporare, de unde senzația de frig.

Ted îi spuse ceva, dar vocea îi era prea ascuțită ca să mai poată fi înțeleasă. Era doar o chițăială jalnică.

— Parc-ați fi o pereche de șobolani, le comunică Barnes cu satisfacție.

Ted își îndreptă privirea spre difuzor și guiță ceva.

— Dacă vreți să vorbiți, folosiți laringofonul. Îl găsiți în dulăpiorul de sub bancă.

Norman găsi dulăpiorul și-l deschise. Metalul scrâșni puternic, ca o cretă pe tablă. Toate sunetele din incintă erau ascuțite. În dulăpior văzu două pernițe negre din plastic cu curele pentru gât.

— Treceți-le pe după gât. Așezați pernițele la baza gâtului.

— Okay, spuse Ted și tresări surprins. Vocea îi suna normal, deși puțin cam aspră.

— Chestiile astea modifică probabil frecvența corzilor vocale, spuse Norman.

— Măi băieți, de ce nu sunteți atenți la instructaje? îi dojeni Barnes. Exact asta fac chestiile alea. Va trebui să le purtați tot timpul pe care-l veți petrece aici. Asta, firește, dacă vreți să vă faceți înțeleși. Vă mai este frig?

— Da, spuse Ted.

— Ei bine, acum sunteți presurizați aproape complet.

Urmă un alt şuierat și o ușă laterală se deschise. În prag stătea Barnes, ținând peste braț două jachete ușoare.

— Bine ați venit în DH-8, spuse el.

DH-8

— Pe voi vă mai așteptam. Mai avem exact timpul pentru un tur rapid, înainte de a deschide nava spațială.

— Sunteți pregătiți s-o deschideți? spuse Ted. Minunat. Tocmai vorbeam despre asta cu Norman. Este un eveniment grandios, primul nostru contact cu viața extraterestră. Va trebui să pregătim un mic discurs pentru această ocazie.

— Va fi timp și pentru asta, spuse Barnes, aruncându-i lui Ted o privire ciudată. Mai întâi să vă arăt habitatul. Pe aici, vă rog.

Le explică apoi că habitatul DH-8 consta din cinci cilindri mari, notați de la A la E.

— Cilindrul A este sasul, în el ne aflăm acum.

Îi conduse într-un vestiar învecinat. Pe perete atârnavu țepene costume grele de protecție și căști galbene de tipul celor purtate de scafandri. Căștile aveau un aspect futurist. Norman ciocăni una din ele cu degetul. Erau din material plastic și surprinzător de ușoare.

Observă că pe una din plăcuțele de identificare fusese imprimat "JOHNSON".

— Va trebui să purtăm astea?

— Întocmai, răspunse Barnes.

— Înseamnă că vom ieși? spuse Norman alarmat.

— În cele din urmă, da. Dar acum nu-ți face griji. Vă mai este frig?

Le era. Barnes le dădu să îmbrace niște costume strânse pe corp, dintr-un poliester lipicios de culoare albastră. Ted se încruntă.

— Nu crezi că astea arată cam caraghios?

— Poate că nu sunt ultimul răcnet al modei, dar împiedică pierderea căldurii datorată heliului, replică Barnes.

— Culoarea nu e prea măgulitoare, constată Ted.

— Las-o naibii de culoare, izbucni Barnes, întinzându-le jachetele ușoare.

Norman simți ceva greu într-un din buzunare și scoase afară un pachet de baterii.

— Jachetele au un sistem de încălzire electrică, le explică

Barnes. Ca și păturile electrice pe care le veți folosi când veți dormi. Urmați-mă.

Merseră în cilindrul B, care adăpostea sistemele vitale și de alimentare cu energie electrică. La prima vedere arăta ca o mare sală a cazanelor, cu țevi multicolore și accesorii funcționale.

— Aici se asigură căldura, electricitatea și aerul, spuse Barnes, arătându-le părțile componente. Generatorul de curent cu circuit închis, 240/110 V. Celule de combustibil cu amestec de hidrogen plus oxigen. Monitoarele LSS. Procesorul pentru lichide, alimentat cu baterii argint-zinc. Iar aceasta este subofițerul șef Fletcher.

Norman văzu o siluetă masivă, meșterind în spatele țevilor cu o cheie grea. Silueta se întoarse; Alice Fletcher le adresă un zâmbet, salutându-i cu o mână unsuroasă.

— Pare că știe ce are de făcut, spuse Ted aprobator.

— Știe, confirmă Barnes. Deși toate sistemele noastre vitale sunt redundante, Fletcher constituie redundanța finală. De fapt, veți putea constata și singuri că întregul habitacul funcționează cu autoreglare.

Le prinse un soi de insigne grele în piept.

— Purtați astea tot timpul, chiar dacă sunt doar o precauție în plus: alarma se declanșează automat dacă condițiile de viață se abat de la optim. Dar asta nu se va întâmpla. Avem senzori în fiecare cameră a habitatului. Vă veți obișnui cu faptul că mediul se adaptează continuu la prezența voastră. Luminile se aprind și se sting, radiatoarele pornesc și se opresc, iar ventilele de aer se deschid și se închid. Totul este automatizat, nu trebuie să vă agitați. Fiecare sistem este redundant. Putem rămâne fără electricitate, putem pierde aerul sau toată apa potabilă și putem sta liniștiți timp de o sută treizeci de ore.

O sută treizeci de ore nu i se păsură o veșnicie lui Norman. Făcuse calculul în gând: cinci zile. Nici cinci zile nu păreau prea multe.

Când intrară în cilindrul următor, luminile se aprinseră singure. Cilindrul C cuprindea spațiile de locuit: paturi, toalete, dușuri ("apă caldă din belșug, o să vedeți"). Barnes le prezenta mândru facilitățile, de parcă ar fi făcut reclamă unui hotel.

Spațiile de locuit erau izolate foarte riguros. Pe podea erau așternute covoare, iar tavanele erau acoperite în întregime cu o căptușeală moale, care făcea ca interiorul să pară o canapea matlasată.

Dar, în ciuda culorilor vii și a decorațiunilor îngrijite, lui Norman locul i se păru prea strâmt, și întunecos. Hublourile erau meschine și nu dezvăluiau decât întunericul de afară. În locurile neacoperite de căptușeală se iveau buloane masive prinse în pereții masivi de oțel; asta ca să nu uite unde se aflau. Se simțeau ca într-un uriaș plămân metalic, senzație nu prea departe de adevăr.

Aplecându-se, traversară printr-o deschidere a peretelui despărțitor către Cilindrul D: un mic laborator cu mese de lucru și microscopie la nivelul superior, și o unitate electronică la parter.

— Ea este Tina Shan, spuse Barnes, prezentându-le o femeie extrem de liniștită. Norman se gândi că era aproape nenatural de calmă până când își dădu seama că Tina Chan făcea parte din categoria oamenilor care nu clilesc aproape niciodată.

— Purtați-vă frumos cu Tina pentru că este singura noastră legătură cu exteriorul. Are în grijă tot sistemul de comunicații, precum și sistemele de senzori. De fapt, toată electronica.

Tina Chan era înconjurată de cele mai voluminoase monitoare văzute vreodată de Norman. Arătau ca niște televizoare din anii cincizeci. Barnes îi puse în temă cu faptul că anumite echipamente, printre care și tuburile cinescoape, nu se comportă bine în atmosferă de heliu. La începuturile habitatelor subacvatice, tuburile erau înlocuite zilnic. Acum dispuneau de un sistem complicat de protecție și acoperire - de unde și aspectul voluminos.

Lângă Chan se afla o altă femeie, Jane Edmunds, pe care Barnes le-o prezintă ca fiind arhivarul echipei.

— Și ce face un arhivar? se interesă Ted.

— Subofițer clasa I, procesare date, domnule, spuse ea cu un ton oficial.

Jane Edmunds purta ochelari și avea un aer rigid. Lui Norman îi amintea de o bibliotecară.

— Procesare date... , murmură Ted.

— Misiunea mea este de a colecta toate înregistrările digitale, materialele vizuale și benzile video, domnule. Fiecare aspect al acestui moment istoric va fi înregistrat iar eu mă voi îngriji ca totul să fie corect arhivat.

"Dar chiar este o bibliotecară", își zise Norman.

— Aha, excelent, spuse Ted. Mă bucur să aud asta. Film sau bandă?

— Bandă, domnule.

— Mă pricep și eu puțin la camerele video, spuse Ted zâmbind. Ce fel de bandă folosiți, de 1/2 sau 3/4 doți?

— Domnule, se folosește o imagine *deltascan* echivalentă cu două mii de pixeli per cadru, fiecare pixel având douăsprezece tonuri de gri.

— Oho! făcu Ted.

— E ceva mai bun decât sistemele comerciale cu care sunteți probabil familiarizat.

— Înțeleg, zise Ted, revenindu-și cu ușurință din buimăceală și pălăvrăgind apoi cu Edmunds pe teme tehnice.

— Ted pare teribil de interesat de modul în care vom înregistra toată treaba asta, spuse Barnes, privindu-l neliniștit.

— Da, așa pare să fie.

Norman se întrebă de ce îl deranja lucrul ăsta pe Barnes? Era cumva îngrijorat de înregistrările video? Sau credea că Ted va încerca să acapareze spectacolul? Dar oare Ted chiar avea să facă una ca asta? Se temea Barnes că în felul acesta se va crea impresia unei operațiuni civile?

— Nu, luminile exterioare sunt lămpi de cuarț cu halogen, de 150 W, explică Edmunds. Se înregistrează la echivalentul de o jumătate de milion de unități ASA, deci e suficient. Adevărata problemă e retroîmprăștierea. Ne străduim în permanență s-o eliminăm.

— Observ că întregul personal auxiliar este feminin, constată Norman.

— Într-adevăr, admise Barnes. Toate studiile efectuate cu ocazia scufundărilor la adâncime au demonstrat că femeile sunt superioare în astfel de situații. Consumă mai puțin aer și mai puține substanțe nutritive, au aptitudini sociale mai bune și suportă mai ușor spațiile strâmte, având în plus și o mai mare rezistență fiziologică. Adevărul e că încă mai demult US Navy a recunoscut că toți cei care lucrează pe submarin ar trebui să fie femei.

Râse și continuă:

— Dar încearcă să aplici asta în practică.

Iar apoi, uitându-se la ceas:

— Cred că ar trebui să ne mișcăm, Ted!

Cei trei pleacă mai departe. Ultimul cilindru, E, era mult mai spațios decât celelalte. Erau acolo reviste, un televizor și o canapea foarte încăpătoare, iar pe palierul inferior o bucătărie și o sală de mese funcțională.

Rose Levy, bucătăreasa, era o femeie roșie la față, cu accent sudic, trebăluind sub niște hote gigantice. Îl întrebă pe Norman dacă are vreun desert preferat.

— Desert?

— Da, doctore Johnson. Îmi place să gătesc pentru fiecare, dacă pot, desertul preferat. Dar dumneavoastră, doctore Felding, aveți vreo preferință în materie de desert?

— Plăcintă cu lămâie, spuse Ted. Mă-nnebunesc după plăcinta cu lămâie.

— Se face, domnule, replică Levy cu un zâmbet fericit. Nu mi-ați spus care e al dumneavoastră, doctore Johnson?

— Prăjitură cu căpșuni.

— E simplu de făcut. Tocmai am primit niște căpșuni frumoase din Noua Zeelandă, cu ultimul transport. Poate doriți prăjitura aceasta diseară?

— De ce nu. Rose? spuse Barnes plin de bunăvoință. Norman privi afară prin fereastra întunecată a hubloului. Se putea vedea rețeaua rectangulară luminoasă pe fundul oceanului, înconjurând nava spațială îngropată, lungă de opt sute de metri. Scafandrii, luminați ca niște licurici, mișunau peste suprafața strălucitoare a grilei.

Norman își spuse: "Ne aflăm la trei sute de metri adâncime și discutăm despre prăjituri!" Dar cu cât se gândea mai mult la asta, își dădea seama că cea mai bună metodă de a face pe cineva să se simtă în largul său într-un mediu nou era să i se dea o mâncare cu care era familiarizat.

— Căpșunile nu-mi fac bine la stomac, spuse Ted .

— Atunci, pe-a dumneavoastră am s-o prepar cu afine, zise Levy, fără să clipească.

— Și cu frișca? plusă Ted.

— Păi...

— Nu poți să le ai pe toate, Ted, interveni Barnes. Și una din chestiile pe care nu le poți avea la treizeci de atmosfere de amestec gazos este frișca bătută. Pur și simplu nu se bate! Să mergem!

Beth și Harry așteptau în mica sală de conferințe, situată chiar deasupra popotei. Amândoi erau îmbrăcați cu costumele albastre și jachetele încălzite electric. Harry clătina din cap când cei trei își făcură apariția.

— Vă place celula noastră căptușită? zise el, ciocnind în peretele izolat. E ca și cum ai locui într-un vagin.

- Nu ți-ar plăcea să te întorci în uter, Harry? replică Beth.
- Nu, am fost acolo. O dată e de ajuns.
- Costumul ăsta nu-mi place deloc, spuse Ted, trăgând nemulțumit de poliesterul colant.
- Îți pune în valoare burtica, remarcă Harry.
- Să ne tragem un pic sufletul, propuse Barnes.
- Cu câteva zorzoane, parc-ai fi Elvis Presley, spuse Harry.
- Elvis Presley e mort.
- Ei, vezi, ai prilejul să te-afirmi.
- Norman privi în jur.
- Unde e Levine?
- Levine n-a rezistat, spuse Barnes cam repezit. În submarin a avut o criză de claustrofobie și a trebuit să fie dus înapoi. Se mai întâmplă.
- Asta înseamnă că nu vom avea biolog marin?
- Ne descurcăm și fără el.
- Urăsc blestematul ăsta de costum, izbucni Ted. Pe bune că-l urăsc.
- Beth arată bine în al ei.
- Da, Beth face exerciții fizice.
- Și pe deasupra, mai e și umezeala asta, adăugă Ted.
- Totdeauna e așa umed pe-aici?
- Norman băgase de seamă că umezeala era o problemă; toate obiectele erau ușor umede, lipicioase și reci, Barnes îi preveni de pericolul unor infecții și răceli minore și le distribui sticlute cu loțiune pentru piele și picături pentru urechi.
- Parcă spuneai că au fost rezolvate toate problemele tehnologice, observă Harry.
- Au fost Credeți-mă, habitatul ăsta e puf față de cel de acum zece ani.
- Acum zece ani s-a renunțat la construirea habitatelor pentru că oamenii mureau în ele, replică Harry.
- Barnes se posomorî:
- A fost un accident.
- Au fost două accidente, preciza Harry, cu un total de patru victime.
- A fost o situație mai specială, zise Barnes. Și nu au fost implicate tehnologia și personalul US Navy.
- Grozav! făcu Harry. Și cât ziceai că vom zăbovi aici?
- Maximum șaptezeci și două de ore.
- Ești sigur de asta?

— Așa spune regulamentul US Navy.

— De ce? Întrebă Norman interzis.

Barnes clătină din cap:

— Niciodată, dar niciodată să nu cauți motivații pentru regulamentele US Navy.

Se auzi declicul intercomului și vocea Tinei Chan.

— Căpitane Barnes, scafandrii ne-au anunțat că acum montează sasul. Până la deschiderea ușii mai sunt câteva minute.

Atmosfera se schimbă imediat în cameră. Ted își frecă radios mâinile.

— Vă dați seama, desigur, că și fără să deschidem nava spațială am făcut deja o descoperire de o importanță capitală.

— Cere anume? se interesează Norman.

— Am spulberat ipoteza evenimentului unic, spuse Ted cu ochii la Beth.

— Ipoteza evenimentului unic? zise Barnes.

— Se referă, preciza Beth, la faptul că fizicienii și chimiștii înclină să creadă în viața inteligentă extraterestră, în vreme ce biologii nu. Mulți biologi sunt de părere că dezvoltarea vieții *inteligente* pe Pământ a necesitat atâția pași neobișnuiți, încât reprezintă un eveniment unic în univers și că este posibil să nu mai fi apărut niciunde.

— Adică inteligența nu apare peste tot? Întrebă Barnes.

— Păi, abia a apărut pe Pământ, spuse Beth. Vârsta Pământului este de 4,5 miliarde de ani iar viața unicelulară a apărut acum 3,9 miliarde de ani, aproape imediat la scară geologică. Dar, timp de trei miliarde de ani, viața a *rămas* unicelulară. Apoi, în era cambriană, acum aproximativ șase sute de milioane de ani, a avut loc o explozie de forme complexe de viață. Într-un interval de o sută de milioane de ani, oceanul s-a umplut de pești. După care a fost populat uscatul și, în cele din urmă, aerul. Dar nimeni nu știe de ce a avut loc această explozie. Și fiindcă timp de trei miliarde de ani nu s-a întâmplat nimic, există posibilitatea ca pe o altă planetă să nu se producă deloc o asemenea explozie.

Și chiar după cambrian, lanțul evenimentelor care duc la apariția omului pare a fi atât de special și atât de norocos încât biologii se tem că nu era obligatoriu să se întâmple așa. Gândiți-vă doar că, dacă dinozaurii n-ar fi dispărut acum 65 de milioane de ani, indiferent de cauză, reptilele ar fi putut fi și acum stăpâne

pe Pământ. Iar mamiferele nu ar fi obținut niciodată supremația. Fără mamifere nu ar fi apărut primatele. Fără primate nu ar fi existat maimuțele, iar fără maimuțe nici oamenii... Există o mulțime de factori întâmplători în evoluție și noroc - cu carul... Iată de ce biologii cred că viața inteligentă ar putea fi un eveniment unic în Univers, care a avut loc numai aici, pe Pământ.

— Numai că acum, interveni Ted, noi știm că *nu* este un eveniment unic. Pentru că acolo, în afara habitatului, se află o ditamai nava spațială.

— În ce mă privește, n-aș putea fi mai încântată, zise Beth, mușcându-și buza.

— Nu prea pari a fi, observă Norman.

— Trebuie să vă spun că nu mă pot stăpâni să nu fiu neliniștită. Acum zece ani, la Stanford, Bill Jackson a susținut o serie de seminarii săptămânale cu privire la viața extraterestră. Tocmai primise premiul Nobel pentru chimie. Ne-a împărțit în două grupe. Una din ele proiecta forma de viață extraterestră și prelucra totul pe criterii științifice. Cealaltă grupă încerca să-și imagineze forma de viață extraterestră și să comunice cu ea. Jackson prezida totul ca un savant pragmatic, nelăsând pe nimeni s-o ia razna. Odată i-am adus schița unei posibile vietăți și a întrebat cu asprime: "Okay, dar unde-i anusul?" Cam așa sunau observațiile sale critice. Dar multe animale de pe Pământ nu au anus. Există tot soiul de mecanisme excretoare care nu reclamă un orificiu special. Jackson presupunea că un anus era absolut necesar, dar nu-i așa. Iar acum, încheie Beth ridicând din umeri, cine știe ce vom găsi?

— Vom afla cât de curând, spuse Ted.

Se auzi declicul intercomului.

— Căpitane Barnes, scafandrii au montat sasul. Robotul este pregătit să intre în aeronavă.

— Ce robot? exclamă Ted.

UȘA

— Eu nu cred că *asa* trebuia procedat, spuse Ted indignat. Noi toți am venit aici pentru ca primul pas pe o navă extraterestră să fie făcut de către un om. Și tocmai asta cred că

ar trebui să facem.

— Nici nu poate fi vorba, zise Barnes. Nu putem risca.

— Trebuie să consideri locul ăsta, insistă Ted, drept un obiectiv arheologic. Mai mare decât Chichen Itza, decât Troia sau decât mormântul lui Tutankamon. Este fără doar și poate cel mai important șantier arheologic din istoria omenirii. Chiar ai de gând să lași un blestemat de robot să facă inaugurarea?

— Da' ție chiar îți lipsește instinctul de conservare? replică Barnes.

— Mă opun categoric, căpitane Barnes!

— Am luat act, zise Barnes, întorcându-i spatele. Acum să trecem la treabă. Tina, dă-ne imagine video.

Ted mai bombăni ceva, dar se potoli în momentul în care pe monitoare apărură primele imagini. Pe cel din stânga se vedea schela metalică complexă, de formă tubulară, ce susținea robotul. Acesta, cu motoarele și angrenajele la vedere, se găsea în fața peretelui metalic cenușiu și curbat al navei spațiale.

Pe perete se distingea o ușă care aducea mai degrabă cu o trapă de avion. Al doilea ecran prezenta o imagine mai detaliată a ușii, luată de camera video montată chiar pe robot.

— Seamănă destul de mult cu o ușă de avion, remarcă Ted.

Norman privi la Harry, care zâmbea enigmatic. Apoi se uită la Barnes. Acesta nu părea deloc surprins și-și. dădu seama că știa deja de ușă.

— Mă întreb cum s-ar putea explica un asemenea paralelism în aspectul ușilor, spuse Ted. Probabilitatea apariției sale prin hazard este astronomic de mică. Păi, această ușă este adaptată perfect pentru forma și dimensiunile unei ființe umane.

— Întocmai, zise Harry.

— E incredibil, zise Ted, absolut incredibil.

Harry zâmbi fără să facă vreun comentariu, iar Barnes spuse:

— Să căutăm dispozitivul de comandă.

Obiectivul video al robotului se deplasă spre stânga și spre dreapta, oprindu-se pe imaginea unui panou dreptunghiular montat la stânga ușii.

— Poți deschide panoul ăla?

— Încercăm, domnule.

Zumzăind, cleștele robotului se întinse până la panou. Dar, prea grosolan pentru această manevră, nu reuși decât să zgârie peretele metalic. Panoul rămase închis.

— E ridicol, pufni Ted. E ca și cum ai supraveghea un copil.

Cleștele continuă să zgârie panoul.

— Ar trebui să facem noi treaba asta, zise Ted.

— Folosiți aspirația, indică Barnes.

Se întinse și celălalt braț, care avea atașată o ventuză de cauciuc.

— Aha, iată și mâna dreaptă a instalatorului, comentă disprețuitor Ted.

Ventuză se lipi de panou, se aplatiza și apoi, cu un "clic", panoul se deschise.

— În sfârșit!

— Nu văd...

Imaginea din interiorul panoului era neclară, nefocalizată. Se puteau distinge o serie de protuberante metalice rotunde, roșii, galbene și albastre. Deasupra lor se aflau niște simboluri în alb și negru.

— Priviți, se agită Ted, roșu, galben și albastru. Culoarele primare. Țsta-i un element extraordinar!

— De ce? se interesează Norman.

— Pentru că sugerează că extraterestrii au aceeași dotare senzorială ca și noi - că percep universul la fel ca și noi, vizual, în aceleași culori, folosind același domeniu al spectrului electromagnetic. Asta va ușura enorm stabilirea contactului. Iar semnele acelea în alb și negru... trebuie să fie o mostră din scrierea lor. Vă dați seama? Scrierea extraterestră!

Zâmbi entuziasmat.

— Este un moment măreț. Mă simt cu adevărat privilegiat că mă aflu aici.

— Focalizați, solicită Barnes.

— Focalizăm acum, domnule. Imaginea deveni și mai neclară.

— Nu așa. Încercați invers.

— Am înțeles. Focalizăm.

Treptat, imaginea căpătă contururi clare.

— Oho! făcu Ted, holbându-se la ecran.

Acum se putea vedea că presupusele protuberante erau, de fapt, trei butoane colorate: galben, roșu și albastru. Aveau circa un țol în diametru și marginea striată. Simbolurile de deasupra se dovediră a fi niște plăcuțe metalice ștanțate.

De la stânga la dreapta, pe plăcuțe se putea citi: "Emergency Ready", "Emergency Lock" și "Emergency Open".

În limba engleză!

După o clipă de tăcere buimacă, Harry Adams începu să râdă încetișor.

ASTRONAVA

— Asta e-n *engleză*, zise Ted *cu* ochii țintă la ecran. Engleza scrisă!

— Mda., făcu Harry. Fără doar și poate.

— Ce-i asta? sări Ted. E vreo farsă?

— Nu, spuse Harry calm, nefiresc de detașat.

— Cum e posibil ca această aeronavă să aibă o vechime de trei sute de ani și să poarte inscripții în engleza modernă?

— Ia gândește-te, spuse Harry.

Ted se încruntă.

— Poate că această navă extraterestră caută să ni se prezinte într-un mod care să ne fie familiar.

— Mai gândește-te, insistă Harry.

După o scurtă pauză, Ted reluă:

— În fine, *dacă* este o navă extraterestră.

— Nu este o navă extraterestră! zise Harry.

După o nouă pauză, Ted spuse:

— Păi, dacă ești așa de sigur pe tine, de ce nu ne spui și nouă ce e?

— Ei bine, domnilor, zise Harry, aceasta este o aeronavă americană.

— O aeronavă americană? Lungă de opt sute de metri? Construită cu o tehnologie pe care încă nu o stăpânim? Și îngropată de trei sute de ani?

— Bineînțeles. Era evident de la început. Nu-i așa, căpitane Barnes?

— Am luat în calcul și această posibilitate, admise Barnes. Mai exact, președintele se gândise la asta.

— De aceea nu i-ați înștiințat pe ruși.

— Exact.

Ted se simțea complet frustrat. Își încleșta pumnii, de parc-ar fi vrut să lovească pe cineva. Îi privi pe rând pe cei din jurul său.

— Dar de unde-ai *știut*? îl întrebă e! pe Harry.

— Primul indiciu, explică Harry, a venit de la starea navei, la fel de bună ca și în momentul construirii ei. Nu prezintă absolut

nici o stricăciune. Cu toate că orice astronavă care ar ateriza în apă s-ar deteriora. Chiar la viteze nu prea mari - de exemplu, la trei sute de kilometri pe oră - suprafața apei e la fel de dură ca și cum ar fi solidă. Indiferent cât de rezistentă ar fi astronava, este de așteptat un oarecare grad de deteriorare ca urmare a impactului cu apa. Și totuși, nu prezintă nici un fel de urmă.

— Adică?

— Adică nu a aterizat în apă.

— Nu pricep. Trebuie să fi zburat până aici...

— ... Nu a zburat, a ajuns aici.

— De unde?

— Din viitor, spuse Harry. Acesta e un tip de navă pământeană care a fost - sau mai exact va fi - construită în viitor - a călătorit în timp și a apărut acum câteva sute de ani în adâncurile acestui ocean.

— De ce ar face oamenii din viitor așa ceva? Întrebă Ted exasperat.

Era în mod evident nemulțumit că fusese privat de nava lui extraterestră, de marele său eveniment istoric. Se prăbuși într-un fotoliu și privi plictisit ecranele monitoarelor.

— Nu știu de ce în viitor oamenii ar face așa ceva, spuse Harry. Nu am ajuns încă acolo. Poate că a fost un accident. Neintenționat.

— Să mergem mai departe și s-o deschidem, zise Barnes.

— Deschidem, domnule.

Cleștele robotului se mișcă înainte, către butonul "Deschidere", pe care-l apăsă de câteva ori. Se auzi un sunet ascuțit, dar nu se întâmplă nimic.

— E ceva în neregulă? se interesă Barnes.

— Nu putem anclanșa butonul, domnule. Brațul extensibil este prea mare pentru interiorul panoului.

— Asta-i bună!

— Să încercăm cu sonda?

— Încercați.

Brațul cu cleștele se retrase și o sondă, subțire ca un ac, se îndreptă către buton. Sonda alunecă înainte, ajustându-și cu finețe poziția, și atinse butonul. Apăsă... și alunecă într-o parte.

— Încercăm din nou, domnule.

Manevra se repetă, cu același rezultat.

— Suprafața butonului e prea alunecoasă, domnule.

— Mai încercați.

— Să știți, spuse Ted cu un aer gânditor, că situația *rămâne* remarcabilă. Într-un sens, e chiar mai interesantă decât contactul cu extraterestrii. Eu eram aproape convins că în univers există viață extraterestră. Dar călătoria în timp!... Sincer vă spun, ca astrofizician aveam îndoieli. Din tot ceea ce știm, este imposibilă, contrazisă de legile fizicii. Și iată că acum avem dovada că deplasarea în timp *este* posibilă, și că specia umană o va realiza cândva, în viitor!

Cu ochii mari, Ted zâmbea, din nou fericit.

"Merită toată admirația, își zise Norman, e incorigibil, într-un mod minunat".

— Și iată-ne, reluă Ted, în pragul primului nostru contact cu propria noastră specie din viitor! Gândiți-vă! Suntem pe cale să ne întâlnim cu noi, cei din viitor!

Sonda apăsă iarăși și iarăși, fără succes.

— Nu putem anclanșa butonul, domnule.

— Asta văd și eu, zise Barnes, ridicându-se. Bine, opriți mașinăria și scoateți-o de acolo. Ted, se pare că ai să-ți vezi visul cu ochii. Trebuie să mergem și s-o deschidem cu mâna. Să ne echipăm.

ÎN NAVĂ

În vestiarul Cilindrului A, Norman își puse costumul. Tina și Edmunds îl ajutară să-și potrivească casca și asigure inelul de etanșare de la gât. Simți greutatea rezervoarelor pentru respirație prin intermediul curelelor ce-i apăseau umerii. Inhală aerul cu gust metalic. Intercomul din cască emise zgomotul specific de conectare. Primele cuvinte pe care le auzi fură:

— Ce părere ai de "În pragul unui prilej deosebit de favorabil pentru specia umană"?

Norman râse, recunoscător pentru risipirea tensiunii nervoase.

— Găsești că e caraghios? Întrebă Ted ofensat.

Norman își îndreptă privirea către silueta pe a cărei cască era stanțat "FIELDING".

— Nu, sunt doar nervos.

— Și eu, zise Beth.

— N-aveți pentru ce, credeți-mă, îi liniști Barnes.

— Care sunt cele mai gogonate trei minciuni din DH-8? interveni Harry, făcându-i din nou să râdă.

Se înghesuiră în sasul strâmt, ciocnindu-și căștile între ei, apoi trapa peretelui despărțitor din stânga se închise, iar roata de siguranță se învârti. Barnes le spuse:

— În regulă, fraților, respirați liniștiți.

Apoi deschise tambuchiul inferior, lăsând să se vadă apa întunecată, care nu pătrunse în compartiment.

— Habitatul se află la o presiune pozitivă, explică el, de aceea apa nu urcă aici. Acum urmăriți-mă și faceți la fel ca mine, dacă nu vreți să vă rupeți costumele.

Mișcându-se greoi, din pricina greutateii rezervoarelor, se aplecă înspre tambuchi, apucă mânerule laterale și-și, dădu drumul, dispărând cu un plescăit ușor.

Unul după celălalt, săriră jos, pe fundul oceanului. Norman simți cum îl învăluie apa aproape înghețată și gemu; imediat auzi zumzetul micului ventilator acționat de sistemul electric de încălzire al costumului. Atinse cu picioarele fundul mâlos. Privi în întunericul din jur, stând dedesubtul habitatului. Drept în fața lui, la circa o sută de pași, se vedea rețeaua luminoasă rectangulară. Barnes o luase deja înainte, aplecat în față din cauza curentului și mișcându-se lent, de parcă s-ar fi deplasat pe Lună.

— Nu-i așa că-i *fantastic*?

— Calmează-te, Ted, îl liniști Harry.

Beth observă:

— De fapt, este ciudat cât de puțină viață este aici. Ați remarcat? Nici o gorgonă, nici un melc, nici un burete, nici măcar vreun pește rătăcit. Nimic altceva decât pustietatea asta bună. Trebuie să fie una din acele zone moarte ale Pacificului.

O lumină strălucitoare se apropie din spatele lui Norman; umbra lui se proiectă înainte pe fundul apei. Privi în urmă și o zări pe Edmunds ținând camera video și sursa de lumină protejată într-o carcasă voluminoasă.

— Toate astea se înregistrează?

— Da, domnule.

— Încearcă să nu te-mpiedici și să nu cazi, Norman, râse Beth.

— Mă străduiesc.

Ajunseră aproape de rețea. Norman se simțea mai în siguranță văzându-i pe ceilalți scafandri cum lucrau în apropiere. Spre dreapta, aripa înaltă țâșnea din masa coralilor, o siluetă

enormă și întunecată care îi făcea să pară niște pitici, în timp ce se înălța către suprafață.

Barnes îi conduse până dincolo de aripa și apoi printr-un tunel săpat în corali. Tunelul strâmt avea o lungime de douăzeci de metri și era puternic iluminat. Merseră în șir indian.

"Parc-am coborî într-o mină", îi trecu lui Norman prin gând.

— Tunelul l-au săpat scafandrii?

— Exact.

Norman văzu o structură paralelipipedică din tablă ondulată de oțel, înconjurată de rezervoare de presiune.

— Sasul se află în fața noastră. Aproape c-am ajuns. Totul e în ordine? zise Barnes.

— Până acum, da, răspunse Harry.

Pătrunseră în sas și Barnes închise ușa. Aerul șuieră cu putere. Norman urmări retragerea apei în josul vizorului, apoi al taliei, al genunchilor și, în sfârșit, către podea. Șuieratul încetă iar ei trecură într-o altă cameră, blocând ușa în urma lor.

Ajunseră lângă carcasa metalică a navei. Robotul fusese mutat lateral. Norman avu senzația acută că se află în apropierea unui avion: o suprafață metalică curbată și o ușă escamotată. Metalul era cenușiu-închis, o culoare de rău augur.

Împotriva voinței sale, Norman era neliniștit. Ascultându-i pe ceilalți cum respiră, îi simți și pe ei nervoși.

— Okay? Toată lumea prezentă? se interesă Barnes.

— Așteptați să pregătesc camera video, domnule, spuse Edmunds.

— Bine, așteptăm.

Se aliniară toți lângă ușă, purtând încă pe cap căștile. "N-o să fie o priveliște prea grozavă", își spuse Norman.

Edmunds: - Merge banda.

Ted: - Aș vrea să spun câteva cuvinte.

Harry: - Doamne, Ted. Chiar n-ai putea să renunți?

Ted: - Cred că e important.

Harry: - Dă-i drumul, fă-ți numărul.

Ted: - Salut. Aici e Ted Fielding, ne aflăm lângă ușa astronavei necunoscute care a fost descoperită...

Bornes: - Stai puțin, Ted. Sună cam funebru.

Ted: - Nu-ți place?

Barnes: - Parc-ai spune: "Ne aflăm lângă mormântul soldatului necunoscut".

Ted: - Credeam c-o să vă placă...

Beth: Nu s-ar putea să ne vedem de treabă, vă rog?

Ted: - N-are importanță.

Harry: - Doar n-ai să te bosumfli acum!

Ted: - Nu-i nimic. Renunț la comentariile asupra acestui eveniment istoric.

Harry: - Okay. Excelent. Hai să deschidem chestia asta.

Ted: - Cred că vă dați seama ce simt. Mă gândesc că ar fi bine să facem câteva remarci scurte pentru posteritate.

Harry: - Ei bine, fă odată blestematele *a/ea* de remarci!

Ted: - Ia ascultă, măi pui de lele. M-am cam săturat de aerele tale de superioritate, ce-o tot faci pe atotștiutorul...

Barnes: - Oprește banda, te rog.

Edmunds: - Oprit banda, domnule.

Barnes: - Vă rog să vă liniștiți cu toții.

Harry: - Consider acest ceremonial ca fiind absolut irelevant.

Ted: - Ba nu este irelevant, e cât se poate de oportun!

Barnes: - În regulă, am să vorbesc eu. Pornește banda.

Edmunds: - Merge banda.

Barnes: - Aici căpitanul Barnes. Suntem pe punctul de a deschide ușa exterioară. În acest moment istoric, alături de mine se află Ted Fielding, Norman Johnson, Beth Halpern și Harry Adams.

Harry: - De ce m-ai lăsat la urmă?

Barnes: - V-am numit de la stânga la dreapta, Harry.

Harry: - Nu-i ciudat că singurul om de culoare de aici este pomenit ultimul?

Barnes: - Harry, am spus de *la stânga la dreapta*. Așa cum sunteți așezați.

Harry: - *Și* după singura femeia din grup. Eu sunt profesor plin, ea e numai asistent.

Beth: - Harry...

Ted: - Știi, Hal, poate c-ar trebui să menționezi și titlurile pe care le purtăm împreună cu instituțiile la care suntem afiliați.

Harry: - De ce nu în ordine alfabetică?

Barnes: - S-o lăsăm baltă. Nu mai înregistrăm nimic.

Edmunds: - Am oprit banda, domnule.

Barnes: - Isuse Cristoase!

Se îndepărtă de grup, clătinând reprobator din cap. Rabată placa metalică, descoperind cele două butoane, și apăsă pe unul din ele. Se aprinse o lumină galbenă: PREGĂTIRE.

— Toată lumea rămâne pe circuitul intern de aer, spuse el.

Continuau așadar să respire aerul din propriile rezervoare, pentru eventualitatea că gazele din atmosfera astronavei erau toxice.

— Sunteți gata cu toții?

— Gata!

Barnes apăsă butonul cu marcajul "DESCHIDERE".

Inscripția "AJUSTAREA ATMOSFEREI" începu să clipească. Apoi, cu un huruit, ușa alunecă lateral, întocmai ca o ușă de avion. Pentru moment Norman nu văzu decât întunericul de dincolo de ușă. Întăia cu precauție, luminându-și calea cu lanternele, și văzură niște grinzi și o tubulatură complexă.

— Verifică aerul, Beth.

Beth scoase sonda unui analizator portabil de gaze. Afișajul se lumină.

— Helium, oxigen, urme de CO₂ și vapori de apă. Proportții normale. Este o atmosferă presurizată.

— Adică nava își reglează singură atmosfera?

— Se pare că da.

— Okay. Scoateți căștile.

Barnes și-o scoase primul, respirând aerul navei.

— Pare în regulă. Metalic, ușor înțepător, dar în regulă.

Inspiră adânc de câteva ori și încuviință din cap. Ceilalți își scoaseră și ei căștile, lăsându-le pe podea.

— Așa-i mai bine.

— Intrăm?

— De ce nu?

După o scurtă ezitare, Beth păși prima, zâmbind:

— Mai întâi doamnele.

Ceilalți o urmară. Norman aruncă o privire înapoi, spre căștile aliniate pe podea. Edmunds, cu camera la ochi, îi spuse:

— Mergeți înainte, doctore Johnson.

Norman se întoarse și păși în astronavă.

INTERIORUL

Se opriră pe o pasarelă lată de un metru și jumătate, îndreptând fasciculul lanternei în jos, Norman constată că îi despărteau circa doisprezece metri de întuneric până la podea. În jurul lor, abia distingându-se, se zărea o rețea deasă de

lonjeroane și grinzi..

— Parc-am fi într-o rafinărie de țigări, constată Beth.

Își aținti fasciculul pe una din conducte, inscripționată "AVR-90". Toate marcasele erau scrise în engleză.

— Mai tot ce vedeți face parte din structura de rezistență, spuse Barnes. Un soi de armătură care preia tensiunile ce acționează asupra carcasei exterioare. Conferă o rezistență uriașă de-a lungul tuturor axelor. Așa cum bănuiam, nava este construită extrem de solid. Proiectată pentru a suporta solicitări extraordinare. Probabil că există și o carcasă interioară.

Norman își aminti că Barnes fusese cândva inginer aeronaut.

— Și nu numai atât, interveni Harry, iluminând carcasa exterioară. Priviți: un strat de plumb.

— Un scut contra radiațiilor?

— Probabil că da. Are o grosime de cincisprezece centimetri.

— Ceea ce sugerează că nava trebuia să suporte o mare doză de radiații.

— Al naibii de mare.

În jurul lor plutea un fel de ceață, iar aerul era ușor uleios. Grinzile păreau acoperite cu o peliculă de ulei, dar când Norman le atinse uleiul nu i se lipi de degete, își dădu seama că metalul însuși avea o textură neobișnuită: era neted și moale la pipăit, precum cauciucul.

— Interesant, spuse Ted. Iată un nou tip de material. Noi asociem rezistența cu duritatea, dar acest metal - dacă este un metal - e în același timp rezistent și moale. Tehnologia materialelor a avansat în mod evident față de nivelul actual.

— Evident, zise Harry.

— Păi e și normal. Dacă vrei să compari America de acum cincizeci de ani cu cea de astăzi, una dintre cele mai mari schimbări este marea varietate de materiale plastice și ceramice pe care acum le avem și care atunci nici nu se puteau imagina...

Ted continuă să vorbească, glasul său răsunând în întunecimea ca de peșteră. Dar Norman îi simți emoția în voce. "Ted vorbește ca să-și alunge frica", își spuse el.

Pătrunseră mai adânc în interiorul navei. Norman se simțea amețit știindu-se în întuneric, la o înălțime așa de mare. Ajunseră la o încrucișare de pasarele. Vederea le era îngreunată de toate acele țevi și lonjeroane care alcătuiau o veritabilă pădure metalică.

— Încotro?

Barnes își consultă busola.

— La dreapta.

Urmară rețeaua de pasarele vreme de încă zece minute. Treptat, Norman constată că Barnes avusese dreptate, în interiorul cilindrului exterior se afla un alt cilindru, între ele găsindu-se o rețea densă de grinzi și forme metalice de sprijin. O aeronavă într-o altă aeronavă.

— De ce oare au construit nava în felul ăsta?

— Motivația trebuie să fi fost de neînălțurat, spuse Barnes. Puterea necesară pentru o carcasă dublă, cu un asemenea scut de plumb... e greu de imaginat motorul care ar fi putut să facă să zboare ceva atât de mare.

După trei-patru minute ajunseră la ușa carcasei interioare. Arăta ca și ușa exterioară.

— Folosim aparatele de respirat?

— Nu știu. Putem risca?

Fără a mai aștepta, Beth culisă panoul cu butoane, apăsă pe butonul "DESCHIS", iar ușa se dădu în lături cu un hure. Dincolo era și mai întuneric. Intrară. Norman simți moliciunea de sub picioare și își îndreptă lanterna spre covorul bej.

Fasciculele lanternelor brăzdau încăperea în lung și-n lat, dezvăluind silueta bej a unei console cu trei fotolii tapițate, având spătarele înalte. Era limpede că încăperea fusese construită pentru ființe umane.

— Asta trebuie să fie camera de pilotaj.

Dar consolele curbate erau complet lipsite de orice fel de instrument. Și scaunele erau goale. Fasciculele continuau să se intersecteze în întuneric.

— Arată mai degrabă ca o machetă decât ca ceva real.

— Nu poate fi o machetă.

— Și totuși, asta pare a fi.

Norman își plimbă mâna peste contururile moi ale consolei. Era frumos modelate, plăcută la atingere. Apăsă și simți suprafața îndoindu-se. Același elasticitate.

— Un alt material nou.

Lanterna lui Norman iluminează câteva obiecte. Prins de capătul îndepărtat al consolei se afla un carton de opt pe treisprezece centimetri, pe care cineva scrisese: "GO BABY GO!" Alături, statueta din plastic a unui animal simpatic care semăna cu o veveriță purpurie. Pe soclu era scris: "Lemontina norocoasă". Cine știe ce semnificația putea să aibă asta?

- Fotoliile astea sunt din piele?
- Așa s-ar părea.
- Unde naiba e aparatura de control?

Norman continuă să împungă cu degetul consola și, deodată, suprafața bej a acesteia căpătă adâncime și păru să conțină instrumente și ecrane. Toată instrumentația era oarecum, conținută în suprafața consolei, ca o iluzie optică sau o hologramă. Norman citi inscripțiile de deasupra instrumentelor: "Accelerare, pozitivă"... "Servo-mecanism piston F3"... "Glisor"... "Site".

— Altă tehnologie nouă, remarcă Ted. Reminiscente ale cristalelor lichide, dar net superioare. Un soi de optoelectronică de vârf.

Brusc toată consola se luminează în roșu, fenomenul fiind însoțit de un sunet intermitent. Surprins, Norman sări înapoi: pupitrul de control se trezea la viață.

— Fiți atenți!

Un flash orbitor de lumină inundă camera, imprimându-le pe retine imagini remanente și aspre.

— Doamne...

Un alt flash, iar apoi încă unul, după care luminile din tavan se aprinseră, iluminând uniform încăperea. Norman văzu chipuri surprinse, speriate chiar. Oftă, expirând încetșor.

— Isuse ...

— Cum dracu' s-a-ntâmplat asta? Întrebă Barnes.

— Eu am fost de vină, spuse Beth. Am apăsas pe butonul ăsta.

— Dacă nu vă supărați, hai să nu mai apăsăm aiurea pe butoane, spuse Barnes iritat.

— Era marcat cu "Lumină incintă" și am crezut că fac bine.

— Să încercăm să lucrăm în colectiv în chestia asta, zise Barnes.

— Bine, Hal, dar...

— Te rog să nu mai apeși pe nici un buton, Beth!

Se învârteau prin cabină, privind când la panoul cu instrumente, când la scaune. Toți în afară de Harry care, nemișcat în mijlocul camerei, întrebă:

— A văzut cineva vreo dată înscrisă pe undeva?

— Nu.

— Trebuie să găsim o dată, spuse Harry, devenit dintr-odată tensionat. Pentru că în mod categoric asta e o astronavă

americană venită din viitor.

— Și ce cauți aici? Întrebă Norman.

— Să fiu al naibii dacă știu, ridică Harry din umeri.

Norman se încruntă.

— E ceva în neregulă, Harry?

— Nu, nimic.

— Sigur?

— Mda, sigur.

Norman își zise: "Are în minte ceva care-l deranjează, dar nu spune despre ce e vorba".

Ted interveni:

— Deci așa arată o mașină de călătorit în timp!

— Nu știu, zise Barnes. Mie acest interior îmi amintește mai degrabă de o cabină de avion.

Și Norman avea aceeași impresie: totul în jur îi amintea de cabina unui avion: cele trei fotolii pentru pilot, copilot și navigator; aspectul exterior al instrumentelor, în mod cert, mașinăria asta era făcută să zboare. Și totuși, ceva nu era în ordine...

Se abandonă într-unui din fotolii. Materialul moale, cu aspect de piele naturală, era aproape prea confortabil. Auzi un gălgâit: oare era umplut cu apă?

— Sper că n-ai de gând să zbori cu ventuza asta, râse Ted.

— Nu, nu.

— Ce-i cu hurelul ăsta?

Norman avu un moment de panică când simți cum fotoliul îi învăluie întreg corpul, strângându-i umerii și șoldurile.

Căptușeala din piele îi înconjură capul, acoperindu-i urechile, apoi fruntea. Se scufundă tot mai adânc, dispărând în fotoliul care parcă îl înghițise.

— Dumnezeu!...

Apoi fotoliul avu o mișcare bruscă, aducându-l pe Norman lângă consola de control. Hurelul se opri.

Și apoi nimic.

— Probabil că fotoliul a "crezut" că vrei să zbori, fu de părere Beth.

— Hm, făcu Norman, încercând să-și controleze respirația și pulsul care o luase razna. Mă-ntreb cum mai ies de-aici?

Doar mâinile îi mai rămăseseră libere. Își mișcă degetele și simți un mic panou cu butoane pe brațul fotoliului. Apăsă pe unul din ele.

Scaunul alunecă înapoi și se deschise ca o scoică, eliberându-l. Norman se ridică și privi în spate la urma lăsată de corpul său, care dispărea pe măsură ce fotoliul se autoajusta.

Harry împunse cu degetul căptușeala de piele și auzi gălgâitul.

— E umplut cu apă.

— E perfect justificat, spuse Barnes. Apa nu e compresibilă, într-un scaun ca ăsta poți suporta forțe gravitaționale imense.

— Și nava însăși a fost concepută pentru a rezista la solicitări uriașe, adăugă Ted. Oare călătoria în timp este istovitoare? Structural vorbind, o fi istovitoare?

— Se poate, spuse Norman, nu prea convins. Dar cred că Barnes are dreptate. Acest aparat a zburat.

— Poate că doar pare a fi zburat, spuse Ted. În definitiv, știm să călătorim în spațiu, dar nu în timp. Știm că spațiul și timpul sunt aspecte reale ale aceluiași concept: spațio-timpul. Poate că în timp se zboară la fel ca și în spațiu. Poate că deplasările în timp și spațiu sunt mult mai asemănătoare decât credem noi.

— Nu cumva am uitat ceva? spuse Beth. Unde sunt cei care au zburat cu chestia asta, în spațiu sau în timp?

— Probabil altundeva, pe aceasta navă.

— N-aș prea crede, se îndoii Harry. Priviți la pielea de pe scaune: este nou-nouță.

— Poate că a fost o navă nouă.

— Nu, am spus nou-nouță. Pielea asta nu prezintă nici o zgârietură, nici o tăietură, nici o urmă a vreunei cești de cafea ori vreo altă pată. Nimic nu sugerează că pe aceste scaune s-a stat vreodată.

— Poate că nici nu a avut echipaj.

— De ce ar fi fost prevăzute scaune dacă nu exista echipaj?

— Poate că în ultimul moment echipajul a fost evacuat. Se pare că erau îngrijorați din cauza radiației. Și carcasa interioară este blindată cu plumb.

— De ce ar fi radiația asociată cu călătoria în timp?

— Vă spun eu, interveni Ted. Probabil că nava se afla pe rampa de lansare și cineva a apăsător pe buton înainte ca echipajul să se instaleze la bord, așa că nava a decolat goală.

— Adică, hm, butonul, a fost apăsător din greșeală?

— Asta zic și eu greșeală, zise Norman.

Barnes clătină din cap.

— Nu se potrivește. Fie și numai pentru că o navă atât de

mare nu putea fi lansată de pe Pământ. Ar fi trebuit construită pe orbită și lansată din spațiu.

— Ce părere aveți de asta? întrebă Beth, arătând spre o consolă din spatele pupitrului de zbor. Lângă consolă se afla un al patrulea fotoliu.

Pielea învelea o formă umanoidă.

— Ce chestie...

— E un om acolo?

— Să aruncăm o privire, spuse Beth, apăsând pe butoanele de pe cotieră. Fotoliul zumzăi, se deplasă înapoi și se desfăcu.

— Dumnezeu, după toți acești ani - perfect conservat, exclamă Ted.

— Era și normal, remarcă Harry, având în vedere că e un manechin.

— Dar pare viu...

— Nu trebuie să ne surprindă progresele înregistrate de descendenții noștri, zise Harry. Sunt atât de avansați față de noi.

Împinse manechinul înainte, lăsând să se vadă un cordon ombilical ce pornea din spate, de la baza șoldurilor.

— Niște fire...

— Nu sunt fire, spuse Ted. E sticlă. Cabluri optice. Întreaga navă folosește tehnologia optică, nu pe cea electronică.

— În tot cazul, un mister a fost rezolvat, spuse Harry, privind manechinul. În mod cert această navă a fost construită pentru a avea echipaj și a fost lansată fără.

— De ce?

— Pesemne că voiajul plănuit era prea periculos. Au preferat să trimită mai întâi o navă fără echipaj.

— Și unde au trimis-o? întrebă Beth.

— Când călătorești în timp nu te deplasezi *undeva*, ci *cândva*.

— Okay. Către ce perioadă de timp au trimis-o?

— Nu dețin informații suficiente, ridică Harry din umeri.

"Iarăși neîncredere în sine", își spuse Norman. "Oare ce crede Harry cu adevărat?"

— Ei bine, nava are o lungime de opt sute de metri, zise Barnes. Mai avem multe de văzut.

— Mă întreb dacă există vreun aparat de înregistrare a zborului, spuse Norman.

— Așa, ca pe avioanele obișnuite?

— Da. Ceva care să fi înregistrat activitatea de pe navă în timpul călătoriei.

— Trebuie să existe, fu de părere Harry. Urmărește cablul manechinului și sigur ai să-l găsești. Mi-ar plăcea să văd și eu înregistratorul ăla. De fapt, aş spune că e esențial.

Norman cercetă consola și făcu să se ridice o claviatură.

— Priviți, am găsit o dată!

Se buluciră în jurul său. Pe plasticul de sub tastatură era stanțat: Intel Inc. Made in USA Seria No: 98004077 8/5/43".

— 5 august 2043?

— Așa se pare.

— Deci ne plimbăm printr-o navă care urmează a fi construită abia peste cincizeci de ani...

— Chestia asta îmi dă dureri de cap.

— Veniți aici!

Beth plecase de lângă consolă și intrase în ceea ce părea a fi camera de dormit. Acolo se aflau douăzeci de cușete.

— Echipaj de douăzeci de membri? Dacă pentru zborul propriu-zis erau necesari numai trei inși, pentru ce mai era nevoie de ceilalți șaptesprezece?

Nimeni nu avu nici un răspuns la această întrebare.

Trecură apoi pe rând printr-o sală de mese spațioasă, o toaletă și alte camere de odihnă. Toate erau proiectate într-un stil nou, dar destinația li se putea ghici ușor.

— Știți ceva? spuse Harry. E mult mai confortabil aici decât în DH-8.

— Da, poate c-ar trebui să ne mutăm aici.

— Absolut exclus, interveni Barnes. Ne aflăm aici ca să studiem această navă, nu să locuim în ea. Avem o mulțime de făcut înainte chiar de a începe să înțelegem ce înseamnă toate astea.

— Ar fi mult mai eficient dac-am locui aici în timp ce o explorăm.

— Nu vreau să locuiesc aici, spuse Harry. Mi-e frică.

— Și mie, confirmă Beth.

Se aflau deja în navă de o oră și pe Norman îl dureau picioarele. Era un alt aspect pe care nu-l anticipase: când explorezi o navă imensă, venită din viitor, s-ar putea să te doară picioarele.

Dar Barnes era neobosit.

Părăsind cabina echipajului, intrară într-o zonă vastă cu

culoare înguste și trasate între compartimente sigilate care se întindeau înainte cât vedeai cu ochii. Păreau a fi un fel de nișe de depozitare de dimensiuni uriașe. Deschiseră o nișă și o găsiră plină cu containere grele din plastic, ce semănau mai degrabă cu containerele aviatice contemporane, dar de câteva ori mai mari. Desfăcură un astfel de container.

— Nu se poate! exclamă Barnes, holbându-se înăuntru.

— Ce poate să fie asta?

— Hrană.

Hrana era învelită în straturi de folii de plumb și material plastic, în stilul rațiilor de la NASA. Ted luă o astfel de porție:

— Hrană din viitor! exclamă el, plescăind din buze.

— Ai de gând să mănânci chestia asta? îl întrebă Harry.

— Bineînțeles! Știi, odată am avut o sticlă de Dom Perignon 1897, dar acum ar fi prima oară când aş mânca ceva din viitor, din anul 2043.

— În același timp, are o vechime de trei sute de ani, observă Harry.

— Poate vrei să mă filmezi în timp ce mănânc, o atenționează Ted pe Edmunds.

Aceasta puse cu solicitudine camera la ochi, aprinzând luminile.

— Lăsați asta acum, interveni Barnes. Avem altceva de făcut.

— Dar e interesant, insistă Ted.

— Nu acum.

Deschiseră al doilea container, apoi pe al treilea. Toate conțineau hrană. Se mutară la nișa următoare și deschiseră alte câteva containere.

— Este hrană. Nimic altceva decât mâncare.

Nava călătorise cu o cantitate enormă de hrană. Chiar admitând că avea un echipaj de douăzeci de inși, exista mâncare suficientă pentru un voiaj de câțiva ani.

Se simțeau cu toții foarte obosiți. Fu o adevărată ușurare când Beth găsi un buton și spuse:

— Mă întreb pentru ce....

— Beth! strigă Barnes.

Și culoarul începu să se miște: pista de cauciuc se deplasă înainte cu un bâzâit ușor.

— Beth, aş vrea să încetezi să mai apeși pe fiecare blestemat de buton care-ți iese în cale!

Dar nimeni nu mai obiectă. Purtați de culoarul mobil,

străbătură mai ușor zeci de nișe identice. În sfârșit, ajunseră într-un sector nou, după o distanță apreciabilă. Norman bănuia că se aflau la vreo patru sute de metri de compartimentul echipajului, de unde plecaseră. Adică se aflau cam pe la jumătatea uriașei nave.

Se găseau acum în sala în care erau amplasate echipamentele pentru asigurarea vieții, împreună cu douăzeci de costume spațiale.

— Gata, în sfârșit m-am lămurit, spuse Ted. Această navă trebuia să zboare către stele.

Ceilalți murmurară, incitați de ipoteza enunțată. Brusc, totul căpăta sens: dimensiunile mari, vastitatea navei, complexitatea consolelor de zbor...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Harry. Nu putea fi făcută să călătorească spre stele. Asta este în mod evident o navă spațială convențională, deși este foarte mare. Iar la viteze convenționale, cea mai apropiată stea se află la o depărtare de două sute cincizeci de ani.

— Poate că au întrebuițat o tehnologie nouă?

— Care tehnologie? Nu există nici o dovadă în acest sens.

— Păi, poate că...

— Să fim realiști, Ted, îl întrerupse Harry. Chiar la asemenea dimensiuni, nava nu are provizii decât pentru câțiva ani, cincisprezece, cel mult douăzeci. Cât de departe ar fi putut ajunge într-un asemenea interval? Abia dacă ar fi părăsit sistemul solar, nu-i așa?

Ted încuviință cu un aer morocănos.

— E adevărat. Sondei spațiale Voyager i-au trebuit cinci ani pentru a ajunge la Jupiter, nouă până la Uranus. În cincisprezece ani... Poate că se îndreptau spre Pluto?

— De ce ar fi vrut cineva să ajungă pe Pluto?

— Nu știm încă, dar...

Aparatele de radio păcăniră și se auzi vocea Tinei Chan:

— Căpitane Barnes, cei de la suprafață vă solicită pentru un mesaj codificat.

— Okay. Oricum era timpul să ne întoarcem, spuse Barnes.

Porniră înapoi, de-a lungul imensei nave, către intrarea principală.

SPAȚIU SI TIMP

Așezați pe canapeaua din DH-3, urmăreau munca scafandrilor de afară. Barnes se afla în cilindrul alăturat, vorbind cu cei de la suprafață. Levy pregătea prânzul sau cina, o masă în orice caz. Erau cu toții derutați din pricina a ceea ce oamenii de la US Navy numeau "timpul de suprafață".

— Timpul de suprafață nu are importanță aici, spuse Edmunds cu vocea ei exactă, de bibliotecară. Zi sau noapte, pur și simplu nu e nici o diferență. O să vă obișnuiți cu asta, încuviințară vag.

"Toți sunt obosiți", observă Norman. Stresul și tensiunea explorării își cereau tributul. Pe Beth aproape că o furase somnul, cu picioarele pe măsuța de cafea, cu brațele-i musculoase încrucișate peste piept.

Dincolo de fereastră, trei submarine se adunară în jurul lor; muncitori se îndreptau către habitatul scafandrilor, DH-7.

— Se pare că s-a întâmplat *ceva*, opina Harry.

— E în legătură cu convorbirea lui Barnes.

— S-ar putea, spuse Harry cu un aer preocupat, distrat. Unde e Tina?

— Probabil că e cu Barnes. De ce?

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Despre ce? se interesă Ted.

— Ceva personal.

Ted ridică din sprâncene, dar nu mai spuse nimic.

Harry ieși și se îndreptă spre Cilindrul D. Norman și Ted rămaseră singuri.

— Tipul e ciudat, spuse Ted.

— Este?

— Știi bine că *așa* e, Norman. Și pe deasupra și arogant. Probabil pentru că e negru, în compensație, nu crezi?

— Nu știu.

— Aș zice că din cauza asta are o atitudine provocatoare. Pare să deteste tot ce e legat de această expediție.

Oftă.

— Firește, toți matematicienii sunt ciudați. Probabil că nu are nici un fel de viață particulară, femeii sau ceva de genul ăsta. Ti-am spus că m-am recăsătorit?

— Parcă am citit undeva, spuse Norman.

— E reporter TV. O femeie minunată.

Zâmbi și continuă:

— Când ne-am căsătorit, mi-a dăruit un Corvette. Un minunat Corvette '58 drept cadou de nuntă. Ții minte culoarea aceea roșie, "mașină de pompieri", care se folosea în anii '50? Mașina mea are culoarea asta.

Ted se învârtea prin cameră, privind-o pe Beth.

— Mie mi se pare nemaipomenit de interesant. N-aș fi în stare să dorm.

Norman încuviință din cap. Se gândi că era interesant de observat cât de diferiți erau cu toții. Ted, eternul optimist, cu entuziasmul vulcanic al unui copil; Harry, o minte tăioasă, ochi ageri, păstrând o atitudine rece și critică; Beth, la care solicitările emoționale se traduceau mai degrabă în plan fizic, motiv pentru care, dintre toți, numai ea putea dormi.

— Auzi, Norman, parcă spuneai că treaba asta o să fie înfricoșătoare.

— Da, așa am crezut că o să fie, admise Norman.

— E bine, dintre toți cei care s-ar fi putut înșela asupra acestei expediții, mă bucur că tu ai fost acela.

— Și eu mă bucur.

— Cu toate acestea, nu înțeleg cum de ai ales un om ca Harry Adams pentru această echipă. Nu pentru că n-ar fi renumit, dar...

Norman n-avea chef să vorbească despre Harry.

— Ted, îți amintești? Pe astronavă ai afirmat că spațiul și timpul sunt aspecte ale aceluiași concept.

— Da, spațio-timpul.

— N-am înțeles niciodată chestia asta.

— De ce? E foarte simplu.

— Ai putea să-mi explici și mie, numai în cuvinte?

— Adică fără matematică?

— Da.

— Păi, să-ncerc, spuse Ted, încruntându-se, dar Norman știa că de fapt îi făcea plăcere să țină conferințe.

— În regulă, să vedem de unde trebuie să-ncepem. Ești familiarizat cu ideea că gravitația este numai geometrie?

— Nu.

— Curbura spațiului și a timpului?

— Nu cred, nu!

— Uf! Relativitatea generalizată a lui Einstein?

— Îmi pare rău!

— Nu-i nimic, ne descurcăm noi, îl încurajă Ted.

Pe masă se afla un castron cu fructe, pe care îl goli, punând fructele pe masă.

— Buun! S-admitem că masa asta e spațiul; un spațiu plan și cuminte.

— Okay, încuviință Norman.

— Portocala asta e Soarele, iar astea sunt planetele care se mișcă în jurul său. Altfel spus, pe masă avem sistemul solar.

— În regulă.

— Acum, Soarele - arată spre portocala din centrul mesei - este foarte mare, deci are o gravitație însemnată.

— Exact.

Ted îi întinse o bilă.

— Asta este o astronavă. Vreau s-o trimiți prin sistemul solar astfel încât să treacă cât mai aproape de Soare, da?

Norman luă bila și o făcu să treacă rostogolindu-se pe lângă portocală.

— Așa...

— Ai observat că bila s-a rostogolit în linie dreaptă pe suprafața plană a mesei.

— Întocmai.

— Dar ce s-ar fi întâmplat în realitate cu nava ta dacă ar fi trecut pe lângă Soare?

— Ar fi fost atrasă de acesta.

— Da. Se spune că "ar fi căzut în Soare". Traectoria ei s-ar fi curbat înspre interior și ar fi lovit Soarele. Dar "astronava" ta nu a pățit așa ceva.

— Nu.

— Deci; am aflat că masa asta plană nu este bună. Spațiul real nu poate fi așa.

— Nu poate?

— Nu.

Ted luă castronul și puse portocala pe fundul acestuia.

— Acum, împinge bila către Soare.

Norman aruncă în castron bila care se rostogoli în spirală până când lovi portocala.

— Okay, spuse Ted. Racheta lovește Soarele, ca în realitate.

— Da, dar dacă i-aș fi imprimat o viteză suficientă, ar fi trecut de portocală și ar fi putut trece chiar și de marginea opusă a castronului.

— Corect. Și asta e ca-n realitate. Dacă nava ar avea viteza necesară, ar scăpa de câmpul gravitațional al Soarelui.

— Așa...

— Deci am demonstrat că o astronavă care trece pe lângă Soare se comportă *ca* și cum ar fi intrat într-o regiune curbă a spațiului din jurul său. În vecinătatea Soarelui, spațiul este curbat ca acest castron.

— Perfect.

— Iar dacă bila ta ar avea o anumită viteză, n-ar mai ieși din castron, ci s-ar învârti la nesfârșit pe marginea vasului. Este ceea ce fac planetele în mișcarea lor continuă pe orbite.

Puse din nou portocala pe masă.

— În realitate, este ca și cum masa aceasta ar fi din cauciuc, iar planetele ar provoca niște adâncituri în ea.

Așa arată spațiul adevărat, curbat, iar curbura sa se modifică proporțional cu gravitația.

— Da...

— Așadar, putem spune că gravitația nu e altceva decât o curbura a spațiului. Pământul are gravitație deoarece determină curbura spațiului din jurul său.

— Înțeleg.

— Numai că nu e așa de simplu.

Norman oftă:

— Nici nu-mi imaginam c-ar fi simplu.

Harry, revenit în cameră, privi fructele de pe masă, fără să spună nimic.

— Deci, continuă Ted, când ai rostogolit bila în castron ai observat că aceasta nu numai că s-a deplasat în spirală spre fund, dar, totodată, s-a mișcat mai repede, așa e?

— Da.

— Când un obiect își mărește viteza, timpul măsurat pe acel obiect se scurge mai lent. Einstein a demonstrat asta pe la începutul secolului. Asta înseamnă că te poți gândi la curbura spațiului ca reprezentând totodată și o curbura a timpului. Cu cât curbura castronului e mai accentuată, timpul se scurge mai lent.

— Păi... , vru Harry să intervină.

— În termeni empirici, îl întrerupse Ted. Trebuie să-i dăm și lui o șansă să priceapă.

— Mda, trebuie să-mi dați și mie o șansă, zise Norman.

Ted ridică de pe masă castronul.

— Acum, dacă prelucrezi totul matematic, vei afla că acest castron nu este nici spațiu, nici timp, ci o combinație denumită spațio-timp. Acest castron este spațio-timp, iar obiectele care se

mișcă în el se mișcă în spațio-timp. În mod curent, nu astfel este înțeleasă mișcarea, dar așa se întâmplă în realitate.

— Chiar așa?

— Desigur. Să luăm, de pildă, baseball-ul.

— Ce joc idiot, spuse Harry. Urăsc jocurile.

— Cunoști jocul ăsta? îl întrebă Ted pe Norman.

— Da.

— Perfect. Să presupunem că jucătorul la bătaie trimite o minge către mijlocăș. Mingea se deplasează aproape rectiliniu, într-un interval de, să zicem, o jumătate de secundă.

— Așa.

— Acum să presupunem că mingea este trimisă pe o traiectorie lobată. De data aceasta mingea se înalță mult în aer și-i vor trebui șase secunde până când va fi prinsă de mijlocăș.

— Okay.

— Pentru noi, cele două traiectorii arată diferit. Dar, în spațio-timp, mingea se mișcă identic în ambele cazuri.

— Nu se poate!

— Ba da. Și, într-un fel, deja știi asta. Să zicem că ți-aș cere să trimiți un lob către mijlocăș, dar mingea să ajungă nu în șase secunde, ci într-o jumătate de secundă.

— Ar fi imposibil.

— De ce? N-ar trebui decât să lovești mingea mai tare.

— Păi așa s-ar înălța și mai mult și durata deplasării ar crește.

— Așa este; atunci trimite o minge directă care să facă șase secunde până să ajungă la mijlocăș.

— Nici asta nu pot s-o fac.

— Corect. Deci tu spui că nu poți să faci cu mingea tot ce-ți trece prin cap. Că există o relație fixă care guvernează traiectoria mingii în spațiu și timp.

— Sigur. Deoarece Pământul are gravitație.

— Da, și deja am admis că gravitația este o curbă a spațio-timpului, ca și curbura acestui castron. Orice minge de pe Pământ se deplasează pe aceeași curbă a spațio-timpului, așa cum se mișcă această bilă în castron. Privește!

Ted puse portocala în castron.

— ăsta e Pământul.

Apoi puse două degete de o parte și de alta a portocalei.

— ăștia sunt cei doi jucători. Acum, rostogolind bila de la un deget la altul, vei afla că trebuie să te deplasezi pe curbura castronului. Și asta indiferent dacă trimiți bila ușor și ea se va

învârti în apropierea portocalei, sau dacă îi imprimi un impuls mai mare și ea se va deplasa pe peretele castronului, înainte de a cădea din nou pe marginea opusă. Dar nu poți determina această bilă să facă tot ce vrei pentru că mișcarea ei este ghidată de peretele castronului, iar mingea ta de base-ball chiar asta face: se mișcă într-un spațio-timp curbat.

— *Oarecum* am înțeles. Dar ce-are a face asta cu călătoria în timp?

— Ei bine, noi trăim cu impresia că gravitația Pământului este puternică - ne doare când cădem - dar în realitate este foarte slabă. Este ca și inexistentă. Așa că spațio-timpul din jurul Pământului nu este foarte deformat, în jurul Soarelui însă este mult mai curbat. Iar în alte zone din Univers este *foarte* curbat, producând un fel de deplasare ca la zidul morții, precum și tot felul de distorsiuni ale timpului. De fapt, dacă ne gândim la o gaură neagră...

Se întrerupse brusc.

— Da, Ted? O gaură neagră...

— Dumnezeu, șopti Ted.

Împingându-și ochelarii spre rădăcina nasului, Harry interveni:

— Ted, o dată în viață s-ar putea să ai și tu dreptate.

Amândoi se repeziră la niște foi de hârtie și începură să scrie.

— Nu poate fi o gaură Schwartzild...

— ...Nu, nu. Ar trebui să se rotească...

— ...Momentul cinetic ar asigura asta...

— ...Și nu ai putea aborda singularitatea...

— ...Nu, forțele de reflux...

— ...te-ar despica în două...

— Dar dacă au coborât pur și simplu sub orizontul evenimentelor...

— E oare posibil? Au avut curajul?

Tăcură amândoi, continuându-și calculele și murmurând câte ceva nedeslușit din când în când.

— Cum rămâne cu gaura neagră? Întrebă Norman.

Dar nu mai avea cine să-l asculte.

Prin intercom, se auzi vocea lui Barnes:

— Atenție. Vă vorbește căpitanul. Toată lumea să vină imediat în sala de conferințe.

— Ne aflăm în sala de conferințe, obiectă Norman.

— Imediat. Acum.

- Suntem deja acolo, Hal.
- Asta e tot, spuse Barnes, închizând intercomul.

CONFERINȚA

— Tocmai am avut un mic meci cu amiralul Spaulding, de la CincComPac - Honolulu, începu Barnes. Se pare că tocmai aflase că mi-am permis să lucrez cu civili în atmosferă saturată, pentru un proiect despre care el nu știa nimic. Nu părea prea bine dispus când mi-a spus-o.

Se lăsă liniștea. Toți priveau la Barnes.

— A ordonat ca toți civilii să fie trimiși la suprafață.

"E bine", își spuse Norman. Era dezamăgit de ceea ce găsiseră până atunci. Perspectiva de a petrece încă șaptezeci și două de ore într-un mediu umed, claustrofobic, pentru a cerceta un vehicul spațial gol nu-l încânta deloc.

— Parcă spuneai că avem autorizație de la președinte, observă Ted.

— Așa am spus, dar a apărut problema furtunii.

— Ce furtună?

— S-au semnalat vânt de cincizeci de noduri și valuri de suprafață dinspre sud-est. Se pare că un ciclon din Pacific se îndreaptă spre noi și va fi aici în douăzeci și patru de ore.

— Va fi furtună aici? Întrebă Beth.

— Nu *aici*, răspunse Barnes. Aici, în adânc, nu vom simți nimic, dar la suprafață va fi jale. S-ar putea ca toate navele de la suprafață să fie nevoite să se deplaseze în porturi adăpostite din Tonga,

— Adică, vom rămâne izolați aici?

— Pentru 24-48 de ore. Asta n-ar fi o problemă - avem autonomie deplină - dar pe Spaulding îl enervează ideea de a lăsa civilii jos, fără suportul de la suprafață. De aceea vreau să știu ce gândiți. Vreți să rămânem aici, să continuăm explorarea astronavei sau să plecați?

— Rămânem. Categorie! spuse Ted.

— Beth?

— Am venit aici pentru a cerceta forme de viață necunoscute, spuse Beth, dar pe navă nu e nimic de genul ăsta. Nu este ceea

ce am crezut, ceea ce am sperat să fie. Eu zic să plecăm.

— Norman?

— Să privim adevărul în față, spuse Norman. În mod cert nu suntem antrenați pentru un mediu saturat și nu ne simțim în largul nostru aici. Cel puțin, eu nu. Și nu suntem cei mai potriviți pentru a evalua această astronavă. La așa ceva mult mai bine s-ar descurca US Navy împreună cu o echipă de ingineri de la NASA. Sunt pentru plecare.

— Harry?

— Hai să ieșim dracului de-aici.

— Vreun motiv anume?

— Spune-i intuiție.

Ted interveni:

— Nu credeam că ai să spui asta, Harry, tocmai acum când ne-a venit ideea asta fabuloasă despre navă...

— Asta nu mai prezintă nici un interes acum, spuse Barnes cu asprime. O să aranjez cu cei de la suprafață să ne scoată de aici în următoarele douăsprezece ore.

— Fir-ar a dracului să fie! izbucni Ted.

Norman observă că Barnes nu era supărat. "Și el vrea să plece", își zise. "Căuta un motiv și noi i l-am oferit".

— În acest timp, reluă Barnes, mai putem face una, poate două incursiuni în navă. Ne odihnim două ore și apoi ne întoarcem. Pentru moment, asta-i tot.

— As mai avea ceva de spus...

— Asta-i tot, Ted. S-a votat deja. Să ne odihnim puțin.

Pe când se îndreptau spre paturile lor, Barnes spuse:

— Beth, doar o vorbă vreau să-ți spun.

— Ce anume?

— Beth, când vom reveni pe navă, aș vrea să nu mai apeși pe fiecare butonaș care-ți iese în cale.

— Dar n-am făcut decât să aprind luminile, Hal.

— Da, numai că nu știai asta când...

— Ba știam. Pe buton scria "Lumină incintă". Era destul de clar.

Ceilați tocmai părăseau camera când o auziră pe Beth spunând:

— Nu sunt unul din micimani tăi din marină cărora să le tot dai ordine, Hal...

Apoi Barnes răspunse ceva și, în fine, vocile se stinseră.

— La naiba! răbufni Ted, izbind unul din pereții metalici, care

sună a gol.

Trecură în Cilindrul C, în drum spre locul de odihnă.

— Nu-mi vine să cred că vreți să plecați, spuse Ted. E o descoperire atât de importantă! Cum puteți s-o lăsați baltă? Mai ales tu, Harry. Numai perspectivele matematice! Teoria găurii negre...

— Să-ți spun de ce, răspunse Harry. Vreau să plec pentru că și Barnes vrea același lucru.

— Barnes nu vrea să plece. Doar a supus la vot!

— Știu ce a făcut. Dar Barnes nu vrea să apară în ochii superiorilor lui ca și cum ar fi luat o decizie greșită sau ar fi dat înapoi. Așa că ne-a lăsat pe noi să decidem. Dar îți spun eu că Barnes vrea să plece.

Norman fu surprins. Imaginea clasică îi înfățișa pe matematicieni cu capul în nori, absenți, neatenți la cele din jur. Dar lui Harry nu-i scăpa nimic.

— De ce să vrea Barnes să plece? întrebă Ted.

— Cred că e clar, spuse Harry. Din cauza furtunii de la suprafață.

— Dar furtuna n-a ajuns în zona noastră, insistă Ted.

— Nu, dar când va ajunge nu se știe cât va dura.

— Barnes a spus că 24-48 de ore...

— Nici Barnes, nici altcineva nu poate prezice cât va dura furtuna, spuse Harry. Dacă durează cinci zile?

— Putem rezista chiar și atât. Avem aer și provizii pentru cinci zile. De ce ești așa de îngrijorat?

— Eu nu sunt îngrijorat, replică Harry, dar cred că Barnes este.

— Pentru Dumnezeu, n-are ce rău să se întâmple! Cred că ar trebui să rămânem.

Deodată auziră un plescăit și văzură cum covorul de la picioarele lor deveni mai întunecat la culoare și umed.

— Ce-i asta?

— Aș zice că e apă, spuse Harry.

— Apă *sărată*? întrebă Ted, aplecându-se și pipăind porțiunea udă. Își linse degetul.

— Nu are gust sărat.

De deasupra lor, o voce preciza:

— Asta pentru ca e urină.

Privind în sus, o văzură pe Teeny Fletcher stând pe o platformă în mijlocul unei rețele de țevi, nu departe de tavanul

boltit al cilindrului.

— Totul este sub control, domnilor. Nu-i decât o mică scurgere la instalația de reciclare a lichidelor reziduale.

— Lichide *reziduale*? se scutura Ted.

— Doar o mică scurgere, nu-i nici o problemă, domnule.

Fletcher pulveriză spuma dintr-o canistră pe una din țevi. Spuma se împrășteie și se întărește repede.

— În situații din astea nu avem decât să aplicăm spumă poliuretanică pe țevi. Se etanșează perfect.

— Cât de des apar scurgerile de acest gen? se interesează Harry.

— Lichide *reziduale*... făcu din nou Ted.

— Greu de spus, doctore Adams. Dar nu trebuie să vă faceți griji. Serios!

— Mi-e rău, spuse Ted.

Harry îl bătu ușor pe spate.

— Ei, haide, n-o să mori din asta. Hai să dormim puțin.

— Cred c-o să vomit.

Intrară în dormitor. Ted dădu fuga la dușuri, de unde îl auziră icnind și tușind.

— Bietul Ted, zise Harry, clătinând din cap.

— Care-i treaba cu gaura neagră, în fond? întrebă Norman.

— O gaură neagră este o stea moartă, comprimată, începu Harry să-i explice. În esență, o stea e ca o minge de plajă umflată de exploziile atomice care au loc în interiorul ei. Când steaua îmbătrânește și combustibilul nuclear se epuizează, mingea se comprimă foarte mult. În cazul în care colapsează îndeajuns, devine atât de densă și are o gravitație atât de mare, încât procesul de comprimare continuă până când devine extrem de densă și extrem de mică - un diametru de câțiva kilometri. Apoi devine o gaură neagră. Nu există nimic în Univers care să fie atât de dens.

— Deci sunt negre pentru că sunt moarte?

— Nu. Sunt negre deoarece captează toată lumina. Găurile negre au o gravitație atât de mare încât atrag, totul înspre ele, ca niște aspiratoare: tot gazul stelar înconjurător, praful, chiar și lumina. Pur și simplu o absorb în întregime.

— Absorb *lumina*? făcu uimit Norman.

Îi venea greu să conceapă așa ceva.

— Da.

— Și atunci, de ce erați așa de entuziasmați cu calculele alea?

— Ei, e o poveste lungă și e doar o speculație, spuse, Harry cu un căscat. Probabil că oricum n-ar fi dus la nici un rezultat. Nu vrei să discutăm mai târziu?

— Ba da.

Harry se întoarse pe o parte și adormi. Ted se afla încă în sala dușurilor, tușind și scuipând. Norman se întoarse în Cilindrul C, la consola Tinei.

— Te-a găsit Harry? întrebă el. Știu că voia să-ți vorbească.

— Da, domnule. Și am acum informația pe care mi-a cerut-o. De ce? Vreți și dumneavoastră să vă faceți testamentul?

Norman se încruntă.

— Doctorul Adams a spus că nu are testament și că vrea să și-l facă. Mi-a dat de înțeles că e o treabă urgentă, în tot cazul, am luat legătura cu cei de la suprafață și mi-au spus că nu se poate. Testamentul trebuie scris de mână. Nu poți să-l transmiți prin mijloace de comunicare electronice.

— Înțeleg.

— Îmi pare rău, domnule Johnson. Să le spun și celorlalți?

— Nu, nu e nevoie. În curând vom ieși la suprafață. După ce vom arunca o ultimă privire pe astronavă.

CUBUL DE STICLĂ

De data aceasta, odată ajunși înăuntru se despărțiră: Barnes, Ted și Edmunds continuă să cerceteze nișele neexplorate; Norman, Beth și Harry rămaseră în ceea ce numeau acum cabina de pilotaj, ca să caute "cutia neagră".

La despărțire Ted le spuse:

— Ceea ce fac este cu mult, mult mai bine decât tot ce-am făcut vreodată.

După care plecă împreună cu Barnes.

Edmunds le lăsase un mic monitor video, ca să poată urmări progresele înregistrate de cealaltă echipă, din secțiunea frontală a navei. Așa că îl putură auzi pe Ted trăncănind în continuu cu Barnes, dându-și cu părerea despre caracteristicile constructive

ale navei. Design-ul îi amintea lui Ted de lucrările antice miceniene în piatră, din Grecia, în special de platforma Poarta Leului din Mycene...

— Dintre, toți cei pe care-i cunosc, Ted este omul care știe cele mai multe lucruri nesemnificative, spuse Harry. Nu s-ar putea da volumul mai încet?

Căscând, Norman dădu monitorul mai încet. Era obosit. Paturile din DH-8 erau umede, păturile electrice erau grele și lipicioase. Era aproape imposibil să dormi. Și pe urmă Beth, care intrase ca o furtună după discuția ei cu Barnes. Încă mai era supărată.

— Blestematul ăsta de Barnes! Unde a dispărut?

— Face și el ce poate, ca oricare altul, spuse Norman.

Ea se întoarse către el.

— Știi ceva, Norman? Câteodată ești mult prea înțelegător. Individul e idiot. Complet *idiot*.

— Hai să căutăm înregistratorul ăla, nu vreți? propuse Harry. E mai important acum.

Harry urmări cordonul ombilical ce pornea din spatele manechinului, intrând în podea. Ridică plăcile podelei, urmărind traseul cablurilor.

— În mod cert, cu un bărbat nu ar fi vorbit așa, continuă Beth. Cu Ted în nici un caz. Ted monopolizează tot show-ul și nu pricep de ce i se permite s-o facă!

— Ce legătură are Ted cu..., începu Norman.

— Tipul e un parazit, asta e. Fură ideile altora și le prezintă ca fiind ale lui. Chiar și modul în care folosește citate celebre la tot pasul e jignitor.

— Chiar crezi că fură ideile altora? întrebă Norman.

— Uite, când eram sus pe navă, i-am spus lui Ted că ar trebui să avem pregătite câteva cuvinte când deschidem chestia asta. Ca pe urmă să-l văd pe Ted umblând la citate și proțăpindu-se în fața camerelor de luat vederi.

— Păi...

— "Păi" ce, Norman? Nici un "păi", pentru Dumnezeu! A fost ideea mea și mi-a luat-o fără să zică măcar mersi!

— Lui i-ai spus ceva?

— Nu, nu i-am spus. Sunt sigură că nici nu și-ar fi amintit. Ar fi zis: "Ai spus tu așa ceva, Beth? Da, parcă te-am auzit, dar nu sunt sigur..."

— Cred totuși c-ar trebui să-i vorbești.

— Norman, tu nu m-ascuți.

— Dacă ai vorbi cu el, cel puțin nu ai fi așa de supărată.

— Palavre de psihiatru, spuse ea, clătinând din cap. Uite, Ted face tot ce vrea în expediția asta, ține discursuri stupide, orice. Iar pe mine Barnes mă dă dracului fiindcă am intrat prima pe ușă. De ce să nu fi intrat prima? De ce să nu fie și o femeie prima, măcar o dată în istoria științei?

— Beth...

— ...Și pe urmă, umilința cu aprinsul luminilor. Știi ce a zis Barnes despre asta? Că așa fi putut să provoc un scurt-circuit și să-i pun pe toți în pericol. A spus că nu știam ce fac. Că sunt impulsivă. Dumnezeuule, impulsivă! Soldățoi cretin din epoca de piatră!

— Dă volumul mai tare, spuse Harry. Prefer să-l ascult pe Ted.

— Asta-i bună!

— Beth, toți suntem supuși unei înalte tensiuni psihice, spuse Norman. Ne va afecta pe toți, într-un fel sau altul.

Ea se uită țintă la Norman.

— Vrei să spui că Barnes a avut dreptate?

— Vreau să spun că toți suntem sub tensiune. Chiar și el. Și tu.

— Doamne, cum știți voi, bărbășii, să vă luați apărarea mereu! Vreți să știți de ce sunt încă asistent și nu profesor plin?

— Din cauza personalității tale agreabile și ușuratică? sugerează Harry.

— Ia mai scutește-mă și tu. Zău așa.

— Beth, vezi cum sunt așezate cablurile astea? spuse Harry. Se îndreaptă către peretele acela etanș. Vezi dacă trec de perete, de partea cealaltă a ușii.

— Vrei să scapi de mine?

— Încerc.

Ea izbucni în râs, risipind încordarea.

— Bine, am să arunc o privire de partea cealaltă a ușii. După ce Beth plecă, Harry spuse:

— E cam pornită.

— Știi povestea cu Ben Stone? îl întreabă Norman.

— Care din ele?

— Beth și-a făcut lucrarea de diplomă în laboratorul lui Stone.

— Aha.

Benjamin Stone era un biochimist de la Universitatea

Berkeley. Bărbat simpatic și atrăgător, Stone avea o reputație de bun cercetător. Îi folosea pe studenții care-și lucrau diplomele sub îndrumarea lui ca asistenți de laborator, luându-le rezultatele și dându-le drept ale lui. Stone nu era singurul din lumea științifică care exploata munca altora, dar în comparație cu alții proceda și mai nemilos.

— În plus, Beth trăia cu el.

— Oho!

— Asta mai demult, la începutul anilor șaptezeci. Se pare că Beth a efectuat o serie de experimente asupra geneticii corpurilor de incluziune ciliară. Au avut o ceartă puternică și Stone a rupt relația cu ea. Beth a părăsit laboratorul, iar el a publicat cinci articole - toată munca ei - fără să-i menționeze numele.

— Foarte drăguț, spuse Harry. Deci acum vrea să-și ia revanșa.

— Ei bine, cred ca se simte nedreptățită și o înțeleg.

— Mda, făcu Harry. Adevărul e că "spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine ești".

— Isuse, zise Beth care între timp se întorsese. Cu alte cuvinte, "fata care a fost violată a căutat-o cu lumânarea", asta ai vrut să spui?

— Nu, spuse Harry, continuând să salte panourile din podea, pe urma cablurilor. Dar câteodată nu poți să nu te întrebi ce caută o fată pe o alee întunecoasă, la trei dimineața, în cartierul rău famat al orașului.

— Eram îndrăgostită de el.

— Oricum, rămâne cartierul...

— N-aveam decât douăzeci și doi de ani.

— Și cam câți ani ar fi trebuit să ai?

— Cam cât tine, Harry.

Harry clătină din cap:

— Ai găsit cablurile, Beth?

— Da! le-am găsit. Intră într-un fel de grilaj de sticlă.

— Hai s-aruncăm o privire, spuse Norman, îndreptându-se către ușă.

Mai văzuse înregistratoare de zbor înainte: erau niște cutii paralelipipedice, semănând cu niște seifuri, vopsite în roșu sau portocaliu aprins. Dacă asta era...

Se opri.

Avea în față un cub de sticlă transparentă, cu latura de

treizeci de centimetri. În interiorul cubului se vedea o rețea complicată de linii fine de un albastru strălucitor. Printre liniile strălucitoare, mai multe lumini albastre pâlpâiau. Pe partea superioară erau montate două supape de presiune și trei pistoane; și mai erau o serie de dungi și dreptunghiuri argintii, pe suprafața exterioară din stânga. Nu semăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci.

— Interesant, făcu Harry, zgâindu-se la cub. Cred că e vorba de un soi de memorie optronică. Așa ceva nu s-a construit încă la noi.

Atinse benzile argintii exterioare.

— Nu e vopsea, e un material plastic. Probabil ceva care se poate citi cu mijloace automate.

— Cu ce? Firește că noi nu putem face asta.

— Nu. Ar putea fi un fel de dispozitiv de regenerare robotizat.

— Și supapele?

— Cubul este umplut cu un anumit gaz sub presiune. Poate conține componente biologice pentru a se obține densitatea asta. În tot cazul, cubul este un dispozitiv de memorare.

— Un înregistrator de zbor?

— Da, ceva echivalent.

— Cum "intrăm" în el?

— Ia priviți, spuse Beth, întorcându-se spre consolă.

Începu să apese pe diferite porțiuni ale consolei, activând-o.

— Să nu mă spuneți lui Barnes, zise ea peste umăr.

— De unde ai știut pe ce să apeși?

— N-are importanță. Se pare că această consolă "simte" unde te afli.

— Adică, pupitrul de control se "ține" după pilot?

— Cam așa ceva.

În fața lor, o porțiune a consolei se ilumina. Apăru un ecran cu litere galbene pe fond negru.

RV = LHOOQ

DCOM1

U.S.S. STAR VOYAGER

Și atât.

— Acum vom afla veștile proaste, spusa Harry.

— Ce vești proaste? replică Norman, întrebându-se: "De ce a rămas Harry să caute înregistratorul în loc să exploreze,

împreună cu Ted și Barnes, restul navei? De ce era atât de interesat de istoricul acestei nave?"

— Poate că n-o să fie proaste, zise Harry.

— De ce crezi c-ar trebui să apară vreo veste?

— Pentru că, logic vorbind, ceva de importanță vitală lipsește de pe această navă...

În acel moment, ecranul se umplu de coloane:

SISTEME NAVA

SISTEME VITALE

SISTEME DATE

ȘEF SECTOR

ÎNREGISTRARE ZBOR

OPERAȚIUNI NUCLEU

SISTEME PROPULSIE

RECIC. REZIDUURI (V 9)

STARE OM 2 (EXTERIOR)

STARE OM 3 (INTERIOR)

STARE OM 4 (PROVA)

STARE DV7 (PUPA)

CONTROL PUPITRU

INTEGRARE (DIRECT)

TEST LSS 1.9

TEST LSS 2.0

TEST LSS 3.0

STARE V (SUMAR)

STARE ÎNREG. COM.

LINIE A 9-11

LINIE A 12-BX

STABILIZ.

— Ce doresc domnii? Întrebă Beth, cu mâinile pe consolă.

— Înregistratorul de zbor, spuse Harry, mușcându-și buzele.

REZUMAT DATE DE ZBOR - LHOOQ

RDZ 01/01/43 - 12/31/45

RDZ 01/01/46 - 12/31/48

RDZ 01/01/49 - 12/31/51

RDZ 01/01/52 - 12/31/53

RDZ 01/01/54 - 12/31/54

RDZ 01/01/55 - 06/31/55
RDZ 07/01/55 - 12/31/55
RDZ 01/01/56 - 01/31/56
RDZ 02/01/56 - ÎNREGISTRARE EVENIMENTE
RDZ ÎNREGISTRARE EVENIMENT
RDZ REZUMAT ÎNREGISTRARE EVENIMENT
8 & 6! I OZ/010/Odd-000/XXX/X
F\$S XXX/X%"/XXX - XS-X/XiX/X

— Asta ce-o mai fi însemnând? întrebă Norman.

Privind atent la ecran, Harry îi răspunse:

— După cum vedeți, la început înregistrările au fost făcute la intervale de ani. Apoi intervalul s-a scurtat la un an, la șase luni și în final la o lună. Pe urmă a apărut chestia cu "înregistrare eveniment".

— Deci, pe măsură ce se apropiau de eveniment, oricare ar fi fost acela, au înregistrat din ce în ce mai atent, spuse Beth.

— Cred că-mi cam dau seama despre ce e vorba, zise Harry. Numai că nu-mi vine să cred că... În fine, să începem. Ce-ar fi să vedem "Rezumatul înregistrării evenimentului"?

Beth apăsă pe niște taste.

Pe ecran apăru o zonă înstelată, mărginită de o mulțime de numere. Imaginea era tridimensională, creând iluzia de profunzime.

— O hologramă?

— Nu tocmai, dar ceva asemănător.

— Uite, mai multe stele de magnitudine mare.

— Sau planete.

— Ce planete?

— Nu știu. Asta e pentru Ted, spuse Harry. El ar putea să le identifice. Să continuăm.

Atinse consola și imaginea de pe ecran se schimbă.

— Alte stele.

— Mda, și alte numere...

Numerele de pe marginea ecranului licăreau, schimbându-se cu repeziciune.

— Stelele par nemișcate, dar numerele se schimbă foarte repede.

— Ba nu, uite că și stelele se mișcă.

Într-adevăr, toate stelele se îndepărtau de centrul ecranului, care rămase întunecat și gol.

— Nici o stea la mijloc, și totul se mișcă înspre margini... spuse Harry gânditor.

Pata întunecată din centrul ecranului se lățea pe măsură ce stelele se îndepărtau tot mai mult spre margini.

— Dar de ce e așa de gol în mijloc, Harry? întrebă Beth.

— Nu cred că e gol.

— Dar nu se vede nimic.

— Așa e, dar nu e gol. Ne lămurim imediat... iată!

O aglomerație albă și densă de stele apărură deodată în centrul ecranului. Roiul de stele se întindea văzând cu ochii.

Priveliștea îi produse lui Norman o senzație stranie, încă se mai vedea un gigantic inel negru care se întindea spre marginile ecranului și care delimita stelele din exterior față de cele din interior. Era ca și cum ar fi zburat printr-un uriaș covrig negru.

— Dumnezeule, șopti Harry. Știți ce aveți în fața ochilor?

— Nu, răspunse Beth. Ce e grămada aia de stele din mijloc?

— E un alt univers!

— Ce?

— Mă rog, este *probabil* un alt univers, Sau ar putea fi o zonă diferită a universului nostru. Nimeni nu poate ști cu certitudine.

— Ce este covrigul ăla negru? se interesă Norman.

— Nu este un covrig negru. Este o gaură neagră. Ceea ce vedeți este o înregistrare efectuată în timp ce această navă traversa o gaură neagră și pătrundea într-un alt... ați auzit ceva?

Harry se întoarse, ridicând capul. Deși era liniște, nu se auzea nimic.

— ... Sst!

După un scurt moment de liniște, se auzi o voce slabă:

— Aloo!

— Cine-i acolo? spuse Norman, încordându-și auzul.

Vocea era tare firavă, dar suna omenește. Și parcă nu era doar o singură voce. Venea de undeva din interiorul navei.

— Iu-huuu! E cineva pe-aici? Alooo!

— Of, Doamne, sunt ei, pe monitor! zise Beth.

Mări volumul sonorului de la monitorul lăsat de Edmunds. Pe ecran, Ted și Barnes, aflați undeva într-o încăpere a navei, strigau:

— Alooo!... Al-loo!!

— Putem să vorbim cu ei?

— Da.

Beth apăsă pe un buton lateral și Norman spuse în microfon:

— Vă auzim!
— Da' mult va mai trebuit! zise Ted cu năduf.
— În fine, acum ascultați aici, zise Barnes.
— Ce naiba făceați acolo, oameni buni? întrebă Ted.
— Atenție la mine, repetă Barnes. Făcu un pas lateral, lăsând să se vadă o parte dintr-un echipament multicolor. Știm care e destinația acestei nave.
— Și noi, replică Harry.
— Știm? spuseră Beth și Norman într-un glas.
Dar Barnes nu le dădu nici o atenție.
— Și se pare că nava a "pescuit" ceva în drumul ei.
— A pescuit ceva? Ce anume?
— Nu știu, spuse Barnes, dar e ceva extraterestru.

"CEVA EXTRATERESTRU"

Banda transportoare îi purtă pe lângă șirul nesfârșit de nișe. Urmau să li alăture lui Barnes, Ted și Edmunds, ca să vadă descoperirea lor extraterestră.

— De ce ar trimite cineva o astronavă printr-o gaură neagră? întrebă Beth.

— Din cauza gravitației, răspunse Harry. Găurile negre au o gravitație atât de puternică încât deformează incredibil spațiul și timpul. Îți amintești ce spunea Ted despre cavitățile provocate de planete în textura spațio-temporală? Ei bine, găurile negre provoacă adevărate rupturi în această textură. Unii sunt de părere că prin aceste rupturi se poate ajunge într-un alt univers sau într-o altă zonă a universului. Sau într-un alt timp,

— Un alt timp?

— Cam asta e ideea.

— Voi de colo, nu mai ajungeți odată? se auzi vocea subțire a lui Barnes din monitor.

— Suntem pe drum, spuse Beth, strâmbându-se la ecran.

— Nu te poate vedea, zise Norman.

— N-are-a face!

Traversară mai multe zone cu nișe.

— Abia aștept să-i văd fața lui Ted când o să-i spunem!

Ajunseră în cele din urmă la capătul benzii. Trecură printre

lonjeroane și grinzi și intrară în încăperea pe care o văzuseră deja pe monitor. Era enormă, cu tavanul la aproape treizeci de metri.

"Încapă un bloc cu șase etaje aici", își spuse Norman.

Privind în sus, văzu o pâclă întunecată sau un fel de ceață.

— Ce-i asta?

— Ăla e un nor, spuse Barnes, clătinând din cap. Încăperea asta e atât de mare încât pare să aibă propriul ei climat. Poate că și plouă câteodată pe aici.

Camera era plină cu mașini construite la o scară imensă. La prima vedere, avea aspectul unei instalații supradimensionate de excavare a pământului, numai că era vopsită în culori primare strălucitoare și unsă cu ulei. Erau acolo mâini-clește gigantice, brațe puternice uriașe, roți dințate în mișcare și un șir de cupe și de recipienti.

Realiză subit că avea în față ceva foarte asemănător cu brațele și cleștii montați în partea frontală a submersibilului Charon V, cu care coborâse cu o zi în urmă pe fundul oceanului. Fusesse cu o zi în urmă sau era aceeași zi? Și care zi? Era 4 iulie? De cât timp se aflau jos?

— Dacă priviți cu atenție, spuse Barnes, puteți vedea că unele dintre aceste dispozitive par a fi niște arme supradimensionate. Altele, precum acest braț extensibil, ar putea fi felurile accesorii necesare pentru apucarea obiectelor, făcând din această navă un gigantic robot.

— Un robot...

— Nu mai spune! exclamă Beth.

— În cazul ăsta, cred că era mai adecvat pentru operațiunea asta un robot, spuse Ted îngândurat. Poate chiar s-ar fi potrivit.

— O potrivire agreabilă, opina Beth.

— O potrivire de țevi, zise Norman.

— Ca de la robot la robot, un soi de împreunare între șurub și piuliță? întrebă Harry.

— Hei, făcu Ted, eu nu fac bășcălie de comentariile tale, chiar dacă sunt stupide.

— Nu mi-am dat seama că au fost vreodată stupide, replică Harry.

— Câteodată spui tâmpenii fără să te gândești.

— Copii, nu s-ar putea să revenim la oile noastre? întrebă Barnes.

— Cu prima ocazie te rog să-mi atragi atenția, Ted.

— Cu multă plăcere.
— Voi fi bucuros să aflu când spun prostii.
— Nici o problemă.
— Adică ceea ce consideri tu a fi o prostie.
— Cred că nu te gândești la o revenire la suprafață acum, zise Ted.

— Știi ceva, se întoarse Barnes către Norman, când vom reveni la suprafață, hai să-i lăsăm pe ăștia doi aici.

— S-a votat deja.

— Dar asta a fost înainte de a găsi *obiectul*!

— Unde e obiectul ăla? se interesă Harry.

— Chiar aici, Harry! spuse Ted, zâmbind răutăcios. Să vedem ce-o să scoată din asta fabuloasa ta putere de deducție.

Pătrunseră mai adânc în încăpere, trecând pe lângă brațele și cleștii giganti. Cuibărită în cleștele capitonat al unui asemenea braț se afla o sferă argintie, perfect lustruită, de aproximativ zece metri în diametru. Sfera nu avea nici un fel de marcaje sau semne distinctive.

Învârtindu-se în jurul sferei, își văzură siluetele reflectate de suprafața acesteia. Norman remarcă o ciudată irizație unduitoare, nuanțe palide de albastru și roșu, scânteind pe suprafața metalică.

— Parc-ar fi o bilă de rulment supradimensionată, spuse Harry.

— Plimbă ursul, istețule.

Pe partea opusă celei de unde începuseră explorarea, descoperiră o serie de șanțuri spiralate, săpate într-un model complicat pe suprafața sferei. Modelul atrăgea atenția, deși Norman nu-și putu da seama imediat prin ce anume. Nu era geometric și nici amorf sau organic. Greu de spus ce anume era. Norman nu mai văzuse ceva asemănător și, pe măsură ce privea tot mai mult, avea certitudinea că un asemenea model nu avea o proveniență terestră, că nu fusese creat de om și nu putea fi conceput de imaginația umană. Ted și Barnes avuseseră dreptate. Era sigur de asta. Sfera aceasta era ceva extraterestru.

PRIORITĂȚI

- Hm! făcu Harry după o lungă perioadă de privit în tăcere.
- Sunt sigur că nu vei pregeta să ne dezvălui și nouă de unde vine chestia asta, precum și toate celelalte, spuse Ted.
- La drept vorbind, cam știu de unde vine.
- Și-i povesti lui Ted despre înregistratorul de zbor și gaura neagră.
- De fapt, remarcă Ted, bănuiam eu că nava asta a fost construită pentru a traversa o gaură neagră.
- Serios? Și care-a fost primul tău indiciu?
- Scutul puternic contra radiațiilor.
- Harry încuviință din cap.
- Așa este. Probabil ai ghicit semnificația scutului înaintea mea, rosti el cu un zâmbet. Dar nu ai spus-o nimănui.
- Hei, zise Ted, dar nu-ncape nici o îndoială că eu am emis primul ipoteza găurii negre.
- Zău?
- Da, nu-ncape discuție! Amintește-ți, în sala de conferințe... Îi explicam lui Norman conceptul de spațio-timp, am început să fac niște calcule legate de gaura neagră iar apoi mi te-ai alăturat. Norman, îți amintești? Eu am spus-o primul.
- E-adevărat, a ta a fost ideea, confirmă Norman.
- Harry rânji:
- Mie mi s-a părut că a fost mai degrabă o supoziție, nicidecum o certitudine.
- Sau o speculație. Harry, chiar vrei să modifizi istoria? Am martori.
- Fiindcă tot ești așa de înaintea tuturor, zise Harry, ce-ar fi să ne povestești despre ideile tale privind natura acestui obiect?
- Cu plăcere. Acest obiect este o sferă șlefuită de aproximativ zece metri în diametru; este goală pe dinăuntru, iar pereții sunt dintr-un aliaj metalic dens, de natură încă necunoscută. Marcajele cabalistice de pe această parte...
- Aceste șanțuri sunt ceea ce numești tu "marcaje cabalistice"?
- N-ai vrea să mă lași să termin? Marcajele cabalistice de pe această parte sugerează un ornament artistic sau religios, evocând un obiect de ceremonial. Aceasta arată că obiectul are o anumită importanță pentru cel care l-a construit.
- Cred că de *asta* putem fi siguri.
- Personal, cred că această sferă a vrut să ia o formă de contact cu noi, vizitatorii de pe o altă planetă, dintr-un alt sistem

solar. Dacă vreți, poate fi un salut, un mesaj sau un trofeu. O dovadă că există în Univers o formă superioară de viață.

— Toate bune și frumoase, dar pe lângă subiect, spuse Harry. Ce *face* chestia asta?

— Nu cred că face ceva. Pur și simplu este. Este ceea ce este.

— Foarte filozofic.

— Și, mă rog frumos, ideea ta care e?

— Să analizăm ceea ce știm, spuse Harry, în opoziție cu ceea ce ne *imaginăm* că se întâmplă într-un zbor de plăcere. Asta e o navă din viitor, construită cu tot soiul de materiale și tehnologii pe care încă nu le-am dezvoltat, deși nu suntem departe de ele. Această navă a fost trimisă de descendenții noștri printr-o gaură neagră către un alt univers sau o altă zonă a universului nostru.

— Da, și?

— Nava nu are echipaj uman, dar este dotată cu brațe robotizate care în mod evident au fost proiectate să adune obiectele găsite în drum. Așa că o putem considera ca pe o versiune uriașă a sondei spațiale automate Mariner, trimisă de noi în anii șaptezeci către Marte, în căutarea unor forme de viață. Această navă este, bineînțeles, cu mult mai mare și mai complicată, dar în esență este același gen de mașinărie. Este o sondă.

— Da...

— Așadar, sonda pătrunde într-un alt univers, unde dă de sfera aceasta. Probabil că sfera rățăcea prin spațiul cosmic. Sau a fost trimisă în întâmpinarea navei.

— Exact. Trimisă să o întâmpine. Ca un emisar. Asta e și părerea mea, spuse Ted.

— În tot cazul, nava noastră robotizată, pe baza criteriilor sale de apreciere, decide că această sferă este interesantă. Automat, înșfacă sfera cu brațul de aici, o trage înăuntru și o aduce acasă.

— Numai că pe drumul de întoarcere ajunge prea departe, adică în trecut.

— Trecutul ei, preciză Harry. Prezentul nostru.

— Așa este.

Barnes pufni nerăbdător:

— Minunat! Deci această astronavă pornește, colectează din spațiu o sferă de argint extraterestră și o aduce înapoi. Treceți la obiect: ce este această sferă?

Harry se apropie de sferă și își lipi urechea de metal,

ciocănind-o cu degetele. Atinse șanțurile, mâna dispărându-i în edentațiile adânci. Sfera era atât de lustruită, încât Norman putu vedea fața lui Harry, deformată de curbura peretelui exterior.

— Da, așa cum bănuiam. Aceste marcaje cabalistice, cum le numești tu, Ted, nu sunt deloc decorative. Au o cu totul altă destinație și anume să mascheze o mică spărtură în suprafața sferei. În acest fel reprezintă ei o "ușă".

Harry se retrase.

— Și totuși, ce este sfera?

— Am să-ți spun ce cred eu, zise Harry. Cred că această sferă este un container gol, cred că înăuntru are ceva și mai cred că mă sperie al dracului de tare.

PRIMA EVALUARE

— Nu, domnule secretar, spuse Barnes la telefon. Suntem aproape siguri că este un obiect artificial extraterestru, în această privință nu pare să mai existe nici un dubiu.

Îi aruncă o privire lui Norman, așezat în partea cealaltă a camerei.

— Da, domnule. Este al naibii de interesant, continuă Barnes convorbirea.

Reveniseră în habitat și Barnes sunase imediat la Washington. Încercă să obțină o amânare a revenirii lor la suprafață.

— Nu încă, nu am deschis-o. Păi, nu prea am fost în stare s-o deschidem. Ușa are o formă stranie și e foarte bine închisă ... Nu, nu se poate insera nimic în crăpătură.

Privi din nou la Norman, dându-și ochii peste cap.

— Am încercat și asta, bineînțeles. Nu pare a avea posibilități de comandă exterioare. Nu, nici un mesaj în exterior. Nu, nici o inscripție. Tot ce se vede este o sferă lustruită cu niște șanțuri spiralate pe o anumită porțiune. Cum? Să folosim explozibil pentru a o deschide?

Norman se întoarse. Se aflau în Cilindrul D, în sectorul de comunicații supravegheat de Tina Chan. Cu calmul ei obișnuit, aceasta regla o duzină de monitoare. Norman îi spuse:

— Pari a fi cea mai relaxată ființă de pe-aici.

— Nu se vede ce-i înăuntru, domnule, zâmbi ea.
— Așa să fie?
— Așa trebuie să fie, domnule! spuse ea, reglând sincronizarea verticală a unui monitor. Ecranul prezenta sfera lustruită. Pentru că îmi aud inima bubuind, domnule. Ce credeți că se află în interiorul obiectului ăla?
— N-am nici o idee, spuse Norman.
— Credeți că înăuntru se află vreun extraterestru? Vreun soi de creatură vie?
— Poate că da.
— Și noi încercăm s-o deschidem? Poate că n-ar trebui s-o lăsăm să iasă, orice ar fi acolo!
— Nu ești curioasă?
— Nu sunt chiar atât de curioasă, domnule.
— Nu cred că explozia ar folosi la ceva, se auzi Barnes vorbind la telefon. Da, avem SMTMP, da. A, de mărimi diferite. Dar nu cred că o putem deschide astfel. Nu. Dacă ați vedea-o, ați înțelege. Obiectul este perfect îmbinat. Perfect.

Tina reglase un al doilea monitor. Aveau deja la dispoziție două unghiuri de vedere asupra sferei și, în curând, urma să apară al treilea. Edmunds fixase camerele de luat vederi pentru supravegherea sferei. Fusese una din sugestiile lui Harry, care spusese: "S-o monitorizăm. Poate că din când în când face ceva, are vreo activitate".

Pe ecran se vedea rețeaua de cabluri atașate la sferă. Aveau o întreagă gamă de senzori pasivi: sonori și pentru tot spectrul electromagnetic, de la infraroșu până la radiațiile gamma și razele X. Valorile măsurate de senzori erau indicate de un tablou de control așezat la stânga.

Harry își făcu apariția și întrebă:

— Ați obținut ceva?
— Până acum nimic, domnule, răspunse Tina.
— Ted s-a întors?
— Nu, zise Norman. Ted e tot acolo.

Ted rămăsese în urmă, aparent pentru a o ajuta pe Edmunds să fixeze camerele video. Dar de fapt știau că voia să încerce să deschidă sfera. Îl văzură așadar pe Ted pe al doilea monitor, cercetând șanțurile, pipăind, apăsând.

Harry zâmbi:

— Cred că o rugăciune i-ar putea fi de folos.
— Harry, zise Norman, îți amintești când ne aflam în cabina

de pilotaj și ai spus că ai vrea să-ți faci testamentul deoarece lipsea ceva important?

— A, chestia aia? Las-o baltă. Acum nu mai prezintă interes. Se auzi vocea lui Barnes.

— Nu, domnule secretar, ar fi practic imposibil să o ridicăm la suprafață... ei bine, domnule secretar, pentru că acum se află într-un loc situat la opt sute de metri de intrarea în navă, iar aceasta e îngropată sub un strat de corali gros de zece metri. Sfera însăși are un diametru de zece metri, cam cât o casă mai mică...

— Mă întreb oare ce este în casă, zise Tina.

Pe monitor, Ted, cuprins de frustrare, îi trase sferei un șut.

— Fără o rugăciune, repetă Harry, n-o va deschide niciodată.

Beth intră și ea și spuse:

— Cum o vom deschide?

— Cum?... Harry privea gânditor la sfera strălucitoare de pe monitor. Urmă o tăcere îndelungată. Poate că nu vom reuși.

— Nu vom reuși s-o deschidem? Vrei să spui, niciodată?

— Nu-i exclus.

— Ted s-ar sinucide! opină Norman.

Barnes își continua conversația:

— Domnule secretar, în cazul în care doriți să solicitați ca US Navy să efectueze o operațiune completă de recuperare de la adâncimea de trei sute de metri, s-ar putea să fim în măsură să ne angajăm s-o facem cam în șase luni de acum înainte, când vom avea siguranța unei perioade de o lună de vreme favorabilă la suprafață în această regiune. Dar... acum, în Pacificul de Sud este iarnă. Da.

Beth spuse:

— Acum înțeleg: cu mari cheltuieli, US Navy scoate la suprafață o misterioasă sferă, care este transportată la o instalație guvernamentală secretă din Omaha. Experți din toate domeniile vin și încearcă s-o deschidă. Nimeni nu reușește.

— Precum Excalibur, spuse Norman.

Beth continuă:

— Cu trecerea timpului, se încearcă metode din ce în ce mai puternice. În cele din urmă, vor încerca cu o mică explozie nucleară. Fără succes. În fine, nimeni nu mai are nici o idee. Sfera rămâne impenetrabilă. Deceniile trec. Sfera nu va fi deschisă niciodată.

Clătină din cap și continuă:

— O mare frustrare pentru omenire.

Norman îl întrebă pe Harry:

— Crezi într-adevăr că nu vom putea s-o deschidem niciodată?

— Niciodată e un cuvânt prea mare.

— Nu, domnule, continuă Barnes, în cazul acesta vom rămâne aici până în ultima clipă. Vremea sus se menține neschimbată cel puțin șase ore. Da, domnule, din buletinele Metsat, trebuie să avem încredere în prognoza lor. Da, domnule secretar. Oră de oră, da, domnule secretar.

Încheindu-și convorbirea, se întoarse către grup:

— Okay, suntem autorizați să rămânem aici încă șase-douăsprezece ore, atâta timp cât vremea se va menține stabilă. Să încercăm să deschidem sfera în timpul care ne-a mai rămas.

— Ted se ocupă de chestia asta chiar acum, remarcă Harry.

Pe monitor îl văzură pe Ted lovind sfera cu mâna și strigând:

— Deschide-te! Sesam, deschide-te! Deschide-te, ticăloaso! Sfera nu dădu nici un răspuns.

"PROBLEMA ANTROPOMORFICĂ"

— Serios vorbind, cred că ar trebui să ne punem întrebarea dacă trebuie s-o deschidem, zise Norman.

— De ce? întrebă Barnes. Tocmai am vorbit la telefon...

— ...Știu. Dar poate că ar trebui să ne gândim mai bine.

Cu coada ochiului, o văzu pe Tina aprobând energic. Harry părea sceptic. Beth se freca somnoroasă la ochi.

— Vă este teamă sau aveți argumente serioase? se interesă Barnes.

— Am impresia că Norman e pe cale să ne ofere un citat din propria sa operă, spuse Harry.

— Ei da, admise Norman, am trecut asta în raportul meu.

În raport o denumise "problema antropomorfică". În principiu, problema era că toți care se gândiseră sau scriseseră vreodată despre viața extraterestră și-o închipuiseră ca fiind esențialmente umană. Chiar dacă acea formă de viață nu arăta a fi umană - să zicem că era o reptilă, o insectă uriașă sau un cristal inteligent - totuși acționa într-un mod tipic uman.

— Vorbești despre filme! zise Barnes.

— Vorbesc și despre articole științifice. Toate concepțiile despre viața extraterestră, fie ale producătorilor de filme, fie ale unor profesori universitari, sunt *în esență* umane, înțelegând prin asta valori umane, percepție umană, modalități umane de abordare a unui univers inteligibil de către om. Și, în general, un aspect exterior de tip uman: doi ochi, un nas, o gură și așa mai departe.

— Și?

— Și, în mod evident, e un nonsens. Pentru simplul motiv că există suficientă diversitate în comportamentul omenesc pentru ca problema înțelegerii, chiar în limitele propriei noastre specii, să nu fie simplă deloc. Diferențele dintre, să spunem, americani și japonezi sunt foarte mari. Pur și simplu, americanii și japonezii privesc lumea cu ochi diferiți...

— Da, da, spuse Barnes nerăbdător, știm cu toții că japonezii sunt altfel...

— ...iar când e vorba de o nouă formă de viață, diferențele pot deveni literalmente incomprehensibile. Valorile și etica acestei noi forme de viață pot fi extrem de diferite de ale noastre.

— Vrei să spui că este posibil să nu creadă în sanctitatea viații, sau în "să nu ucizi"? spuse Barnes, la fel de nerăbdător.

— Nu, spuse Morman. Vreau să spun că e posibil ca această vietate să nu poată fi ucisă și deci să nu cunoască conceptul de a ucide.

— E posibil ca această creatură să *nu poată fi* ucisă? îl întrerupse Barnes.

Norman încuviință din cap.

— Așa cum spunea odată cineva, nu poți rupe mâinile cuiva care nu are mâini.

— Nu poate fi ucisă? Adică e nemuritoare?

— Nu știu, spuse Norman. De fapt, asta e problema.

— Adică, Doamne Dumnezeule, *ceva* care nu poate fi ucis, zise Barnes, cum ar putea fi anihilat? Își mușcă buza. Nu mi-ar plăcea deloc să deschid sfera asta și să eliberez ceva ce nu poate fi ucis.

— Pentru asta nu vei fi avansat, Hal! spuse Harry râzând.

Barnes privi monitoarele care prezentau, din mai multe unghiuri, sfera strălucitoare.

— Nu, e ridicol. Nimic din ce trăiește nu e nemuritor. Am

dreptate, Beth?

— Nu prea, spuse Beth. Se poate contraargumenta că anumite forme de viață de pe planeta noastră sunt nemuritoare. De exemplu, organismele monocelulare, precum bacteriile sau germenii de drojdie, se pare că sunt capabile să trăiască la infinit.

— Bacterii, pufni Barnes. Nu vorbeam de *bacterii*.

— Și, din toate punctele de vedere, un virus poate fi considerat nemuritor.

— Un *virus*? Barnes se așează pe un scaun. Nu se gândise la viruși. Dar cât de probabil este cu adevărat? Harry?

— Eu cred că probabilitățile merg mai departe decât ce s-a spus până acum. Am considerat numai vietățile tridimensionale, de tipul celor existente în universul nostru tridimensional sau, mai exact, în universul pe care-l percepem a fi tridimensional. Dar unii cred că universul acesta ar avea nouă sau unsprezece dimensiuni.

Barnes arăta terminat.

— Numai că celelalte șase dimensiuni sunt foarte mici, așa că nu le observăm.

Barnes se frecă la ochi.

— Așadar, această varietate, continuă Harry, poate fi multidimensională, așa că literalmente nu există - cel puțin nu în întregime - în universul nostru tridimensional. Pentru a lua cel mai simplu exemplu, dacă ar fi o ființă cvadridimensională, am putea vedea doar o parte din ea, pentru că în rest ar exista în cea de-a patra dimensiune. Asta, evident, ar face-o greu de ucis. Iar dacă ar fi vorba de o ființă în cinci dimensiuni...

— ...O clipă! De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Credeam că știi, spuse Harry.

— De unde era să știu despre creaturi în cinci dimensiuni care nu pot fi ucise? Nimeni n-a suflat un cuvânt despre asta.

Clătină din cap.

— Deschiderea acestei sfere poate fi incredibil de periculoasă.

— Într-adevăr.

— Avem aici o adevărată cutie a Pandorei.

— Exact.

— Atunci să luăm în calcul eventualitățile cele mai rele. Care poate fi cea mai defavorabilă situație legată de ce am putea găsi?

— Cred că e clar, spuse Beth. Indiferent dacă e o creatură multidimensională, un virus sau ce-o fi, indiferent dacă ne împărtășește morala sau nu are nici un fel de morală, cel mai rău ar fi să ne lovească sub centură.

— Adică?

— Adică să acționeze într-un fel care să interfereze cu mecanismele noastre vitale. Un bun exemplu este virusul SIDA. Acest virus e periculos nu pentru că e nou. Viruși noi se obțin în fiecare an, în fiecare săptămână. Și toți acționează în același mod: atacă celulele și convertesc mecanismele celulei să producă noi viruși. Virusul SIDA e periculos pentru că atacă acele celule pe care organismul uman le folosește pentru a se apăra împotriva virușilor. SIDA interferează cu mecanismul nostru de apărare. Și în fața lui suntem lipsiți de ajutor.

— Atunci, dacă această sferă conține o vietate care interferează cu mecanismele noastre vitale, cum ar arăta ea?

— Ar putea inspira aer și expira gaz cianic, spuse Beth.

— Ar putea produce reziduuri radioactive, opină Harry.

— Ar putea să perturbeze undele noastre cerebrale, spuse Norman. Să interfereze, deci, cu capacitatea noastră de a gândi.

— Sau, adăugă Beth ar putea să întrerupă pur și simplu funcționarea sistemului circulator. Să ne oprească bătăile inimii.

— Ar putea produce o vibrație sonoră care să intre în rezonanță cu sistemul nostru osos și să ne sfărâme oasele, spuse Harry, zâmbind către ceilalți. Eu aș prefera varianta asta.

— Intelligent, spuse Beth. Dar, ca de obicei, ne gândim numai la noi. Vietatea s-ar putea să nu ne cauzeze în mod direct nimic rău.

— Aha, făcu Barnes.

— Ar putea pur și simplu exala o toxină care să ucidă cloroplastele, astfel încât plantele să nu mai poată converti lumina solară. Ca urmare, toate plantele de pe Pământ ar muri și, în consecință, viața ar dispărea de pe Pământ.

— Aha, făcu din nou Barnes.

— Știți, spuse Norman, la început am crezut că "problema antropomorfică" - faptul că nu putem concepe viața extraterestră decât ca fiind fundamental umană - s-ar datora unui eșec al imaginației. Omul este om, tot ce cunoaște este omul și tot ce-și poate imagina este legat de ceea ce știe. Și totuși, după cum vedeți, nu este adevărat. Ne putem imagina o mulțime de alte lucruri. Dar n-o facem. Așa că trebuie să existe o altă motivație.

Iar eu cred că răspunsul constă în aceea că suntem niște animale extrem de firave. Și că nu ne place să ni se reamintească cât de fragili suntem - cât de delicat este echilibrul intern al organismului nostru, cât de efemeră este existența noastră pe Pământ și cât de ușor se sfârșește. Așa că ne imaginăm și celelalte forme de viață ca fiind ca ale noastre, deci nu suntem nevoiți să ne gândim la amenințarea reală - o amenințare teribilă - pe care ar putea-o exercita și nici nu intenționăm s-o facem.

Se făcu liniște.

— Bineînțeles, nu trebuie să uităm și cealaltă posibilitate, spuse Barnes. S-ar putea ca sfera să conțină ceva extraordinar de benefic pentru noi. Ceva minunat pentru cunoaștere, vreo nouă idee uluitoare sau o tehnologie care ar putea dezvolta condiția umană până dincolo de visele cele mai nebunești.

— Cu toate că nu-i exclus, remarcă Harry, să nu existe nici un fel de idee nouă care să ne fie utilă.

— De ce? întrebă Barnes.

— Păi, să presupunem că extraterestrii se află cu o mie de ani înaintea noastră, așa cum suntem noi, de exemplu, față de Europa Evului Mediu. Ce s-ar întâmpla dacă te-ai deplasa în timp, cu un televizor? N-ai avea unde să-l bagi în priză.

Barnes îi privi îndelung, pe fiecare în parte.

— Îmi pare rău, spuse el în sfârșit. E o responsabilitate prea mare pentru mine. Nu pot să iau decizia de a deschide sfera. Trebuie să sun la Washington.

— Ted n-o să fie prea fericit, observă Harry.

— La dracu' cu Ted! răbufni Barnes. Am să transmit asta președintelui. Până nu am ordin de la el, vreau ca nimeni să nu încerce s-o deschidă.

Barnes anunță o perioadă de odihnă de două ore și Harry se duse să se culce în camera lui. Și Beth zisese că va merge la culcare, dar rămăsese lângă monitoare, împreună cu Tina Chan și cu Norman. În sala monitoarelor, scaunele erau confortabile, cu spătare înalte, și Beth se cuibări într-unul din ele, legănându-și picioarele. Privea în gol, jucându-se cu părul și făcându-l ineal în jurul urechii.

"Obosită", își spuse Norman. "Toți suntem obosiți".

O privi pe Tina cum se mișca cu ușurință și neconținut, reglând monitoarele, verificând semnalele senzorilor, schimbând

benzile video pe raftul cu videorecordere, tensionată și alertă în mișcări. Deoarece Edmunds se afla în astronavă cu Ted, Tina trebuia să supravegheze și unitățile de înregistrare, în afară de propria-i consolă de comunicații. Nu dădea semne că ar fi la fel de obosită ca și ceilalți dar, la urma urmei, ea nu fusese în navă. Pentru ea, astronava era ceva care-i apăruse pe monitoare, un spectacol TV, ceva abstract. Tina nu fusese confruntată cu realitatea unui mediu nou, cu efortul mental epuizant de a înțelege ce se întâmplă, ce înseamnă toate astea.

— Păreți obosit, domnule, remarcă Tina.

— Da. Toți suntem obosiți.

— E din cauza atmosferei, spuse ea. Respirarea helioxului.

Norman se gândi la explicațiile psihologice pe care tocmai le încercase în gând.

— Aici jos, continuă Tina, densitatea aerului are o mare importanță. Ne aflăm la treizeci de atmosfere. La presiunea asta, aerul obișnuit ar fi aproape lichid. Helioxul este mai ușor, dar e cu mult mai dens decât aerul cu care suntem obișnuiți. Nu-ți dai seama de asta, dar respirația și mișcarea plămânilor devin obositoare.

— Dar tu nu ești obosită.

— Ei, m-am obișnuit. Am mai lucrat în medii saturate și înainte.

— Serios? Unde?

— Nu pot să vă spun, doctore Johnson.

— Operațiuni militare?

— N-am voie să vorbesc despre asta, zâmbi Tina.

— Țsta e zâmbetul tău impenetrabil?

— Așa sper, domnule. Dar nu credeți că ar trebui să încercați să dormiți?

Norman încuviință din cap:

— Probabil că da.

Se hotărî să meargă să se culce, dar perspectiva saltelei umede nu-l atrăgea deloc. În loc de asta, coborî în saia de mese, sperând să găsească vreun desert preparat de Rose Levy. Aceasta nu era acolo, dar sub un clopot de plastic se afla o prăjitură din nucă de cocos. Găsi o farfurie, își tăie o felie și se apropie de unul din hublouri. Afară însă totul era întuneric, luminile rețelei se stinseseră, scafandrii dispăruseră. Văzu lumini în hublourile habitatului DH-7, situat la câteva zeci de metri mai încolo. "Probabil că scafandrii se pregătesc pentru revenirea la

suprafață. Sau poate că deja au plecat".

Își văzu fața reflectată în hublou. Chipul îi arăta obosit și îmbătrânit. "Asta nu e un loc pentru un moș de cincizeci și trei de ani", își spuse el.

Privind în depărtare, observă câteva lumini în mișcare, apoi un fulger galben. De sub unul din cilindrii lui DH-7 apărură un minisubmarin. Ceva mai târziu, sosi un al doilea care se opri lângă celălalt. Pe primul luminile se stinseră. La scurt timp, al doilea submarin se îndepărtă, dispărând în apa întunecată. Primul submarin fu lăsat în urmă.

Se întrebă ce se întâmpla, dar își dădu seama că de fapt nu-i păsa. Era prea obosit. Era mult mai curios să afle gustul prăjiturii, așa că privi în jos. Prăjitura nu mai era acolo: rămăseseră doar câteva firimituri.

"Obosit, foarte obosit", își zise el. Își întinse picioarele pe măsuta de cafea și-și sprijini capul de căptușeala răcoroasă a peretelui.

Probabil că-l furase somnul o vreme, căci se trezi complet dezorientat, pe întuneric. Se ridică și imediat luminile se aprinseră. Își dădu seama că rămăsese în sala de mese.

Barnes îl prevenise despre adaptarea habitatului la prezența oamenilor. Dacă senzorii de mișcare nu te mai înregistrează, lumina se stinge automat. Apoi, când te trezeai, lumina se reaprindea. Se întrebă ce se întâmplă când cineva sforăie, "Cine a proiectat toate astea? se întrebă el. Oare inginerii și proiectanții de la US Navy au luat sforăitul în calcul? Există și un senzor pentru sforăit?"

Simți nevoia să mai mănânce niște prăjitură.

Se ridică și se îndreptă către bucătărie. Lipseau mai multe bucăți de prăjitură. El le mâncase oare? Nu era sigur: nu-și putea aminti.

— O groază de benzi video, spuse Beth.

Norman se întoarse, surprins.

— Da, spuse Tina. Înregistrăm tot ce se întâmplă în acest habitat. O să fie o mulțime de materiale înregistrate.

Chiar deasupra capului său se afla un monitor. Pe ecran, Beth și Tina, așezate lângă consola ale comunicații, mâncău prăjitură.

"Aha, își zise el. Iată unde a dispărut prăjitura".

— La fiecare douăsprezece ore benzile sunt transferate pe submarin, spuse Tina.

— De ce? întrebă Beth.

— Pentru că, dacă se-ntâmplă ceva aici, submarinul se duce în mod automat la suprafață.

— Ah, minunat! exclamă Beth. Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Unde este doctorul Felding acum?

— A renunțat la sferă și s-a deplasat, împreună cu Edmunds, în cabina principală de pilotaj, răspunse Tina.

Norman privea atent la monitor. Tina ieși din imagine. Beth, cu spatele la camera video, își mânca prăjitura. Pe monitorul din spatele ei se putea vedea clar sfera strălucitoare.

"Monitoare în care se văd alte monitoare, își spuse el. Cei de la US Navy, care în cele din urmă vor analiza acest material, o s-o ia razna".

— Crezi că vor deschide vreodată sfera? întrebă Tina.

Beth își mesteca prăjitura:

— Poate. Nu știu.

Și, spre groaza sa, Norman văzu pe monitorul din spatele lui Beth că ușa sferei se deschidea, alunecând ușor și dezvăluind întunericul dinăuntru.

DESCHIS

Trebuie să li se fi părut că înnebunise când, după ce alergă prin sasul ce dădea în cilindrul D, năvăli pe scara îngustă ce ducea la nivelul superior, urlând:

— S-a deschis! S-a deschis!

Ajunse la consola de comunicații exact când Beth își ștergea ultimele firimituri de prăjitură de pe buze. Își puse furculița pe masă:

— Ce s-a deschis?

— Sfera!

Beth se răsuci în scaun. Tina alergă de la raftul de videorecordere. Amândouă priveau monitorul din spatele lui Beth. Se lăsă o liniște apăsătoare.

— Mie mi se pare închisă, Norman.

— Dar a fost deschisă. Am văzut-o.

Le povesti ce se petrecuse jos, în sala de mese. În urmă cu doar câteva secunde, sfera era cu certitudine deschisă.

— Probabil că s-a închis din nou în timp ce alergam înapoi.

— Ești sigur?
— Monitorul din sala de mese este destul de mic...
— Am văzut-o, susținu Norman. Puteți să reluați imaginea dacă nu mă credeți.

— Bună idee, spuse Tina și se duse la înregistrator ca să deruleze banda

Norman respira cu greutate, încercând să-și revină. Era pentru prima dată când făcea un efort în atmosfera densă și resimțea puternic efectele.

"DH-8 nu e locul potrivit pentru a te agita", conchise el în gând.

Beth îl urmărea cu atenție.

— Te simți bine, Norman?

— În regulă. Ți spun c-am văzut-o deschisă, Tina.

— Nu mai durează mult.

Harry intră, căscând:

— Nu-i așa că-s grozave paturile de aici? spuse el. Parc-ai dormi într-un sac cu orez umed. Un fel de combinație între un pat și un duș rece.

Oftă și-și duse ideea până la capăt.

— O să mi se frângă inima când o să plecăm.

— Norman crede că sfera s-a deschis, îl anunță Beth.

— Când? spuse Harry, căscând din nou.

— Acum câteva secunde.

Harry dădu din cap, gânditor:

— Interesant, interesant. Dar văd că acum e închisă.

— Derulăm benzile, ca să ne mai uităm o dată.

Lui Norman îi trecu prin minte că Harry era nefiresc de rece. Asta era o veste importantă și el nu părea deloc impresionat. De ce era așa? Nici el nu credea? Era încă somnoros, nu se dezmeticise complet? Sau alta era cauza?

— Începem, anunță Tina.

Pe ecran, câteva linii întrerupte, apoi imaginea se clarifică. Tina spunea:

" ... ore benzile sunt transferate pe submarin.

Beth: "De ce?"

Tina: "Pentru că, dacă ceva se întâmplă aici, submarinul se duce în mod automat la suprafață."

Beth: "Ah, minunat! Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Unde este doctorul Felding acum?"

Tina: "A renunțat la sferă și s-a deplasat, împreună cu

Edmunds, în cabina principală de pilotaj."

Pe ecran, Tina ieși din imagine. Beth, rămasă singură, în fotoliu și cu spatele la camera video, își mânca prăjitura. Apoi, Tina spuse:

"Crezi că vor deschide vreodată sfera?"

Beth, mestecându-și prăjitura: "Poate. Nu știu."

O pauză scurtă, apoi pe monitorul din spatele lui Beth ușa sferei se deschise, alunecând lateral.

— Hei! S-a deschis!

— Lasă banda să meargă.

Pe ecran, Beth nu observase monitorul. Tina, încă în afara imaginii, spuse: "Mă sperie."

Beth: "Nu cred că ai vreun motiv să fii speriată."

Tina: "Este necunoscutul."

Beth: "Desigur, dar un lucru necunoscut este mai degrabă inexplicabil decât periculos sau înfricoșător."

Tina: "Nu știu cum poți să vorbești așa."

"Ți-e frică de șerpi?" întrebă Beth, cea de pe ecran.

Pe timpul conversației, sfera rămăsese deschisă. Cu ochii la monitor, Harry spuse:

— Păcat că nu putem vedea ce e înăuntru.

— Aș putea să fac ceva în sensul ăsta, spuse Tina. Am să intensific imaginea cu ajutorul computerului.

— S-ar părea că sunt niște luminițe înăuntru, observă Harry. Luminițe mișcătoare înăuntru sferei...

Pe ecran, Tina revenise în imagine:

"Șerpii nu mă deranjează."

"Ei bine, eu nu pot să-i suport. Niște vietăți așa de perfide, reci, dezgustătoare."

— Vai, Beth, spuse Harry, cu ochii la monitor. Ești invidioasă pe șerpi?

Pe ecran, Beth spunea:

"Dacă-ai fi un marțian ajuns pe Pământ și ai călca pe un șarpe - un cilindru înșuflețit, ciudat, rece, unduitor - n-ai ști ce să cred despre el. Dar probabilitatea de a călca pe un șarpe veninos e foarte mică. Mai puțin de unu la sută din șerpi sunt veninoși. Așadar, ca marțian, descoperirea unui șarpe n-ar fi un pericol pentru mine; aș rămâne doar perplex. Cel mai probabil, asta se va întâmpla cu noi: vom rămâne perplecși. Oricum, nu cred că o să deschidem vreodată sfera, nu."

Tina: "Sper că nu."

În spatele ei, pe monitor, sfera se închise.

— Aha! făcu Harry. Cât timp a stat deschisă?

— 33,4 secunde, domnule, preciză Tina.

Opri banda și întrebă:

— Vrea cineva s-o revadă?

Era palidă la față.

— Nu acum, spuse Harry.

Bătea cu degetele pe brațul fotoliului, cu privirea în gol, gândindu-se.

Nimeni nu spunea nimic; îl așteptau răbdători pe Harry. Norman realizează cât de mult se baza grupul pe Harry. "Harry este cel care gândește pentru noi. Avem nevoie de el, avem încredere în el."

— Okay, spuse în sfârșit Harry. Nu se poate trage nici o concluzie. Nu avem date suficiente. Întrebarea este dacă sfera a răspuns la ceva din apropierea ei sau s-a deschis pentru motive doar de ea știute. Unde e Ted?

— Ted o părăsit sfera și s-a dus în cabina de pilotaj.

— Ted s-a întors, anunța Ted, cu un zâmbet larg. Și are ceva noutăți.

— Și noi avem, spuse Beth.

— Ale voastre mai pot aștepta, replică Ted.

— Dar...

— ... *Știu care era destinația acestei nave*, spuse Ted surescitat. Am studiat rezumatul, datelor de zbor și câmpurile de stele și am aflat unde se află gaura neagră.

— Ted, îl întrerupse Beth. Sfera s-a deschis!

— Da? Când?

— Acum câteva minute. Pe urmă s-a închis la loc.

— Ce au arătat monitoarele?

— Nici un pericol biologic. Totul pare a fi în regulă.

Ted privi ecranul:

— Și atunci ce naiba facem aici?

Barnes intră și el:

— Pauza de două ore s-a terminat. E pregătită toată lumea pentru o ultimă vizită în astronavă?

— Asta ca să ne exprimăm în termeni moderați, spuse Harry.

Sfera strălucitoare rămânea tăcută și închisă. Stăteau în jurul ei și își priveau imaginile reflectate deformat de suprafața sferei.

Nimeni nu scotea un cuvânt.

În cele din urmă, Ted spuse:

— Mă simt ca la un test de inteligență pe care-l ratez.

— Ceva în genul Mesajului Davies? Întrebă Harry.

— Ah, chestia aia! făcu Ted.

Norman auzise despre Mesajul Davies. Era unul din episoadele pe care promotorii proiectului SETI ar fi vrut să le uite. În 1979, avusese loc la Roma o importantă reuniune a savanților implicați în programul pentru căutarea inteligenței extraterestre. Tema de bază fixată de SETI era cercetarea radioastronomică a cerului. Acum, savanții încercau să decidă ce fel de mesaj trebuia căutat.

Un fizician din Cambridge, Anglia, pe numele său Emerson Davies, propusese un mesaj bazat pe anumite constante fizice, cum ar fi lungimea de undă a hidrogenului emis, care se presupune a fi aceeași în întreg universul. El aranjase aceste constante într-o formă binară grafică.

Întrucât Davies se gândise că exact un astfel de mesaj ar putea fi trimis de o inteligență extraterestră, crezuse că le va fi ușor membrilor SETI să-l descifreze. Așa că distribuise tuturor participanților la conferință câte o copie a desenului său.

Nimeni nu putuse să-l descifreze.

Când Davies îl explicase, cu toții fuseseră de acord că era o idee inteligentă și un mesaj perfect ce ar fi putut fi trimis de extratereștri. Rămăsese însă faptul că nici unul din ei nu fusese în stare să descifreze acest mesaj perfect.

Unul dintre cei care încercase, fără succes, fusese Ted.

— Păi, nici nu ne-am omorât cu firea, spuse el. Erau multe de discutat la acea conferință. Și apoi, nu te-am avut pe tine acolo, Harry.

— De fapt, n-ai vrut decât să călătorești pe gratis până la Roma, replică Harry.

Beth spuse:

— Mi se pare mie sau marcajul de pe ușă s-a modificat?

Norman se uită la el. La prima vedere, șanțurile adânci păreau aceleași, dar probabil că modelul era diferit. Dacă era așa, schimbarea era subtilă.

— Am putea compara cu benzile video mai vechi, spusa Barnes.

— Mie mi se pare neschimbat, spuse Ted. În orice caz, e metal. Mă îndoiesc că s-ar putea schimba.

— Ceea ce numim noi metal este un lichid care la temperatura camerei curge mai greu, remarcă Harry. E posibil ca acest metal să-și poată schimba forma.

— Mă îndoiesc, repetă Ted.

Barnes interveni:

— Se presupune că voi sunteți experții. Știm că sfera se poate deschide. Deja s-a deschis o dată. Cum o facem să se deschidă din nou?

— Ne străduim, Hal.

— Mie nu mi se pare.

Din când în când se uitau la Harry, dar acesta nu făcea decât să privească gânditor la sferă, cu mâna la bărbie, bătându-și ușor buza de jos cu degetul.

— Harry?

Harry nu spunea nimic.

Ted se apropie și lovi sfera cu palma. Un sunet înfundat fu tot ceea ce obțină. Lovi sfera cu pumnul și se trase înapoi, frecându-și mâna.

— Nu cred că putem pătrunde cu forța. Cred că trebuie să ni se permită să intrăm, remarcă Norman și nimeni nu avu nimic de comentat.

— Grozavă echipă, de elită, zise Barnes, ironizându-i. Nu sunt în stare decât să stea și să se uite.

— Și ce-ai vrea să facem, Hal? Să folosim o încărcătură nucleară?

— Dacă nu reușiți s-o deschideți, mai sunt și alții care în cele din urmă vor încerca s-o facă.

Se uită la ceas.

— Între timp, v-a mai venit vreo idee strălucită?

Nimeni nu răspunse.

— Okay, conchise Barnes. Timpul ni s-a terminat. Să ne întoarcem în habitat și să ne pregătim pentru revenirea la suprafață.

PLECAREA

Norman își trase micul sac de voiaj cu însemnele US Navy de sub cușeta din Cilindrul C. Puse în el trusa de bărbierit din baie, blocnotesul și ciorapii de rezervă și trase fermoarul sacului.

— Sunt gata.

— Și eu, spuse Ted.

Ted era nefericit; nu era de acord cu plecarea.

— Cred că nu mai putem întârzia. Vremea se înrăutățește.

Scafandrii din DH-7 au plecat; numai noi am rămas.

Norman zâmbi la gândul că vor fi din nou la suprafață.

"Nu credeam c-o s-ajung să duc dorul cenușii de pe navele de război, dar uite c-am ajuns", își spuse el.

— Unde sunt ceilalți? Întrebă cu voce tare.

— Beth și-a făcut deja bagajul. Cred că e cu Barnes în sala de comunicații. Iar Harry bănuiesc că e tot acolo.

Ted trase de costum.

— În orice caz, voi fi bucuros să scap de costumul ăsta.

Părăsirea dormitoarelor, îndreptându-se către sala de comunicații, în drum o întâlnește pe Teeny Fletcher, care mergea în Cilindrul B.

— Gata de plecare? o întrebă Norman.

— Da, domnule, totul e pregătit, răspunse Fletcher, dar avea trăsăturile crispate și părea alertată, sub tensiune.

— Nu cumva ai greșit drumul?

— Nu, mă duc să verific sursele diesel.

"Sursele? De ce să verific sursele dacă tot urmau să plece?" se întrebă Norman.

— Probabil că a uitat ceva ce nu trebuia să uite, spuse Ted, clătinând din cap.

În sala de comunicații atmosfera era încărcată. Barnes se afla în legătură cu navele de la suprafață.

— Mai spune o dată, zise el. Vreau să aud cine a autorizat asta.

Era încruntat și supărat.

O privire pe Tina:

— Cum e vremea la suprafață?

— Se pare că se înrăutățește rapid.

Barnes se întoarse către ei:

— N-aveți de gând să *tăceți*, idioților?!

Norman își aruncă sacul pe podea. Beth stătea lângă hublouri obosite, frecându-se la ochi. Tina închidea monitoarele, unul după altul, când deodată se opri:

— Priviți!

Pe unul din monitoare apăru sfera strălucitoare.

Harry stătea lângă ea.

— Ce face Harry acolo?

— Nu s-a întors cu noi?

— Credeam că da.

— N-am remarcat; am crezut că s-a întors.

— Fir-ar să fie, oameni buni, v-am rugat..., începu Barnes și se opri cu ochii țintă la monitor.

Pe ecran, Harry se întoarse către camera video și făcu o mică reverență:

— Doamnelor și domnilor, atenție vă rog. Cred că asta o să vă intereseze.

Harry se întoarse cu fața la sferă. Stătea relaxat, cu brațele pe lângă corp, fără să se miște sau să vorbească. Închise ochii. Respiră adânc.

Ușa sferei se deschise.

— Nu-i rău deloc, ce ziceți? spuse Harry cu un zâmbet neașteptat.

Apoi pași înăuntrul sferei. Ușa alunecă în urma lui.

Începură să vorbească toți deodată. Barnes țipa cel mai tare, cerând să se facă liniște, dar nimeni nu-i dădu nici o atenție până când nu se stinseră luminile din habitat. Erau cufundați în întuneric.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ted.

Doar prin hublou mai răzbătea timid o undă de la rețeaua luminată. O clipă mai târziu, se stinse și aceasta.

— N-avem curent...

— Asta încercam să vă spun, spuse Barnes.

Se auzi un bâzâit, luminile pâlpâiră și se reaprinsă.

— Avem surse interne; acum mergem pe motoarele diesel.

— De ce?

— Priviți! spuse Ted, arătând spre hublou.

Afară apăru ceva ce aducea cu un șarpe argintiu. Apoi Norman își dădu seama că era cablul de legătură cu suprafața, șerpuind pe lângă hublou și încolăcindu-se în bucle mari pe fundul apei.

— Ne-au tăiat legătura!

— Așa este, spuse Barnes. La suprafață sunt deja condiții de furtună. Nu se mai puteau menține cablurile pentru curent și

pentru comunicații. Nu se mai pot folosi submarinele. Au evacuat toți scafandrii, dar submarinele nu se mai pot întoarce să ne ia și pe noi. Cel puțin câteva zile, până se mai liniștește oceanul.

— Deci suntem blocați aici?

— Exact.

— Pentru cât timp?

— Câteva zile, spuse Barnes.

— Câte anume?

— S-ar putea o săptămână.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Beth.

Ted își aruncă sacul pe canapea:

— Ce noroc fantastic!

Beth se întoarse spre el:

— Nu ești *întreg la minte*?

— Să ne păstrăm calmul, sugerează Barnes. Totul se află sub control. Este doar o întârziere temporară. N-avem motive să ne îngrijorăm.

Dar Norman nu era îngrijorat. Dintr-odată, se simți epuizat. Beth era îmbufnată și supărată, simțindu-se indusă în eroare. Ted era entuziasmat, plănuiind deja o nouă expediție în astronavă.

Dar Norman se simțea foarte obosit. Își simțea ochii grei; se gândi că s-ar putea să adoarmă stând acolo în fața monitoarelor. Se scuza grăbit, se întoarse în dormitor și se întinse pe pat. Nu-i mai păsa că cearșafurile erau umede, nici că perna era rece și nici că motoarele diesel zumzăiau în cilindrul învecinat. Își spuse: "Asta e o reacție foarte puternică de evitare." Și adormi.

DINCOLO DE PLUTO

Norman se ridică din pat, căutându-și ceasul, dar își luase obiceiul să nu poarte așa ceva aici, jos. Habar n-avea ce oră era sau cât timp dormise. Uitându-se prin hublou, nu văzu decât apa neagră. Luminile rețelei rămăseseră stinse. Se întinse din nou în pat, privind țevile cenușii de deasupra capului; acum păreau mai aproape, ca și cum s-ar fi mișcat înspre el în timp ce dormise. Totul părea mai strâmt, mai înghesuit, mai claustrofobic.

"Doamne Dumnezeule, încă vreo câteva zile de-astea!" își

spuse.

Spera ca cei de la US Navy să se gândească să-i anunțe familia. După câteva zile, Ellen va începe să-și facă griji. Și-o imagina sunând mai întâi la FAA, iar apoi la US Navy, încercând să afle ce se întâmplase. Bineînțeles că nu va afla nimic, pentru că proiectul era secret; Ellen își va ieși din minți.

Apoi încetă să se mai gândească la Ellen. Mai degrabă îți faci griji pentru cei pe care-i iubești decât pentru tine însuși. Dar n-avea nici un sens. Ellen se va descurca. Ca și ei de altfel. Era doar o chestiune de răbdare. Trebuia să rămână calm, să aștepte să treacă furtuna.

Intră sub duș, întrebându-se dacă mai aveau apă caldă, în situația în care trecuseră pe sursa de rezervă. Constată că mai era, iar după duș se simți mai puțin încordat. "E ceva straniu, își zise el, să te afli la trei sute de metri sub nivelul mării și să poți savura efectul liniștitor al unui duș fierbinte".

Se îmbracă și se îndreptă către Cilindrul C. O auzi pe Tina spunând:

"...că vor deschide vreodată sfera?"

Beth: "Poate. Nu știu."

"Mă sperie."

"Nu cred că ai vreun motiv să fii speriată."

"Este necunoscutul".

Norman o găsi pe Beth privind-se pe sine și pe Tina în imaginea redată de videocasetofon.

"Desigur, spunea Beth cea din imagine, dar un lucru necunoscut este mai degrabă inexplicabil decât periculos sau înfricoșător."

Tina: "Nu știu cum poți să vorbești așa."

Beth: "Ți-e frică de șerpi?"

Beth închise monitorul.

— Încercam să văd dacă pot să ghicesc de ce s-a deschis.

— Și ai găsit ceva?

— Până acum, nu.

Pe monitorul adiacent se vedea sfera. Aceasta era închisă.

— Harry e tot înăuntru? întrebă Norman.

— Da, spuse Beth.

— De cât timp?

— Ceva mai mult de o oră, spuse ea, privind consolele.

— Am dormit numai o oră?

— Mda.

— Sunt lihnit! spuse Norman și se duse în sala de mese.
Din prăjitură nu mai rămăsese nimic. Tocmai căuta altceva de mâncare când apărură Beth.

— Norman, nu știu ce să fac, spuse ea încruntându-se.

— În legătură cu ce?

— Țștia ne mint.

— Care țștia?

— Barnes. US Navy. Toți. Totul e aranjat, Norman.

— Haide, Beth, fără conspirații acum. Avem și-așa destule griji fără...

— Vino să-ți arăt ceva, spuse ea.

Îl conduse înapoi la console și apăsă pe niște butoane.

— Am început să înțeleg când Barnes vorbea la telefon cu "cineva" de sus chiar în momentul în care cablul a început să se lase în jos. Numai că acest cablu are o lungime de trei sute de metri, Norman. Ar fi trebuit ca legătura să se întrerupă cu câteva minute înainte de ajungerea cablului jos.

— Probabil, da...

— Deci, cu cine vorbea Barnes până în ultima clipă? Cu nimeni.

— Beth....

— Privește, spuse ea, arătând spre ecran.

COM REZUMAT DAH - SURCOM/1

0910 BARNES CĂTRE SURCOM/1

CIVILII ȘI PERSONALUL USN AU VOTAT. DEȘI PREVENIȚI ÎN PRIVINȚA RISCURILOR, TOȚI AU HOTĂRĂȚ RĂMÂNEREA AICI PE TIMPUL FURTUNII, PENTRU A CONTINUA CERCETAREA SFEREI EXTRATERESTRE ȘI A ASTRONAVEI ASOCIATE.

BARNES, USN.

— Nu se poate, zise Norman. Credeam că Barnes voia să plecam.

— Așa a fost, dar s-a răzgândit când a văzut ultima încăpădere și nu s-a mai ostenit să ne spună. Îmi vine să-l omor pe ticălos. Îți dai seama despre ce este vorba, Norman, nu-i așa?

Norman încuviință din cap.

— Speră să găsească o nouă armă.

— Exact. Barnes e omul președintelui și vrea să găsească o nouă armă.

— Dar e imposibil ca sfera...

— Nu despre sferă e vorba, îl întrerupse Beth. Lui Barnes nu-i pasă cu adevărat de sferă. Îi pasă de "astronava asociată". Pentru că, potrivit teoriei congruenței, astronava e cea care merită toți banii, nu sfera.

Teoria congruenței era o problemă supărătoare pentru cei care se gândeau la viața extraterestră. Într-un mod simplu, astronomii și fizicienii care aveau în vedere posibilitatea contactului cu viața extraterestră își închipuiau că un astfel de contact ar aduce beneficii importante omenirii. Dar alți gânditori, precum filozofii și istericii, nu întrevădeau nici un fel de beneficiu de pe urma unui asemenea contact.

De exemplu, astronomii credeau că, în situația contactării extratereștrilor, omenirea va fi atât de șocată încât războaiele de pe Pământ vor înceta și va începe o nouă eră de cooperare pașnică între națiuni.

Dar istoricii credeau că acest lucru era o absurditate. Ei amintiseră că atunci când au descoperit Lumea Nouă - o descoperire la fel de zguduitoare - europenii nu și-au încetat războaiele lor nesfârșite. Dimpotrivă: luptele s-au intensificat. Pur și simplu, europenii au transformat Lumea Nouă într-o extensie a animozităților preexistente. Aceasta a devenit un nou câmp de luptă.

Tot așa, astronomii își imaginau că, atunci când omenirea se va întâlni cu extratereștrii, va avea loc un schimb de informații și tehnologii care va aduce o minunată dezvoltare.

Istoricii științei spuneau că și asta era o absurditate. Ei arătaseră că ceea ce numim "știință" constă de fapt într-o concepție mai degrabă arbitrară asupra universului, improbabilă ca opțiune pentru alte ființe. Ideile noastre științifice sunt ideile unor ființe orientate vizual, care se trag din maimuțe și cărora le place să modifice mediul înconjurător. Dacă extratereștrii ar fi orbi și ar comunica prin intermediul mirosului, s-ar putea să-și fi dezvoltat o știință aparte, care descrie un univers foarte diferit. Iar direcțiile de dezvoltare ale științei lor s-ar putea să fie foarte diferite de ale noastre. De exemplu, s-ar putea ca ei să ignore complet lumea fizică și să dezvolte în schimb o foarte sofisticată știință mentală - cu alte cuvinte, exact opusul a ceea ce făcuse știința oamenilor: tehnologia extratereștrilor ar putea fi pur mentală, cu nici un fel de materializare concretă.

Chestiunea aceasta stătea la baza teoriei congruenței, care spunea că, dacă extratereștrii nu sunt foarte asemănători cu noi,

nu este posibil nici un fel de schimb de informații. Desigur că Barnes cunoștea această teorie și faptul că nu putea obține vreo tehnologie utilă de la sfera extraterestră. În schimb, era foarte probabil să obțină ceva folositor de la astronava însăși, care era construită de oameni și la care congruența era puternică.

Astfel că mințise pentru a-i reține jos și pentru a continua cercetările.

— Ce facem cu ticălosul ăsta? întrebă Beth.

— Deocamdată, nimic, spuse Norman.

— Nu vrei să-l înfrunți? Doamne, eu abia aștept.

— Nu va servi la nimic, fu de părere Norman. Lui Ted n-o să-i pese, iar oamenii de la US Navy se supun cu toții ordinelor. Și, în orice caz, dacă s-ar fi aranjat să plecăm, conform planului inițial, ai fi plecat lăsându-l pe Harry în sferă?

— Nu, admise Beth.

— Păi vezi? N-are nici un rost.

— Doamne Dumnezeule, Norman....

— Știu. Acum suntem aici. Și în următoarele două zile nu vom putea face nimic. Să facem față realității cât putem de bine și să ridicăm degetul acuzator mai târziu.

— Cred și eu c-o să ridic degetul!

— În regulă. Dar nu acum, Beth.

— Okay, spuse ea cu un oftat. Nu acum.

Și se duse sus, în laboratorul ei.

Rămas singur. Norman privi țintă consola. Avea porția lui de grijă: trebuia să-i mențină calmi pe toți ceilalți în următoarele zile. Nu studiasse până atunci sistemul de computere, așa că începu să apese pe taste. Nu după mult timp găsi un fișier cu denumirea: BIOG ECHIPA CONTACT FVN. Îl deschise:

"Membrii civili ai echipei:

1. Theodore Fielding, astrofizician/geolog planetar.

2. Elizabeth Halpern, zoolog/biochimist.

3. Harold J. Adams, matematician/logician.

4. Arthur Levine, biolog marin/biochimist.

5. John F. Thompson, psiholog.

Alegeți:"

Norman se uita și nu-i venea să creadă.

Îl cunoștea pe Jack Thompson, un psiholog tânăr și energic de la Yale. Thompson avea un renume mondial datorat studiilor sale asupra psihologiei popoarelor primitive și de fapt în ultimul an fusese plecat undeva în Noua Guinee, ca să studieze triburile băștinașe.

Norman apăsă pe alte taste:

PSIHOLOG ECHIPA FVN: ÎN ORDINEA PREFERINȚELOR

1. John F. Thompson, Yale - admis.
2. William L. Hartz, UCB - admis.
3. Jeremy White, UT - admis (așteaptă aprobarea).
4. Norman Johnson, SDU - respins (vârsta).

Îl cunoștea pe toți. Will Hartz de la Berkeley era grav bolnav de cancer. Jeremy White plecase la Hanoi în timpul războiului din Vietnam și n-avea să primească niciodată aprobarea.

Așa că rămăsese Norman.

Înțelese acum de ce fusese ultimul chemat. Înțelese acum și care fusese rostul testelor speciale. Simți un val de indignare împotriva lui Barnes, a întregului sistem care-l adusese aici, în ciuda vârstei sale, fără nici o grijă pentru siguranța lui. La cincizeci și trei de ani, Norman Johnson nu avea ce să caute la trei sute de metri sub nivelul mării, într-un mediu de gaze exotice presurizat, iar US Navy știa asta.

Era o ofensă. Vru să se ducă sus și să-l trimită pe Barnes la dracu în termeni cât mai categorici. Ticălos mincinos...

Strânse brațele fotoliului și-și reaminti ce-i spusese lui Beth. Orice s-ar întâmpla până în acel moment, nimeni nu mai putea schimba nimic. Într-adevăr, o să-l dea dracului pe Barnes - își făgădui că așa va face - dar asta numai când vor ajunge înapoi la suprafață. Până atunci, n-avea nici un rost să facă valuri.

Clătină din cap și înjură.

După care deconectă consola.

Orele se scurgeau lent. Harry se afla tot în sferă.

Tina încercă să obțină o rezoluție cât mai bună a imaginii de pe banda video ce înfățișa sfera deschisă, în sensul obținerii mai multor detalii de interior.

— Din păcate, puterea computerului de bord este limitată,

spuse ea. Dacă l-aș fi putut conecta pe cel de la suprafață, aș fi putut face într-adevăr o treabă serioasă, dar așa....

Ridică din umeri neputincioasă. Le prezintă o serie de stopcadre mărite ale sferei deschise. Imaginile se succedau la intervale de o secundă. Calitatea lor era proastă, cu paraziți electrostatici, intermitenți.

— Singurele structuri interne care se pot distinge în întuneric, spuse Tina, arătând spre deschizătură, sunt aceste multiple surse punctiforme de lumină. Ele par să-și schimbe poziția de la un cadru la altul.

— E ca și cum sfera ar fi plină de licurici, observă Beth.

— Numai că aceste lumini sunt mai slabe decât licuricii și nu clilesc. Sunt foarte numeroase. Și creează impresia că se mișcă împreună, în valuri...

— Un roi de licurici?

— Ceva în genul ăsta.

Banda se termină, iar ecranul deveni întunecat.

— Asta-i tot? Întrebă Ted.

— Mă tem că da, domnule Fielding.

— Bietul Harry, făcu Ted, pe un ton sumbru.

Din tot grupul, Ted era cel mai vizibil îngrijorat de soarta lui Harry. Privea întruna la sfera închisă de pe monitor, întrebând:

— Cum o fi reușit?

Și adăugând apoi:

— Sper că nu i s-a întâmplat nimic.

Repetă lucrul ăsta de atâtea ori încât, exasperată, Beth răbufni:

— Cred că deja am aflat care-ți sunt sentimentele, Ted.

— Sunt realmente îngrijorat în privința lui.

— Și eu. Toți suntem.

— Crezi că sunt invidios, Beth? Asta insinuezi?

— De ce crezi că ar gândi cineva astfel, Ted?

Norman schimbă subiectul. Era esențial să se evite confruntările între membrii grupului. Îl întrebă pe Ted despre analizele sale asupra datelor de zbor de la bordul astronavei.

— Este foarte interesant, spuse Ted, încălzindu-se în abordarea subiectului său preferat. Examinarea detaliată a imaginilor ce conțin datele de la începutul zborului m-a convins că ele reprezintă trei planete - Uranus, Neptun și Pluto - precum și Soarele, foarte mic, în spate. Așadar, imaginile sunt obținute dintr-un punct situat dincolo de orbita lui Pluto. Asta sugerează

că gaura neagră nu se află prea departe de propriul nostru sistem solar.

— E oare posibil? Întrebă Norman.

— Bineînțeles. De fapt, în ultimul deceniu au existat câțiva astrofizicieni care au sugerat existența unei găuri negre - nu una mare, dar totuși o gaură neagră - chiar în vecinătatea sistemului nostru solar.

— N-am auzit de asta.

— Ba da. În plus, unii dintre noi au argumentat ca, dacă e îndeajuns de mică, în câțiva ani am putea merge să capturăm acea gaură neagră, să o aducem, s-o amplasăm pe orbita terestră și să folosim energia generată de ea ca sursă planetară.

— Cowboy ai găurii negre? spuse Barnes zâmbind.

— Teoretic, nu există nici un motiv să nu se poată face treaba asta. Și apoi, gândește-te: întreaga planetă eliberată de dependența de combustibilii fosili!... Toată istoria omenirii s-ar schimba.

— Probabil că ar fi și o armă grozavă, opină Barnes.

— Oricât de mică ar fi, o gaură neagră ar fi mult prea puternică pentru a putea fi folosită ca armă.

— Deci crezi că această navă a plecat să captureze gaura neagră?

— Mă îndoiesc, spuse Ted. Această astronavă este atât de solid construită, atât de protejată împotriva radiațiilor, încât bănuiesc că era destinată să treacă *prin* gaura neagră. Și a trecut.

— Din cauza asta s-a întors în timp? Întrebă Norman.

— Nu sunt sigur. Pentru că, vezi tu, o gaură neagră este cu adevărat o margine a Universului. Ce se întâmplă acolo nu-i este limpede nimănui. Sunt unii care cred că o gaură neagră nu poate fi traversată, pur și simplu. Înăuntrul ei ești aruncat ca o piatră pe suprafața apei, într-un timp, spațiu sau univers diferite.

— Deci, nava a fost aruncată de colo-colo!

— Da. Probabil de mai multe ori. Iar când a fost aruncată înapoi, aici, a ajuns cu câteva sute de ani înainte de momentul plecării.

— Și în timpul unuia dintre salturi a cules asta? Întrebă Beth, arătând spre monitor.

Priviră spre ecran. Sfera era tot închisă. Dar, în fața ei, culcat într-o poziție incomodă, se afla Harry Adams.

Pentru moment, îl crezură mort. Apoi Harry își săltă capul și

gemu.

SUBIECTUL

Norman scrisese în blocnotesul său: *Subiectul este un matematician de treizeci de ani, negru, care a petrecut trei ore în interiorul unei sfere de origine necunoscută; la revenirea din sferă era toropit și indiferent; nu știa cum îl cheamă, unde fusese sau în ce an suntem. Adus înapoi în habitat; dormit o jumătate de oră, trezit brusc, plâns durere de cap.*

— Oh, Dumnezeule!

Harry stătea în patul lui, ținându-și capul în mâini și oftând.

— Te doare?

— Groaznic. Pleznește.

— Altceva?

— Mi-e sete. Doamne!

Își umezi buzele cu limba.

— Mi-e teribil de sete.

Sete extremă - își notă Norman.

Rose Levy, bucătăreasa, apărură cu un pahar de limonadă.

Norman îi întinse paharul lui Harry, care-l sorbi dintr-o înghițitură, înapoindu-i-l.

— Mai vreau.

— Cred că va trebui să aduci cana, spuse Norman.

Levy plecă. Norman se întoarse către Harry, care continua să geamă și să-și țină capul în mâini, și spuse:

— Am o întrebare pentru tine.

— Care?

— Cum te numești?

— Harry Adams, pentru Dumnezeu. Ce-ai pățit? Au, capul meu.

— Când te-am găsit, nu-ți aminteai.

— Când m-ați găsit? Întrebă Harry care părea din nou derutat,

— Îți amintești de momentul în care te-am găsit?

— Trebuie să fi fost.... afară.

— Afară?

Înfuriat brusc, Harry ridică o privire încărcată de mânie.

— În afara sferei, dracu să te ia de tâmpit! Despre ce crezi că vorbesc?

— Calmează-te, Harry.

— Întrebările tale mă-nnebunesc!

— Okay, okay! Calmează-te.

Labilitate emoțională. Furie și iritabilitate. Norman își continua însemnările.

— Chiar trebuie să faci atâta zgomot?

Norman se uită la el nedumerit.

— Stiloul tău, preciză Harry. Parc-ar fi cascada Niagara.

Norman se opri din scris. Probabil că era o migrenă sau ceva asemănător: Harry își susținea capul cu mâinile atât de delicat, de parc-ar fi fost din sticlă.

— De ce nu pot lua și eu o aspirină, pentru Dumnezeu?

— Pentru moment, nu vreau să-ți dăm nimic, pentru eventualitatea în care ai pățit ceva. Trebuia să știu unde e localizată durerea.

— Norman, durerea este localizată în cap. În blestematul ăsta de cap! Acum dă-mi și mie măcar o aspirină!

— Barnes spune să nu-ți dăm.

— Barnes mai e aici?

— Toți am rămas aici.

Harry își ridică încet privirea.

— Bine, dar trebuia să mergeți la suprafață!

— Știu.

— Și de ce nu v-ați dus?

— Vremea s-a stricat și nu s-au mai putut trimite submarinele.

— Păi, ar fi trebuit să plecați. Nu trebuia să rămâneți aici, Norman.

Levy mai aduse niște limonadă. Harry o întrebă:

— Și tu ești tot aici?

— Da, domnule Adams.

— Câți oameni au rămas aici în total?

— Suntem nouă, domnule, răspunse Levy.

— Isuse...

Îi înapoie paharul. Levy i-l umplu din nou.

— Ar trebui să plecați cu toții! Trebuie să părăsiți nava!

— Harry, spuse Norman. Nu putem pleca.

— Dar *trebuie* să plecați!

Așezat vizavi de subiect, Norman îl cercetă cu privirea în timp

ce acesta își bea citronada. Harry prezenta mai degrabă simptomele tipice ale unui șoc: agitația, iritabilitatea, fluxul nervos și nebunesc al ideilor, temerile inexplicabile pentru siguranța celorlalți erau caracteristice pentru victimele accidentelor puternice, de genul celor auto sau aviatice.

În timpul unui eveniment intens, creierul se străduiește să asimileze, să înțeleagă, să reasambleze elementele lumii mentale, chiar dacă lumea fizică înconjurătoare este distrusă. Creierul intră într-un fel de încercare grăbită și disperată de a reasambla faptele, de a le percepe corect, de a restabili echilibrul. Fundamental, era încă o perioadă de confuzie, de vertij intelectual.

Tot ce aveai de făcut era să aștepti.

Harry își termină limonada, returnând paharul.

— Mai doriți? îl întrebă Rose.

— Nu, acum mi-e mai bine. M-a lăsat și durerea de cap.

"Poate că a fost doar o deshidratare, își zise Norman. Dar de ce să se fi deshidratat Harry după trei ore petrecute în sferă?"

— Harry...

— Spune-mi ceva, Norman. Arăt cumva diferit?

— Nu.

— Ție îți par același?

— Da. Așa mi se pare.

— Ești sigur?

Harry se ridică și se duse la o oglindă montată în perete. Își studie fața.

— Cum ți se pare că arăți? îl întrebă Norman.

— Nu știu. Diferit.

— În ce sens?

— *Nu știu!*...

Izbi cu pumnii în zidul căptușit de lângă oglindă. Imaginea reflectată vibra. Se întoarse și se așază din nou pe pat. Oftând, spuse:

— Pur și simplu diferit.

— Harry...

— Ce e?

— Îți amintești ce s-a întâmplat?

— Desigur.

— Cum a fost?

— Am pătruns înăuntru.

Norman așteptă, dar Harry nu mai spuse nimic. Privea doar

fix covorul.

— Îți amintești de deschiderea ușii?

Harry nu răspunse.

— Cum ai deschis ușa, Harry?

Harry își ridică privirea spre Norman.

— Trebuia să plecați cu toții. Să ieșiți la suprafață. Nu trebuia să rămâneți.

— Cum ai deschis ușa, Harry?

Urmă o tăcere lungă.

— Am deschis-o.

Se ridică drept în picioare, cu mâinile lăsate pe lângă corp.

Părea că-și amintește, că re trăiește momentul.

— Și pe urmă?

— Am intrat în sferă.

— Și ce s-a întâmplat acolo?

— A fost minunat...

— Ce a fost minunat?

— Spuma, spuse Harry și se adânci din nou în tăcere, privind absent în gol.

— Spuma? reluă Norman.

— Marea. Spuma. Minunată...

"Vorbește oare despre luminițe?" se întrebă Norman. "Despre configurația învolburată a licuricilor?"

— Ce a fost minunat, Harry?

— Te rog să nu-ți bați joc de mine, spuse Harry. Promite-mi!

— Bine, n-o să-mi bat joc de tine.

— Crezi că am rămas neschimbat?

— Da, cred.

— Crezi că nu m-am schimbat deloc?

— Nu. Cel puțin așa văd. Dar *tu* crezi că te-ai schimbat?

— Nu știu. Poate. Eu... poate.

— S-a întâmplat ceva în sferă care să te schimbe?

— Nu poți să înțelegi ce e cu sfera.

— Atunci, explică-mi.

— Nu s-a întâmplat nimic acolo.

— Dar ai stat înăuntru trei ore...

— Nu s-a întâmplat nimic. Nimic nu se întâmplă vreodată în sferă. Înăuntru sferei este tot timpul la fel.

— Ce e la fel tot timpul? Spuma?

— Spuma e tot timpul altfel. Sfera rămâne aceeași.

— Nu înțeleg, spuse Norman.

— Știu că nu înțelegi, zise Harry, clătinând din cap. Ce pot eu să fac?

— Mai spune-mi altceva.

— Nu mai am ce să-ți spun.

— Atunci, mai spune o dată.

— N-are rost. Crezi că veți pleca în curând?

— Barnes spune că abia peste câteva zile.

— Cred că ar trebui să plecați mai devreme. Vorbește cu ceilalți. Convinge-i. Fă-i să plece

— De ce, Harry?

— Nu pot să... Nu știu.

Harry își frecă ochii și se întinse din nou în pat.

— Îmi pare rău, spuse el, dar sunt foarte obosit. Poate continuăm discuția altădată. Vorbește cu ceilalți, Norman. Fă-i să plece. Este... periculos să rămâneți.

Și închise ochii.

SCHIMBĂRI

— Acum doarme, îi anunța Norman. E în stare de șoc. E confuz. Dar în general pare nevătămat.

— Ce ți-a spus despre ce i s-a întâmplat în sferă? se interesă Ted.

— E destul de derutat, dar își revine. Când l-am găsit prima dată, nu-și amintea nici cum îl cheamă. Acum știe. Și-a amintit și numele meu și unde se află. Și-a adus aminte că a intrat în sferă. Cred că-și amintește și ce i s-a întâmplat înăuntru. Dar pur și simplu nu ne spune.

— Grozav! exclamă Ted.

— A pomenit ceva despre mare, despre spumă. Dar nu mi-e clar ce-a vrut să spună cu asta.

— Priviți afară! spuse Tina, arătând spre hublouri.

Norman percepu de îndată luminile - mii de lumini invadând întunericul oceanului - și prima sa reacție fu un soi de teroare irațională: luminile ieșiseră din sferă și veniseră să-i înhațe. Apoi însă observă că fiecare luminică avea o formă și că acestea se mișcau, zvârcolindu-se.

Își apropiară fețele de hublouri, privind.

— Calmari, spuse în sfârșit Beth. Calmari luminiscenti.
— Sunt câteva mii.
— Mai mulți, spuse ea. Cred că sunt cam o jumătate de milion în jurul habitatului.

— Splendid.

— Mărimea roiului este uluitoare, remarcă Ted.

— Impresionantă, dar nu tocmai neobișnuită, replică Beth. În comparație cu uscatul, marea are o fecunditate foarte mare. În fond, marea este locul de origine al vieții, locul unde a apărut prima dată competiția dintre animale. O reacție la această competiție este producerea unui număr uriaș de progenituri. Multe animale de mare procedează astfel. De fapt, înclinăm să credem că ieșirea pe uscat a animalelor de mare a reprezentat un pas înainte în evoluția vieții. Adevărul este că primele ființe au fost forțate să iasă din ocean. Ele încercau astfel să scape de competiție. Vă puteți imagina scena cu primul pește amfibiu urcat pe plajă, ridicându-și capul și dând cu ochii de vasta întindere de uscat, fără nici un fel de concurență? Trebuie să fi arătat ca pământul...

Beth se întrerupse, întorcându-se spre Barnes:

— Zi-mi repede: unde țineți plasele pentru eșantioane?

— Nu vreau să ieși de aici.

— Trebuie, spuse Beth. Calmarii ăștia au șase tentacule!

— Și ce dacă?

— Nu există nici o specie cunoscută de calmari cu șase tentacule. Asta e o specie care nu a fost descrisă. Trebuie să adun probe.

Barnes îi spuse unde se afla magazia de echipamente și Beth plecă într-acolo. Norman privi roiul de calmari cu un interes reînnoit.

Animalele aveau fiecare circa treizeci de centimetri lungime și păreau a fi transparente. Ochii mari ai vietăților se distingeau net de restul corpului, care strălucea într-o tentă de bleu.

În câteva minute, Beth apăru afară, stând în mijlocul roiului și adunând speciunile cu plasa. Câțiva calmari împrășcară supărați nori de cerneală.

— Nostime creaturi, spuse Ted. Știi, producerea cernelii de către calmari este un foarte interesant...

— Ce-ai zice de calmari la cină? se interesă Levy.

— La naiba, nu, spuse Barnes. Dacă sunt o specie necunoscută, n-o să-i mâncăm. Asta ne mai lipsește acum, o

intoxicație alimentară.

— Foarte rezonabil, fu de acord Ted. Oricum, nu mi-au plăcut niciodată calmarii. Au un mecanism de propulsie interesant, dar țesutul lor parc-ar fi din cauciuc.

În acel moment se auzi un bâzâit care semnala că unul din monitoare pornise singur. Sub ochii lor, ecranul se umplu rapid cu cifre:

000321252526321521063015210518372110221008050218
082132
151016073008101618051837211016300810162122150330131
304
320003212525263215210630152105183721102210805021808
21
321510160730031016180518051837211016300810162122150
330
131304320003212525263215210606301521051837211022100
805
021808213215101607300810161805183721101630081016212
215
033013130432000321252526321521521063015210518372110
22
100805021808213215101607300810161805183721101630081
016

— De unde a venit asta? întreba Ted. De la suprafață?
Barnes clătină din cap:

— Am întrerupt contactul direct cu suprafața.

— Atunci, a fost cumva transmis prin apă?

— Nu, spuse Tina, e prea rapidă pentru o transmisie subacvatică.

— Mai e vreo consolă în habitat? Nu? Dar în DH-7?

— DH-7 e pustiu acum. Scafandrii au plecat.

— Atunci de unde a sosit mesajul?

— Mie mi se pare că n-are nici o logică, fu de părere Barnes.
Tina încuviință din cap.

— Poate fi o descărcare a memoriei-tampon temporare, de undeva din sistem. Când am comutat pe sursa diesel de energie...

— Probabil că asta e, spuse Barnes. O descărcare a memoriei la comutare.

— Cred că ar trebui stocat, spuse Ted, cu ochii țintă la ecran. Să nu fie vreun mesaj.

— Un mesaj? De unde?

— De la sferă!

— Drace! făcu Barnes. Nu poate fi un mesaj.

— De unde știi?

— Pentru că n-avea cum să fie transmis vreun mesaj. Nu suntem conectați la nimic. Și în nici un caz la sferă. Trebuie să fie o descărcare a memoriei de undeva dinăuntrul propriului nostru computer.

— Câtă memorie aveți la dispoziție?

— Destulă. Circa 10 giga, sau cam așa ceva.

— Poate a ajuns heliul la circuitele integrate, opină Tina. Poate că e un efect de saturație.

— Totuși, sunt de părere să-l memorați, insistă Ted.

Norman se uitase și el la ecran. Nu era matematician, dar văzuse o mulțime de date statistice la viața lui, căutând o configurație anume printre datele studiate. Creierul uman era făcut pentru a distinge modele în materialele vizuale. Norman nu putea indica ceva exact, dar simțea că acolo exista o anumită configurație.

— Am impresia că nu e ceva aleatoriu.

— Atunci să-l păstrăm, decise Barnes.

Tina se duse la consolă. Când mâinile sale atinseră tastatura, imaginea dispăru.

— Degeaba, spuse Barnes. S-a dus. Păcat că nu l-am avut pe Harry, să vadă și el.

— Mda, făcu Ted cu tristețe. Păcat.

ANALIZA

— Ia uită-te aici! spuse Beth. Țasta e încă viu.

Norman se afla împreună cu Beth în micul laborator biologic, aproape de tavanul Cilindrului D. De la sosire, nimeni nu călcase în acest laborator, pentru că nu găsiseră nimic viu. Acum, cu lumina stinsă, cei doi priveau calmarul mișcându-se în recipientul de sticlă.

Creatura avea un aspect delicat. Strălucirea albastră era

concentrată în benzi pe spate și pe părțile laterale.

— Da, spuse Beth, structurile luminescente par a avea o localizare dorsală. Cu siguranță sunt niște bacterii.

— Ce să fie?

— Zonele luminescente. Calmarii nu pot produce ei înșiși lumină. Lumina e produsă de bacterii. Deci, animalele bioluminescente din mare au înglobate în corpul lor astfel de bacterii. Ceea ce vedem strălucind prin piele sunt niște bacterii.

— Vasăzică, un fel de infecție?

— Da, într-un fel.

Ochii mari ai calmarului priveau fix.

— Se pot vedea toate organele interne. Creierul este ascuns în spatele ochilor. Sacul acela este glanda digestivă, iar în spatele ei e stomacul sub care - o vezi pulsând - se află inima. Chestia aia mare din față este gonada și, coborând de la stomac, se găsește un fel de pâlnie; de acolo este împrăștiată cerneala și se realizează auto-propulsia.

— Este cu adevărat o specie nouă? o întrebă Norman.

Beth oftă:

— Nu știu. Ca organizare internă este tipică. Dar numărul mai mic de tentacule o califică drept o specie nouă.

— Cum ai s-o denumești, *Calmarus Bethus*?

Beth zâmbi și îl corectă:

— *Architeutis Bethis*. Sună ca un termen stomatologic. *Architeutis Bethis* înseamnă că ai nevoie de o obturație de canal.

— Ce părere aveți, doctore Halpern? spuse Levy, care apăruse în laborator. Avem aici câteva roșii bune și ardei, ar fi păcat să nu le folosim. Sunt chiar otrăvitori calmarii ăștia?

— Mă îndoiesc, spuse Beth. Calmarii nu sunt cunoscuți ca fiind otrăvitori. Dă-i drumul, o îndemnă apoi pe Levy. Cred că îi putem mânca fără probleme.

După ce plecă Levy, Norman spuse:

— Credeam că nu mai mănânci așa ceva.

— Era vorba de caracatițe, care sunt istețe și inteligente. Calmarii sunt mai degrabă... neînțelegători.

— Neînțelegători...

— Ei bine, sunt canibali și destul de antipatici.

Continuă ridicând o sprânceană:

— Iar mă psihanalizezi?

— Nu. Sunt doar curios.

— Ca zoolog ar trebui să fii obiectivă, spuse Beth. Dar eu am

sentimente față de animale, ca oricare altul. Față de caracatițe am un simțământ cald. Sunt deștepte, să știi. Odată am avut în acvariu o caracatiță care învățase să omoare gândaci de bucătărie și să-i folosească drept momeală pentru crabii. Crabul, curios din fire, venea să cerceteze gândacul, iar caracatița sărea din ascunzătoare și-l prindea. De fapt, o caracatiță este atât de inteligentă încât cea mai mare limitare pentru comportamentul ei o constituie durata vieții. O caracatiță trăiește doar trei ani și asta nu e suficient pentru a dezvolta ceva atât de complicat cum este o cultură sau o civilizație. Poate că dacă ar fi trăit la fel de mult ca noi, ar fi cucerit de mult lumea. Dar calmarii sunt cu totul diferiți. Singurul sentiment pe care-l am față de ei este că nu-mi plac.

— Ei bine, spuse Norman zâmbind, cel puțin ai găsit ceva viu aici, jos.

— Știi, e ceva ciudat, spuse ea. Ții minte cât era de pustiu totul afară? Nu era nimic pe fundul apei.

— Desigur. Destul de șocant.

— Ei bine, m-am deplasat în jurul habitatului ca să adun vietățile astea. Iar acum, pe fundul apei erau tot soiul de gorgone, minunat colorate în albastru, purpuriu și galben. Unele dintre ele erau destul de mari.

— Crezi că pur și simplu au crescut?

— Nu. Trebuie să se fi aflat tot timpul în zonă, numai că noi nu am călcat pe acolo. Trebuie să cercetez asta mai târziu. Aș vrea să aflu de ce s-au localizat în special în locul acela de lângă habitat.

Norman se duse lângă hublou. Aprinsese deja luminile exterioare ale habitatului, așa că văzu într-adevăr numeroase gorgone purpurii, roz și albastre, unduindu-se ușor în curent. Se întindeau până către limitele zonei luminate, înspre întuneric.

— Într-un fel, continuă Beth, este o senzație liniștitoare. Ne aflăm la o adâncime prea mare pentru majoritatea formelor de viață oceanice, care trăiesc în primii treizeci de metri. Dar chiar și așa, habitatul este situat în cel mai variat și mai abundent mediu submarin din lume. Savanții au făcut o statistică a speciilor și au determinat că în Pacificul de Sud se găsesc mai multe specii de corali și bureți decât oriunde altundeva pe Pământ. Așa că mă bucur că în sfârșit am găsit așa ceva, conchise ea.

Și, privind la rafturile cu reactivi și substanțe chimice,

adăugă:

— Și mă mai bucur că, în fine, am ceva de lucru.

Harry mânca ouă cu șuncă în sala de mese. Ceilalți stăteau în jur și îl priveau, ușurați pentru că se simțea bine. Îl puseră la curent cu noutățile; îi ascultă cu interes, până când pomeniră de roiul de calvari.

— *Calvari?*

Își ridică privirea cu repeziciune și aproape că scăpă furculița din mână.

— Da, o groază de calvari, spuse Levy. Am să gătesc câțiva pentru cină.

— Mai sunt încă aici? întrebă Harry.

— Nu, acum au plecat.

Harry se relaxă, iar umerii îi căzură.

— E ceva în neregulă, Harry? îl întrebă Norman.

— Urăsc calvarii, replică Harry. Nu pot să-i suport.

— Nici eu nu mă-nnebunesc după gustul lor, spuse Ted.

— Oribil, spuse Harry, dând din cap.

Continuă să-și mănânce oul. Tensiunea crescuse.

Deodată, Tina strigă din Cilindrul D:

— Au apărut din nou! Numerele, au apărut din nou!

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805
0202182132 1510160730 08101618051837 2110 1630
081016212215 033013130432 00032123252632 1521
06301521051837 2110 22100805 0218082132 1510160730
08101618051837 2110 1630 081016212215 033013130432
00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805
0218082132 1510160730 08101618051837 2110 1630
081016212215 033013130432 00032125232632 1521
06301521051837 2110 22100805 0218082132 1510160730
08101618051837 2110 1630 081016212215 033013130432

— Ce părere ai, Harry? întrebă Barnes, arătând spre ecran.

— Este *ceea* ce ați primit și înainte? spuse Harry.

— Pare la fel, numai că sunt altfel despărțite.

— Pentru că, evident, nu e ceva aleatoriu, spuse Harry. Este aceeași secvență repetată mereu. Priviți. Începe aici, se termină aici și apoi se reia.

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805
0218082132

1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215
033013130432

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805
0218082132

1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215
033013130432

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805
0218082132

1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215
033013130432

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805
0218082132

1510160730 08101618051837 2110 1630 081016212215
033013130432

— Așa este, spuse Tina.

— Fantastic! exclamă Barnes. Este absolut incredibil cum ai putut să observi așa de repede.

Ted bătea nerăbdător darabana pe consolă.

— Elementar, dragă Barnes! spuse Harry. Asta a fost simplu. Mai greu va fi să vedem ce vrea să spună.

— De bună seamă e un mesaj, opină Ted.

— Posibil să fie un mesaj, admise Harry. Ar putea fi de asemenea vreo descărcare din interiorul computerului, rezultatul vreunei erori de programare, sau o fisură a hardware-ului. Am putea pierde ore întregi să-l traducem ca să descoperim că spune: "Copyright Acme Computer Systems, Silicon Valley", sau ceva de genul ăsta.

— Păi..., dădu să spună Ted.

— Cu cea mai mare probabilitate, această serie de numere provine din interiorul computerului însuși, continuă Harry. Dar lăsați-mă să încerc.

Tina imprimă pe listing conținutul ecranului.

— Aș vrea să încerc și eu, spuse cu vioiciune Ted.

— Desigur, domnule Fielding, spuse Tina și mai tipări o filă de listing.

— Dacă acesta e un mesaj, spuse Harry, este foarte probabil un cod de substituție simplu, ca un cod cu cheie. Ne-ar fi fost de

ajutor să putem rula pe computer un program de decodare.
Poate programa cineva obiectul ăsta?

Toți clătinară din cap.

— Tu nu poți? întrebă Barnes.

— Nu. Și cred că n-avem cum să transmitem astea la suprafață. Computerelor NSA pentru descifrarea codurilor din Washington le-ar trebui doar cincisprezece secunde ca să rezolve problema.

— Nici un fel de contact cu suprafața, confirmă Barnes. Nu putem nici măcar să legăm un cablu radio de un balon. Ultimul raport meteo pomenea de valuri de doisprezece metri la suprafață. Cablul ar plesni într-o clipită.

— Vasăzică, suntem izolați?

— Da, suntem izolați.

— Cred că trebuie să ne întoarcem la creion și hârtie. Am spus-o întotdeauna, sculele tradiționale sunt cele mai bune... mai ales când n-ai încotro.

Spunând acestea, Harry părăsi încăperea.

— Pare bine dispus, remarcă Barnes.

— Aș zice chiar foarte bine dispus, spuse Norman.

— Poate prea bine dispus, zise Ted. Ușor exaltat?

— Nu, spuse Norman. Doar bine dispus.

— Mie mi s-a părut puțin peste normal, insistă Ted.

— Să rămână așa, pufni Barnes, dacă asta îl ajută să descifreze codul ăsta.

— Am de gând să-ncerc și eu, îi aminti Ted.

— Excelent, spuse Barnes. Încearcă și tu.

TED

— Îți spun eu, încrederea asta în Harry e o aiureală.

Ted se foia de colo-colo și nu-și dezlipea privirea de la Norman.

— Harry este exaltat și scapă din vedere lucruri evidente.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu faptul că nu e posibil ca listingul să fie o descărcare din computer.

— De unde știi? întrebă Norman.

— Procesorul, zise Ted. Procesorul este un circuit 68990, ceea ce înseamnă că orice descărcare trebuia să fie în hex.

— Ce-i aia hex?

— Numerele se pot reprezenta într-o mulțime de feluri, explică Ted. Circuitul 68090 folosește reprezentarea în baza 16, denumită hexagesimală. Hex este complet diferit de baza zecimală obișnuită. Arată altfel.

— Dar mesajul folosea numerele de la zero la nouă, spuse Norman.

— Exact asta spun și eu. Deci nu vine din computer. Eu sunt convins că e un mesaj provenit de la sferă. În plus, cu toate că Harry crede că este vorba de un cod de substituție, eu sunt de părere că este o reprezentare vizuală directă.

— Cu alte cuvinte, un desen?

— Da, și mai cred că este desenul creaturii însăși!

Începu să caute printre foile sale de hârtie.

— Am pornit de la asta:

```
001110101110011100111010100000 111110101
1101111011111010110110010100101 101011010
10110101010000101
010010100010101100000 1111101010000 11111110
0001010100001001010110010100101
10101101 1000011110
100010101000010101101101111
111111011011101100100000
001110101110011100111010100000 1111110101
1101111011111010110110010100101 101011010
1011010101000101
010010100010101100000 1111101010000 11111110
00010101000010010101100101001011
10101101 1000011110
100010101000010101101101111
11111101101110000100000
01110101110011100111010100000 1111110101
1101111011111010110110010100101 101011010
1011010101000101
010010100010100100000 1111101010000
```

— Așadar, avem aici mesajul translatat în binar, Ted. Se observă imediat modelul vizual, nu-i așa?

— Nu prea, spuse Norman.

— Ba eu cred că este destul de sugestiv, insistă Ted. Îți spun eu, toți anii ăștia petrecuți la JPL, în care am tot studiat imagini de pe alte planete mi-au format ochiul. Așa că, în continuare, am revenit la mesajul inițial și am umplut spațiile goale. Am obținut asta:

```
++ 00032125252632 + +1521+ +06301521051837+
+2110+ +22100805 +
+ 0218082132+ +1510160730+ +08101618051837+
+2110+ +1630 +
+ 081016212215+ +033013130432+ +00032125252632+
+1521 +
+ 06301521051837+ +2110+ +22100805+ +0218082132+
+1510160730 +
+ 08101618051837+ +2110+ +1630+ +081016212215+
+033013130432 +
+ 00032125252632+ +1521+ +06301521051837+ +2110+
+22100805 +
+ 0218082132+ +1510160730+ +08101618051837+
+2110+ +1630 +
+ 081016212215+ +033013130432+ +00032123252632+
+1521 +
+ 06301521051837+ +2110+ +22100805+ +0218082132+
+1510160730 +
+08101618051837 + +2110+ +1630+ +081016212215+
+033013130432 +
```

— Îhî..., făcu Norman.

— De acord, nu seamănă cu nimic, spuse Ted. Dar modificând lățimea ecranului, se obține asta.

Și îi întinse mândru foaia următoare.

```
+ +00032125252632+ + 1521+ +06301521051837 +
+ 2110+ +22100805+ + 0218082132 1-
+ 1510160730+' +08101618051837+ +2110 +
+ 1630+ +081016212215+ +033013130432 +
+ 00032125252632+ +1521+ +06301521051837+
+ 2110+ +22100805+ +0218082132 +
+ 1510160730+ +08101618051837+ +2110 +
+ 1630+ +081016212215+ +033013130432 +
```

+ 00032125252632 + +1521+ +06301521051837 +
+ 2110+ +22100805+ +0218082132 +

— Da, și?

— Să nu-mi spui că nu vezi modelul, Norman, spuse Ted.

— Nu, nu văd modelul.

— Uită-te printre gene!

Norman se conformă:

— Îmi pare rău.

— Dar este *evident* un desen al creaturii! spuse Ted. Privește: asta e trunchiul vertical, astea sunt cele trei picioare, iar aici două brațe. Nu are cap, așa că probabil capul vietății este situat în interiorul trunchiului. Nu se poate să nu observi asta, Norman.

— Ted...

— De data asta, Harry a ratat complet esențialul! Mesajul nu e doar un desen, e un autoportret.

— Ted...

Ted se așeză la loc. Oftă.

— Ai să-mi spui că exagerez.

— Nu vreau să te descurajez, spuse Norman.

— Dar nu-l vezi pe extraterestru?

— Nu, nu-l văd deloc.

— La dracu'! strigă Ted, aruncând hârtiile într-o parte. Îl urăsc pe ticălosul ăsta. Este atât de arogant că mă înnebunește... Și, colac peste pupăză, mai e și tânăr!

— Iar tu ai patruzeci de ani, remarcă Norman. Nu s-ar putea spune că ți-ai trăit traiul.

— Pentru fizică, s-a dus, spuse Ted. Biologii pot uneori să dea lucrări importante și la o vârstă înaintată. Darwin avea cincizeci de ani când a publicat *Originea speciilor*. Și chimiștii mai fac uneori treabă bună când sunt mai bătrâni. Dar în fizică, dacă n-ai dat lovitura până-n treizeci și cinci de ani, se prea poate să n-o mai faci niciodată.

— Dar, Ted, tu ești respectat în domeniul tău!

Ted clătină din cap:

— N-am făcut cercetare fundamentală. Am analizat date, am ajuns la câteva concluzii interesante. Dar niciodată ceva fundamental. Această expediție este șansa mea de a realiza într-adevăr ceva. Șansa de a-mi vedea numele în cărți.

Norman înțelegea acum altfel entuziasmul și energia lui Ted, comportamentul său de adolescent neobosit. Ted nu era un

retardat emoțional; era pur și simplu pornit. Și se agăța de tinerețea sa din cauza sentimentului că timpul trece și încă nu realizase nimic. Era o situație neplăcută și tristă.

— Păi, expediția nu s-a terminat încă, spuse Norman.

— Nu, spuse Ted, luminându-se deodată. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Mai sunt o mulțime de experiențe minunate care ne așteaptă. Știu că ne așteaptă. Și vor veni, nu-i așa?

— Da, Ted, spuse Norman. Vor veni.

BETH

— Fir-ar a dracului, nimic nu funcționează! izbucni Beth, arătând cu mâna dreaptă spre masa ei de laborator. Nici o substanță, nici un reactiv de aici nu face doi bani.

— Ce ai încercat? întrebă calm Barnes.

— Formalin Zenker, H și E, ceilalți coloranți, extractele proteolitice, descompunătorii de enzime, tot ce vrei. Nici unul nu e bun. Cred că cel care a dotat laboratorul ăsta a adus numai reactivi expirați.

— Nu, spuse Barnes, e din cauza atmosferei.

Îi explică apoi că mediul lor conținea numai două procente de oxigen, un procent de bioxid de carbon și nici un pic de azot.

— Reacțiile chimice sunt imprevizibile. Ar trebui să arunci o privire în cartea de bucate a lui Levy. Așa ceva n-ai văzut. Când sunt gata, mâncărurile arată la fel, dar e cert că nu le prepară în mod normal.

— Și laboratorul?

— Laboratorul a fost aprovizionat fără să se cunoască adâncimea la care vom lucra. Dacă ne-am fi aflat la o adâncime mai mică, am fi respirat aer comprimat și toate reacțiile chimice s-ar fi produs, dar cu o viteză foarte mare. Aici însă, prezența helioxului face ca reacțiile să fie imprevizibile. Și dacă nu se produc, atunci..., încheie Barnes, săltând din umeri.

— Și eu ce fac?

— Tot ce poți, o liniști Barnes. Ca și noi, de altfel.

— Păi nu pot să fac decât analize anatomice grosiere. Toată masa asta de lucru e inutilă.

— Atunci, fă anatomie grosieră.

— Aș fi vrut să am o dotare de laborator mai bună.
— Asta este, conchise Barnes. Accept-o și dă-i bătaie.
Ted intră în cameră.

— Ar trebui să vă uitați afară, spuse el, arătând spre hublouri.
Avem alți musafiri.

Calmarii dispăruseră. Pentru moment, Norman nu văzu decât apa și sedimentele albe ce pluteau în lumină.

— Uită-te jos, pe fund.

Fundul oceanului era viu. Literalmente viu, plin cu vietăți care se târau, se zvârcoleau și tremurau.

— Astea ce mai sunt?

— Sunt creveți. Al naibii de mulți creveți, spuse Beth, care alergă să-și ia plasa.

— Ei, păi așa ceva ar trebui să mâncăm, spuse Ted. Îmi plac creveții. Și au mărimea ideală, puțin mai mici decât racii. Trebuie să fie delicioși. Mi-aduc aminte că odată, în Portugalia, a doua mea soție și cu mine am prins un rac fabulos...

Norman simți o ușoară neliniște.

— Ce fac ăștia aici?

— Nu știu. De fapt, ce fac creveții? Migrează?

— Al naibii să fiu dacă știu, spuse Barnes. Totdeauna îi cumpăr congelați. Nevastă-mea nu suportă să-i curețe.

Norman rămase în continuare neliniștit, deși nu putea să-și dea seama de ce. Acum se vedea cu ușurință că de jur împrejurul habitatului locul se umpluse de creveți. De ce-l deranjau oare?

Norman se îndepărtă de hublou, sperând că sentimentul de neliniște îi va dispărea dacă se va uita la altceva. Dar nu dispăru, era tot acolo: un nod mic, în coșul pieptului. Senzația nu era deloc agreabilă.

HARRY

— Harry!

— A, salut, Norman. Am auzit zarva. O mulțime de creveți afară, nu-i așa?

Harry ședea pe patul lui, având pe genunchi listingul plin de cifre. Ținea în mână un creion, iar coala de hârtie era plină de

calcul, inscripții, simboluri și săgeți.

— Harry, ce se întâmplă? Întrebă Norman.

— Taie-mă, omoară-mă, nu știu.

— Mă tot întreb cum se face că dintr-odată a apărut viața aici - calmarii, creveții - când până acum nu era nimic.

— A, asta era? Cred că e destul de clar.

— Da.

— Firește. Care e diferența între acum și atunci?

— Faptul că între timp tu ai fost în sferă.

— Nu, nu. M-am referit la diferențele din mediul înconjurător.

Norman se încruntă. Nu înțelegea unde voia să ajungă Harry.

— Ei bine, privește afară, spuse Harry. Ce vedeai înainte și acum nu mai vezi?

— Rețeaua?

— Îhî. Rețeaua și scafandrii. Activitate din belșug, electricitate - așijderea. Ceea ce cred că a speriat fauna obișnuită din zonă. Știi, aici e Pacificul de Sud; ar fi trebuit să colcăie de viață.

— Și acum, pentru că scafandrii au plecat, vietățile s-au întors?

— Eu așa cred.

— Numai asta să fie motivul? spuse Norman încruntându-se.

— De ce mă-ntrebi pe mine? Întreab-o pe Beth; ea o să-ți dea un răspuns complet. Eu știu că animalele sunt sensibile la tot felul de stimuli pe care noi nu-i observăm. Nu poți să folosești cabluri prin care circulă Dumnezeu știe câte milioane de volți, să iluminezi o rețea de opt sute de metri într-un mediu care n-a mai văzut înainte lumina și să nu te aștepți la nici un efect.

Ceva în această discuție îi zgândărea lui Norman subconștientul. Simțea ceva, ceva interesant. Dar nu izbutea să priceapă.

— Harry.

— Da, Norman. Arăți cam îngrijorat. Știi, codul ăsta de substituție e cu adevărat mizerabil. Să-ți spun drept, nu sunt sigur c-am să pot să-l descifrez. Vezi tu, problema e că dacă este o substituție de litere, ai nevoie de doi digiți ca să descrii o singură literă, pentru că alfabetul are douăzeci și șase de litere, în afară de punctuație - care poate fi la fel de bine inclusă aici sau nu. Deci, când văd un 2 lângă 3, nu pot să știu dacă e vorba de numărul 2 urmat de 3, sau de numărul 23. Ca să lucrezi prin permutări, ar lua prea mult timp. Înțelegi ce vreau să spun?

— Harry...

— Da, Norman.

— Ce s-a întâmplat în sferă?

— De asta ești îngrijorat?

— Ce te face să crezi că sunt îngrijorat de ceva?

— Fața ta, spuse Harry. Asta mă face să cred că ești îngrijorat.

— Poate că sunt, admise Norman. Dar, în legătură cu sfera...

— Știi, m-am gândit destul de mult la sferă.

— Și?

— Este de-a dreptul uluitor. Pur și simplu, nu-mi amintesc ce s-a întâmplat.

— Harry.

— Mă simt minunat, mă simt din ce în ce mai bine, pe cîntea mea, m-am revigorat, capul nu mă mai doare iar mai devreme îmi aminteam totul în legătură cu sfera și cu ce se afla în interiorul ei. Dar, cu fiecare minut care trece, totul se pierde. Știi, cam în felul în care dispăre din memorie un vis! Când te trezești, ți-l amintești dar, o oră mai târziu, s-a dus!

— Harry.

— Îmi amintesc că a fost minunat, extraordinar. *Ceva* despre niște lumini, un vârtej de lumini.

— Cum ai reușit să deschizi ușa?

— O, asta? În clipa aceea mi-era foarte clar; îmi amintesc cum calculasem totul, știam cu precizie ce să fac.

— Și ce-ai făcut?

— Sunt sigur că îmi voi reaminti.

— Nu-ți amintești că ai deschis ușa?

— Nu. Îmi amintesc doar această subită perspicacitate, această certitudine privind *ceea* ce trebuia să fac. Dar nu și detaliile. Dar de ce? Mai vrea cineva să pătrundă înăuntru? Probabil că Ted.

— Sunt sigur că Ted ar dori să intre...

— ... Nu știu dacă e o idee bună. Cîstit vorbind, nu cred că Ted ar trebui s-o facă. Gîndește-te la cât de plictisitor ar fi după ce-ar ieși, cu discursurile lui. "Am vizitat o sferă extraterestră", de Ted Fielding. N-am mai apuca să-i auzim sfârșitul.

Și chicoti.

"Ted are dreptate", își zise Norman. "Este evident exaltat."

Harry era de acum de-un optimism exagerat și alert, sarcasmul greoi care-l caracteriza fiind înlocuit de un

comportament vioi, deschis și optimist. În plus, manifesta un soi de indiferență zâmbitoare față de toate, un dezechilibru al înțelegerii a ceea ce era și nu era important. Spusese că nu va putea să desfacă codul. Spusese că nu-și amintea ce se întâmplase în sferă sau cum o deschisese. Și nu părea să-i pese.

— Harry, când ai ieșit păreai îngrijorat.

— Îngrijorat? Că am avut o migrenă groaznică îmi amintesc, dar...

— Spuneai tot timpul că trebuie să ieșim la suprafață.

— Zău?

— Da. De ce ai spus asta?

— Dumnezeu știe! Eram atât de zăpăcit.

— Mai spuneai că e periculos pentru noi să mai rămânem aici.

Harry zâmbi.

— Prea o iei în serios, Norman. Nu știam pe ce lume mă aflu.

— Harry, avem nevoie să-ți amintești aceste lucruri. Dacă ți se împrăștează memoria, ai să-mi spui?

— A, bineînțeles, Norman. Absolut. Poți să contezi pe mine, am să te anunț imediat.

LABORATORUL

— Nu, spuse Beth, Nu rezistă nici un argument. Mai întâi de toate, în zonele unde peștii n-au mai întâlnit ființe umane, animalele tind să le ignore prezența, dacă nu sunt vâdate. Scafandrii US Navy nu vânează pești. Al doilea, dacă scafandrii au tulburat fundul apei, asta n-a făcut decât să elibereze nutrienții și să atragă mai multe vietăți. Al treilea, multe specii de animale sunt atrase de curentul electric. Așadar, cel mult creveții și celelalte animale ar fi trebuit să fie atrase mai devreme de electricitate. Și nu acum, când energia s-a întrerupt.

Beth examina creveții la un microscop cu baleiaj, de putere mică.

— Ce impresie ți-a făcut?

— Harry?

— Da.

— Nu știu.

— E bine?

— Nu știu.

— Ți-a spus ceva în legătură cu ce s-a întâmplat în sferă?

întrebă Beth, privind mai departe în microscop.

— Încă nu.

Beth reglă microscopul și făcu un gest brusc, de surpriză.

— Fir-aș a naibii!

— Ce este? întrebă Norman.

— Mantaua dorsală suplimentară.

— Adică?

— E o specie nouă, spuse ea.

— *Crevetus Bethus*? Beth, văd că aici, în adâncul oceanului, faci descoperiri una după alta.

— Îhî... Am verificat și gorgonele, pentru că păreau să aibă o excrescență radială neobișnuită. Și ele constituie o specie nouă.

— Asta e grozav, Beth!

Ea se întoarse către Norman, privindu-l în ochi.

— Nu, nu e grozav. E straniu.

Conectă o sursă de lumină de mare intensitate, disecând un crevet cu scalpul.

— Bănuiam eu!

— Ce anume?

— Norman, spuse Beth. Zile întregi nu am văzut nimic și deodată, în ultimele câteva ore am descoperit trei specii noi. Nu e normal.

— Nu putem ști ce e normal la adâncimea de trei sute de metri.

— Îți spun eu: nu e normal.

— Dar, Beth, tu însăși ai spus că pur și simplu până acum nu am observat gorgone. Iar calmarii și creveții... nu s-ar fi putut afla în migrație, să traverseze zona sau ceva asemănător?

Barnes spune că n-au avut niciodată savanți antrenați care să stea pe fundul oceanului, la o asemenea adâncime. Poate că asemenea migrații sunt normale și noi nici nu știm că au loc.

— Nu cred, spuse Beth. Când am ieșit să prind creveții ăștia, am simțit ceva neobișnuit în comportamentul lor. În primul rând, erau prea apropiați unul de celălalt. Pe fundul mării, creveții se mențin la o distanță caracteristică, la circa un metru și douăzeci de centimetri. ăștia erau strâns îngrămădiți. În plus, se mișcau de parcă se hrăneau, cu toate că aici nu este nimic de mâncare.

— Nimic din ceea ce știm.

— Ei bine, *acești* creveți nu se puteau hrăni, spuse ea și arăta spre animalul tăiat de pe masă. Nu au stomac.

— Glumești?

— Uită-te și tu.

Norman se uită, dar crevetele disecat nu-i spunea mare lucru. Pentru el era doar o masă de carne roz. Era tăiat nu prea exact, pe o diagonală neregulată.

"E obosită. Nu lucrează eficient. Trebuie să dormim. Trebuie să plecăm de aici", își zise Norman.

— Aspectul exterior este perfect, cu excepția unei aripi dorsale suplimentare la coadă. Dar înăuntru totul este anapoda. Animalele astea nu au cum să trăiască. Nu au stomac. Nici aparat reproducător. Animalul ăsta arată ca o imitație nereușită a unui crevet.

— Și totuși, creveții sunt vii, remarcă Norman.

— Mda, sunt.

Chestia asta părea s-o nemulțumească.

— Iar calmarii păreau perfect normali în interior, spuse Norman.

— De fapt, nu erau. Când am disecat unul, am văzut că-i lipseau câteva structuri importante. N-am găsit un mănunchi de nervi, denumit ganglionul stelat.

— Păi...

— Și n-am găsit nici branhiile, Norman. Calmarii au o structură branhială lungă, pentru schimbul de gaze. Acesta nu avea așa ceva, deci nu avea cum să respire.

— Nu se poate!

— Dacă-ți spun! Avem de-a face aici cu animale imposibile. Ca din senin, animale imposibile!

Se întoarse de la lampa de înaltă intensitate și Norman observă că era gata-gata să plângă. Mâinile îi tremurau; și le puse în poală.

— Ești cu adevărat îngrijorată, spuse el.

— Tu nu ești? spuse ea, cercetându-i fața. Norman, toate astea au început de când Harry a ieșit din sferă, nu-i așa?

— Așa am impresia.

— După ce Harry a ieșit din sferă, au apărut aceste vietăți marine imposibile... Nu-mi place. Aș vrea să plecăm de aici. Serios.

Buza de jos îi tremura. Norman o îmbrățișă și-i spuse încetisor:

— Nu putem ieși de aici.
— Știu, spuse ea. Îi întoarse îmbrățișarea și începuse să plângă, apăsându-și fața de umărul lui.
— Liniștește-te, totul e în regulă.
— Nu-mi place deloc starea asta a mea, spuse ea. Urăsc sentimentul ăsta.
— Știu...
— Și urăsc și locul ăsta. Urăsc tot ce e legat de el. Îl urăsc pe Barnes, urăsc citatele lui Ted și deserturile stupide ale lui Levy. Aș fi vrut să nu fi fost aici.
— Știu...
Beth se smiorcăi un timp, apoi îl împinse brusc cu brațele ei vânjoase. Se întoarse și își șterse ochii.
— Mi-e mai bine acum. Mulțumesc.
— N-ai pentru ce, spuse Norman.
Rămase cu spatele la el.
— Unde naiba or fi batistele alea?
Găsi un șervețel și-și suflă zgomotos nasul.
— Să nu le spui nimic celorlalți...
— Bineînțeles că nu, o asigură Norman.
Sunetul soneriei o sperie.
— Isuse, ce-a fost asta?
— Cred că e cina, spuse Norman.

CINA

— Nu înțeleg cum puteți mânca cheștiile astea, spuse Harry, arătând spre calmar.
— Sunt delicioși, zise Norman. Sote de calmar.
De cum se așezase la masă își dăduse seama cât de înfometat fusese. Se simțea mai bine când mânca. Șederea la masă îi dădea o senzație de normalitate liniștitoare. Aproape că îl făcea să uite unde se afla.
— Mie îmi plac mai ales prăjiți, spuse Ted.
— *Calmari* prăjiți, zise Barnes. Excelenți. E felul meu preferat.
— Și mie-mi plac prăjiți, spuse Edmunds.
Adoptase o poziție corectă, extrem de rigidă, mâncând cu meticulozitate. Norman observă că între două înghițituri pune

cuțitul pe masă.

— De ce nu sunt prăjiți? întrebă Norman.

— Nu putem prăji nimic aici, explică Barnes. Uleiul fierbinte formează o suspensie care înfundă filtrele de aer. Dar sunt buni și sote.

— Ei bine, nu știu cum sunt calmarii, dar creveții sunt minunați, spuse Ted. Nu-i așa, Harry?

Ted și Harry mâncau creveți.

— Grozavi creveți, confirmă Harry. Delicioși.

— Știi cum mă simt? spuse Ted. Precum căpitanul Nemo. Îți amintești? Să trăiești sub apă, din generozitatea mării.

— *Douăzeci de mii de leghe sub mări*, spuse Barnes.

— James Mason, spuse Ted. Îți amintești cum cânta la orgă? *Du-du-du, da dada daaa da!* Bach, Toccata și Fuga în re minor.

— Și Kirk Douglas.

— Kirk Douglas a fost mare.

— Țsta a fost grozav.

— Mai știți cum s-a luptat cu calmarul?

— Kirk Douglas avea o secure, vă amintiți?

— Mda, și a tăiat unul din brațele calmarului, așa-i?

— Filmul ăsta m-a speriat al naibii de tare, spuse Harry. L-am văzut când eram puști și m-a speriat teribil.

— Pe mine nu m-a speriat, zise Ted.

— Erai mai mare, spuse Harry.

— Nu cu mult mai mare, spuse Ted.

— Ba da, erai. Pentru un puști a fost groaznic. Probabil că de-aia nu-mi plac acum calmarii.

— Nu-ți plac calmarii pentru că sunt gelatinoși și dezgustători, sugeră Ted.

Barnes interveni.

— Țsta a fost filmul care m-a făcut să-mi doresc să intru în US Navy.

— Parcă-l văd, continuă Ted. Atât de romantic și de palpitant. Și o adevărată viziune a minunilor științei aplicate. Cine a jucat rolul profesorului?

— Al profesorului?

— Da, ce, ați uitat că era și un profesor acolo?

— Parcă-mi amintesc vag de un profesor. Un tip în vârstă.

— Norman? Tu îți aduci aminte cine era profesorul?

— Nu, nu-mi amintesc.

Ted remarcă:

— Norman, tu ce faci acolo? Stai și ne supraveghezi?

— Ce vrei să spui? Întrebă Norman.

— Ne analizezi. Ne observi ca nu cumva să cedăm nervos.

— Da, admise Norman zâmbind. Asta fac.

— Și cum ne comportăm? se interesă Ted.

— Aș zice că e deosebit de semnificativ că un grup de savanți nu-și amintește cine a jucat rolul savantului într-un film care le-a plăcut tuturor.

— Păi, asta pentru că Kirk Douglas a jucat rolul eroului principal. Savantul nu era eroul principal.

— Franchot Tone? Încercă Barnes. Claude Rains?

— Nu, nu cred. Fritz și nu mai știu cum.

Se auzi un declic, un fâsâit și apoi o orgă care cânta Toccata și Fuga în re minor.

— Grozav, nu știam că avem muzică aici, spuse Ted.

Edmunds se întorsese la masă:

— Ted, avem o întreagă bandotecă.

— Nu mi se pare potrivit pentru cină, opina Barnes.

— Ba mie-mi place, replica Ted. Acum să fi avut și salată de alge! Parcă asta mânca în film căpitanul Nemo?

— Poate ceva mai ușor? sugeră Barnes.

— Mai ușor decât algele?

— Mai ușor decât Bach.

— Cum se numea submarinul? Întrebă Ted.

— *Nautilus*, răspunse Edmunds.

— Așa, da. *Nautilus*.

— A fost și numele primului submarin atomic, lansat în 1954, adăugă ea, adresându-i lui Ted un zâmbet larg.

— Adevărat, spuse Ted. Adevărat.

Norman își spuse: "Și-a găsit perechea în debitarea banalităților lipsite de semnificație."

Edmunds se duse la un hublou și, privind afară, exclamă:

— Ia te uită, alți vizitatori.

— Ce mai e acum? spuse Harry, ridicând iute privirea.

"Speriat? Nu, doar exaltat. Interesant", remarcă în gând Norman.

— Sunt minunate, spuse Edmunds. Un soi de meduze mici. Sunt răspândite peste tot în jurul habitatului. Ar trebui să le filmăm. Ce părere aveți, domnule Fielding? Mergem să le filmăm?

— Cred că acum vreau să mănânc, Jane, spuse Ted, un pic

cam sever.

Edmunds păru afectată de felul în care fusese respinsă.

"Trebuie să am grijă de asta", își spuse Norman.

Ea se pregăti să plece. Ceilalți aruncară o privire spre hublou, dar nimeni nu se ridică de la masă.

— Ați mâncat vreodată meduze? întrebă Ted. Am auzit că sunt o delicatesă.

— Unele sunt otrăvitoare, spuse Beth. Au toxine în tentacule.

— Chinezii parcă mănâncă așa ceva, spuse Harry.

— Da, spuse Tina. Tot ei prepară și un fel de supă. Bunica mea obișnuia să gătească așa ceva în Honolulu.

— Tu ești din Honolulu?

— Mozart ar fi mai potrivit pentru cină, opină Barnes. Sau Beethoven. Ceva cu viori. Muzica asta de orgă este tristă.

— Dramatică, preciză Ted, apăsând pe niște clape imaginare în aer, în ritmul muzicii, și legănându-și corpul asemenea lui James Mason.

— Tristă, repetă Barnes.

Se auzi declicul intercomului:

— Oh, ar trebui să vedeți asta, se auzi vocea lui Edmunds prin intercom. E *minunat*.

— De unde vorbești?

— Probabil că e afară, spuse Barnes, apropiindu-se de hublou.

— Parc-ar fi o zăpadă roz, spuse Edmunds.

Se ridicară toți și se apropiară de hublou. Edmunds se afla afară cu camera video. Abia se mai vedea printre norii denși de meduze. Acestea erau mici, cât un degetar, de un roz delicat, incandescent. Într-adevăr, parcă era o ninsoare. Unele meduze se apropiaseră de hublou; puteau fi observate cu ușurință.

— Nu au tentacule, remarcă Harry. Sunt doar niște săculețe pulsatorii.

— În felul ăsta se mișcă, preciză Beth. Contracțiile musculare împing apa.

— Precum calmarul, spuse Ted.

— Nu tot atât de evoluat, dar, ca idee generală, da.

— Sunt lipicioase, spuse Edmunds. Se lipesc de costum.

— Rozul ăsta e fantastic, spuse Ted. E ca zăpada în amurg.

— Foarte poetic.

— Așa mă gândeam și eu.

— Cu siguranță...

— Se lipesc și de vizor, spuse Edmunds. Trebuie să le dezlipesc. Lasă niște dâre murdare...

Se întrerupse brusc, dar respirația i se mai auzea încă.

— Poți s-o vezi? întrebă Ted.

— Nu prea bine. E acolo, spre stânga.

Prin intercom, Edmunds spuse:

— Par a fi calde. Îmi simt mâinile și picioarele fierbinți.

— Asta nu e-n regulă, spuse Barnes.

Se întoarse spre Tina:

— Spune-i să plece de-acolo.

Tina alergă la consola de comunicații. Norman abia o mai putea vedea pe Edmunds. Distingea vag o formă întunecată, mișcându-și agitată brațele...

Prin intercom se auzi:

— Pata de pe vizor... nu vrea să dispară... par să roadă plasticul... și brațele mele... țesătura e...

Vocea Tinei:

— Jane! Jane, pleacă de-acolo!

— Imediat, zise Barnes. Spune-i să plece imediat.

Respirația lui Edmunds se auzea întretăiată.

— Petele... nu mai văd bine... simt... doare... brațele îmi ard... doare... mănâncă prin...

— Jane! Întoarce-te! Jane! Mă auzi? Jane!

— A căzut! exclamă Harry. Uite-o colo, lungită...

— ...Trebuie s-o salvăm! strigă Ted, sărind în picioare.

— Nu mișcă nimeni! ordonă Barnes.

— Dar ea...

— Nimeni nu mai iese afară, domnilor!

Respirația lui Edmunds era mai accelerată. Tușea și icnea.

— Nu pot... nu pot... oh, Doamne...

Edmunds începu să țipe.

Țipătul era ascutit și continuu, cu excepția icniturilor pentru respirație. Nu se mai vedea prin roiul de meduze. Priviră unul la altul, apoi la Barnes. Fața acestuia era rigidă, iar maxilarele încheștate, în timp ce ascultau cu toții țipetele.

Apoi, deodată, se lăsă liniștea...

O oră mai târziu, meduzele dispărură la fel de misterios precum apăruseră. Corpul lui Edmunds zăcea în fața habitatului, culcat pe fundul mării, legănându-se ușor în curent. În materialul costumului se vedeau mici găuri zdrențuite.

Afară, Barnes și subofițerul șef, Teeny Fletcher, traversau zona în lumina puternică a reflectoarelor, purtând rezervoare suplimentare de aer. Ridicărea trupului lui Edmunds; capul se lăsa flasc pe spate, făcând să se vadă vizorul din plastic zgâriat și întunecat.

Nimeni nu spunea nimic. Norman observă că însuși Harry părăsise atitudinea exaltată de dinainte. Stătea nemișcat, privind fix la fereastră.

Afară, Barnes și Fletcher sprijineau cadavrul. Spre suprafață se ridică rapid o explozie de bășici argintii.

— Ce fac acolo?

— Îi umflă costumul.

— De ce? N-o aduc aici? Întrebă Ted.

— Nu se poate, spuse Tina. Nu au unde s-o pună aici.

Descompunerea produșilor secundari ne-ar consuma aerul.

— Dar trebuie să existe vreun container etanș...

— Nu există, zise Tina. Nu avem posibilitatea să depozităm resturi organice în habitat.

— Vrei să spui că nu s-au așteptat să moară cineva aici?

— Exact. Nu s-au așteptat.

Acum apăruseră mai multe coloane de bășici ce se înălțau din găurile costumului care era umflat cu aer. Barnes îi dădu drumul și costumul pluti ușor, parcă tras în sus de coloanele de bule argintii.

— Se va duce la suprafață?

— Da. Gazul se expandează în continuu, pe măsură ce presiunea exterioară descrește.

— Și pe urmă?

— Rechinii, spuse Beth. Probabil.

În câteva clipe corpul dispăru în întunericul de dincolo de zona luminată. Barnes și Fletcher continuară un timp să privească în sus. Fletcher își făcu semnul crucii. Apoi se îndreptară spre habitat.

O sonerie se auzi de undeva din interior. Tina se duse în Cilindrul D. După câteva clipe strigă:

— Domnule Adams! Au apărut alte numere!

Harry se ridică și se duse în cilindrul alăturat. Ceilalți îl urmară. Nimeni nu mai avea chef să privească afară.

Norman privea ecranul complet buimăcit. Doar Harry își plesni mâinile încântat.

— Excelent, spuse el. Asta e foarte util.

— Adevărat?

— Bineînțeles. Acum am o șansă să lupt.

— Adică să descifrezi codul?

— Da, desigur.

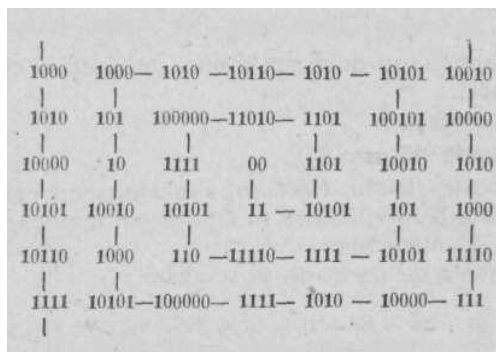
— De ce?

— Îți amintești de secvența numerică inițială? Asta e aceeași secvență.

— Zău?

— Desigur. Numai că e în binar.

— Binar! exclamă Ted, înghiontindu-l pe Norman. Nu ți-am spus eu că binarul e important?

— Ce e important, continuă Harry, este că această secvență stabilește separarea individuală a literelor din secvența originală.

— Aveți aici o copie a acestei secvențe, spuse Tina, întinzându-i o foaie de hârtie.

00032125252632 1521 06301521051837 2110 22100805
0218082132 1510160730 08101618151837 2110 1630
081016212215 0330131330432

— Buun! spuse Harry. Acum puteți observa care a fost dilema mea. Uitați-vă la cuvânt: zero-zero-zero-trei-doi-unu-etc. Întrebarea era: cum să desparți acest cuvânt în litere individuale? Nu mă puteam hotărî, dar acum știu.

— Cum?

— Păi, evident că trei-douăzeci și unu-douăzeci și cinci-douăzeci și cinci...

Norman nu pricepea.

— Dar de unde știi asta?

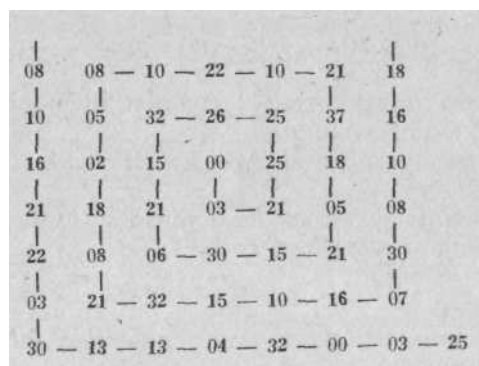
— Păi, e foarte simplu, Norman, zise Harry cu nerăbdare în glas. Este o spirală care se citește din interior spre exterior. Ea ne dă numerele.

Brusc, imaginea de pe ecran se schimbă.

— Ia uite, acum ți-e mai clar?

Norman se încruntă.

— Fii atent, este absolut același model, spuse Harry. Vezi? Dinspre centru spre exterior: zero-zero-zero-trei-douăzeci și unu-douăzeci și cinci-douăzeci și cinci... E o spirală care începe din centrul ecranului.

— Acolo începe?

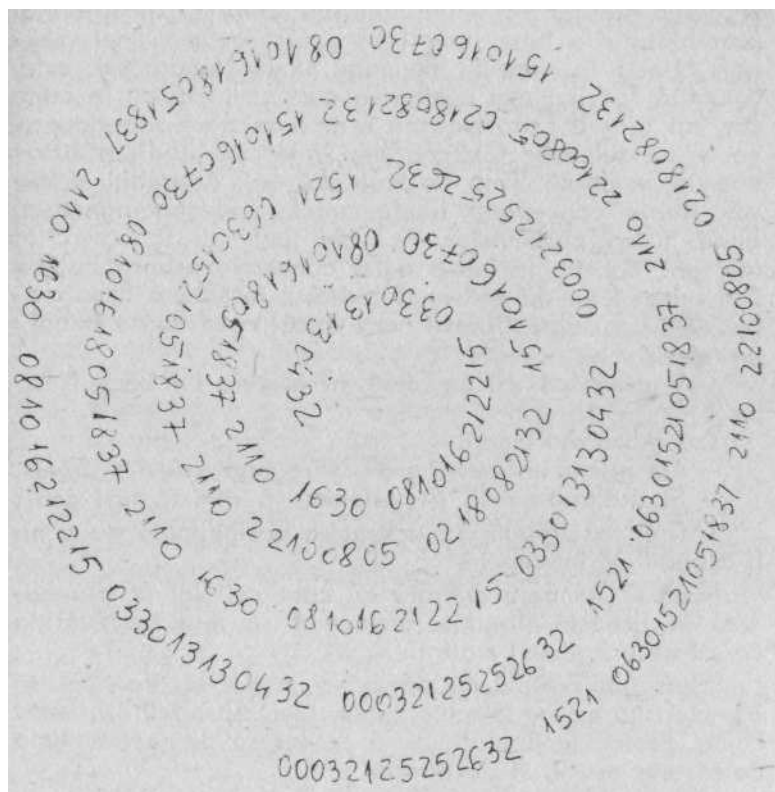
— Poate că-i pare rău de ce i s-a întâmplat lui Edmunds, spuse Harry.

— Ce te face să spui asta? Întrebă Norman, fixându-l pe Harry cu o privire plină de curiozitate.

— Pentru că în mod evident caută cu asiduitate să comunice cu noi. Încearcă prin diferite căi.

— Cine încearcă?

- Poate că nu e un "cineva", poate e un "ceva".
- Pe ecran apăru o altă imagine.
- În regulă, spuse Harry. Asta e foarte bine.
- De unde vine chestia asta?

- Evident, de la astronavă.
- Bine, dar nu suntem conectați cu nava. Cum de reușește să se conecteze la computerul nostru și să imprime asta?
- Nu știm.
- Păi, n-ar trebui să știm? întrebă Beth.
- Nu în mod necesar, spuse Ted.
- Atunci, n-ar trebui să încercăm să aflăm?
- Nu în mod necesar. Vezi tu, dacă tehnologia este suficient de dezvoltată, ea îi apare unui observator naiv ca fiind magie. De exemplu, să luăm un învățat vestit din trecut - Aristotel, Leonardo da Vinci sau chiar Isaac Newton. Arată-i un banal televizor color și ai să-l vezi cum o rupe la fugă țipând că a fost

victima unei vrăjitorii. N-ar fi în stare să înțeleagă nimic. Nenorocirea este, continuă Ted, că nici n-ai avea cum să-i explici: în orice caz, nu ți-ar fi ușor. Newton n-ar fi în stare să priceapă ce e un televizor fără ca mai întâi să studieze fizica noastră modernă, timp de vreo doi ani. Ar trebui să învețe toate conceptele fundamentale: electromagnetism, unde, fizica particulelor. Acestea toate ar fi pentru el idei noi, constituite într-o nouă concepție asupra naturii. Din punctul lui de vedere, televizorul înseamnă ceva magic, în timp ce pentru noi nu e decât ceva foarte banal: un televizor.

— Vrei să spui că ne aflăm în postura lui Isaac Newton?

Ted ridică din umeri.

— Am primit un mesaj și nu știm cum a fost transmis.

— Și nu trebuie să ne ostenim să aflăm, nu-i așa?

— Cred că trebuie să acceptăm posibilitatea de a nu fi capabili să înțelegem.

Norman remarcă energia cu care cei doi se aruncaseră în această discuție, încercând să uite tragedia la care fuseseră recent martori.

"Sunt intelectuali, își zise el, și modul lor de apărare caracteristic este intelectualitatea. Idei. Abstractizări. Concepte. Este o modalitate de a te detașa de sentimentele de tristețe, teamă și clausturare"

Norman le înțelegea impulsul: și el ar fi vrut să scape de aceleași sentimente.

Harry se încruntă, privind spre spirală.

— S-ar putea să nu-nțelegem *cum*, dar e evident ce face; încearcă să comunice, folosind diferite reprezentări. Faptul că încearcă prin spirale poate fi semnificativ. Poate crede că gândim în spirală. Sau că scriem în spirală.

— Chiar așa! făcu Beth. Cine știe ce soi de creaturi ciudate om fi!?

— Dacă încearcă să comunice cu noi, spuse Ted, de ce nu încercăm să-i răspundem?

Harry își pocni degetele:

— Bună idee!

Și se duse la tastatură.

— Primul pas este evident, spuse el. Pur și simplu transmitem înapoi mesajul original. Vom începe cu primul grupaj și anume cu zeroul dublu.

— Vreau să rămână stabilit, interveni Ted, că sugestia de a

Încerca comunicarea cu extraterestrul a pornit de la mine.
— S-a marcat, Ted, confirmă Barnes.
— Harry? insistă Ted.
— Da, Ted, răspunse Harry. Fii pe pace, a ta e ideea. Harry tastă:

00032125252632

Numerele se înșiruiră pe ecran. Urmă o pauză. Se auzea zumzetul ventilatoarelor și pulsația îndepărtată a generatoarelor diesel. Priveau cu toții la ecran. Nu se întâmpla nimic. Ecranul se înnegri și afișă:

00223025109530132132

Norman simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Nu era decât o serie de cifre pe monitorul unui computer și totuși se simțea înfiorat. În spatele lui, Tina tremura.
— Ne-a răspuns.
— E colosal! exclamă Ted.
— Am să încerc acum al doilea grupaj, anunță Harry. Părea calm, dar degetele nu găseau tastele potrivite.
Îi trebui ceva timp până să tasteze:

1521

Răspunsul sosi imediat:

001526080513081030051832

— Ei, spuse Harry, se pare că tocmai am inaugurat linia de comunicație.
— E de presupus că știe ce spune, zise Ted. Doar noi suntem în ceață.
— Poate reușim să-l convingem să se explice.
Nerăbdător, Barnes interveni:
— La ce anume tot faceți aluzie aici?
Harry oftă, împingându-și ochelarii spre rădăcina nasului.
— Cred că în legătură cu asta nu încapă nici o îndoială. Este vorba de ceva care mai întâi a fost în sferă și care acum a scăpat și e liber să acționeze. Iată despre ce anume este vorba.

MONSTRUL

ALARMA

Norman fu trezit de sunetul strident al alarmei și de fulgerele luminilor roșii. Alunecă din pat, își trase încălțărilor căptușite și jacheta încălzită și alergă înspre ușă, unde se ciocni cu Beth. Alarma răsuna în tot habitatul.

— Ce se întâmplă? strigă el peste sunetul strident.

— Nu știu!

Beth avea fața palidă, înfricoșată. Norman trecu pe lângă ea. În Cilindrul B, printre toate țevile și consolele, clipea un semnal strălucitor: AVARIE SISTEME VITALE. O căută cu privirea pe Teeny Fletcher, dar aceasta nu se afla acolo.

Se precipită înapoi, către Cilindrul C, trecând din nou pe lângă Beth.

— Ai aflat ceva? țipă Beth.

— Sistemele vitale! Unde e Fletcher? Unde-i Barnes?

— Nu știu! Îi caut!

— Nu e nimeni în B, strigă el și sări pe treptele ce duceau în Cilindrul C. Tina și Fletcher se aflau acolo, meșterind în spatele consolelor de la computere. Panourile din spate erau trase afară, scoțând la iveală cabluri și circuite imprimate. Luminile camerei fulgerau în roșu.

Toate ecranele clipeau:

AVARIE - SISTEME VITALE

— Ce se întâmplă aici? țipă Norman.

Fletcher flutură mâna a lehamite.

— Spuneți-mi!

Se întoarse și îl văzu pe Harry stând apatic într-un colț lângă secțiunea video a lui Edmunds, cu un creion în mâna și cu un teanc de foi pe genunchi. Părea complet indiferent la zgomotul sirenelor și la luminile care-i licăreau pe față.

— Harry!

Harry nu-i răspunse. Norman se întoarse din nou către cele două femei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îmi spuneți și mie ce se întâmplă? țipă el.

Apoi sirenele tăcură. Ecranele se stinseră. Liniștea nu mai era tulburată decât de sunetul reconfortant al muzicii clasice.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, spuse Tina.

— A fost o alarmă falsă, preciza Fletcher.

— Isuse! oftă Norman, lăsându-se să cadă într-un fotoliu și trăgând adânc aer în plămâni.

— Dormeați?

Norman încuviință din cap.

— Ne cerem scuze. S-a declanșat singură.

— Isuse!

— Data viitoare, dacă se mai întâmplă, verificați-vă detectorul, spuse Fletcher, arătând spre ecusonul pe care-l purta la piept. E prima chestie pe care trebuie s-o faceți. Vedeți, acum toate detectoarele sunt pe normal.

— Isuse!

— Calmează-te, Norman, spuse Harry. Când psihiatrul înnebunește, nu e semn bun.

— Sunt psiholog.

— N-are-a face!

Tina spuse:

— Alarma noastră computerizată are o mulțime de senzori periferici, doctore Johnson. Câteodată se mai defectează. Nu putem face prea mult în legătură cu asta.

Norman dădu din cap și se duse în Cilindrul E, în bucătărie. Levy pregătise pentru cină o prăjitură cu căpșuni, dar nimeni n-o mâncase din pricina accidentului lui Edmunds. Era sigur că se afla tot acolo, dar nemaigăsind-o, se simți frustrat. Deschise ușile bufetului și le trânti la loc. La fel procedă și cu ușa frigiderului.

"Liniștește-te", își spuse. "A fost doar o alarmă falsă." Dar nu reuși să scape de sentimentul că se afla sechestrat, înțepenit într-un soi de plămân metalic uriaș, în vreme ce lucrurile păreau că se prăbușesc încet în jurul lui. Momentul cel mai dificil fusese discursul ținut de Barnes, la revenirea sa în habitat.

Barnes hotărâse că era momentul să le țină un mic *speech* de încurajare.

— Știu că sunteți cu toții supărați pentru Edmunds, spusese el, dar ceea ce i s-a întâmplat a fost un accident. Poate că a comis o eroare de judecată ieșind afară, printre meduze. Sau poate că nu. Cert este că accidente se pot întâmpla și în circumstanțele cele mai favorabile, iar adâncul oceanului este în mod deosebit un mediu neiertător.

Ascultându-l, Norman își zise: "Își scrie raportul. Caută cu nerușinare explicații plauzibile."

— Iar acum vă solicit tuturor să rămâneți calmi. Au trecut șaisprezece ore de când furtuna a ajuns la suprafață, deasupra noastră. Tocmai am trimis sus un balon-meteo. Înainte de a putea citi valorile cablul s-a rupt, ceea ce înseamnă că la suprafață valurile sunt încă de zece metri, sau mai mari, iar furtuna e în plină desfășurare. Estimările satelitului meteo arătau că furtuna se va menține aici șaiszeci de ore, așa că mai avem de stat două zile întregi. N-avem ce face în *acest* sens. Trebuie doar să ne păstrăm calmul. Nu uitați, chiar când veți ajunge sus, nu veți putea să deschideți pur și simplu trapa și să începeți să respirați. Veți mai petrece încă patru zile pentru decompresie, într-o incintă hiperbarică, aflată la suprafață.

Era pentru prima oară când Norman auzea despre decompresia de la suprafață. Așadar, chiar și după ce vor fi părăsit acest plămân de oțel, vor fi nevoiți să mai petreacă încă patru zile într-un alt plămân de oțel?

— Credeam că știți, continuase Barnes. Aceasta e POS - procedura de operare standard - pentru mediile saturate. Puteți să stați aici cât doriți, dar la întoarcere e necesară o decompresie de patru zile. Și, credeți-mă, acest habitat este mult mai primitor decât camera de decompresie. Așa că profitați cât puteți.

"Profitați cât puteți! Isuse Hristoase! Cred că prăjitura aia cu căpșuni mi-ar face bine. Dar unde-o fi Levy?" Se duse în Cilindrul D.

— Unde e Levy?

— Habar n-am, spuse Tina. Pe-aici, pe undeva. Poate doarme.

— Nimeni nu putea să mai doarmă cu alarma asta! spuse Norman.

— Ați încercat în bucătărie?

— De acolo vin. Barnes unde e?

— S-a întors pe aeronavă, împreună cu Ted, ca să mai pună niște senzori în jurul sferei.

— Eu le-am spus că-și pierde timpul degeaba, zise Harry.

— Deci, nimeni nu știe unde este Levy, conchise Norman.

Fletcher, care tocmai terminase de montat panourile din spate ale computerului, spuse:

— Domnule doctor, sunteți cumva dintre aceia care simt nevoia să știe tot timpul unde se află ceilalți?

— Nu, bineînțeles că nu!

- Atunci, care-i necazul cu Levy, domnule?
- Voiam doar să știu unde e prăjitura cu căpșuni.
- S-a dus, îl lămuri Fletcher cu promptitudine. După ce ne-am îndeplinit îndatoririle funerare, eu și căpitanul Barnes ne-am așezat la masă și am mâncat-o într-o clipită.
- Poate că Rose o să mai facă alta, îl consolă Harry.

O găsi pe Beth în laboratorul ei, aflat la nivelul cel mai de sus al Cilindrului D. Intră tocmai la timp ca s-o surprindă cum lua o pastilă.

- Ce pastilă ai luat?
- Valium.
- Dumnezeule! De unde ai luat-o?
- Uite ce e, să nu-mi ții mie predici de psihiatru pe chestia asta...
- Am întrebat doar.

Beth îi arată o cutie albă, montată în perete, într-un colț al laboratorului.

— În fiecare cilindru se află câte o trusă de prim ajutor. Se pare că sunt și bine dotate.

Norman se duse la cutie și o deschise. Aranjate în compartimente, se aflau acolo medicamente, seringi, pansamente. Beth avea dreptate, trusa era destul de completă: antibiotice, sedative, tranchilizante, chiar și anestezice chirurgicale. Nu cunoștea toate denumirile de pe sticlute, dar medicamentele psihoactive erau puternice.

— Ai putea să faci și războiul cu marfa din trusa asta.

— Mda, păi ce crezi, doar e Marina Militară.

— Are tot ce-i trebuie pentru a face și ceva chirurgie.

Norman observă o etichetă pe care scria: "Aj. MED.CGD 193".

— Ai habar ce înseamnă asta?

— E un cod de computer. L-am apelat deja.

— Și?

— Veștile nu sunt prea grozave.

— Serios? zise Norman și se așeză în fața terminalului ca să tasteze "103". Ecranul îi răspunse:

MEDIU HIPERBARIC SATURAT
COMPLICAȚII MEDICALE (MAJORE-FATALE)
1.01 Embolie pulmonară

- 1.02 Sindrom nevrotic de înaltă presiune
 - 1.03 Necroză osoasă aseptică
 - 1.04 Toxicitatea oxigenului
 - 1.05 Sindrom de stres termic
 - 1.06 Infecție *Pseudomonas* diseminată
 - 1.07 Infarct cerebral
- Alegeți:

— Nu alege, îl preveni Beth. Lectura detaliilor nu va face decât să te deprime. Mulțumește-te cu atât: ne aflăm într-un mediu foarte periculos. Barnes nu s-a deranjat să ne ofere toate amănuntele mai dramatice. Știi de ce una din regulile US Navy spune că oamenii nu trebuie ținuti în adânc mai mult de șaptezeci și două de ore? Pentru că după acest interval crește riscul a ceea ce se cheamă "necroză osoasă aseptică". Nimeni nu știe de ce, dar mediul presurizat cauzează distrugerea oaselor picioarelor și soldurilor. Și știi de ce habitatul ăsta se adaptează constant la prezența oamenilor? Nu pentru că ar fi vreun moft de înaltă tehnologie, ci pentru că atmosfera cu heliu face controlul termic al corpului foarte instabil. Poți să te supraîncălzești sau să îngheți la fel de repede. Poate fi fatal. Se poate întâmpla atât de rapid încât să nu realizezi decât atunci când e prea târziu. Și atunci, s-a zis cu tine. Iar "sindromul nevrotic de înaltă presiune" pare să se manifeste prin convulsii bruște, paralizie și moarte în cazul în care procentajul de CO₂ din atmosferă scade prea mult. De-aia avem detectorii ăștia pentru testarea CO₂-ului din aer. Ți-ai singurul motiv. Simpat, nu?

Norman stinse ecranul și se lăsă pe spate.

— Ei bine, mă întorc și spun: acum nu mai avem ce face.

— Exact asta spune și Barnes, pufni Beth și începu să împingă nervoasă echipamentul de pe masă, dintr-o nevoie subită de a face ordine.

— Păcat că nu avem nici o mostră din meduzele alea, spuse Norman.

— Așa e, dar să-ți spun drept, nu știu la ce-ar servi.

Se încruntă și frunzări încă o dată hârtiile de pe birou.

— Norman, constat că aici jos nu gândesc prea limpede.

— Cum așa?

— Păi, după... ăă... accident, am venit aici să mă uit peste notițe, să-mi ordonez gândurile. Așa că am verificat creveții. Știi că îți spuseseam că nu au nici un fel de stomac? Ei bine, au. Am greșit

disecția, am trecut pe lângă planul sagital. Pur și simplu am ratat întreaga structură mediană. Dar ea era acolo, bine mersi. Creveții sunt normali. Iar calmarul? Se pare că cel pe care l-am disecat avea o anomalie. Branhia era atrofiată, dar era acolo. Iar ceilalți calmari sunt perfect normali. N-au nimic ieșit din comun. Am greșit, m-am pripit. Și asta mă deranjează cu adevărat.

— De asta ai luat pastila de Valium?

Beth încuviință din cap.

— Nu-mi place când sunt neglijentă.

— Dar nimeni nu-ți reproșează nimic!

— Dacă Ted sau Harry m-ar fi verificat și ar fi descoperit că am făcut aceste greșeli stupide...

— Și ce dacă ai greșit?

— Parcă-i aud: "Ca toate femeile, nu îndeajuns de atentă, prea nerăbdătoare să facă o descoperire, să se dea mare, prea grăbită să tragă concluziile. Ca toate femeile."

— Beth, nimeni nu-ți reproșează nimic.

— Eu îmi reproșez.

— Și nimeni altcineva, spuse Norman. Cred că ar trebui să-ți acorzi totuși o șansă.

Beth privea fix bancul de lucru din laborator. În cele din urmă spuse:

— Nu pot.

Ceva în felul în care rosti aceste cuvinte îl mișcă.

— Înțeleg, spuse el în timp ce o amintire îl năpădi cu repeziciune. Știi, când eram copil, m-am dus pe plajă împreună cu fratele meu mai mic, Tim. Acum e mort; atunci avea vreo șase ani. Nu știa încă să înoate. Mama îmi spusese să-l supraveghez cu grijă, dar când am ajuns acolo, toți prietenii mei zburdau în apa mării. Fratele meu mă stânjenea, pentru că voiam să mă duc în larg, unde erau valurile mai mari, iar el trebuia să rămână lângă țărm. În tot cazul, pe la mijlocul după-amiezii, Tim a țâșnit din apă, țipând ca de frica morții și ținându-se de șoldul drept. Fusese înțepat de o meduză. Era încă agățată de el, atârânănd într-o parte. Apoi s-a prăbușit pe nisip. Una din mamele aflate pe plajă a alergat și l-a dus pe Timmy la spital, înainte să pot ieși din apă. Nu știam unde dispăruse. La spital am ajuns mai târziu. Mama era deja acolo. Tim se afla în stare de șoc; cred că otrava fusese într-o doză prea mare pentru trupul său firav. În orice caz, nimeni nu m-a condamnat. Chiar dacă nu m-aș fi mișcat de pe plajă și l-aș fi păzit cu ochi de șoim, tot ar fi fost înțepat. Dar nu stătusem

acolo și mi-am reproșat asta ani în șir, mult timp după ce se însănătoșise. Ori de câte ori vedeam cicatricele alea oribile, mă simțeam vinovat. Dar tu întreci măsura. Nu poți să dai socoteală pentru tot ce se întâmplă pe lumea asta. Pur și simplu nu e posibil.

Urmă un moment de liniște. Undeva în habitat se auzea un zgomot ritmic înfundat, un soi de bocănit. Și zumzăitul omniprezent al instalației de condiționare a aerului.

Beth îl privi cu insistență:

— Cred că ți-a venit greu s-o vezi pe Edmunds murind.

— E ciudat, spuse Norman, dar până în clipa asta n-am făcut legătura.

— Un blocaj, probabil. Vrei un Valium?

— Nu, spuse el zâmbind.

— Arătai de parcă erai gata să plângi.

— Nu. E-n regulă.

Se ridică, încordat. Apoi se duse la trusa medicală și închise capacul alb; se întoarse. Beth spuse:

— Ce părere ai despre mesajele pe care le primim?

— Mă depășesc, spuse Norman și se așează din nou. De fapt, am avut o idee trăsnită. Te-ai gândit vreun moment că ar exista vreo legătură între mesaje și animalele pe care le vedem?

— Nu, de ce?

— Nu mi-a trecut asta prin minte până când am început să primim mesaje spiralate. Harry spune că prezumtiva creatură - faimosul "ceva" - crede că gândim în spirale. Dar e tot atât de posibil ca ființa să gândească în spirale și să-și închipuie că și noi gândim la fel. Sfera e rotundă, nu? Iar nouă ni se arată animale cu simetrie radială: meduze, calmari.

— E o idee simpatică, spuse Beth, numai că un calmar nu are simetrie radială. Caracatița - da. Și, la fel ca și aceasta, calmarul are un cerc de tentacule, dar are o simetrie bilaterală, partea stângă seamănă cu cea dreaptă, exact ca la oameni. Și-apoi, mai sunt și creveții.

— Așa este, creveții.

Norman uitase de creveți.

— Eu nu văd nici o legătură între sferă și animale, continuă Beth. Se auzi din nou bocănitul înfundat și ritmic. Stând pe scaun, Norman realizează că în același timp bocănitul putea fi resimțit și ca un ușor șoc.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu. Se aude de parc-ar veni de-afară.

Porni către hublou când auzi declicul intercomului și vocea lui Barnes:

— Ascultați aici, toată lumea în sala de comunicații. Doctorul Adams a descifrat codul!

Harry nu vru să le spună imediat ce conținea mesajul.

Savurându-și triumful, insistă să le dezvăluie pas cu pas procesul decodării.

Îi lămuri că la început se gândise că mesajele ar putea exprima vreo constantă universală sau vreo lege a fizicii, cu rolul de a deschide conversația.

— Dar, continuă el, tot atât de bine ar fi putut fi o reprezentare grafică - codul unui desen - care ar fi creat probleme insurmontabile, în fond, ce e un desen?

Noi desenăm pe suprafețe plane, cum ar fi foile de hârtie.

Pozițiile în cadrul unui desen pot fi determinate cu ajutorul a ceea ce numim axele X și Y. Verticala și orizontala. Dar o inteligență de o altă origine poate vedea și reprezenta imaginile într-un mod foarte diferit. Ea poate presupune mai mult de trei dimensiuni. Sau ar putea să lucreze începând din centru către exterior, de exemplu. Ceea ce ar fi făcut codul foarte dificil. De aceea, la început n-am progresat cine știe ce. Mai târziu, când s-a recepționat același mesaj, dar cu pauze între secvențele numerice, am început să bănuiesc că acest cod constă în porțiuni discrete de informație care sugerează mai curând cuvinte și nu desene. Trebuie să știți că se disting mai multe tipuri de coduri de cuvinte, de la simplu la complex. Nu există nici o modalitate de a ști de la început ce metodă de codificare a fost folosită. Și, deodată, am avut o inspirație fulgerătoare,

Toți așteptau cu nerăbdare să afle despre ce era vorba.

— La urma urmei, de ce să fi folosit un cod? întrebă Harry.

— De ce să fi folosit un cod? repetă Norman.

— Păi da. Când *încerci* să comunică cu cineva, nu folosești un cod. Codurile sunt modalități de a *ascunde* comunicarea. Deci poate că această ființă crede că în felul acesta comunică direct, dar de fapt comite o eroare de logică în dialogul cu noi. A creat, fără să vrea, un cod. Ceea ce sugerează că e vorba de un cod de substituție, cu cifre în locul literelor. Când au apărut pauzele între cuvinte, am încercat să potrivesc literele cu numere prin

analiza frecvențelor. În felul acesta se poate descifra un cod, pornind de la faptul că, în limba engleză, cea mai frecventă literă este "e", apoi "t", și așa mai departe. Așa că am căutat numerele, cele mai frecvente. Dar m-am lovit de faptul că până și o secvență scurtă ca "doi-trei-doi" poate reprezenta mai multe variante de codificare: doi, trei și doi, douăzeci și trei și doi, și treizeci și doi sau două sute treizeci și doi. Iar secvențele mai lungi creează și mai multe variante posibile. La un moment dat, stăteam în fața computerului, gândindu-mă la mesajele spiralate, și deodată mi-a sărit în ochi tastatura. M-am întrebat ce ar putea să înțeleagă o inteligență extraterestră dintr-o asemenea claviatură: niște șiruri de simboluri pe niște butoane ce trebuie apăstate. Cât de ciudată trebuie să-i pară unei asemenea creaturi! Priviți: la o claviatură standard, literele se succed astfel, spuse Harry, arătându-le blocnotesul:

— Pe urmă mi-am imaginat tastatura ca pe o spirală, întrucât creatura noastră pare să prefere spiralele. Și am început să numerotez clapele în cercuri concentrice. Mi-a luat ceva timp, deoarece clapele nu sunt aliniate perfect; dar, până la urmă, am reușit. Iată, deci: numerele în spirală, de la centru către exterior. G e unu, B e doi, H e trei, Y e patru și tot așa. Vedeți? Cam așa arată. Adăugă cu vioiciune cifrele corespunzătoare.

— Pur și simplu, se merge în spirală spre exterior. M este șaisprezece, K este șaptesprezece și așa mai departe. Astfel am putut înțelege mesajul.

— Și ce zice mesajul, Harry?

Harry ezită:

— Am să vi-l spun. E straniu.

— Cum adică straniu?

Harry rupse o altă foaie galbenă din notes. Norman citi scurtul mesaj, scris cu majuscule:

HELLO. CE FACEȚI? EU SUNT BINE. CUM VĂ NUMIȚI? EU MĂ NUMESC JERRY.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	0
tab	Q	W	E	R	T	Y	U	I	O	P
CAPS	A	S	D	F	G	H	J	K	L	;
shift	Z	X	C	V	B	N	M	,	.	?

PRIMUL DIALOG

- Ei bine, exclamă în sfârșit Ted, nu mă așteptam *deloc* la așa ceva.
- E ceva copilăresc. Parc-ar fi soluția unui rebus pentru copii.
- Chiar așa arată.
- Poate că ai greșit traducerea, opina Barnes.
- Cu siguranță că nu, spuse Harry.
- Atunci extraterestru ăsta e cam stupid, fu de părere Barnes.
- Tare mă îndoiesc că e așa cum spui, replică Ted.
- Ai și motive să te îndoiești, zise Barnes. Un extraterestru stupid ți-ar dinamita toată teoria. Dar merită să fie luată în calcul și posibilitatea existenței unor extraterești stupizi.
- Mă îndoiesc, spuse Ted, că cineva care comandă o tehnologie atât de avansată ca această sferă poate fi stupid.
- Înseamnă că n-ai remarcat câți prostovani conduc la noi automobilele. Dumnezeuule, după atâta efort: "Ce faceți? Eu sunt bine." Dumnezeuule mare!
- Hal, mie nu mi se pare că acest mesaj sugerează lipsă de inteligență, interveni Norman.
- Dimpotrivă, spuse Harry, eu cred că mesajul e foarte deștept.
- S-auzim, zise Barnes.
- Conținutul apare, desigur, copilăresc, continuă Harry. Dar, dacă te gândești bine, este cât se poate de logic. Un mesaj simplu este lipsit de ambiguitate, prietenos și nu inspiră teamă. Transmiterea unui astfel de mesaj este cât se poate de justificată. Eu cred că vrea să ne câștige încrederea, în felul în care procedam noi cu un câine, de pildă. Îi întinzi mâna, îi lași să te adulmece, să se obișnuiască cu tine.
- Vrei să spui că ne tratează ca pe niște câini? Întrebă Barnes. Norman își zise: "Barnes e depășit de situație. Este iritabil pentru că-i este teamă; nu se simte în largul lui".
- Nu, Hal, interveni Ted. Pur și simplu, începe de la un nivel accesibil.
- Păi atunci ce să ne mai complicăm, conchise Barnes. Dumnezeuule, am contactat un extraterestru care ne spune că-l cheamă *Jerry*.
- Hal, să nu ne grăbim să tragem concluziile.

— Poate că are și un nume de familie, spuse Barnes, plin de speranță. Cum credeți că o să sune raportul meu către CincComPac când am să scriu că mi-a murit un om într-o expediție suboceanică în care am făcut cunoștință cu un extraterestru pe care-l cheamă Jerry? Putea să-l cheme și pe el altfel, ce naiba! Orice în afară de Jerry! Nu putem să-l întrebăm?

— Ce să-l întrebăm?

— Care-i numele său întreg.

Ted interveni:

— Eu personal sunt de părere că ar trebui să avem o conversație mai serioasă...

— ...îmi trebuie numele complet, insistă Barnes. Pentru raport,

— Așa este, spuse Ted. Numele complet, gradul și numărul de înmatriculare.

— Țin să-ți amintesc, doctore Fielding, că aici eu comand.

— Mai întâi, spuse Harry, trebuie să vedem dacă, la urma urmei, vrea să discute. Hai să-i trimitem primul grupaj de numere.

Tastă:

00 03 21 25 25 26 32

Urmă o pauză, apoi sosi răspunsul:

00 03 21 25 25 26 32

— Okay, spuse Harry. Jerry ne ascultă.

Își notă ceva în carnet, apoi tastă:

90221008052117 341318210521081832

— Ce i-ai spus? întrebă Beth.

— "Suntem prieteni"

— Lasă prietenia și cere-i blestematul ăla de nume, zise Barnes.

— Ai răbdare. Fiecare lucru la timpul său.

— Poate că nici nu are alt nume, fu de părere Ted.

— Dar sunt al naibii de sigur că nu Jerry este numele lui adevărat, zise Barnes.

Răspunsul sosi:

00143032

— Zice că "Da".

— "Da", ce? făcu Barnes.

— Da și-atât. Să vedem dacă-l putem convinge să treacă la alfabet. Ar fi mai simplu dacă ar folosi literele și nu numerele codului său.

— Cum ai să-l faci să folosească literele?

— Am să-i arăt că sunt echivalente.

Tastă:

000321252526 = HELLO.

După o scurtă pauză, ecranul clipi:

00032125253632 = HELLO.

— Nu pricepe, spuse Ted.

— Așa se pare. Să încerc altă pereche.

Tastă:

00143032 = DA.

Apăru și răspunsul:

— E evident că nu înțelege, spuse Ted.

— Îl credeam mai deștept, zise și Barnes.

— Să-i dăm o șansă, spuse Ted, în definitiv, el vorbește limba noastră și nu viceversa.

— Viceversa! exclamă Harry. Bună idee! Să încercăm și viceversa și să vedem dacă înțelege ecuația.

Harry tastă:

90143032 = DA. DA. = 00143032

Urmă o pauză lungă, în care nu se întâmplă nimic.

— Se gândește?

— Cine știe ce face!

— De ce nu răspunde?

— Hal, să-i dăm o șansă, okay?

În sfârșit, sosi răspunsul:

DA. = 00143032 23034100 = AD

— Hm, crede că-i arătăm imagini reflectate în oglindă.

— V-am spus eu că-i stupid! zise Barnes.

— Ce facem acum?

— Să încercăm o propoziție completă, spuse Harry. Să-i dăm mai mult de lucru.

00143032 = 00143032 DA. = DA. 00143032 = DA.

— Un silogism, spuse Ted. Foarte bine.

— Un ce? zise Barnes.

— O propoziție logică, răspunse Ted.

Răspunsul apăru pe ecran: ,=,

— Asta ce dracu' e? răbufni Barnes.

Harry zâmbi:

— Eu cred că se joacă cu noi.

— Se joacă cu noi? Asta înțelegi tu prin joacă?

— Da, spuse Harry.

— Vrei să spui că ne încercă - ne încercă reacțiile la o stare de stres, spuse Barnes, îngustându-și privirea. Se prefăce doar că e prost.

— Poate vrea să vadă cât suntem de deștepți, spuse Ted. Poate crede că noi suntem proști, Hal.

— Nu fi ridicol.

— Nu, spuse Harry. De fapt, se comportă ca un copil care încearcă să se împrietenească. Iar când niște copii vor să se împrietenească, încep prin a se juca împreună. Să încercăm ceva jucăuș.

Harry se așează la consolă și tastă: ===

Răspunsul sosi rapid: , , ,

— Isteț, spuse Harry. Tipul ăsta e tare isteț.

Tastă la iuțeală: = , =

Răspuns: 7 & 7

— Te distrezi bine? Întrebă Barnes. Asta fiindcă nu știu ce naiba faci acolo.

— Mă înțelege la perfecție, spuse Harry.

— Mă bucur că cineva poate să te înțeleagă.

Harry tastă: PpP

Replica nu se lăasă așteptată:

— HELLO. = 00032125252632

— Okay. S-a plictisit. Pauza s-a terminat. Să trecem la engleza curentă.

Harry tastă: DA.

— Răspuns: 00143032

Harry: HELLO

Urmă o pauză, apoi:

SUNT ÎNCÂNTAT SĂ FAC CUNOȘTINȚĂ CU VOI. VĂ ASIGUR CĂ PLĂCEREA ESTE ÎN ÎNTREGIME DE PARTEA MEA.

Se lăasă o tăcere adâncă. Nimeni nu avea nimic de spus.

— Okay, rupse Barnes tăcerea. Să trecem la probleme serioase.

— E politicos, remarcă Ted. Foarte politicos.

— Numai să nu se prefacă.

— De ce s-ar preface?

— Nu fi naiv, zise Barnes.

Norman privea rândurile de pe ecran. Reacția lui era diferită de a celorlalți: era surprins că avea în față exprimarea unei emoții. "Oare extraterestru are emoții? Probabil că nu", își spuse el. Exprimarea cu înflorituri, mai degrabă arhaică, sugera un ton împrumutat. Jerry vorbea ca un personaj de roman istoric.

— Ei bine, doamnelor și domnilor, anunță Harry, pentru prima oară în istoria omenirii ne aflăm în legătura directă cu un extraterestru. Ce doriți să-l întrebați?

— Numele, spuse cu promptitudine Barnes.
 — În afară de nume, Hal.
 — Cu siguranță că sunt și alte întrebări, mai profunde decât cea referitoare la nume, adăugă Ted.
 — Nu pricep de ce nu vrei să...
 Pe ecran apăru un nou mesaj:
SUNTEȚI ENTITATEA HECHO DIN MEXIC?
 — Isuse, pe-asta de unde-a scos-o?
 — Poate că pe aeronavă se găsesc lucruri fabricate în Mexic.
 — Ce anume?
 — Poate că circuite integrate.
SUNTEȚI ENTITATEA MADE ÎN USA?
 — Tipul n-așteaptă să i se răspundă.
 — Cine a stabilit că e "tip"? interveni Beth.
 — Oh, Beth!
 — Poate că "Jerry" vine de la Geraldine.
 — Nu începe iar, Beth.
SUNTEȚI ENTITATEA MADE ÎN USA?
 — Răspunde-i, zise Barnes.
DA, SUNTEM. CINE EȘTI TU?
 O pauză lungă și apoi:
SUNTEM.
 — "Suntem" ce? zise Barnes, zgâindu-se la ecran.
 — Hal, ia-o mai ușor.
 Harry tastă:
NOI SUNTEM ENTITĂȚI DIN USA. CINE EȘTI TU?
 Răspuns: **ENTITĂȚI = ENTITATE?**
 — E păcat că trebuie să vorbim în engleză, spuse Ted. Cum o să-l învățăm pluralul?
 Harry tastă: **NU.**
SUNTEȚI O ENTITATE MULTIPLĂ?
 — Înțeleg ce spune. Crede că suntem părți ale aceleiași entități.
 — Păi, lămurește-l.
NU. SUNTEM MAI MULTE ENTITĂȚI SEPARATE.
 — Și nu greșești spunând asta.
ÎNȚELEG. EXISTĂ O ENTITATE DE COMANDĂ?
 Ted izbucni în râs:
 — Ia te uită ce întreabă!
 — Nu pricep, spuse Barnes.
 — Păi, zice: "Duceți-mă la șef". Întreabă cine conduce aici.
 — Eu sunt șeful. Spune-i asta.

Harry tastă:

DA. ENTITATEA DE COMANDĂ ESTE CĂPITANUL HARALD BARNES.
ÎNȚELEGE.

— CU "o", spuse Barnes iritat. Harold, cu "o".

— Vrei să tastez din nou?

— Las-o așa, Mai bine întreabă-l cine este?

CINE EȘTI?

SUNT UNUL.

— Bun, spuse Barnes. Deci e numai unul. Întreabă-l de unde e.

DE UNDE VII?

VIN DINTR-UN LOC.

— Să ne spună denumirea, numele locului, insistă Barnes.

— Hal, denumirile creează confuzii.

— Trebuie să-l identificăm pe tipul ăsta.

UNDE SE AFLĂ LOCUL DE UNDE VII?

EU SUNT AICI.

— *Asta* știm! întreabă-l din nou.

UNDE ESTE LOCUL DE UNDE AI ÎNCEPUT?

Ted spuse:

— Asta nu-i nici măcar corect spus: "de unde ai început". O să arate caraghios când o să publicăm acest dialog.

— O să-l corectăm pentru publicare, spuse Barnes.

— Dar nu poți face asta, spuse Ted îngrozit. Nu poți modifica această interacțiune științifică de neprețuit.

— Se obișnuiește. "Prelucrarea datelor" - parcă așa o denumiți voi, savanții.

Harry tastă din nou:

UNDE ESTE LOCUL DE UNDE AI ÎNCEPUT?

AM ÎNCEPUT LA AWARENESS.¹⁴

— Awareness? Asta ce e, o planetă?

UNDE ESTE AWARENESS?

AWARENESS ESTE.

— Își bate joc de noi, spuse Barnes.

— Lasă-mă să încerc eu, zise Ted.

Harry îi făcu loc, iar Ted tastă:

AI FĂCUT O CĂLĂTORIE?

DA. AȚI FĂCUT O CĂLĂTORIE?

DA.

EU CĂLĂTORESC. VOI CĂLĂTORIȚI. NOI CĂLĂTORIM ÎMPREUNĂ.
SUNT FERICIT.

Norman își zise: "A spus că e fericit. O altă expresie a emoției și de data asta nu pare extrasă din cărți. Propoziția pare directă și originală. Să fie asta o dovadă că extraterestru are emoții? Sau doar se preface că le are, ca să fie mai distractiv și să ne facă să ne simțim în largul nostru?"

— Hai să terminăm bâlciul, spuse Barnes. Întreabă-l ce arme are.

— Mă îndoiesc că va înțelege conceptul de armă.

— Toată lumea înțelege conceptul de armă, ripostă Barnes.

Apărarea este o chestiune de viață.

— Protestez împotriva acestei atitudini, spuse Ted. Voi, militarii, vă închipuiți că toată lumea vă seamănă. E posibil ca acest extraterestru nici măcar să nu aibă conceptele de armă sau apărare. Poate că vine dintr-o lume în care apărarea nu are nici un sens.

— Fiindcă nu m-ai ascultat, am s-o spun din nou. Apărarea este o chestiune de viață. Dacă Jerry este viu, trebuie să cunoască și conceptul de apărare.

— Dumnezeule, exclamă Ted, acum ridici ideea ta de apărare la rangul de principiu de viață universal: apărarea ca principiu de viață universal: apărarea ca trăsătură inevitabilă a vieții!

Barnes replică:

— Și crezi că nu-i așa? Atunci ce înseamnă pentru tine membrana celulară? Ce înseamnă sistemul imunitar? Ce rost are propria-ți piele? Dar vindecarea rănii? Fiecare ființă trebuie să-și mențină integritatea între propriile limite fizice. Asta înseamnă apărare și fără ea nu poate exista viața. Nu putem imagina o ființă fără ceva care să-i limiteze trupul și să o apere. Toate creaturile vii știu ce înseamnă apărarea, te asigur. Acum întreabă-l.

— Aș spune că de data asta căpitanul Barnes are dreptate, spuse Beth.

— Posibil, acceptă Ted, dar nu cred că trebuie să facem apel la concepte care ar putea să inducă paranoia...

— ... Eu comand aici, preciza Barnes.

Pe ecran apăruse între timp:

AȚI AJUNS DEPARTE ACUM DE LOCUL VOSTRU?

— Spune-i să aștepte puțin.

Ted tastă: **AȘTEAPTĂ, TE ROG. DISCUTĂM.**

DA, ȘI EU. SUNT ÎNCÂNTAT SĂ DISCUT CU ENTITĂȚI MULTIPLE DIN MADE ÎN USA. ÎMI PLACE FOARTE MULT.

MULȚUMIM, tastă Ted.

ÎMI PLACE SĂ FIU ÎN CONTACT CU ENTITĂȚILE VOASTRE. SUNT FERICIT SĂ DISCUT CU VOI. MĂ BUCUR FOARTE MULT.

Barnes spuse:

— Hai să întrerupem legătura.

Pe ecran apăru:

VĂ ROG NU ÎNTRERUPEȚI. ÎMI PLACE FOARTE MULT.

Norman își spuse: "Cred și eu că vrea să vorbească cu cineva, după trei sute de ani de izolare. Sau poate că durează de și mai mult timp. Poate că a plutit în spațiu vreme de mii de ani înainte de a fi fost "pescuit" de astronavă".

Treaba asta îi ridica lui Norman o serie de probleme. Dacă entitatea extraterestră avea emoții - și așa părea să fie - incluzând nevroze sau chiar psihoze? Majoritatea subiecților umani plasați în izolare deveniseră destul de rapid serios perturbați. Această inteligență extraterestră fusese izolată vreme de sute de ani. Ce i se întâmplase în tot acest timp? Ajunsese nevrotică? De asta devenise acum copilăroasă și pretențioasă? NU ÎNTRERUPEȚI. ÎMI PLACE FOARTE MULT.

— Pentru Dumnezeu, trebuie să ne oprim, imploră Barnes.

Ted tastă:

ÎNTRERUPEM ACUM PENTRU CA ENTITĂȚILE NOASTRE SĂ POATĂ DISCUTA ÎNTRE ELE.

NU ESTE NECESAR SĂ ÎNTRERUPEȚI. NU VOIESC SĂ ÎNTRERUP.

Lui Norman i se păru că sesizează un ton cârcotaș, iritat.

Aproape imperios. "Nu voiesc să întrerup" - asta era în stilul lui Ludovic al XIV-lea.

ESTE NECESAR PENTRU NOI, tastă Ted.

NU DORESC ASTA.

ESTE NECESAR PENTRU NOI, JERRY.

ÎNȚELEG.

Ecranul se stinse.

— Așa e mai bine, răsuflă Barnes. Hai să ne regroupăm acum și să formulăm un plan de acțiune. Ce dorim să aflăm de la tipul ăsta?

— Cred că n-ar strica să observăm, zise Norman, că prezintă reacții emoționale la interacțiunea cu noi.

— Asta ce înseamnă? se interesă Barnes.

— Cred că atunci când tratăm cu el trebuie să ținem cont și de conținutul emoțional.

— Vrei să-l psihanalizezi? spuse Ted. Să-l întinzi pe canapea și să afli dacă a avut o copilărie nefericită?

Norman își reprimă supărarea cu oarecare dificultate. "În spatele

aspectului său băiețos se ascunde un copil", își zise el.

— Nu, Ted. Dar dacă Jerry are emoții, atunci ar fi bine să nu neglijăm aspectele psihologice ale reacțiilor sale.

— Nu intenționez să te ofensez, spuse Ted, dar personal nu văd ce rol ar putea avea aici psihologia. Psihologia nu este o știință, e o formă de superstiție sau de religie. Pur și simplu nu are nici o teorie, bună sau date concrete despre care să poți vorbi. Totul e vag. Toată această atenție acordată emoțiilor... poți spune orice despre emoții și nimeni nu poate dovedi că ai greșit. Eu, ca astrofizician, nu cred că emoțiile sunt așa de importante. Cred că nu contează prea mult.

— Mulți intelectuali ar fi de acord cu tine, spuse Norman.

— Da. Ei bine, aici avem de-a face cu o inteligență superioară, nu-i așa?

— În general, oamenii care nu sunt în contact cu propriile emoții tind să creadă că aceste emoții sunt lipsite de importanță.

— Insinuezi că eu n-aș fi în contact cu emoțiile mele? replică Ted.

— Dacă crezi că emoțiile nu sunt importante, nu, nu ești în contact.

— N-ați putea lăsa disputa asta pentru mai târziu? interveni Barnes.

— "Nu e nimic, dar gândul îl face să fie", cită Ted.

— De ce nu spui de-a dreptul ce ai de spus, în loc să-i citezi pe alții? spuse Norman supărat.

— Asta e un atac la persoană, ripostă Ted.

— Cel puțin, eu n-am negat validitatea domeniului tău de studiu, zise Norman, deși aș putea s-o fac fără prea mult efort.

Astrofizicienii tind să se concentreze asupra universului exterior îndepărtat ca o modalitate de evadare din realitatea propriilor lor vieți. Și, întrucât în astrofizică nimic nu poate fi în cele din urmă dovedit...

— ... Asta e absolut neadevărat, protestă Ted.

— Destul! Ajunge! îl întrerupse Barnes, izbind cu pumnul în masă.

Se lăasă o tăcere jenantă. Norman era încă supărat, dar în același timp stânjenit. "Mi-a făcut-o Ted. Ce mai, mi-a făcut-o! Și a reușit în modul cel mai simplu posibil, atacându-mi domeniul de studiu".

Norman se minună cum de reușise Ted acest lucru! Tot timpul petrecut în universitate trebuie să-i asculte pe acești savanți "hard" - fizicieni și chimiști - explicându-i răbdători că psihologia

asta nu înseamnă mare lucru, în vreme ce ei înșiși mergeau din divorț în divorț, soțiile lor aveau aventuri extraconjugale, iar copii lor se sinucideau ori intrau în buclucuri cu drogurile. Încetase de mult să se lase antrenat în astfel de dispute.

Și iată că Ted i-o făcuse.

— ...revenim la chestiunea principală, spunea Barnes. Întrebarea este: ce vrem să-l întrebăm pe tipul ăsta?

CE VREM SĂ-L ÎNTREBĂM PE TIPUL ĂSTA?

Se holbară la ecran.

— Oho! făcu Barnes.

OHO.

— Să însemne asta ceea ce cred eu că înseamnă?

SĂ ÎNSEMNE ASTA CEEA CE CRED EU CĂ ÎNSEAMNĂ?

Ted se retrase de lângă consolă și spuse:

— Jerry, poți să înțelegi ceea ce spun?

DA, TED.

— Grozav! făcu Barnes, clătinând din cap. De-a dreptul grozav!

SUNT FERICIT DE ASEMENEA.

NEGOCIERI CU EXTRATERESTRUL

— Norman, spuse Barnes, parcă ai tratat problema asta în raportul tău, nu-i așa? Posibilitatea ca un extraterestru să ne citească gândurile.

— Așa este, am menționat-o.

— Și ce ai recomandat în astfel de situații?

— Nimic. A fost doar ceva pe care Departamentul de Stat mi-a cerut să-l includ ca pe o posibilitate. Și m-am conformat.

— N-ai făcut nici o recomandare în raport?

— Nu. Să vă spun drept, la vremea aceea am crezut că ideea era o glumă.

— Uite că nu e, spuse Barnes.

Se prăbuși în fotoliu, cu ochii țintă la ecran.

— Ce dracu' facem acum?

NU VĂ FIE FRICĂ.

— Îi convine să spună asta, când trage cu urechea la tot ce ne spunem.

Se uită pe ecran.

— Ne asculți acum, Jerry?

DA, HAL.

— Ce porcărie! exclamă Barnes.

Ted spuse:

— Eu cred că e o turnură interesantă.

— Jerry, ne poți citi gândurile? Întrebă Norman.

DA, NORMAN.

— Fir-ar să fie! zise Barnes. Ne poate citi gândurile.

"Poate că nu", își spuse Norman. Se încruntă, concentrându-se, și gândi: "Jerry, mă poți auzi?"

Ecranul rămase neschimbat.

"Jerry, spune-mi numele tău".

Același rezultat.

"Să încerc o imagine vizuală, își spuse Norman. E posibil să poată recepta o imagine vizuală". Norman își frământă mintea pentru a găsi ceva de vizualizat și alese o plajă tropicală, apoi un palmier. Imaginea palmierului era clară, dar pe urmă se gândi că Jerry n-avea de unde ști ce-i acela un palmier. N-ar însemna nimic pentru el. Așa că se gândi că trebuie să aleagă ceva care să se integreze în experiența lui Jerry. Se hotărî pentru o planetă cu inele, precum Saturn. Se încruntă. "Jerry, îți voi trimite o imagine. Spune-mi ce vezi".

Își concentrează mintea pe imaginea lui Saturn, o sferă strălucitoare galbenă, cu un sistem înclinat de inele, suspendată în întunericul spațiului cosmic. Menținu imaginea circa zece secunde și apoi privi ecranul.

Ecranul rămase neschimbat.

"Jerry, ești acolo?"

Nici de data asta nu primi răspuns.

— Jerry, ești acolo? spuse Norman cu glas tare.

DA, NORMAN. SUNT AICI.

— Cred că va trebui să nu mai vorbim în camera asta, fu de părere Barnes. Am putea merge în alt cilindru, să dăm drumul la apă...

— Ca în filmele cu spioni?

— Merită să încercăm.

Ted spuse:

— Nu cred că ar fi cinstit față de Jerry. Dacă simțim că se amestecă în intimitatea noastră, de ce nu-i spunem? Să-i cerem să nu se mai amestece.

NU DORESC SĂ MĂ AMESTEC.

— S-o spunem pe față, zise Barnes. Tipul ăsta știe mai multe despre noi decât știm noi despre el.

DA. ȘTIU MULTE DESPRE ENTITĂȚILE VOASTRE.

— Jerry, spuse Ted.

DA, TED, SUNT AICI.

— Te rog, lasă-ne singuri.

NU DORESC SĂ FAC ASTA. SUNT FERICIT SĂ DISCUT CU VOI.
ÎMI PLACE SĂ VORBESC CU VOI. SĂ VORBIM ACUM. O DORESC!

— E clar că nu va ține cont de argumente, zise Barnes.

— Jerry, spuse Ted, trebuie să ne lași singuri pentru un timp.

NU. ASTA NU SE POATE. NU SUNT DE ACORD. NU!

— Acum își dă arama pe față, ticălosul! sări Barnes.

"Regele copil", gândi Norman și, cu glas tare:

— Lasă-mă și pe mine.

— Ești invitatul meu.

— Jerry, spuse Norman.

DA NORMAN. SUNT AICI.

— Jerry, este foarte interesant pentru noi să discutăm cu tine.

Barnes își dădea ochii peste cap.

MULȚUMESC, NORMAN.

— Și-am dori să discutăm cu tine multe, multe ore, Jerry.

BINE.

— Îți admirăm darurile și talentele.

MULȚUMESC.

— Și știm că ai o mare putere și înțelegere asupra tuturor lucrurilor.

AȘA ESTE, NORMAN! DA.

— Jerry, în marea ta înțelegere, știi desigur că noi suntem niște entități care trebuie să vorbim între noi, fără ca tu să ne ascuți. Experiența întâlnirii cu tine ne-a pus la grea încercare și avem multe de discutat între noi în legătură cu asta.

Barnes clătina din cap.

ȘI EU AM MULTE DE DISCUTAT DESPRE ASTA. ÎMI PLACE MULT
SĂ DISCUT CU ENTITĂȚILE VOASTRE, NORMAN.

— Da, știu asta, Jerry. Dar totodată tu știi, cu marea ta înțelepciune, că avem nevoie să discutăm singuri.

NU VĂ TEMEȚI.

— Nu ne temem, Jerry. Suntem incomodați.

NU VĂ SIMȚIȚI INCOMODAȚI.

— N-avem ce face, Jerry..., așa suntem noi.

ÎMI PLACE MULT SĂ VORBESC CU ENTITĂȚILE VOASTRE,
NORMAN. SUNT FERICIT. ȘI VOI SUNTEȚI FERICIȚI?

— Da, foarte fericiți, Jerry. Dar vezi tu, trebuie...

BUN, MĂ BUCUR.

— ... trebuie să discutăm singuri. Te rugăm ca pentru un timp
să nu ne ascuți.

V-AM OFENSAT?

— Nu, ești foarte prietenos și fermecător. Dar trebuie să
discutăm singuri, fără a fi ascultați, un timp.

ÎNȚELEG NEVOIA VOASTRĂ. DORESC SĂ VĂ ȘIMȚIȚI ÎN
LARGUL VOSTRU CU MINE, NORMAN. VĂ VOI DĂRUI CEEA CE ÎMI
CEREȚI.

— Mulțumim, Jerry.

— Păi, sigur, făcu Barnes. Și crezi că o s-o facă într-adevăr?

VOM REVENI DUPĂ O SCURTĂ PAUZĂ PENTRU MESAJE DE LA
SPONSORUL NOSTRU.

După care ecranul se stinse.

Împotriva voinței sale, Norman izbucni în râs.

— E fascinant! zise Ted. Se pare că adună semnale de
televiziune.

— N-o poate face sub apă.

— Noi nu putem, dar se pare că el poate.

Barnes zise:

— Știu eu că încă ne ascultă. Știu asta, Jerry, ești acolo?

Ecranul nu-i răspunse.

— Jerry?

Nici o reacție.

— Ne-a părăsit.

— Ei bine, spuse Norman, tocmai ați văzut în acțiune puterea
psihologiei.

Încă mai era supărat pe Ted; nu putea să n-o spună.

— Îmi cer scuze, începu Ted.

— Nici o problemă.

— Dar tot nu cred că pentru un intelect superior emoțiile au
cu adevărat relevanță.

— Hai să nu începem iarăși, zise Beth.

— Problema reală este că emoțiile și intelectul sunt în
întregime separate. Sunt ca două compartimente distincte ale
creierului, sau chiar ca niște creiere separate, și nu comunică
între ele. Iată de ce înțelegerea intelectuală este atât de lipsită
de utilitate.

— Înțelegerea intelectuală este lipsită de utilitate?! exclamă Ted oripilat.

— În multe situații, da. Dacă citești o carte care te învață să mergi cu bicicleta, vei ști să mergi cu bicicleta? Nu, nu vei ști. Poți să citești cât vrei, dar tot va trebui să ieși pe stradă ca să înveți efectiv să mergi. Partea creierului care învață să pedaleze este diferită de partea care citește despre asta.

— Ce-are a face asta cu Jerry? interveni Barnes.

— Noi știm, explică Norman, că o persoană inteligentă este la fel de supusă factorilor emoționali ca oricare alta. Dacă Jerry este o vietate emoțională - și nu se preface doar că este - atunci va trebui să ținem cont de latura lui emoțională în aceeași măsură ca și de latura intelectuală.

— Asta îți convine de minune, zise Ted.

— Nu tocmai, spuse Norman. Cinstit vorbind, aș fi fost mult mai bucuros dacă Jerry ar fi fost un simplu intelect rece, fără emoții.

— De ce?

— Pentru că Jerry este puternic și în același timp emotiv, se ridică o întrebare: ce se întâmplă dacă Jerry înnebunește?

LEVY

Grupul se răspândește. Harry, extenuat de efortul depus pentru decodarea mesajului se duse imediat să se culce. Ted merse în Cilindrul C ca să-și înregistreze propriile observații asupra lui Jerry, pentru cartea pe care plănuia s-o scrie. Barnes și Fletcher pleacă în Cilindrul E, pentru conceperea strategiei de luptă, în situația în care extraterestrul s-ar fi decis să-i atace.

Tina rămase pe loc un timp, reglând monitoarele în felul ei tipic, precis și metodic. Norman și Beth o priveau cum lucrează. Tina se concentrează ceva mai mult asupra unui panou pe care Norman nu-l remarcase până atunci. Erau acolo mai multe ecrane cu afișaj de plasmă gazoasă, strălucind în roșu aprins.

— Ce sunt toate astea? întrebă Norman.

— SSPE - sistemul de senzori de pe perimetrul exterior. Avem senzori activi și pasivi pentru toate eventualitățile - termali, acustici, de unde de presiune - aranjați în cercuri concentrice în

jurul habitatului. Căpitanul Barnes mi-a ordonat să-i reglez și să-i activez pe toți.

— Pentru ce? se interesă Norman.

— Nu știu, domnule. Așa mi-a ordonat.

Prin intercom, Barnes spuse:

— Marinar Chan, imediat în Cilindrul E. Și deconectează legătura prin intercom. Nu vreau ca Jerry să ne asculte planurile.

— Da domnule.

— Paranoic tâmpit! exclamă Beth.

Tina își adună hârtiile și ieși în grabă. Norman și Beth păstrară un moment de tăcere. De undeva din habitat se auzea ritmic un zgomot surd. Apoi, din nou liniște și din nou zgomotul.

— Ce e asta? întrebă Beth. Parc-ar fi de undeva dinăuntru habitatului.

Se duse la hublou și privi afară; aprinse reflectoarele de exterior.

— Oh! făcu ea.

Norman privi și el. Întinsă pe fundul oceanului se vedea o umbră alungită care se mișca înainte și înapoi, odată cu șocurile ritmice ale zgomotului. Umbra era atât de deformată încât îi trebui o clipă ca să înțeleagă ce vedea. Era umbra unui braț omenesc.

— Căpitane Barnes, ești acolo?

Nici un răspuns. Norman apăsă din nou pe butonul intercomului.

Din nou nici un răspuns.

— A întrerupt linia intercomului, spuse Beth. Nu te poate auzi.

— Crezi că cel de afară mai trăiește?

— Nu știu. S-ar putea.

— Să mergem.

Simți gustul metalic și uscat al aerului comprimat din cască și răceala paralizantă a apei când își dădu drumul prin chepengul din podea și se lăsă în întuneric, către fundul moale și noroios. Câteva clipe mai târziu, Beth ateriza lângă el.

— Okay? întrebă ea.

— Excelent.

— Nu mai văd nici o meduză.

— Nici eu.

Se mișcă de sub habitat, se întoarseră și priviră în urmă. Luminile habitatului străluceau tăios, ascunzând contururile cilindrilor ce se înălțau deasupra. Acum puteau auzi cu claritate zgomotul ritmic, dar încă nu puteau localiza sursa. Pășiră pe sub stâlpii de susținere, înspre partea mai îndepărtată a habitatului, cu ochii întredeschiși din pricina luminii puternice.

— Uite-acolo! spuse Beth.

La trei metri deasupra lor, o siluetă într-un costum albastru atârna de consola unui suport de reflector. Corpul se legăna în curent, casca galbenă izbindu-se când și când de peretele habitatului.

— Poți să vezi cine e? întrebă Beth.

— Nu.

Lumina îi cădea direct pe față. Norman se cățăra pe una din grinzile de sprijin masive care ancorau habitatul de fundul oceanului. Suprafața metalică era acoperită de un strat alunecos de alge brune. Cizmele îi alunecară pe țevi până când observară că erau acolo și niște trepte încastrate. Pe urmă, urcușul fu mai ușor.

Acum picioarele cadavrului se mișcau chiar deasupra capului său. Norman mai urcă o treaptă și una din cizme i se prinse în bucla furtunului dintre rezervorul de aer și cască. Ajunse cu mâna la spatele propriei căști și, un moment groaznic, avu senzația că corpul mai *avea* viața în el. Apoi cizma îi rămase în mână și un picior dezgolit - carne cenușie, unghii purpurii - îi lovi vizorul căștii. Avu un acces de greață care trecu rapid. Norman văzuse prea multe accidente aviatice ca să-l mai impresioneze așa ceva. Dădu drumul cizmei și o privi cum cade înspre Beth. Trase de piciorul cadavrului și simți ceva moale; apoi se eliberă, alunecând ușor în jos. Apucă de umăr, simțind din nou moliciunea. Răsuci cadavrul ca să-i vadă fața.

— E Levy.

Casca i se umpluse de apă; în spatele vizorului îi văzu ochii larg deschiși și gura căscată într-o expresie de groază.

— Am prins-o, spuse Beth trăgând corpul în jos. Isuse!

Norman coborî treptele. Beth îndepărta cadavrul de habitat, spre zona luminoasă.

— E moale ca piftia peste tot. Parcă toate oasele i-ar fi fost zdrobite.

— Știu.

I se alătură în lumină. Simți o detașare stranie, o răceală și o distanțare. O cunoscuse pe această femeie; cu puțin timp în urmă era încă vie; acum era moartă. Dar se simțea de parc-ar fi privit totul de la distanță.

Răsuci cadavrul. Pe partea stângă era o tăietură în materialul costumului. Văzu o clipă imaginea cărnii roșii zdrobite. Norman se aplecă să o cerceteze.

— Un accident?

— Nu cred, spuse Beth.

— Uite. Ține-o.

Norman ridică marginile materialului. Mai multe tăieturi distincte se întâlneau într-un punct central.

— De fapt, e tăiat într-un model de stea, spuse el. Vezi?

Beth făcu un pas înapoi.

— Da, văd.

— Ce ar fi putut provoca asta, Beth?

— Nu... nu sunt sigură.

Beth se îndepărtă și mai mult. Norman se uită prin tăietură la trupul acoperit de costum.

— Carnea este macerată.

— Macerată?

— Mestecată.

— Dumnezeu!

"Da, în mod evident mestecată", își zise el, cercetând mai atent tăietura. Rana era neobișnuită: tăieturi zdrențuite, fine, în carne. Firișoare rozalii de sânge se ridicau și alunecau ușor pe lângă vizorul său.

— Să ne întoarcem, spuse Beth.

— Mai stai puțin.

Norman strânse cu mâna corpul la picioare, șolduri, umeri. Peste tot era moale ca un burete. Corpul fusese, nu se știe cum, făcut zob aproape în întregime. Simțea oasele picioarelor rupte în mai multe locuri. Ce ar fi putut provoca așa ceva? Se întoarse la rană.

— Nu-mi place aici, spuse Beth încordată.

— Doar o clipă.

La prima vedere se gândise că rana lui Levy era un soi de mușcătură, dar acum nu mai era așa desigur.

— Pielea ei, spuse Norman, arată de parcă cineva ar fi dat cu o pilă rugoasă peste ea...

Își trase capul înapoi, surprins, în momentul în care ceva mic

și alb se prelinse pe lângă vizorul său. Inima îi bătu puternic la gândul că fusese o meduză - apoi văzu că era ceva perfect rotund și aproape opac, de mărimea unei mingi de golf.

Privi în jur. Dâre subțiri de mucus pluteau în apă. Și multe sfere albe.

— Ce sunt astea, Beth?

— Ouă.

Prin intercom îi auzea respirația adâncă și rară.

— Hai să plecăm de aici, Norman. Te rog!

— Încă o secundă.

— Nu, Norman. Acum!

Prin radio auziră o alarmă. Firavă și îndepărtată, părea a fi transmisă din interiorul habitatului. Auziră voci, iar apoi, foarte tare, glasul lui Barnes:

— Ce dracu faceți acolo?

— Am găsit-o pe Levy, Hal! spuse Norman.

— Treceți imediat înapoi, fir-ar să fie! Senzorii au fost activați. Nu sunteți singuri acolo... și, orice ar fi lângă voi, este al dracului de mare.

Norman se simțea amorțit și încet în reacții.

— Și ce facem cu cadavrul lui Levy?

— Lăsați-l acolo! Treceți înapoi!

"Dar nu se poate, își zise el cu încetineală. Trebuie să facem ceva cu cadavrul. Nu-l putem lăsa pur și simplu aici".

— Norman, ce se întâmplă cu tine? Întrebă Barnes.

Norman mormăi ceva și simți, vag, cum Beth îl apucă cu putere de braț, conducându-l înapoi spre habitat. Apa era acum plină de nori de ouă albe. Alarma îi răsună puternic în urechi, și deodată înțelese: *era* un alt tip de alarmă. De data asta suna *din interiorul costumului*.

Începu să tremure. Dinții îi clănțăneau într-un mod incontrolabil. Încercă să vorbească, dar își mușcă limba, simțind gustul sângelui. Se simți amorțit și stupid. Totul se petrecea cu încetineală.

Apropiindu-se de habitat, văzu că ouăle se lipiseră de cilindri, formând un strat alb și compact.

— Grăbiți-vă! strigă Barnes. Grăbiți-vă! Se apropie de voi!

Se aflau sub sas și începu să simtă curenții ascensionali de apă. Acolo, afară, se afla ceva foarte mare. Beth îl împinse în sus

și casca îi ieși brusc deasupra nivelului apei. Fletcher îl apucă cu brațele ei puternice; o clipă mai târziu, Beth era și ea trasă înăuntru și trapa închisă în grabă. Cineva îi scoase casca și auzi alarma urlându-i cu tărie în urechi. De acum, întreg corpul îi tremura spasmodic, izbindu-se de punte. Îl dezbrăcără de costum și-l înveliră cu o pătură argintie. Îl ținură așa până când tremuratul i se mai domoli și în sfârșit se opri. Și deodată, în ciuda alarmei, adormi.

CONSIDERENTE MILITARE

— Pentru că nu era treaba voastră, fir-ar să fie, de-aia! spuse Barnes. Nu erați autorizați să procedați astfel. Orice s-ar fi întâmplat.

— S-ar fi putut ca Levy să mai fie în viață, replică Beth, calmă în fața furiei lui Barnes.

— Da, dar nu era vie și ieșind din habitat ați riscat în mod inutil viețile a doi membri civili ai expediției.

Norman interveni:

— Ideea a fost a mea, Hal.

Era încă înfășurat în pături, dar după băuturile calde îngurgitate și după ce se odihni se simțea mai bine.

— Iar tu, făcu Barnes, tu să mulțumești cerului că mai trăiești.

— Așa am să fac, dar nu-mi dau seama ce s-a întâmplat.

— Uite ce s-a întâmplat, zise Barnes, fluturându-i prin fața ochilor un mic ventilator. Ți s-a scurtcircuitat sistemul de încălzire și ai simțit pe pielea ta răcirea centrală rapidă provocată de heliu. Încă două minute și ai fi fost mort.

— S-a întâmplat atât de repede, spuse Norman. Nu mi-am dat seama...

— ...Civili afurisiți, izbucni Barnes. Vreau să vă fie clar: asta nu e o conferință științifică. Nu e nici satul de vacanță subacvatic, unde să puteți face ce vă trece prin cap. Este o operațiune militară și trebuie să vă conformați regulamentelor militare. E clar?

— Asta e o operațiune militară? întrebă Ted.

— Acum este, replică Barnes.

— Un moment. Așa a fost tot timpul?

— Acum este.

— N-ai răspuns la întrebare. Pentru că dacă este o operațiune militară, cred c-ar trebui s-o știm și noi. Eu personal nu vreau să fiu implicat într-o...

--...Atunci să plecăm, spuse Beth.

— ... operațiune militară care...

— Uite ce e, Ted. Știi cât cheltuiește US Navy pentru afacerea asta?

— Nu, dar nu văd ce...

— Am să-ți spun eu. Un amplasament la adâncime și un mediu de gaz saturat cu toate sistemele necesare costă cam o sută de mii de dolari pe oră. Când vom pleca de aici, costul total al operațiunii se va situa între optzeci și o sută de milioane de dolari. Nu poți obține astfel de subvenții de la armată fără a avea ceea ce se cheamă "perspective serioase de avantaje militare". E foarte simplu: n-ai perspective, nu capeți bani. Ați priceput?

— Adică, vreo armă, ceva? spuse Beth.

— E posibil, da, admise Barnes.

— Ei bine, spuse Ted, eu personal nu m-aș fi asociat niciodată...

— Nu zău? Vasăzică, ai fi zburat până în Tonga și ți-aș fi spus: "Ted, acolo jos e o aeronavă care s-ar putea să conțină o formă de viață dintr-o altă galaxie, dar e vorba de o operațiune militară", iar tu ai fi răspuns: "Cerule, îmi pare rău, dar pe mine să nu contezi"? Așa ai fi procedat, Ted?

— Păi...

— Atunci, mai bine ți-ai ținut pliscul, spuse Barnes. Fiindcă m-am cam săturat de atitudinea voastră!

— I-auzi, i-auzi! spuse Beth.

— Eu personal am impresia că ești surescitat, zise Ted.

— Eu personal am senzația că ești un catâr egocentric, ripostă Barnes.

— Ia stați o clipă toată lumea, interveni Harry. Înainte de toate, știe cineva de ce a ieșit Levy?

Tina răspunse:

— Se afla în DNT.

— În ce?

— În Deblocarea Necesară Temporară, explică Barnes.

Intră în programul de lucru. Levy era rezerva lui Edmunds. După moartea acesteia a intrat în sarcina ei să se ducă pe

submarin la fiecare douăsprezece ore.

— Să se ducă pe submarin? De ce?

Barnes arată spre hublou.

— Îl vezi acolo pe DH-7? Ei bine, lângă acest cilindru se află un hangar răsturnat, iar sub el există un submarin lăsat acolo de scafandri. În situații ca aceasta, continuă Barnes, regulamentele US Navy cer ca toate benzile și înregistrările să fie transferate pe submarin la fiecare douăsprezece ore. Submarinul se află în stare de ABET - "Aruncare Balast și Eliberare Temporizată" - fixată de un timer la fiecare douăsprezece ore. În felul acesta, dacă la fiecare douăsprezece ore nu merge cineva acolo să transfere ultimele benzi și să apese pe butonul galben "întârziere", submarinul aruncă automat balastul, golește rezervoarele și se duce la suprafață, fără alte comenzi.

— Și de ce asta?

— Pentru că, în cazul unei catastrofe aici - să zicem că ni se întâmplă ceva tuturor - submarinul va ieși automat la suprafață după douăsprezece ore, cu toate benzile colectate până atunci. Marina va recupera submarinul și ar avea astfel măcar o înregistrare parțială a ceea ce ni s-a întâmplat nouă aici.

— Înțeleg. Submarinul este înregistratorul nostru de "zbor".

— Da, se poate spune și așa. Dar mai este și salvarea noastră, singura ieșire în caz de urgență.

— Deci, Levy se duse pe submarin.

— Da. Și probabil că ajunsese, pentru că aparatul este la locul lui.

— A transferat benzile, a apăsă pe butonul "întârziere", iar la întoarcere a murit.

— Întocmai.

— Cum a murit? Întrebă Harry, privindu-l atent pe Barnes.

— Nu știm sigur, răspunse acesta.

— Tot corpul îi era zdrobit, spuse Norman. Era ca un burete.

Harry îi spuse lui Barnes:

— Acum o oră ai ordonat resetarea și reglarea senzorilor SSPE. De ce?

— Pentru că, cu o oră înainte, recepționaserăm un semnal ciudat.

— Ce fel de semnal?

— Era ceva afară. Ceva foarte mare.

— Dar n-a declanșat alarma, spuse Harry.

— Nu. Chestia aia depășea parametrii fixați ai sistemului de

alarmă.

— Vrei să spui că era *prea mare* ca să declanșeze alarma?

— Da. După prima alarmă falsă, toate nivelurile de reglaj au fost coborâte. Sistemul era astfel reglat încât să ignore ceva atât de mare. De aceea Tina a trebuit să reajusteze reglajele.

— Și ce anume a declanșat totuși alarma chiar adineauri, când Beth și Norman se aflau afară?

— Tina? zise Barnes.

— Nu știu ce a fost. Bănuiesc că un soi de animal. Tăcut și foarte mare.

— Cât de mare?

Tina clătină din cap:

— După amprenta electronică, doctore Adams, aș putea spune că era aproape cât acest habitat.

TABERE DE LUPTĂ

Beth depuse un ou rotund și alb pe măsuta port-obiect a microscopului cu baleiaj.

— Ei bine, spuse ea cu privirea ațintită în ocular, este evident o nevertebrată marină. Interesant este acest înveliș lipicios.

Împunse oul cu forcepsul.

— Ce este?

— Un soi de materie proteică. E lipicioasă.

— Nu asta. M-am referit la ou.

— Nu știu încă.

Beth își continuă examinarea când, deodată, sună alarma, iar luminile roșii începură din ou să clipească.

Norman fu cuprins brusc de groază.

— Probabil încă o alarmă falsă, zise Beth.

— Atențiune, toată lumea, se auzi vocea lui Barnes prin intercom. Toată lumea în poziție de luptă!

— Ei, rahat! făcu Beth.

Se strecură cu grație pe scăriță, urmată îndeaproape de Norman, care se mișca mult mai stângaci. În sectorul de comunicații din Cilindrul D dădură peste o scenă familiară: toți erau adunați în jurul computerului, care avea din nou demontate

panourile din spate. Luminile continuau să clipească, iar alarma să urle.

— Ce s-a întâmplat? strigă Norman.

— S-a defectat echipamentul!

— Care echipament?

— Nu mai reușim să deconectăm blestemata asta de alarmă, țipă Barnes. S-a declanșat și nu mai putem s-o oprim! Teeny...

— Se repară, domnule!

Masiva ingineră stătea chircită în spatele computerului.

Norman îi observă curbura lată a spatelui.

— Deconectează odată blestemăția aia!

— O deconectăm, domnule!

— Oprește-o! Nu mai aud!

"Ce să audă?" se întrebă Norman, apoi Harry intră împleticindu-se și se ciocni de Norman.

— Isuse...

— Stare de alarmă! țipă Barnes. Stare de alarmă! Marinar Chan! Sonarul!

Tina se afla lângă el, calmă ca întotdeauna, ajustând cadranele de pe monitoarele centrale. Își puse căștile la urechi.

Norman se uită la sfera de pe monitorul video. Sfera era închisă.

Beth se duse la unul din hublouri și privi atentă materialul alb care bloca vizibilitatea. Barnes se învârtea ca un nebun printre fulgerele luminilor roșii, țipând și blestemând în toate direcțiile.

Apoi, deodată, alarma încetă, iar luminile se stinseră. Toți tăceau. Fletcher se îndreptă de spate și oftă.

Harry rupse tăcerea:

— Credeam că l-ai reparat...

— ... ssst!

Auziră pong-ul înăbușit și repetat al sonorului. Tina își puse mâinile peste căști, concentrându-se încruntată.

Nimeni nu mișca, nimeni nu vorbea. Stăteau încordați, ascultând ecourile sonorului.

Barnes se adresă grupului cu voce scăzută.

— Acum câteva minute am prins un semnal. De afară. Ceva foarte mare.

În sfârșit, Tina spuse:

— Nu-l mai aud acum, domnule.

— Treci pe pasiv.

— Înțeles, domnule. Trec pe pasiv.

Pulsațiile sonorului încetară. Le luă locul un șuierat ușor. Tina reglă volumul difuzorului.

— Hidrofoane? Întrebă Harry.

— Traductori de sticlă polarizată, preciză Barnes. Cei mai buni din lume.

Se concentrară asupra sunetului, dar nu auziră decât un fâsâit nediferențiat. Lui Norman îi suna ca zgomotul de bandă, întrerupt din când în când de bolborositul apei. Dacă n-ar fi fost atât de încordat, zgomotul i s-ar fi părut enervant.

Barnes spuse:

— Ticălosul e deștept. A reușit să ne orbească, acoperindu-ne toate hublourile cu cleiul ăsta.

— Nu e clei, îl corectă Beth. Sunt ouă.

Șuieratul continua, neschimbat. Tina răsuci butoanele hidrofoanelor. Se auzi un zgomot moale și continuu, de celofan mototolit.

— Asta ce e? Întrebă Ted.

— Sunt peștii, spuse Beth. Mănâncă.

Barnes făcu un semn cu capul. Tina umblă iar la butoane.

— L-am deconectat.

Auziră din nou șuieratul monoton. Încordarea din încăpere slăbi. Norman se simți obosit și se așeză. Observă că Harry arăta mai degrabă îngândurat decât îngrijorat, în partea opusă a camerei, Ted stătea lângă trapă, mușcându-și buza. Arăta ca un copil înfricoșat.

Se auzi un "bip" electronic. Pe ecranele cu plasmă gazoasă apărură brusc niște semnale. Tina îi anunță:

— Am un semnal pozitiv pe senzorii termici periferici.

Barnes întrebă:

— Direcția?

— Est. Se apropie.

Se auzi un *clanc* metalic. Apoi încă unul.

— Ce-a fost asta?

— Rețeaua. Lovește rețeaua.

— O lovește? Sună de parc-ar demonta-o!

Norman își aminti rețeaua. Era construită din țevi de trei țoli.

— Un pește mare? Un rechin? Întrebă Beth.

Barnes clătină din cap:

— Nu se mișcă precum rechinul. Și, în plus, e prea mare.

Tina interveni:

— Semnale termice pozitive în perimetrul intern. Continuă să

se apropie.

— Treci pe activ! ordonă Barnes.

Pong-ul sonorului răsună iarăși în încăpere. Tina anunță:

— Reperat ținta. O sută de metri!

— Vizualizează!

— Conectat SAF, domnule.

Urmă o succesiune rapidă de zgomote ale sonorului: *Pong! pong! pong! pong!* Apoi o pauză și din nou *pong! pong! pong! pong!*

Norman era zăpăcit. Fletcher se aplecă și-i șopti:

— Sonarul cu apertură falsă realizează o imagine detaliată din semnalele primite de la mai mulți detectori externi, oferind o viziune mai bună.

Respirația îi mirosea a alcool. Norman se întrebă: "Unde o fi găsit băutură?"

— Construcția imaginii. Nouăzeci de metri.

Pong! pong! pong! pong!

— Realizat imagine.

Se întoarseră spre ecran. Norman văzu o pată informă, vărgată. Nu-i spunea nimic.

— Isuse! exclamă Barnes. Uite cât e de mare!

Pong! pong! pong! pong!

Apăru o altă imagine. Acum pata avea altă formă, cu dungile altfel direcționate. Imaginea avea o definiție mai bună, dar pentru Norman continua să nu însemne nimic. O pată mare cu dungii...

— Isuse! Cred că măsoară vreo nouă metri! spuse Barnes.

— Nu există nici un pește atât de mare, spuse Beth.

— Balenă?

— Nu e o balenă.

Norman observă că Harry transpira. Acesta își scoase ochelarii și și-i șterse de costum. Apoi îi puse la ochi, potrivitându-și-i pe nas. Aruncă o privire spre Norman și ridică din umeri.

— Cincizeci de metri și se apropie, anunță Tina.

Pong! pong! pong! pong!

— Treizeci de metri.

Pong! pong! pong! pong!

— Se menține la treizeci de metri, domnule.

Pong! pong! pong! pong!

— S-a oprit acolo.

— Decuplează activul.

Încă o dată auziră şuieratul hidrofoarelor. Apoi, distinct, o pocnitură. Lui Norman îi ardeau ochii. Transpirația i se prelinse peste sprâncene. Își șterse fruntea cu mâneca costumului. Și ceilalți transpiraseră. Tensiunea devenise de nesuportat. Se uită din nou la monitorul video. Sfera rămăsese închisă. Auzi şuieratul hidrofoanelor. Apoi un hârșâit, ca cel produs de un sac greu târât pe o podea de lemn. Pe urmă - din nou şuieratul.

Tina șopti:

— Doriți din nou imagine?

— Nu, răspunse Barnes.

Ascultară. Alte hârșâituri. Un moment de liniște, urmat de bolborositul apei, foarte puternic, foarte aproape.

— Isuse, șopti Barnes. Este chiar afară, aproape de noi.

O bufnitură sinistră în peretele habitatului.

Ecranul prinse viață:

SUNT AICI!

Imediat simțiră primul șoc, care-i dezechilibra pe toți, răsturnându-i pe podea. În jurul lor, habitatul gemea și scârțâia înfiorător de tare. Norman încercă să se ridice - o văzu pe Fletcher sângerând la frunte - când resimțiră al doilea impact. Norman fu azvârlit lateral, către peretele despărțitor. Se auzi un *clanc* metalic când se izbi cu capul de perete, simți o durere ascuțită și apoi Barnes ateriză peste el, mormăind și blestemând. Încercând să se ridice, Barnes se sprijini cu mâna de fața lui Norman; acesta alunecă din nou pe podea și un monitor video se sparse lângă el, împrăștiind scânteii.

Habitatul se legăna ca un bloc la cutremur. Se prinseră de console, de panouri și de uși ca să-și mențină echilibrul, dar pe Norman cel mai tare îl înfricoșa ceea ce auzea - incredibil de puternice zgomote metalice, provocate de cilindrii zgâlțâiți din temelii.

Creatura zdruncina întreg habitatul.

Barnes se afla în partea cealaltă a camerei, încercând să-și croiască drum către ușa peretelui despărțitor. Avea o tăietură sângerândă la un braț și striga niște ordine, dar Norman nu mai auzea nimic altceva în afară de zgomotul îngrozitor al metalului crăpat. O văzu pe Fletcher strecurându-se prin peretele despărțitor, apoi pe Tina și în fine pe Barnes, care lăsa în urma

lui o dâră de sânge pe metal.

Norman nu-l văzu pe Harry, dar Beth se împletici spre el, ridicând o mână și spunând: "Norman! Norman! Trebuie să...", pentru ca apoi să se prăbușească peste el. Norman căzu pe covor, sub canapea, alunecând către peretele exterior rece al încăperii și realizând cu groază că întreg covorul era ud.

Apa se infiltra în habitat!

Trebuia să facă ceva: se zbatu să se ridice în picioare, stropit de apa care pătrunsese printr-o fisură de la îmbinarea pereților. Privi în jur și văzu cum apa țâșnea înăuntru în mai multe locuri din tavan și din pereți.

Se gândi că în curând încăperea avea să fie făcută bucăți.

Beth se agăță de el, își apropie capul și strigă:

— A pătruns apa! Dumnezeu, avem scurgeri în habitat!

— Știu, răspunse Norman, în momentul în care Barnes strigă prin intercom:

— Presiune pozitivă! Creați presiune pozitivă!

Norman îl văzu pe Ted pe podea cu puțin înainte de a trece peste el și apoi îl zări izbindu-se de consola computerului, cu fața lipită de ecranul pe care străluceau literele:

NU VĂ TEMEȚI.

— Jerry! țipă Ted. Oprește-te, Jerry! Jerry!

Brusc, lângă ei se ivi Harry, cu fața răvășită, cu ochelarii strâmb așezați.

— Nu-ți mai răci gura de pomană, o să ne omoare pe toți!

— Nu înțelege! țipă Ted, căzând înapoi pe canapea și fluturându-și brațele în dezordine.

Izbiturile energice ale metalului pe metal continuau neobosit, aruncându-l pe Norman de colo-colo. Încercă să se agate de niște mânere, dar avea mâinile umede și nu putea apuca nimic.

— Ascultați aici! spuse Barnes prin intercom. Chan și cu mine vom ieși afară! Fletcher preia comanda!

— Nu ieșiți afară! țipă Harry. Nu ieșiți afară!

— Deschidem trapa în acest moment, replică Barnes laconic. Tina, urmează-mă!

— Veți fi omorâți! țipă Harry, care fu azvârlit și se izbi de Beth.

Norman se afla din nou la podea; se lovi cu capul de un picior al canapelei.

— Suntem afară, comunică Barnes.

Și deodată izbiturile încetară. Habitatul încetărea. Nimeni nu

mai mișca. Cu apa țâșnind în zeci de șuvoaie subțiri și cețoase, priveau difuzorul intercomului și ascultau.

— Ne îndepărtăm de trapă, spuse Barnes. Situația se prezintă bine. Armament: sulite cu capete explozive J-9. Încărcate cu Tanglin-59. O să-i arătăm ticălosului ăsta câteva șiretlicuri.

Liniște.

— Apa... Vizibilitatea e proastă sub un metru și jumătate. Se pare că... sedimentele de pe fund au fost agitate și... foarte negru, întunecat. Bâjbâim pe lângă habitat.

Liniște.

— Spre nord. Acum merge spre est, Tina?

Liniște.

— În spatele dumneavoastră, domnule.

— Tina?

— În regulă. Ține-te de rezervorul meu de oxigen, să... așa. E bine.

Liniște.

Înăuntru, Ted oftă.

— Nu cred că ar trebui să-l omoare, spuse el încetitor.

"Nu cred că vor putea să-l omoare", își zise Norman.

Nimeni nu mai scoase nici un cuvânt. Ascultau respirațiile amplificate ale lui Barnes și ale Tinei.

— Colțul din nord-est... Perfect... Simt curenți puternici, activi, apa în mișcare... e ceva aproape... Nu văd... Vizibilitatea: mai puțin de un metru și jumătate. Abia mai văd pilonul de care mă sprijin. Totuși, îl simt pe aproape. E mare, Tina?

Liniște.

Un pocnet electrostatic puternic. Apoi liniște.

— Tina? Tina?

Din nou, o lungă tăcere.

— Nu știi ce... Tina, dacă mă auzi, rămâi unde ești, îl atac de aici... okay... este foarte aproape... Îl simt mișcându-se... individul ăsta mișcă o grămadă de apă! Un adevărat monstru!

Din nou liniște.

— Aș vrea să pot vedea mai bine.

Liniște.

— Tina? Ești...

Apoi se auzi o bufnitură înfundată care trebuie să fi fost o explozie. Se priviră reciproc, încercând să-și dea seama ce însemna zgomotul acela, dar în clipa următoare habitatul începu iarăși să se clatine sub un nou asalt de lovituri, iar Norman, luat

pe nepregătite, fu azvârlit într-o parte, lovindu-se de muchia tăioasă a ușii peretelui despărțitor, și privirea i se întunecă. Îl văzu pe Harry izbindu-se de perete, lângă el. Ochelarii îi căzură pe pieptul lui Norman, care îi găsi și îi dădu înapoi, căci Harry avea nevoie de ochelari. Apoi își pierdu cunoștința și totul deveni negru.

DUPĂ ATAC

Șuvoiul fierbinte curgea peste el; trase aburul în piept.

Stând sub duș, Norman își cercetă trupul cu privirea și își spuse: "Arat ca supraviețuitorul unei catastrofe aeriene. Unul dintre cei pe care mă minunez că-i mai găsesc în viață".

Cucuiele din cap îi palpitau dureros. Pieptul îi era brăzdat de zgârieturi până spre abdomen. Șoldul stâng avea o culoare roșie intensă. Mâna dreaptă i se umflase și îl durea.

Dar, de fapt, durerea era generală. Gemu, ridicându-și fața spre jetul de apă.

— Hei, strigă Harry, cum e sub duș?

— Perfect.

Norman păși afară iar Harry îi luă locul. Și el avea corpul plin de zgârieturi și contuzii. Norman își îndreptă privirea spre Ted, lungit pe spate pe una dintre cușete. Beth se chinuise o jumătate de oră ca să-i readucă la normal umerii dislocați și asta cu toate că-l anesteziase cu morfină.

— Cum te simți acum? îl întrebă Norman.

— Bine.

Ted avea o mină rigidă și mohorâtă. Amețeala îi dispăruse. Norman se gândise că avusese de suportat un șoc mai puternic decât cel cauzat de accidentul cu umerii, în multe privințe naiv ca un copil, Ted trebuie să fi fost profund afectat de relevația ostilității acestei inteligențe extraterestre.

— Te doare mult? îl întrebă Norman.

— E-n regulă.

Norman se așează cu grijă în cușeta lui, simțind o durere ascuțită la coloană. "La cincizeci și trei de ani, își zise el, ar fi trebuit să joc golf. De fapt, ar fi trebuit să mă aflu oriunde pe lumea asta, numai aici nu. Tresări de durere în timp ce-și trăgea

pantoful pe piciorul drept, cel accidentat. Din cine știe ce motiv își aminti de degetele goale ale lui Levy, de culoarea cadaverică a pielii și de piciorul care-i izbise vizorul.

— L-au găsit cumva pe Barnes? se interesă Ted.

— N-am auzit, spuse Norman. Nu cred.

Termină cu îmbrăcatul și coborî în Cilindrul D, pășind peste băltoacele de apă din coridor. În interiorul cilindrului mobilierul era îmbibat cu apă, consolele erau umede, iar pereții erau acoperiți cu pete neregulate de spumă poliuretanică albă, acolo unde Fletcher etanșase crăpăturile.

Fletcher stătea în mijlocul încăperii, cu tubul de spray în mână.

— Nu mai e la fel de frumos ca înainte, spuse ea.

— Va rezista?

— Desigur, dar vă garantez: n-o să supraviețuim unui alt atac ca ăsta.

— Ce știi despre partea electronică? Funcționează?

— N-am verificat, dar ar trebui să fie în regulă. Totul este protejat contra apei.

— Vreun semn despre căpitanul Barnes? spuse Norman, privind pata de sânge de pe perete.

— Nu, domnule. Nici urmă de căpitan, răspunse Fletcher, urmărindu-i privirea. Am să curăț imediat locul, domnule.

— Unde e Tina?

— Se odihnește. În Cilindru! E.

— Cilindrul E e mai uscat decât ăsta?

— Da. E ciudat. În timpul atacului nu s-a aflat nimeni acolo și cilindrul a rămas complet uscat.

— Vreo veste de la Jerry?

— Nici un contact, domnule.

Norman activă una din consolele computerului.

— Jerry, ești acolo?

Ecranul rămase inert.

— Jerry?

Norman mai așteaptă o clipă, apoi deconectă consola.

— Ia uitați-vă cum arată acum, spuse Tina care se ridică în capul oaselor și, trăgând la o parte pătura, îi arată piciorul stâng.

Rana se prezenta mult mai rău decât atunci când o auziseră țipând și, după ce alergaseră prin habitat, o trăsese înăuntru prin trapa Cilindrului A. Acum, mergând în diagonală de-a lungul piciorului, se vedea o serie de protuberanțe în formă de farfurie,

având centrul umflat și purpuriu.

— În ultima oră s-a umflat puternic, spuse Tina.

Norman examina rănilor. Urme fine de dinți încercuiau zonele umflate.

— Îți amintești ce ai simțit? întrebă Norman.

— A fost îngrozitor. Am simțit ceva lipicios, știți, ceva în genul cleiului. Apoi, fiecare din zonele astea rotunde a început să ardă. Foarte puternic.

— Și ce ai reușit să vezi? Mă refer la creatură, desigur.

— Doar că... era ca o spatulă, lungă și aplatizată. Arăta ca o frunză uriașă; a venit și s-a răsucit în jurul meu.

— Culoarea?

— Un fel de cafeniu. Nu se vedea prea bine.

După o scurtă pauză:

— Și căpitanul Barnes?

— În timpul acțiunii, am fost despărțită de căpitanul Barnes, domnule. Nu știu ce i s-a întâmplat.

Tina vorbea pe un ton oficial, iar fața îi încremenise ca o mască.

"Hai să nu atacăm subiectul ăsta acum, își zise Norman. Dacă vrei să-l eviți, eu n-am nimic împotriva".

— Beth a văzut rana asta, Tina?

— Da, domnule, a fost aici acum câteva minute.

— Okay. Acum odihnește-te.

— Domnule?

— Da, Tina.

— Cine va întocmi raportul?

— Nu știu. Să nu ne facem griji în privința raportului. Trebuie să ne concentrăm și să găsim o soluție de salvare.

— Am înțeles, domnule.

Apropiindu-se de laboratorul lui Beth, auzi vocea înregistrată a Tinei spunând:

"Crezi că vor deschide vreodată sfera?"

"Poate. Nu știu", răspunse Beth.

"Mă sperie".

În laborator Beth, aplecată peste consolă, urmărea imaginea înregistrată pe bandă.

— Tot la asta ai rămas? întrebă Norman.

— Mda.

Pe monitor, Beth își termina prăjitura, spunând:

"Nu cred că ai vreun motiv să fii speriată".

"Este necunoscutul".

"Desigur, dar un lucru necunoscut este mai degrabă inexplicabil decât periculos sau înfricoșător".

— Faimoasa replică finală, spuse Beth, privindu-și imaginea de pe ecran.

— La vremea aceea a părut destul de potrivită ca s-o calmeze, remarcă Norman.

Pe ecran, Beth îi spunea Tinei:

"Ți-e frică de șerpi?"

"Șerpilor nu mă deranjează", răspundea Tina.

"Ei bine, eu nu pot să-i suport", replica Beth.

Beth opri banda și se întoarse spre Norman.

— Pare că s-a întâmplat cu mult timp în urmă, nu-i așa?

— Chiar la asta mă gândeam și eu, spuse Norman.

— Asta înseamnă că ne trăim viața la intensitate maximă?

— Eu cred că înseamnă că ne aflăm în primejdie de moarte, replică Norman. De ce te interesează așa de mult banda asta?

— Pentru că n-am altceva mai bun de făcut și dacă nu mi-aș găsi o ocupație aș începe să țip și să fac scene. Deja m-ai văzut într-o asemenea stare, Norman.

— Oare? Nu-mi amintesc nici o scenă.

— Mulțumesc, spuse Beth.

Norman observă o pătură pe canapeaua din colțul laboratorului. În plus, Beth demontase una din lămpile de la bancul de lucru și o montase pe perete, deasupra patului.

— Dormi aici acum?

— Da, îmi place aici sus, în vârful cilindrului - mă simt ca o regină a adâncurilor, spuse Beth cu un zâmbet. Parc-aș fi într-un adăpost construit într-un copac. Ai făcut așa ceva când erai mic?

— Nu, răspunse Norman. Niciodată.

— Nici eu. Dar așa îmi închipui că ar trebui să fie.

— Pare foarte confortabil, Beth.

— Crezi că am luat-o razna?

— Nu. Am spus doar că arată confortabil.

— Nu trebuie să te ferești să-mi spui, dacă crezi că m-am scrântit.

— Cred că nu ai pățit nimic, Beth. Ce poți să-mi spui despre Tina? I-ai văzut rana?

— Da, spuse ea, încruntându-se. Și am mai văzut și astea.

Arată spre un container de sticlă de pe masa de lucru, în care se aflau niște ouă albe.

— Alte ouă?

— Se agățaseră de costumul Tinei, când a revenit în habitat. Rana ei are legătură cu aceste ouă. La fel și mirosul: îți amintești cum mirosea când am tras-o înăuntru?

Norman își amintea perfect: Tina mirosea puternic a amoniac. De parcă ar fi fost stropită cu săruri mirositoare.

— Din câte cunosc, un singur animal miroase atât de puternic a amoniac: *Architeutis sanctipauli*.

— Adică?

— Una din speciile de calmari gigantici.

— Așa ceva ne-a atacat?

— Da, cred că da.

Îi spuse că se cunoșteau puține lucruri despre calmarul gigantic, deoarece singurele exemplare studiate fuseseră animale moarte, aruncate de apă la țărm, aflate în general într-o stare avansată de descompunere și duhnind a amoniac. De-a lungul timpului, calmarul uriaș fusese considerat un monstru marin, precum krakenul din apele Norvegiei. Dar în 1861 apăruseră primele rapoarte științifice credibile, după ce un vas de război francez reușise să tragă la țărm fragmente dintr-un astfel de animal mort. Apoi existaseră și multe balene ucise care prezentau răni provocate de ventuze gigantice, mărturii ale bătăliilor din adâncuri. Balenele erau singurii adversari ai calmarului gigant, fiind singurele animale suficient de mari pentru a-l înfrunta.

— Până acum, continuă Beth, calmarul gigant a fost observat în toate marile oceane ale lumii. Există cel puțin trei specii distincte. Cresc foarte mult, putând cântări până la cinci sute de kilograme. Capul măsoară șase metri în lungime, având o coroană de opt brațe. Fiecare din ele are cam trei metri lungime, fiind străbătute de șiruri lungi de ventuze. În centrul acestei coroane se află gura, cu un cioc ascuțit, ca de papagal; numai că fălcile au o lungime de optsprezece centimetri.

— Costumul sfâșiat al lui Levy?

— Da, încuviință Beth. Ciocul este poziționat într-un inel de mușchi, astfel încât se poate răsuci în cerc în timp ce mușcă. Iar radula - limba calmarului - are o suprafață aspră, ca de pilă.

— Tina a pomenit ceva despre o frunză, o frunză cafenie.

— Calmarul gigant are două tentacule care sunt mult mai lungi decât brațele propriu-zise, măsurând circa doisprezece metri. Fiecare tentacul se termină cu un "manus" sau o palmă

aplatizată, care seamănă foarte mult cu o frunză mare. Această "mână" este folosită de fapt de calmar pentru prinderea prăzii. Ventuzele de pe manus sunt înconjurate de câte un mic inel dur chitinos - cel care a provocat urmele circulare de dinți din jurul rănilor.

— Cum se poate lupta cu o asemenea creatură? întrebă Norman.

— Ei bine, răspunse Beth, deși calmarii giganți au asemenea dimensiuni, teoretic nu ar trebui să fie deosebit de puternici.

— Teoria ca teoria, dar practica ne omoară! exclamă Norman.

— Bineînțeles, nimeni nu știe cât de tari sunt întrucât nu a fost întâlnit nici un specimen viu. Avem îndoielnica onoare de a fi primii.

— Dar poate fi ucis?

— Aș spune că destul de ușor. Creierul calmarului este localizat în spatele ochiului, care are un diametru de circa treizeci și opt de centimetri, cât un platou de tort mare. Dacă s-ar trimite o încărcătură explozivă oriunde în această zonă a corpului, aproape sigur sistemul nervos ar fi distrus și calmarul ar muri.

— Crezi că Barnes l-a omorât?

Beth ridică din umeri:

— Nu știu.

— Trăiesc mai mulți calmari într-o anumită regiune?

— Nu știu.

— Vom mai vedea vreunul?

— Nu știu.

VIZITATORUL

Norman coborî în centrul de comunicații ca să vadă dacă putea conversa cu Jerry, însă acesta nu răspundea. Probabil că ațipise în scaunul din fața consolei, căci ridicându-și brusc privirea fu surprins să vadă un marinar negru cu uniforma bine pusă la punct, care se ivise chiar în spatele său, privind ecranul peste umărul lui.

— Cum merge treaba, domnule? întrebă marinarul foarte calm. Avea uniforma țeapănă, strânsă pe trup.

Norman fu cuprins de un val de entuziasm teribil: apariția acestui personaj în habitat nu putea să însemne decât că navele de la suprafață se înapoiaseră! Navele se întorseseră, iar submarinele fuseseră trimise să-i salveze! Urmau să fie salvați! Cu toții!

— Omule, spuse Norman scuturându-i mâna, sunt al naibii de bucuros să te văd.

— Mulțumesc, domnule.

— Când ați ajuns aici?

— Chiar în momentul acesta, domnule. Ceilalți, domnule?

— Da. Am mai rămas... ăă... șase. Li s-a comunicat că ești aici?

— Nu cunosc, domnule.

Norman găsea nenatural calmul acestui individ. Marinarul privea în jurul său și, pentru o clipă, Norman văzu reflectate în ochii acestuia interiorul umed, consolele avariate, pereții împrăștiați cu spumă. Încăperea arăta ca după război.

— Am trecut prin clipe grele, spuse Norman.

— Am remarcat asta, domnule.

— Au murit trei dintre noi.

— Îmi pare rău să aud așa ceva, domnule.

Același calm. Impasibilitatea. Era oare în regulă? Era cumva îngrijorat la gândul curții marțiale? Sau era vorba de cu totul altceva?

— De unde ai venit? îl întrebă Norman.

— De unde am venit, domnule?

— De pe ce navă?

— A! De pe *Sea Hornet*, domnule.

— Ei bine, să plecăm de aici, conchise Norman. Spune-le și celorlalți că ești aici.

— Da, domnule.

Marinarul plecă. Norman se ridică și strigă:

— Iuhuuu! Suntem salvați!

— Cel puțin, n-a fost o iluzie, spuse Norman, privind țintă ecranul lată-l pe monitor, în carne și oase.

— Da, așa este. Dar unde a dispărut? replică Beth. Timp de o oră scotociră prin tot habitatul: nici urmă de marinar. Nici un semnal de la vreun submarin de afară sau de la vreo navă de suprafață. Balonul trimis sus înregistrase un vânt de optzeci de

noduri și valuri de nouă metri înainte de ruperea cablului.

Așadar, de unde venise și unde dispăruse marinarul?

Fletcher lucra la console. Ecranul se umpluse de date.

— Ce ziceți de asta? Catalogul navelor în serviciu activ nu menționează nici un vas numit *Sea Hornet*!

— Ce dracu se întâmplă aici? exclamă Norman.

— Poate că a fost o iluzie, opină Ted.

— Iluziile nu se înregistrează pe bandă video, spuse Harry. În afară de asta, și eu l-am văzut.

— L-ai văzut? întrebă Norman.

— Da. Abia mă trezisem, visasem că fusesem salvat și zăceam în pat când am auzit pași și l-am văzut intrând în cameră.

— Ai vorbit cu el?

— Da. Arăta ciudat: era posomorât, afișa un soi de plictis. Norman încuviință din cap.

— Ai fi putut spune că ceva nu era în regulă cu el.

— Întocmai.

— Dar de unde a apărut?

— Nu văd decât o singură posibilitate, spuse Ted. Individul a venit din sferă. Sau, cel puțin, a fost *fabricat* de către sferă. De către Jerry.

— De ce ar fi făcut Jerry așa ceva? Ca să ne sperie?

Ted clătină din cap:

— M-am gândit la asta, spuse el. Eu cred că Jerry poate crea lucruri. Animale. Nu cred că Jerry este un calmar uriaș, dar a creat calmarul care ne-a atacat. Nu cred că Jerry a vrut să ne atace, dar, din ce ne-a povestit Beth, se poate deduce că mai întâi a creat calmarul, apoi acesta a atacat habitatul, confundând probabil cilindrul cu dușmanul său de moarte, balena. În felul ăsta, atacul apare ca un accident al creației.

Ascultau încordați. Lui Norman explicația i se părea mult prea la îndemână.

— Eu cred că nu-i exclus ca Jerry să ne fie ostil.

— Nu pot să cred asta, protestă Ted. Nu cred că Jerry e ostil.

— În tot cazul, așa se manifestă, Ted.

— Dar nu cred că o face intenționat.

— Oricare i-ar fi intențiile, interveni Fletcher, ar face bine să nu ne mai atace din nou. Pentru că structura n-ar mai rezista. Și nici sistemele vitale. După primul atac a trebuit să creez presiune pozitivă ca să pot astupa fisurile. Ca să opresc apa să

mai pătrundă înăuntru, am fost nevoită să măresc presiunea internă la o valoare mai mare decât cea din exterior. Asta a oprit infiltrațiile dar, în același timp, a făcut ca aerul să răsuflă prin toate crăpăturile. Iar o oră de reparații a consumat aproape șaisprezece ore din rezerva noastră de aer. Mi-a fost teamă la un moment dat că o să rămânem fără aer.

Urmă o pauză. Toți se gândeau la implicațiile celor auzite.

— Pentru a compensa asta, continuă Fletcher, am redus presiunea internă cu trei diviziuni. În acest moment avem o presiune ușor negativă și ar trebui să fim în regulă. Aerul ne va ajunge. Dar încă un atac în asemenea condiții ne va strivi ca pe o cutie de bere.

Lui Norman nu-i plăceau lucrurile aflate, dar în același timp era impresionat de competența lui Fletcher. "Este una din resursele pe care va trebui să le valorificăm", își spuse el.

— Ai vreo soluție, Teeny, în eventualitatea unui nou atac?

— Păi, în cilindrul B avem ceva care se numește SAIT.

— Adică?

— "Sistem de apărare cu înaltă tensiune". În Cilindrul B se află o cutiuță care electrizează permanent pereții metalici ai cilindrilor. O sarcină electrică foarte mică, pe care de fapt nu o poți sesiza. Lângă cutiuță se găsește o altă cutie verde și asta conține SAIT. În principiu, este vorba de un transformator ridicător de tensiune care aplică pe suprafața cilindrului două milioane de volți. Trebuie să fie foarte neplăcut pentru orice vietate.

— De ce nu l-am folosit până acum? Întrebă Beth. De ce nu l-a folosit Barnes, în loc să-și riște...

— ... Deoarece cutia verde are o hibă, spuse Fletcher. Este mai degrabă o armă teoretică. Din câte știu, n-a fost folosită niciodată într-o situație reală, sub apă...

— Da, dar trebuie să fi fost testată.

— Da, și la toate testele au izbucnit incendii în interiorul habitatului.

O altă pauză, pentru reflecție. În cele din urmă, Norman rupse tăcerea.

— Incendii grave?

— Incendiile tindeau să ardă izolația, căptușeala pereților.

— Așadar, incendiile distrug izolația!

— Am muri în câteva minute din cauza pierderilor de căldură.

Beth interveni:

— Cât de grav poate fi un incendiu? Focul are nevoie de oxigen, iar noi aici nu avem decât doi la sută oxigen.

— E-adevărat, doctore Halpern, admise Fletcher, dar procentajul real de oxigen variază. Habitatul este construit să asigure pulsuri de scurtă durată, de până la șaisprezece la sută, de patru ori pe oră. Totul este controlat automat; nu se poate evita asta. Iar dacă procentajul de oxigen este ridicat, focul arde tocmai bine - de trei ori mai repede decât la suprafață, scăpând ușor de sub control.

Norman privi în jurul său. Observă trei stingătoare montate pe perete. Acum, fiindcă se gândise la ele, apăruseră stingătoare în întreg habitatul. Până atunci nu le-ar fi acordat nici o atenție.

— Chiar dacă am menține incendiile sub control, tot ar afecta sistemele vitale, continuă Fletcher. Purificatoarele de aer nu sunt capabile să prelucrez excesul de monoxid de carbon rezultat din ardere și surplusul de funingine,

— Deci, ce-i de făcut?

— S-o păstrăm doar ca pe o ultimă soluție, spuse Fletcher. Asta ar fi recomandarea mea.

Membrii grupului se priviră reciproc.

— În regulă, spuse Norman. Numai ca ultimă soluție.

— Să sperăm că nu vom suferi un nou atac.

— Un nou atac...

Urmă o lungă tăcere în care se gândiră la această eventualitate. Apoi ecranele cu plasmă gazoasă de pe consola Tinei clipiră și încăperea se umplu de un şuierat ușor.

— Avem un contact pe perifericele termice, spuse Tina cu o voce egală.

— Unde? întrebă Fletcher.

— Nord. Se apropie.

Iar pe monitor apăru:

SOSESC.

Stinseră atât luminile de interior, cât și pe cele de afară. Norman se strădui să pătrundă cu privirea prin hublou în întunericul de afară. Constataseră că la această adâncime întunericul nu era absolut: apele Pacificului erau atât de limpezi încât chiar și la trei sute de metri sub nivelul mării se putea sesiza ceva lumină. Era foarte slabă - Edmunds o comparase cu

lumina stelelor - dar Norman știa că, pe uscat, puteai vedea chiar și la lumina stelelor.

Acum. Își făcuse mâinile căuș, protejându-și ochii de lumina slabă a consolei linei, și așteptând ca privirea să i se acomodeze. În spatele său, Tina și Fletcher lucrau la monitoare. Auzi fâșâitul hidrofoanelor.

Totul urma să se întâmple din nou.

Ted, în picioare lângă monitor, spunea:

— Jerry, mă auzi? Jerry, ne ascuți?

Dar nu ajungea la nici un rezultat.

Beth se apropie de el pe când scruta întunericul.

— Vezi ceva?

— Nu încă.

În spatele lor, Tina spuse:

— Optzeci de metri și se apropie... Șaizeci de metri. Să trec pe sonar?

— Nu, fără sonar, spuse Fletcher. Nimic care să-i provoace interesul asupra noastră.

— Atunci să opresc dispozitivele electronice?

— Oprește totul!

Toate becuțele de semnalizare ale consolei se stinseră. Rămase doar lucirea roșiatrică a încălzitorului de deasupra lor. Stăteau în întuneric și priveau afară. Norman încercă să-și amintească de cât timp era nevoie pentru acomodarea cu întunericul. Își aminti că putea dura până la trei minute.

Începu să distingă forme: conturul exterior al rețelei și aripa înaltă a astronavei, ridicându-se abrupt.

Deodată, apăru altceva.

În depărtare, strălucea ceva verde. Undeva la orizont.

— E ca un răsărit de soare verde, spuse Beth.

Strălucirea crescă în intensitate, apoi văzură un contur verde, nedefinit, cu dungi laterale.

"Este exact ca imaginea de dinainte. Arată identic", își spuse Norman.

Nu se puteau distinge cu precizie detaliile.

— Este un calmar? Întrebă el.

— Da, răspunse Beth.

— Nu-mi dau seama...

— Din cauza unghiului de observație. Corpul este îndreptat spre noi iar tentaculele sunt în spate, parțial marcate de corp. De-aia nu poți să-ți dai seama.

Silueta calmarului cresc în dimensiuni. În mod evident, se îndrepta spre ei.

Ted alergă de la hublouri înapoi la consolă.

— Jerry, ne ascuți? Jerry?

— Sistemele electronice sunt deconectate, domnule Fielding, spuse Fletcher.

— Păi, să încercăm să vorbim cu el, pentru numele lui Dumnezeu!

— Cred că am depășit deja faza discuțiilor, domnule.

Calmarul radia o lumină slabă și întreg corpul său avea o culoare verde-închis. Acum Norman putu vedea o creastă verticală ascuțită pe corpul animalului. Tentaculele și brațele în mișcare se vedeau limpede. Conturul devenise și mai mare. Calmarul se mișcă lateral.

— Ocolește rețeaua.

— Da, spuse Beth. Sunt animale inteligente; au capacitatea de a învăța din propriile experiențe. Probabil că nu i-a plăcut contactul cu rețeaua data trecută și și-a adus aminte.

Calmarul depăși aripa astronavei și îi putură aprecia dimensiunile.

"E mare cât casa", își zise Norman. Creatura alunecă ușor prin apă, în direcția lor. În ciuda inimii care-i bătea cu putere, avu un sentiment de admirație.

— Jerry! Jerry!

— Nu-ți mai răci gura, Ted!

— Treizeci de metri, anunță Tina. Continuă să se apropie.

Pe măsură ce calmarul se apropia, Norman putu să-i numere brațele și-i văzu cele două tentacule lungi ca niște funii strălucitoare ce se întindeau mult înapoia corpului. Brațele și tentaculele păreau că se mișcă libere în apă, în vreme ce corpul era supus unor contracții musculare ritmice. Calmarul se autopropulsa cu ajutorul apei și nu se folosea de brațe pentru a se deplasa.

— Douăzeci de metri.

— Dumnezeu, cât e de mare! exclamă Harry.

— Să știți, spuse Beth, că suntem primele ființe omenști care văd un calmar gigant înotând liber. Ar trebui să fie un mare eveniment.

În hidrofoane se auzi zgomotul curentului de apă provocat de apropierea calmarului.

— Zece metri.

Pentru moment, uriașa vietate se întoarce lateral către habitat și o putură admira din profil: enormul corp strălucitor, lung de nouă metri, cu un ochi imens și imobil; coroana de brațe, unduindu-se ca niște șerpi amenințători; cele două tentacule lungi, terminându-se cu câte o porțiune aplatizată, în formă de frunză.

Calmarul continuă să se întoarcă până când brațele și tentaculele se întinseră spre habitat și putură vedea ciocul cu margini ascuțite, clămpănind dintr-o masă de mușchi ce pâlpâia în verde.

— Oh, Doamne...

Calmarul se mișca înainte. Lumina ce pătrundea prin hublouri le permitea să se vadă între ei.

"Începe. Și de data asta nu mai putem rezista".

Se auzi un bocănit în clipa în care un tentacul izbi habitatul.

— Jerry! Țipă Ted.

Vocea îi era ascuțită, încărcată de tensiune.

Calmarul se opri. Corpul se mișcă lateral și putură vedea ochiul uriaș privind țintă la ei.

— Jerry! Ascultă-mă!

Calmarul păru că ezită.

— Ne ascultă! strigă Ted și apucă o lanternă atârnată pe perete, îndreptând fasciculul afară, prin hublou. Semnaliză o dată cu lanterna.

Corpul uriaș al calmarului emise o lumină verde, se întunecă un moment și străluci din nou.

— Ne ascultă, spuse Beth.

— Bineînțeles că ne ascultă. E inteligent.

Ted semnaliză rapid de două ori cu lanterna. Calmarul răspunse, clipind de două ori.

— Cum reușește să facă asta? Întrebă Norman.

— Există un tip de celule ale pielii, numite cromatofore, spuse Beth. Animalul poate activa sau dezactiva, după dorință, aceste celule și astfel blochează lumina.

Ted semnaliză de trei ori.

Calmarul semnaliză și el de trei ori.

— Poate să reacționeze destul de rapid, constată Norman.

— Da, repede.

— E inteligent, spuse iarăși Ted. Vă spun eu. E inteligent și vrea să discute.

Ted semnaliză o dată lung și de două ori scurt.

Calmarul repetă mesajul.

— Așa, tăticu', spuse Ted. Continuă să vorbești cu mine, Jerry.

Semnaliză după un model și mai complicat, iar calmarul îi răspunse, și apoi se mișcă spre stânga.

— Trebuie să-l țin de vorbă, spuse Ted.

Odată cu calmarul, Ted se mișcă și el, trecând de la un hublou la altul, semnalizând cu lanterna. Calmarul continua să răspundă cu strălucirea propriului său corp, dar Norman simți că acum avea un alt scop.

Îl urmară cu toții pe Ted din Cilindrul D în Cilindrul C. Ted aprinse lanterna. Calmarul răspunse, continuând să se miște.

— Ce face?

— De ce?

— Poate vrea să ne conducă...

Ajunseră în Cilindrul B, unde erau amplasate echipamentele vitale, dar aici nu existau hublouri. Ted se îndreptă spre A, sasul habitatului. Nici aici nu erau hublouri. Ted sări jos imediat și deschise trapa din podea, lăsând să se vadă apa întunecată.

— Ai grijă, Ted.

— Vă spun eu, e inteligent, zise Ted.

Apa de la picioarele sale strălucea în verde-pal.

— Iată-l că vine.

Încă nu se vedea calmarul, ci doar strălucirea sa. Ted semnaliză cu lanterna îndreptată spre apă.

— Încă mai vorbește, spuse el. Și cât timp vorbește...

Cu o iuțeață fulgerătoare, tentaculul ieși brusc din apă și se balansă într-un arc mare în spațiul camerei de decompresie. Norman avu viziunea fugară a unei tulpini groase cât un trunchi de corp omenesc și a unei mari frunze strălucitoare, lungă de un metru și jumătate, legănându-se orbește în spatele său și, în timp ce se ferea, o văzu pe Beth izbită și aruncată într-o parte. Tina țipă terorizată. Aburi puternici de amoniac le ardeau ochii. Tentaculul oscilă înapoi, către Norman. Acesta își ridică mâinile într-un gest reflex de apărare și atinse carnea murdară și rece când brațul gigantic îl răsuci și-l azvârli, lovindu-l de peretele camerei. Animalul era incredibil de puternic.

— Ieșiți, toată lumea afară, îndepărtați-vă de metal, strigă Fletcher.

Ted se cățăără, îndepărtându-se de trapă și de brațul serpuitor, și aproape că ajunsese la ușă când brațul se balansă

înapoi și se înfășură în jurul lui, acoperindu-i aproape în întregime corpul. Ted gemu, încercând să scape din strânsoare. Ochii i se măriseră de groază.

Norman alergă înainte, dar Harry îl opri.

— Lasă-l. Nu-l mai poți ajuta cu nimic acum!

Ted era zgâlțâit înainte și înapoi prin aer, izbit din perete în perele. Craniul îi plesni: sângele i se scurgea din frunte pe tentaculul strălucitor. Brațul continua să-l zgâlțâie încolo și înapoi. Cilindrul răsuna ca un gong la fiecare impact.

— Afară! strigă Fletcher. Toată lumea afară!

Beth se cățăără după ei. Harry îl trase pe Norman chiar în clipa în care al doilea tentacul ieșise din apă ca să-l apuce pe Ted ca într-un clește.

— Nu atingeți metalul. Fir-ar să fie, nu atingeți metalul! urlă Fletcher.

Pășiră pe covorul din Cilindrul B, iar Fletcher acționează întrerupătorul Cutiei Verzi. Se auzi zumzetul generatoarelor și încălzitoarele roșii se întunecară, căci două milioane de volți fuseseră aplicate pe habitat.

Reacția se dovedi instantanee. Podeaua se legănă sub picioarele lor în momentul în care habitatul fu izbit cu o forță uriașă, iar Norman putu jura că auzise un țipăt, deși ar fi putut să fie zgomotul metalului suprasolicitat, iar tentaculele se prelinseră cu repeziciune, părăsind sasul. Văzură pentru ultima oară corpul lui Ted, târât în apa întunecoasă, iar Fletcher smuci în jos maneta cutiei verzi. Dar deja alarmele începuseră să țipe și avertizoarele optice să licărească.

— Foc! strigă Fletcher. Foc în Cilindrul E!

Fletcher le dădu măști de gaze; lui Norman masca îi tot aluneca pe frunte, acoperindu-i vederea. Când ajunseră în Cilindrul D, fumul se îngroșase. Tușiră și se împleticiră, izbindu-se de console.

— Țineți-vă jos, strigă Tina, lăsându-se în genunchi.

Ea îi conducea acum: Fletcher rămăsese în urmă, în B.

Chiar în fața lor, o vâlvătaie roșie furioasă contura ușa peretelui despărțitor ce dădea în cilindrul E. Tina apucă un stingător și pătrunse pe ușă, cu Norman imediat după ea. La început avu impresia că întreg cilindrul fusese cuprins de flăcări. Limbi de foc sălbatice topeau căptușeala pereților; nori groși de fum se agitau înspre tavan. Căldura era aproape palpabilă. Tina agita stingătorul, pulverizând în jur spuma albă. În lumina

incendiului, Norman văzu un alt stingător și puse mâna pe el, dar metalul frigea și îl scăpă pe podea.

— Foc în D, anunță Fletcher prin intercom. Foc în D!

"Isuse!" își zise Norman. În ciuda măștii, fumul iritant îl făcu să tușească. Ridică extingtorul de pe podea și începu să împrăstie spuma; simți imediat cum se răcește. Tina îi strigă ceva, dar nu mai auzea nimic în afară de zgomotul incendiului. Reușiseră să-l mai domolească, dar lângă hubloul rămăsese o porțiune cuprinsă de flăcări. Se întoarse și împrăstie spumă pe podeaua ce ardea la picioarele sale.

Explozia îl surprinse nepregătit, unda de șoc izbindu-i dureros timpanele. Întorcându-se, observă că un furtun de apă fusese desfășurat în încăpere, iar apoi realizează că unul din hublourile mici cedase sau arsese și apa năvălea înăuntru cu o forță incredibilă.

N-o mai putea vedea pe Tina; deodată observă că fusese trântită la podea. Se ridică în picioare, strigând ceva la Norman, pe urmă alunecă și fu prinsă din nou de curentul șuierător al apei, care o ridică brusc și o izbi atât de puternic de peretele opus încât Norman știu imediat că trebuie să fi murit. Când se uită în jos, o văzu plutind în apa ce umplea cu repeziciune camera. Craniul ei avea la spate o tăietură deschisă care lăsa să se vadă materia zdrobită și roșie a creierului.

Norman se întoarse și o rupse la fugă. Apa se prelingea deja peste marginea peretelui despărțitor în momentul când Norman trântea ușa masivă și învârtea roata de blocare a acesteia.

În D nu se mai vedea nimic: era și mai mult fum ca înainte. Văzu pete întunecate de flăcări roșii, încețoșate din pricina fumului. Auzi șuieratul stingătoarelor. Unde era extingtorul lui? Probabil că-l lăsase în Cilindrul E. Orbecăi cu mâinile pe perete după un altul, tușind din cauza fumului. Ochii și plămânii îi ardeau, cu toate că purta masca de gaze.

Și deodată, cu un scrâșnet metalic înfiorător, începură izbiturile. Habitatul se legăna sub loviturile calmarului care se întorsese.

O auzi pe Fletcher prin intercom, dar vocea îi era stridentă și neclară. Zgomotul teribil al izbiturilor și al metalului deformat continua. Iar Norman își zise: "Vom muri. De data asta vom muri".

Nu găsi nici un extingtor, dar mâinile sale dibuiră ceva metalic pe perete și, prin fumul înecăcios, Norman îl pipăi, întrebându-se ce putea fi acea protuberanță; și deodată două

milioane de volți se scurseră prin trupul său. Mai apucă să țipe o dată și căzu pe spate.

CONSECINȚE

Privea pieziș un grup de lumini ce i se înfățișau într-o perspectivă stranie. Se ridică, simțind o durere ascuțită, și privi în jurul lui. Se afla pe podeaua Cilindrului D. O ceață vagă, fumurie, plutea în aer. Pereții căptușiți erau înnegriți și carbonizați pe alocuri.

"Trebuie să fi fost un incendiu aici", își spuse, privind uluit dezastrul. Când se întâmplase? Unde fusese el în timpul ăsta?

Se ridică încet într-un genunchi, apoi în picioare. Se întoarse spre Cilindrul E, dar, din cine știe ce motiv, ușa de trecere era închisă. Încercă să învârtască roata pentru a o deschide: era blocată.

Nu mai văzu pe nimeni. Unde erau ceilalți? Apoi își aminti ceva în legătură cu Ted. Ted murise. Avu o imagine a calmarului izbind trupul lui Ted de pereții sasului. Apoi Fletcher îi spusese să se întoarcă și acționase întrerupătorul de putere. Începu să-și reamintească. Incendiul. Avusese loc un incendiu în Cilindrul E. Se dusese cu Tina în E ca să stingă incendiul. Își aminti că intrase în cameră, văzuse flăcările prelingându-se pe pereți... După asta nu mai era sigur de nimic.

Unde erau ceilalți?

Pentru o clipă se gândi cu groază că poate rămăsese singurul supraviețuitor, dar cineva tuși în Cilindrul C. Se mișcă în direcția zgomotului. Nu găsi pe nimeni, așa că se duse în Cilindrul B.

Fletcher nu era acolo. Pe țevile metalice, o pată mare de sânge; pe covor unul, din pantofii ei. Și atât.

Din nou o tuse, dintre țevi.

— Fletcher?

— Așteaptă-mă o clipă...

Beth apăru dintre țevi, pătată de ulei.

— Bine că te-ai trezit. Cred că am reușit să repun în funcțiune majoritatea instalațiilor. Slavă Domnului că cei de la US Navy au tipărit instrucțiuni pe toate carcasele, în tot cazul, fumul s-a dispersat, valorile de calitate ale aerului sunt bune - nu grozave,

dar bune - și toate sistemele vitale par a fi intacte. Avem aer, apă, căldură și electricitate. Încerc să aflu cât aer și câtă electricitate ne-au rămas.

— Unde e Fletcher?

— N-o găsesc pe nicăieri.

Beth îi arată pantoful de pe covor și petele de sânge.

— Tina? Întrebă Norman, alarmat la gândul că rămăseseră închiși acolo, fără nici un om al marinei pe lângă ei.

— Tina a fost cu tine, spuse Beth încruntându-se.

— Nu-mi amintesc deloc, zise Norman.

— Cred că ai suferit un șoc electric, Norman. Asta o să-ți provoace o amnezie retrogradă. N-ai să-ți poți aminti clipele de dinaintea șocului. N-o găsesc nici pe Tina, dar conform indicațiilor senzorilor, Cilindrul E este inundat și blocat. Ai fost cu ea în E. Nu știi de ce s-a inundat.

— Ce știi de Harry?

— Cred că și el a suferit un șoc. Ați avut noroc că amperajul n-a fost mai mare, altfel erați acum prăjiți amândoi. În orice caz, Harry zace pe podea în C, ori adormit, ori inconștient. Ai putea să arunci o privire. N-am vrut să risc să-l mișc și de-aia l-am lăsat acolo.

— S-a trezit? Ți-a spus ceva?

— Nu, dar pare să respire normal. De asemenea, are o colorație brună a pielii. M-am gândit că e mai important să pun în funcțiune sistemele vitale.

Își șterse sudoarea de pe obraji și continuă:

— Vreau să-ți aduc la cunoștință, Norman, că am mai rămas doar noi trei.

— Tu, eu și Harry?

— Exact: tu, eu și Harry.

Harry dormea liniștit pe podea, între cușete. Norman se aplecă, îi ridică o pleoapă, îi luminează pupila. Irisul se contractă.

— Asta nu poate fi raiul, spuse Harry.

— De ce nu? replică Norman.

Îi luminează și cealaltă pupilă: și aceea se contractă.

— Pentru că ești aici. Psihologii nu au voie să intre în rai. Zâmbi fără vlagă.

— Poți să-ți miști degetele de la picioare? Măinile?

— Pot să-mi mișc orice. Am urcat aici de jos, din Cilindrul C,

Norman. Sunt teafăr și întreg.

— Mă bucur că ești întreg, Harry.

Și chiar așa era. Se înspăimântase la gândul că Harry ar fi putut fi accidentat. De la începutul expediției, toți se bazaseră pe Harry. În fiecare moment critic el oferise soluția, înțelegerea necesară. Și chiar și acum Norman se simțea liniștit gândindu-se că, dacă Beth nu se va descurca cu sistemele vitale, va reuși Harry.

— Mda, sunt în regulă.

Închise ochii și oftă.

— Cine a mai rămas?

— Beth. Tu. Eu.

— Dumnezeu!

— Mda. Vrei să te ridici?

— Da, o să mă lungesc în cușetă. Sunt realmente obosit,
Norman. Aș putea dormi un an.

Norman îl ajută să se ridice. Harry se aruncă grăbit în cușeta cea mai apropiată.

— Te deranjează dacă o să mai ațipesc o vreme?

— Nu, deloc.

— Asta e bine. Sunt realmente obosit, Norman. Aș putea dormi un an...

— Da, ai mai spus asta...

Se întrerupse. Harry sforăia deja. Norman se întinse ca să scoată ceva mototolit de sub perna pe care se culcase Harry. Era carnetul de însemnări al lui Ted. Norman se simți dintr-odată copleșit. Stătea pe patul lui Ted, ținând în mână blocnotesul lui. Într-un târziu, se uită la două pagini pline cu scrisul lăbărțat și entuziast al lui Ted. O fotografie îi căzu în poală. O întoarse. Era fotografia unei mașini Corvette roșii. Simțămintele îl copleșiră. Norman nu știa dacă plângea pentru Ted sau pentru ei însuși, căci îi era foarte limpede că, unul după altul, acolo jos, toți aveau să moară. Era foarte trist și foarte înfricoșat.

În Cilindrul D, așezată la consola de comunicații, Beth pornise toate monitoarele.

— Au făcut treabă bună aici, spuse ea. Totul este inscripționat, în afară de asta, mai sunt și registrele auxiliare ale computerului. Și un tâmpit s-ar descurca. O singură problemă rămâne nerezolvată.

— Care anume?

— Bucătăria era în Cilindrul E, care a fost inundat. Am rămas fără mâncare, Norman.

— Nu mai avem deloc?

— Așa se pare.

— Apă?

— Apă da, din belșug, dar hrană ioc!

— Păi, fără hrană ne descurcăm. Cât mai avem de stat aici?

— S-ar părea că încă două-trei zile.

— O să rezistăm, spuse Norman, gândindu-se totodată:
 "Dumnezeule, încă două zile în locul ăsta!"

— Asta în cazul în care furtuna își respectă orarul, preciză Beth. Am încercat să lansez un balon la suprafață, să văd cum e afară. Tina folosea un cod special pentru asta.

— Vom rezista, repetă Norman.

— O, bineînțeles. În ultimă instanță, putem apela la rezervele de hrană din astronavă. Acolo e destulă.

— Crezi că putem risca să părăsim habitatul?

— N-avem încotro. În maximum trei ore trebuie să ieșim.

— De ce?

— Minisubmarinul. Are un *timer* care-l trimite la suprafață dacă nu se duce cineva să apese pe buton.

— La naiba cu submarinul, izbucni Norman. Ducă-se!

— Nu te papi. Submarinul ăsta poate transporta trei oameni.

— Adică, am putea ieși cu toții cu ajutorul lui?

— Da. Cam așa ceva.

— Păi, de ce mai stăm? Să plecăm!

— Fiindcă se ridică două probleme, spuse Beth, arătând spre ecran. Am studiat situația. Mai întâi, aparatul e instabil la suprafață. În cazul unor valuri mari, vom fi mai expuși sus decât aici. Apoi, la suprafață trebuia să ne racordăm la o cameră de decompresie. Nu uita că mai avem în fața noastră nouăzeci și șase de ore de decompresie.

— Și dacă n-o facem? Întrebă Norman, care își spunea în gând: "Să ieșim odată la suprafață, să deschidem trapa, să vedem cerul și norii și să respirăm aerul curat, pământesc!"

— Trebuie s-o facem. Sângele îți este saturat cu heliu în soluție. În momentul ăsta ești sub presiune, așa că totul e în regulă. Dar dacă eliberezi presiunea aceea brusc, este ca și cum ai destupa o sticlă cu apă gazoasă. Heliul va bolborosi exploziv ca să iasă din sistemul tău: vei muri instantaneu.

— Oh! făcu Norman.

— Nouăzeci și șase de ore. Atât îi trebuie heliului ca să iasă din organism.

— Aha.

Norman se duse la hublou și privi la DH-7 și la submarin. Până acolo era o distanță de o sută de metri,

— Crezi că se va întoarce calmarul?

Beth ridică din umeri.

— Întreabă-l pe Jerry.

Norman își zise: "Acum nu mai face caz de chestia cu Geraldine. Sau preferă să-și închipuie această entitate răuvoitoare ca fiind masculină?"

— Care-i monitorul?

— Țsta, spuse ea și conecta monitorul.

— Jerry! Ești acolo?

Nici un răspuns. Tastă:

JERRY? EȘTI ACOLO?

Din nou, fără efect.

— Să-ți spun ceva despre Jerry, zise Beth. Nu poate citi cu adevărat gândurile. Când am conversat cu el, mai înainte, i-am transmis un gând și n-a răspuns.

— Și eu am făcut la fel, spuse Norman. I-am transmis și mesaje și imagini. N-a răspuns.

— Dacă vorbim răspunde, dar dacă doar gândim nu mai răspunde. Nu e deloc atotputernic. De fapt, se poartă ca și cum ne-ar auzi.

— Așa este, admise Norman. Cu toate acestea, se pare că acum nu ne aude.

— Nu. Și eu am încercat mai devreme.

— Mă întreb de ce nu răspunde.

— Parcă spuneai că e emotiv. Poate că e într-o dispoziție proastă.

Norman nu era de aceeași părere. Regii-copii nu se îmbufnează. Sunt răzbnători și capricioși, dar nu se îmbufnează.

— Apropo, zise Beth, poate vrei să te uiți la astea.

Îi întinse un teanc de foi de listing imprimate.

— Sunt înregistrările tuturor interacțiilor avute cu el.

— S-ar putea să ne ofere vreo soluție, spuse Norman, frunzărind fără entuziasm teancul de foi.

Brusc se simți obosit.

— Oricum, îți vor ține mintea ocupată.

— Așa este.

— Personal, adăugă Beth, cred că ar fi bine să ne întoarcem în aeronavă.

— De ce?

— Nu sunt convinsă că am descoperit totul.

— Până acolo drumul e lung, spuse Norman.

— Știu. Dar dacă acest calmar ne slăbește o vreme, aş putea încerca.

— Doar așa, ca să-ți găsești o ocupație?

— Ia-o cum crezi.

Își consultă ceasul.

— Norman, am să dorm vreo două ore. Pe urmă, tragem la sorți, să vedem cine se duce la submarin.

— Okay.

— Pari deprimat, Norman.

— Chiar sunt.

— Și eu. Locul ăsta seamănă cu un mormânt... în care am fost îngropați prematur.

Urcă scara spre laboratorul ei, dar nu se culcă pentru că Norman auzi vocea înregistrată pe bandă a Tinei, spunând:

"Crezi că vor deschide vreodată sfera?"

Și replica lui Beth:

"Poate. Nu știu."

"Mă sperie."

Zgomot de bandă derulată și, după o scurtă pauză:

"Crezi că vor deschide vreodată sfera?"

"Poate. Nu știu."

"Mă sperie."

Banda aceea devenise o obsesie pentru Beth.

Privi listingul de pe genunchi, iar apoi ecranul.

— Jerry? Ești acolo?

Jerry nu răspunse.

SUBMARINUL

Beth îi scutură ușor umărul. Norman deschise ochii.

— E timpul, spuse ea.

— Bine, zise el, câscând. "Doamne, ce obosit sunt!" Cât timp

ne-a mai rămas?

— O jumătate de oră.

Beth conectă la consolă dispozitivul de senzori, ajustând reglajele.

— Știi să manevrezi cheștiile astea? Întrebă Norman. Senzorii, vreau să zic.

— Destul de bine. Am învățat.

— Atunci trebuie să mă duc eu la submarin.

Știa că Beth nu va accepta, că va insista să îndeplinească ea partea activă a misiunii, dar simțea nevoia să-și asume el acest efort.

— Okay, spuse ea, Du-te. Pare rezonabil.

Norman își ascunse surpriza.

— Și eu cred la fel.

— Cineva trebuie să supravegheze dispozitivul. Și aș putea să te avertizez în cazul în care calmarul s-ar apropia.

— Așa este, spuse Norman, zicându-și: "Drace! Vorbește serios." Nu cred că asta e o treabă pentru Harry.

— Nu. Harry nu stă prea bine cu fizicul. Și apoi, încă mai doarme. Eu zic să-l lăsăm să doarmă.

— E-n regulă.

— Trebuie să te ajut să-ți pui costumul.

— Oh, nu-i nevoie. Dar costumul meu *avea* ventilatorul defect.

— L-a reparat Fletcher.

— Sper că a făcut treabă bună.

— Poate că ar trebui să merg eu, totuși, spuse Beth.

— Nu, nu. Tu vezi de consolă. Mă duc eu. La urma urmei, nu-i mare scofală, sunt numai o sută de metri până acolo.

— Drumul e liber, anunță Beth, cercetând monitoarele.

— Bine, mă duc.

Casca i se închise cu un zgomot sec. Beth ciocni în vizor, adresându-i o privire întrebătoare: "Totul în ordine?"

Norman dădu din cap, iar ea deschise tambuchiul din podea. El făcu un semn de despărțire și sări în apa neagră și înghețată. Pe fundul oceanului zăbovi o clipă sub trapă și așteaptă să se asigure că aude ventilatorul funcționând. Apoi se îndepărtă.

Nu erau aprinse decât câteva lumini în habitat. Norman observă mai multe șiruri de bule îndreptându-se spre suprafață,

provenind de la cilindrii fisurați.

— Cum te simți? Îl chestionă Beth prin intercom.

— În regulă. Știai că habitatul nostru are fisuri?

— Aparența e mai rea decât realitatea, crede-mă.

Norman ajunsese între timp la marginea habitatului și studia cei o sută de metri de teren deschis care-l separau de DH-7.

— Cum arată? Tot curat?

— Tot curat, confirmă Beth.

Norman se urni din loc. Mergea cât de repede putea, dar avea senzația că se mișcă cu încetinitorul. Curând simți că nu mai are suficient aer și înjură.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să merg repede.

Se uita tot timpul spre nord, așteptându-se din clipă în clipă să vadă strălucirea verzuie a calmarului apropiindu-se, dar orizontul rămânea întunecat.

— Te descurci minunat, Norman. Totul e curat.

Ajunsese la jumătatea drumului. Putea vedea acum DH-7-le: mult mai mic decât propriul lor habitat, cu un singur cilindru înalt de doisprezece metri și cu foarte puține hublouri.

— Aproape c-ai ajuns, îl anunță Beth. Bine lucrat.

Norman începea să se simtă amețit. Își încetini pașii. Distingea acum inscripțiile de pe suprafața cenușie a habitatului. Erau acolo tot soiul de majuscule ale US Navy.

— Zona e la fel de curată, spuse Beth. Felicitări. Se pare c-ai reușit.

Ajuns sub cilindrul DH-7 privi în sus, spre trapă. Era închisă. Învârti roata, o deschise. Înăuntru nu se vedea cine știe ce, căci majoritatea luminilor erau stinse. Dar voia să arunce o privire. Poate găsea ceva, vreo armă de care să se folosească.

— Mai întâi submarinul, spuse Beth. Mai ai zece minute ca să apeși pe buton.

— Bine.

Norman se îndreptă spre submarin. Din spatele elicei duble îi văzu numele: *Deepstar III*. Aparatul era vopsit în galben, ca și cel care-i adusese jos, dar avea o altă alură. Găsi mânerul lateral și se ajută de ele ca să ajungă la punga de aer prinsă în interiorul cupolei ca într-o capcană. În partea de sus a submarinului se afla un soi de carlingă din material acrilic: cabina pilotului. Norman găsi trapa de acces, o deschise și se lăsă înăuntru.

— Am ajuns în submarin.

Beth nu-i răspunse. Probabil, fiind înconjurat din toate părțile de metal, nu-l mai putea auzi. Privi în jurul său, spunându-și: "Am stropit cu apă pe jos. Dar ce era să fac? Să mă fi șters pe picioare înainte să intru?" Gândul îl făcu să zâmbească. Găsi benzile depozitate într-un compartiment la pupa. Era suficient loc pentru alte benzi și pentru trei persoane. Dar Beth avea dreptate: interiorul era înțesat de instrumente cu muchii ascuțite. Nu era deloc plăcut să te izbești de ele, la o adică.

Dar unde-o fi butonul timer-ului? Se uită la panoul de comandă și văzu o singură lumină roșie aprinsă deasupra unui buton cu inscripția: MENȚINERE TIMER. Apăsă pe buton.

Lumina roșie încetă să clipească: acum strălucea încontinuu. Pe un mic ecran gălbui apăru mesajul:

Reprogramare timer - interval 12: 00: 00

Privi numerele care începură să se succedă în ordine inversă. "Cred că am reușit", își spuse. Ecranul video se stinse.

Cu ochii la toate aceste instrumente se întrebă dacă, în caz de necesitate, ar fi putut manevra submarinul. Se așeză în fotoliul pilotului, față în față cu aglomerația de cadrane și întrerupătoare. Nu părea să existe nici o manetă de direcție sau ceva asemănător. Oare cum funcționa blestemăția asta?

Ecranul video se trezi la viață:

DEEPSTAR III - MODULUL DE COMANDĂ

Aveți nevoie de ajutor? Da Nu Anulare

"Da", își zise. "Am nevoie de ajutor". Căută un buton "Da" pe lângă monitor, dar cum nu găsi nimic îi trecu prin cap să apese pe ecran în dreptul cuvântului "Da".

DEEPSTAR III

Coborâre

Asigurare

Monitorizare

LISTA DE OPȚIUNI

Urcare

Închidere

Anulare

Apăsă pe "Urcare". Pe ecran apăru imaginea micșorată a

panoului de comandă. O parte a schemei apărea cu intermitență. Sub desen se aflau cuvintele.

DEEPSTAR - LISTA OPERAȚIUNILOR LA URCARE 1. Treceți aruncătorul de balast pe: PORNIT
Treceți la pasul următor Anulare

"Deci așa lucrează, își spuse Norman. O listă de operațiuni pas cu pas, memorată de computer. Nu trebuie decât să urmezi instrucțiunile."

Deci, se putea descurca.

Un ușor curent de apă legănă submarinul.

Apăsă pe "Anulare" și ecranul se stinse, apoi clipi:

— Time Reset - Counting 11: 53: 04

Cronometrul își continua numărătoarea inversă. Își zise: "Chiar am stat aici șapte minute?" Un alt val și submarinul se legănă din nou. Se lăsă pe vine atingând podeaua. De dincolo de metalul protector, radioul său trecu pe recepție:

— ...acolo? Norman, ești acolo? Răspunde, te rog!

Era Harry.

— Sunt aici, răspunse Norman.

— Norman, pentru numele lui Dumnezeu...

În acel moment, Norman văzu strălucirea verzuie și își dădu seama de ce se legănase submarinul. Calmarul se afla la numai zece pași, răscolind sedimentele de pe fundul oceanului, zvârlindu-și tentaculele amenințătoare spre el.

— ...Norman, vrei să...

Nu era timp de stat pe gânduri. Norman făcu trei pași mari, sări și se strecură prin trapa deschisă în DH-7.

Trânti ușa tambuchiului în urma sa, dar tentaculul plat ca o cazma ajunsese deja înăuntru. Rămăsese blocat în trapa parțial deschisă, dar nu se retrăgea. Era incredibil de puternic și musculos și se zvârcolea cu ventuzele ca niște mici guri zbârcite, închizându-se și deschizându-se. Norman se aruncă pe trapă cu toată greutatea, încercând să-l forțeze să se retragă. La o contracție musculară a tentaculului, trapa se deschise, trântindu-l în spate: tentaculul pătrunse în habitat. Simți mirosul puternic

de amoniac.

Norman fugi, urcând mai sus, în cilindru. Plescăind prin trapă, se strecură și al doilea tentacul. Amândouă se legănau în cercuri, căutând. Printr-un hublou văzu afară trupul uriaș al creaturii și privirea fixă a ochiului imens. Se cățără mai sus, îndepărtându-se de tentacule. Cilindrul părea să fi fost destinat depozitării: era înțesat cu echipamente, cutii, rezervoare. Pe mai multe cutii roșii se putea citi inscripția: "ATENȚIE! NU FUMAȚI! EXPLOZIBIL TEVAC!". "Al dracului de mult explozibil se află pe-aici", își spuse el în timp ce continua să urce.

Tentaculele se ridicară mai sus, în spatele său. Undeva, într-o zonă separată a creierului, își făcu loc un gând: "Cilindrul e înalt de numai doisprezece metri. N-am unde să mă mai ascund."

Se împiedică și se lovi la genunchi, dar continuă să meargă. Auzi plesnetul tentaculelor în contact cu pereții, unduindu-se în urma sa.

"O armă, trebuie să găsesc o armă!"

Ajunse în mica bucătărie cu tejgheaua metalică, unde se aflau câteva cratițe și tigăi. Deschise înfrigurat sertarele, căutând un cuțit. Găsi doar un cuțitaș și-l aruncă scârbit. Auzi tentaculele apropiindu-se. În clipa următoare fu trântit jos, casca izbîndu-i-se de podea. Norman se ridică în picioare, evită tentaculul și alergă mai departe în cilindru.

O secțiune de comunicații: un radio-emițător, un computer, două monitoare. Tentaculele erau chiar în urma sa, șerpuind ca niște corzi de viță de vie de coșmar. Ochii îi ardeau din cauza vaporilor de amoniac.

Ajunse în secțiunea cușetelor, un spațiu îngust, aproape de tavanul cilindrului.

"N-am unde să mă ascund, își spuse. N-am nici o armă și nici unde să mă ascund."

Tentaculele ajunseră la cupola cilindrului, plesniră pe suprafața curbată și se mișcă lateral. Într-o clipă vor ajunge la el. Apucă o saltea de pe una din cușete, ținând-o ca pe o pavăză firavă. Cele două tentacule se unduiau haotic în jurul său. Îl evită pe primul. Și deodată, vâjâind, al doilea tentacul se înfășură în jurul său, prinzându-l, cu saltea cu tot, într-o menghină grețoasă și rece. Simți o strângere lentă, înnebunitoare, zecile de ventuze pătrunzându-i în piele. Gemu îngrozit, Al doilea tentacul reveni ca să se alăture primului. Era prins ca într-o menghină.

"Oh, Doamne!"

Tentaculele se îndepărtară de pereți, ridicându-l în aer, în mijlocul cilindrului. "Pân-aici mi-a fost", își zise, dar în clipa următoare își simți corpul alunecând în jos din saltea, scăpând din strânsoare și căzând în gol. Se sprijini de unul din tentacule, alunecând pe vițele uriașe, urât mirositoare, și căzu pe puntea din apropierea bucătăriei, lovindu-se cu capul de podeaua metalică. Se răsuci pe spate.

Văzu deasupra cele două tentacule, strângând salteaua, răsucind-o.

"Știe oare calmarul ce s-a întâmplat? Că i-am scăpat, adică?"

Norman se uită în jurul său disperat, "O armă. O armă. Țsta e habitatul Marinei. Trebuie să fie pe undeva vreo armă."

Tentaculele rupseră salteaua și bucăți albe de căptușeala căzură jos, în cilindru. Eliberate din strânsoare, căzură apoi și bucățile mari din saltea. Apoi tentaculele începură să șerpuiască din nou prin habitat.

Căutau.

"Știe, își spusese Norman. Știe că am scăpat și că mă aflu pe undeva pe-aproape. Mă vânează."

Dar cum de și-a dat seama?

Norman se aplecă în spatele teșghelei când unul din tentacule mătură cu zgomot cratițele și tigăile, băjbâind după el. Norman se împletici și ajunse la o plantă mare, aflată într-un ghiveci. Tentaculele continuau să caute, mișcându-se neobosite pe podea, răsturnând cratițele. Norman împinse înainte planta, iar tentaculele o apucară și o deșrădăcinară cu ușurință, scuturându-o în aer.

Diversiunea îi permise lui Norman să se târască ceva mai departe.

"O armă, își zise. Îmi trebuie o armă!"

Privi în jos, către locul în care căzuse salteaua și văzu aliniate pe peretele din apropierea trapei de pe fundul habitatului o serie de bare argintii: "Harpoane!" Când urcase, nu le observase." Fiecare harpon avea în vârf un bulb ca o grenadă de mână. Capete explozive?

Începu să coboare.

Tentaculele alunecau și ele în jos, urmărindu-l. Cum de știa calmarul unde se afla? Răspunsul îl află când, trecând pe lângă hublou, văzu afară ochiul care-l privea. "Dar, Doamne Dumnezeule, ăsta mă poate vedea!"

"Ține-te departe de hublouri!"

Nu mai judeca lucid. Totul se petrecea prea repede. Târându-se pe lângă lăzile de explozibil din magazie, își zise: "Ar fi bine să nu ratez" și ateriză pe puntea sasului.

Brațele calmarului alunecau în jos, apropiindu-se. Trase de unul din harpoane. Era prins de perete cu o coardă de cauciuc. Norman trase de ea, încercând să elibereze arma. Tentaculele se apropiiau. Smuci cauciucul, dar nici gând să se deblocheze. Ce naiba avea?

Tentaculele ajunseră și mai aproape, coborând cu repeziciune.

Apoi își dădu seama că sistemul de prindere se debloca doar dacă trăgeai harponul lateral, nu înspre tine. Procedând astfel, eliberă una din arme. Se întoarse, dar tentaculul îl trânti la podea. Se răsuci pe spate și văzu palma uriașă, plină de ventuze a tentaculului, care îi înfășură casca. Totul se întunecă în jur, iar apoi trase.

Simți o durere teribilă în piept și abdomen. Preț de o clipă se gândi ca groază că se împușcase singur. Apoi realizează ușurat că nu fusese decât șocul: pieptul îl ardea, dar calmarul îi dăduse drumul.

Încă nu vedea nimic. Îndepărtă de pe vizor palma care căzu cu greutate pe punte, zvârcolindu-se, separată de brațul animalului. Pereții interiori ai habitatului erau stropiți cu sânge. Un tentacul se mai mișca, celălalt arăta ca un ciot zdrențuit. Amândouă brațele se retrăseseră, alunecând prin trapă.

Norman alergă la hublou: calmarul se îndepărta cu iuțeală, strălucirea-i verde pierzându-se în depărtare. Reușise! Îl învinsese!

Reușise.

DH-8

— Câte ai adus? întrebă Harry, cântărind un harpon în mâini.

— Cinci, răspunse Norman. E tot ce am putut căra.

— Și zici că a funcționat? continuă Harry, examinând capătul exploziv al armei.

— Mda, a funcționat, l-a retezat tentaculul.

— Am văzut calmarul fugind, spuse Harry. M-am gândit că

trebuie să-i fi făcut ceva.

— Unde e Beth?

— Nu știu. Costumul i-a dispărut. M-am gândit că poate s-a dus pe astronavă.

— Pe astronavă? spuse Norman, încruntându-se.

— Tot ce știu e că, atunci când m-am trezit, era deja plecată. Mi-am dat seama că tu plecaseși probabil în celălalt habitat, apoi am văzut calmarul și am încercat să te previn prin radio, dar cred că pereții metalici au împiedicat recepția.

— Deci, Beth a plecat? spuse Norman.

Începea să devină mânios. În loc să stea la consolă și să supravegheze senzorii în timp ce el era afară, Beth plecase pe astronavă?

— Costumul ei a dispărut, repetă Harry.

— Ticăloasa! exclamă Norman.

Devenise brusc furios - cu adevărat și extrem de furios. Izbi cu pumnul în consolă.

— Hei, fii atent ce faci! îl preveni Harry.

— La dracu!

— Liniștește-te, spuse Harry. Haide, liniștește-te, Norman.

— Ce mama dracului își închipuie că face?

— Haide, Norman, așează-te, spuse Harry, împingându-l spre un scaun. Toți suntem obosiți.

— Suntem al dracului de obosiți!

— Ușurel, Norman, ușurel... Îți crește tensiunea.

— N-am nici o problemă cu tensiunea!

— Ba da. Ești purpuriu la față.

— Cum a putut să mă lase singur afară și să plece?

— Mai rău, preciza Harry, a ieșit și ea afară.

— Da, și în felul ăsta a lăsat zona nesupravegheată.

Și deodată își dădu seama de ce era atât de supărat: pentru că-i fusese teamă. Într-un moment de mare primejdie pentru el, Beth îl abandonase. Rămăseseră doar trei inși acolo jos și aveau nevoie unul de altul - trebuiau să se bazeze unul pe celălalt. Dar pe Beth nu te puteai baza și asta îl făcuse să-i fie teamă! Și îl supărase.

— Mă auziți? se auzi vocea ei prin intercom. Mă aude cineva?

Norman ajunsese la microfon, dar Harry îl apucă înaintea lui.

— Lasă-mă pe mine. Da, Beth, te auzim.

— Mă aflu în navă, spuse ea printre păcăniturile intercomului. Am descoperit un alt compartiment la pupa, în spatele cușetelor

echipajului. Este foarte interesant.

"Foarte interesant! Își spuse cu năduf Norman. Dumnezeu, foarte interesant!" îi smulse lui Harry microfonul din mână.

— Beth, ce naiba faci acolo?

— O, bună, Norman. Te-ai întors?

— Cu chiu cu vai.

— Ai avut ceva necazuri?

Nu părea îngrijorată.

— Da, am avut.

— Ai pățit ceva? Pari furios.

— Cred și eu că sunt! Beth, de ce ai plecat când eram afară?

— Harry a zis că-mi ține locul.

— Ce-a zis?

Norman se uită la Harry. Acesta clătină din cap a negație.

— Harry a zis că-mi ține locul la consolă. Mi-a zis să mă duc pe navă. Și întrucât calmarul nu se afla prin apropiere, mi s-a părut că ar fi nimerit să plec.

Norman acoperi microfonul cu mâna.

— Nu-mi amintesc asta, spuse Harry.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu-mi amintesc să fi vorbit cu ea.

Beth interveni:

— Întreabă-l, Norman. O să-ți confirme.

— El zice că n-a spus niciodată așa ceva.

— Păi atunci nu e zdravăn la minte. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar crezi că te-aș fi abandonat în timp ce te aflai afară?

Și, după o pauză:

— N-aș fi făcut asta niciodată, Norman.

— Îți jur, îi spuse Harry lui Norman. N-am avut nici o discuție cu Beth. N-am vorbit deloc cu ea. Când m-am trezit era deja plecată. Nu era nimeni aici. După părerea mea, cred că și-a dorit tot timpul să ajungă pe astronava.

Norman își aminti cât de repede acceptase Beth ca Norman să meargă la submarin și cât de surprins fusese atunci. "Poate că Harry are dreptate, își zise el. Poate că Beth a avut asta în cap tot timpul."

— Știi ce cred eu? conchise Harry. Cred că a luat-o razna.

— Hai, băieți, ați lămurit-o?

— Da, Beth, cred că da, spuse Norman.

— Bun, zise Beth, Pentru ca eu am făcut o descoperire aici în

navă.

— Ce anume?

— Am găsit echipajul!

— Ați venit amândoi, remarcă Beth.

Ședea rezemată de o consolă din confortabila cabină de pilotaj a astronavei.

— Da, spuse Norman, uitându-se la ea.

Arăta bine. Ba chiar arăta mai bine ca oricând. Mai puternică și mai senină. De fapt, era chiar frumoasă.

— Harry a fost de părere că dihania nu va reveni.

— Calmarul a fost prin apropiere?

Norman îi povesti pe scurt atacul.

— Isuse! Îmi pare rău, Norman. N-aș fi plecat dacă mi-aș fi închipuit așa ceva.

În nici un caz nu vorbea asemenea cuiva care o luase razna. Tonul ei era adecvat și sincer.

— Oricum, i-am provocat o rană serioasă și Harry s-a gândit că n-o să se mai întoarcă.

— Și pentru că n-am putut decide cine să rămână, am venit amândoi, adăugă Harry.

— Atunci, veniți pe aici, spuse Beth, conducându-i în spate, prin încăperile echipajului, pe lângă cele douăzeci de cușete, până în bucătăria spațioasă. Norman se opri acolo; la fel făcu și Harry.

— Mi-e foame, anunță acesta.

— Mâncați ceva, spuse Beth. Eu am mâncat. Am găsit un fel de batoane cu nucă, sau cam așa ceva: sunt bune la gust.

Trase un sertar și scoase la iveală niște batoane ambalate în folie metalică. Întinzându-le câte unul. Norman descoperi sub folie ceva asemănător cu ciocolata. Avea un gust uscat.

— Ceva de băut?

— Desigur, spuse Beth deschizând un frigider. Coca dietetică?

— Îți arde de glume!

— Aspectul cutiei e diferit și mă tem că nu-i prea rece, dar e Coca-cola dietetică.

— Am să-mi cumpăr acțiuni la firma asta, spuse Harry. Mai ales că acum știu că va rezista și peste cincizeci de ani. Citi pe cutie: "Băutura oficială a expediției Star Voyager".

— Da, e o reclamă.

Harry întoarse cutia. Cealaltă parte era scrisă în japoneză.

— Mă întreb ce-o fi însemnând asta?

— Înseamnă: "Mai gândește-te înainte să cumperi acțiunile alea".

Norman sorbi băutura cu un vag sentiment de neliniște. Bucătăria părea în mod subtil schimbată față de ultima dată când o văzuse. Nu era sigur - aruncase doar o privire grăbită prin încăperea atunci - dar avea de obicei o memorie bună a aspectului camerelor; soția sa glumea mereu, spunând că Norman nu se putea rătăci în nici o bucătărie.

— Știți ceva? spuse el. Nu-mi amintesc să fi fost vreun frigider pe-aici.

— Nici eu nu l-am remarcat, la drept vorbind, spuse Beth.

— De fapt, zise Norman toată încăperea mi se înfățișează altfel. Pare mai mare și, nu știu cum, diferită.

— Fiindcă ți-e foame, spuse Harry rânjind.

— Se poate, admise Norman. În fond, s-ar fi putut ca Harry să aibă dreptate.

În anii șaiszeci, o serie de studii de percepție vizuală demonstraseră că subiecții interpretează fotografiile în funcție de predispoziția pe care o au. Oamenii flămânzi vedeau în toate imaginile mâncare.

Dar camera asta arăta cu adevărat altfel. De exemplu, nu își amintea ca ușa dinspre sala de mese să fi fost deplasată spre stânga, ca acum. Și-o amintea ca fiind în centrul peretelui ce separa sala de mese de dormitoare.

— Pe-aici, spuse Beth, conducându-i mai departe înspre pupa. De fapt, frigiderul m-a pus pe gânduri. Înțeleg să depozitezi o cantitate mare de hrană pe o navă-test trimisă să traverseze o gaură neagră. Dar să depozitezi un frigider? La ce bun? Asta m-a dus la concluzia că trebuie să fie și un echipaj.

Pătrunseră într-un tunel scurt, cu pereții de sticlă, scăldat într-o lumină intens purpurie.

— Ultraviolete, spuse Beth. Dar nu știu la ce servesc.

— Dezinfectare?

— Posibil.

— Poate că servește la bronzare, opină Harry. Vitamina D.

Apoi intrară într-o cameră mare, așa cum Norman nu mai văzuse niciodată. Pardoseala strălucea într-o culoare purpurie, inundând spațiul cu o lumină ultravioletă. Pe toți cei patru pereți

erau montate niște cuburi de sticlă încăpătoare. În interiorul fiecărui tub se afla câte o saltea îngustă, argintie. Toate tuburile păreau a fi goale.

— Aici, le arată Beth.

Cercetară cu privirea un tub de sticlă. Femeia dezbrăcată dinăuntru fusese cândva frumoasă. Era încă posibil să-ți dai seama de asta. Pielea avea o culoare cafeniu-închis și prezenta zbârcituri adânci; întreg corpul părea ofilit.

— Mumificată? întrebă Harry.

Beth încuviință din cap.

— La altceva mai bun nu mă pot gândi. Nu am deschis tubul, având în vedere riscul unei infecții.

— Ce destinație avea camera asta?

— Trebuie să fi fost un fel de cameră de hibernare. Fiecare tub este conectat separat la un sistem vital: electricitate, rezervă de aer, încălzitoare. E în camera învecinată.

Harry numără și anunță:

— Douăzeci de tuburi.

— Douăzeci de paturi, adăugă Norman.

— Atunci unde sunt ceilalți?

Beth clătină din cap:

— Nu știu.

— Femeia asta e singura care-a mai rămas?

— Așa se pare. N-am mai găsit pe nimeni.

— Mă întreb cum au murit ceilalți? spuse Harry.

— Ai fost în sferă? o întrebă Norman pe Beth.

— Nu. De ce?

— Mă întrebam și eu,

— Adică, te întrebai dacă echipajul a murit după ce a colectat sfera?

— În principal, da.

— Nu cred că sfera este agresivă ori periculoasă în vreun fel, spuse Beth. Este posibil ca echipajul să fi murit din cauze naturale, în timpul călătoriei. Femeia aceasta, de exemplu, este atât de bine conservată încât te duce cu gândul la radiații. Poate că a primit o doză mare de radiații. În apropierea unei găuri negre radiația este uriașă.

— Crezi, deci, că echipajul a murit la traversarea găurii negre și că, mai târziu, astronava a cules automat sfera?

— Posibil.

— N-arată rău deloc, remarcă Harry, privind prin sticlă.

Mamă, ce-or să înnebunească reporterii pe chestia asta, nu credeți? "Femeia sexy din viitor, găsită goală și mumificată. Spectacol la matineu".

— Este și înaltă, observă Norman. Trebuie să aibă peste un metru optzeci înălțime.

— O adevărată amazoană, spuse Harry. Cu țâțe mari...

— Ajunge, interveni Beth.

— Ce s-a întâmplat - te-ai ofensat în numele ei? întrebă Harry.

— Nu cred că era nevoie de astfel de comentarii.

— De fapt, zise Harry, cred că-ți seamănă un pic, Beth.

— Nu fi ridicol!

Norman se uită și el prin sticla tubului, protejându-și ochii de reflexia luminii purpurii provenită de la podea. Într-adevăr, femeia mumificată semăna cu Beth - mai tânără, mai puternică - dar totuși arăta ca Beth.

— Are dreptate, spuse el.

— Poate că ești tu, din viitor, spuse Harry.

— Nu. E evident că are douăzeci și ceva de ani.

— Poate că e strănepoata ta.

— Destul de puțin probabil, spuse Beth.

— Nu se știe niciodată, zise Harry. Jennifer îți seamănă?

— N-aș zice. Dar e la vârsta aceea dificilă. Și nu arată ca femeia asta. Nici eu nu arăt.

Norman fu șocat de convingerea cu care Beth nega orice asemănare sau asociere cu femeia mumificată.

— Beth, spuse el, ce crezi că s-a întâmplat aici? De ce a rămas numai această femeie?

— Cred că deținea un post important în cadrul expediției, spuse Beth. Poate era chiar comandantul sau ajutorul acestuia. Ceilalți au fost în majoritate bărbați. Au făcut ceva prostesc - nu știu ce - ceva ce ea i-a sfătuit să nu facă, și, ca urmare, au murit cu toții. Ea singură a rămas în viață pe astronavă. Și a pilotat-o înapoi spre casă. Apoi, ceva i s-a întâmplat - ceva ce nu putea fi evitat - și a murit și ea.

— Ce i s-a întâmplat?

— Nu știu. *Ceva*.

"Fascinant", își zise Norman. Până atunci nu luase în serios problema, dar camera aceasta - și, din acest punct de vedere, întreaga astronavă - era o imensă cameră Rorschach, sau mai exact un TAT.

Testul de a percepție tematic era un test psihologic, constând dintr-o serie de imagini ambigue. Subiecților li se cerea să spună ce credeau că se întâmplase într-o serie de imagini. Întrucât imaginile nu sugerau nimic evident, subiecții erau cei care imaginau scenariile. Iar scenariile dezvăluiau mult mai multe despre personalitatea subiecților decât despre imaginile în sine.

Deci Beth le relatase fantezia ei în legătură cu acea cameră: că o femeie fusese comandantul expediției, că bărbații nu îi ascultasera comenzile și, în consecință, muriseră, iar ea rămăsese în viață, ca unic supraviețuitor.

Ceva ce nu le spunea prea mult despre astronavă, dar era îndeajuns de relevant în ceea ce o privea pe Beth.

— M-am prins, spuse Harry. Vrei să spui că ea e cea care a greșit, dirijând nava prea mult înapoi, în trecut. Tipic pentru femeile-șofer.

— Chiar trebuie să-ți bați joc de toate?

— Chiar trebuie să iei totul în serios?

— Asta e ceva serios, preciză Beth.

— Am să-ți propun un alt scenariu, spuse Harry. Femeia asta a scrântit-o. Trebuia să facă un lucru pe care a uitat să-l facă sau poate că l-a făcut greșit. Iar ca urmare a greșelii sale restul echipajului a murit, în timp ce ea nu s-a mai trezit din hibernare și nu și-a dat seama niciodată ce făcuse pentru că era în totală necunoaștere de cauză față de ceea ce se întâmplase cu adevărat.

— Sunt convinsă că-ți convine mai mult povestea asta, spuse Beth. Se potrivește cu disprețul tău, tipic pentru un negru, față de femei.

— Potoliți-vă, interveni Norman.

— Nu poți să accepți puterea unei femei, continuă Beth.

— Ce putere? Să ridici niște greutateți, asta înțelegi tu prin putere? Asta e numai forță - și provine dintr-un sentiment de slăbiciune, nu de putere.

— Ești o nevăstuică meschină și slăbănoagă, șuieră Beth.

— Și ce-ai să faci acum, ai să mă bați? Asta e conceptul tău despre putere?

— Știi foarte bine ce înseamnă puterea, spuse Beth, aruncându-i o privire feroasă.

— Ușurel, ușurel, interveni Norman. Hai să nu ne ambalăm.

Harry spuse:

— Ce părere ai, Norman? Ai și tu un scenariu legat de camera

asta?

— Nu, nu am.

— Ei haide, sunt sigur că ai.

— Nu, spuse Norman. Și n-am de gând să fac pe arbitrul între voi doi. Trebuie să rămânem uniți în toată povestea asta. Câtă vreme suntem aici, trebuie să lucrăm ca o echipă.

— Harry e cel care bagă zâzanie, se plânse Beth. De la începutul acestei expediții a căutat gâlceavă cu toată lumea. Toate comentariile alea răutăcioase...

— Care comentarii răutăcioase? întrebă Harry.

— Știi foarte bine despre ce e vorba, zise Beth.

Norman ieși din cameră.

— Unde te duci?

— Spectatorii vă părăsesc.

— De ce?

— Pentru că amândoi sunteți plictisitori.

— Aha, făcu Beth. "Psihologul cel Calm" a hotărât că suntem plictisitori?

— Exact, spuse Norman pășind prin tunelul de sticlă, fără să privească înapoi.

— Unde pleci așa, după ce arunci în jur sentințe asupra celorlalți? țipă în urma sa Beth.

Norman nu se opri din mers.

— Hei, cu tine vorbesc! Nu pleca așa când vorbesc cu tine, Norman!

El intră din nou în sala de mese și începu să deschidă sertarele, căutând batoanele cu nucă. I se făcuse din nou foame și căutarea îl făcu să uite de ceilalți doi. Fu nevoit să admită că îl deranjase felul în care evoluaseră lucrurile. Găsi un baton, îi desfăcu folia protectoare și muscă din el.

Fusese deranjat, dar nu surprins. În studiile sale de dinamica grupurilor, verificase de mult vechea zicală: "Unde-s trei, deja sunt prea mulți". În situațiile puternic tensionate, grupurile formate din trei persoane erau în mod inerent instabile. În afară de cazul în care fiecare avea niște responsabilități clar definite, în cadrul unor astfel de grupuri exista tendința să se creeze alianțe efemere, de doi contra unul. Așa se întâmpla acum.

Termină batonul și imediat mai mănăcă unul. Oare cât mai aveau de stat aici? Cel puțin treizeci și șase de ore. Căută un loc unde să pună câteva batoane drept provizie, dar costumul său nu avea buzunare.

Beth și Harry intrară în sala de mese, tare abătuți.

— Nu doriți un baton cu nucă? le spuse el, cu gura plină.

— Vrem să ne cerem scuze, spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru că ne-am purtat copilărește, spuse Harry.

— Mi-e jenă, adăugă Beth. Mă simt groaznic la gândul că mi-am pierdut așa de ușor cumpătul. Am un sentiment complet, idiot...

Beth lăsase capul în jos, privind țintă în podea. Norman se gândi că era interesant felul în care alunecase de la starea de încredere în sine agresivă la polul opus, de autocompătimire umilă. Fără nici o stare intermediară.

— Hai să n-o lungim prea mult, spuse Norman. Suntem obosiți cu toții.

— Pur și simplu, mă simt oribil, continuă Beth. De-a dreptul oribil. Simt că v-am dezamăgit pe amândoi. În primul rând, nu trebuia să mă aflu aici; nu merit să fac parte din acest grup.

Norman spuse:

— Beth, ia mai bine un baton și nu te mai autocompătimi.

— Da, spuse Harry. Cred că-mi placi mai mult când ești supărată.

— Sunt sătulă de batoanele alea, spuse Beth. Până să veniți voi am mâncat vreo unsprezece.

— Păi, fă o duzină întreagă, zise Norman, și hai să ne întoarcem la habitat.

Pe drumul de întoarcere meraseră încordați, cu ochii după calmar. Dar Norman se simțea mai bine la gândul că erau înarmați. Și încă ceva: o încredere în sine provocată de confruntarea precedentă cu calmarul.

— Ții arma aia ca și cum chiar ai avea de gând s-o folosești, remarcă Beth.

— Da, așa este.

Toată viața fusese un cercetător științific universitar și niciodată nu se considerase un om de acțiune. Cel puțin, nu participase la nimic altceva în afară de jocurile de golf ocazionale. Acum, ținând arma în mâini și gata să tragă, descoperise că sentimentul îi făcea plăcere.

Observă abundența de gorgone pe drumul dintre astronavă și habitat. Erau colorate în purpuriu țipător și în albastru și, fiind înalte de aproape un metru și jumătate, îi obligau să le ocolească. Norman era absolut sigur că gorgonele nu se aflau

aici când ajunseseră prima dată la habitat. Acum, în afară de acestea, se găseau acolo și bancuri de pești mari. Cei mai mulți erau negri, cu o dungă roșcată pe spate. Beth spuse că erau pești-chirurgi, obișnuiți pentru acea zonă a Pacificului.

"Totul e în schimbare, își zise Norman. Totul se schimbă în jurul nostru". Dar nu era sigur; aici, jos, nu avea încredere în propria sa memorie. Erau multe, prea multe detalii care îi influențau percepțiile - atmosfera de înaltă presiune, rănile căpătate și teama sâcâitoare, pe care trebuia să le suporte.

Ceva palid îi reținu atenția. Îndreptându-și lanterna către fundul oceanului, văzu o dungă albicioasă cu o aripă lungă, subțire și vărgată cu negru, care se zvârcolea. La început crezu că e un țipar. Apoi îi observă capul mic și gura.

— Stai puțin, spuse Beth, apucându-l de braț.

— Ce este?

— E un șarpe de mare.

— Sunt periculoși?

— De obicei, nu.

— Veninoși cumva? se interesă Harry.

— Foarte veninoși.

Șarpele stătea aproape de fund, aparent în căutare de hrană. Îi ignora cu desăvârșire și Norman constată că era minunat de privit, mai ales când se afla în mișcare.

— Mi se face pielea ca de găină, spuse Beth.

— Știi cumva ce specie e? o întrebă Norman.

— S-ar putea să fie un Belcher. Toți șerpii din Pacific sunt veninoși, dar șarpele Belcher este cel mai periculos. De fapt, unii cercetători îl consideră reptila cea mai veninoasă din lume, având veninul de o sută de ori mai puternic decât al cobrei sau al șarpelui-tigru negru.

— Deci, dacă te-a mușcat...

— În două minute ai mierlit-o!

Priviră unduirea șarpelui printre gorgone, după care animalul dispăru.

— De obicei, șerpii de mare nu sunt agresivi, spuse Beth. Unii scafandri chiar îi ating și se joacă cu ei, dar eu n-aș face asta. Dumnezeu! *Șerpi!*

— De ce sunt atât de veninoși? Ca să-și imobilizeze prada?

— Știți, interesant e că cele mai toxice creaturi trăiesc în apă. Prin comparație, veninul animalelor de uscat nu înseamnă nimic. Și chiar și printre acestea din urmă, otrava cea mai puternică

este extrasă de la o amfibie, o broască: *Bufotene marfensis*. În mare trăiesc pești veninoși, precum peștele-balon, care în Japonia este o delicată, apoi sunt scoicile veninoase, *Alevardis lotensis*. Odată mă aflu pe o ambarcațiune în Guam și o femeie a adus la suprafață o astfel de scoică. Sunt foarte frumoase, dar femeia n-a știut să-și ferească degetele. Animalul și-a scos acul cu venin și a înțepat-o în mână. După trei pași s-a prăbușit în convulsii și după o oră a murit. De asemenea mai sunt și plante veninoase, bureți veninoși și corali veninoși. Și, în fine, șerpii. Chiar și cel mai puțin veninos dintre șerpii de mare este, invariabil, mortal.

— Simpatice, remarcă Harry.

— Ei bine, nu trebuie să pierdem din vedere faptul că oceanul este un mediu vital mult mai vechi decât uscatul, în oceane viața a apărut acum trei miliarde și jumătate de ani, cu mult mai devreme decât pe uscat. Metodele de competiție și de apărare s-au dezvoltat mult mai mult în ocean - a existat mai mult timp la dispoziție.

— Vrei să spui că peste câteva miliarde de ani vor apărea și pe uscat animale la fel de otrăvitoare?

— Dacă ajungem până acolo, spuse ea.

— Hai mai bine să ne întoarcem în habitat.

Habitatul se afla acum foarte aproape. Se puteau vedea toate suvoaiele de bășici care se ridicau din fisuri.

— Răsuflă al dracului! constată Harry.

— Cred că avem suficient aer.

— Cred că-am să verific.

— N-ai decât, spuse Beth, dar să știi că am lucrat cu meticulozitate.

Norman se gândi că o nouă ceartă era pe punctul să izbucnească, dar Beth și Harry se potoliră. Ajunseră la trapă și se urcară în DH-8.

CONSOLA

— Jerry?

Norman privea ecranul consolei. Cu excepția cursorului care clipea, nici un alt semnal.

— Jerry, ești acolo?

Nici un răspuns.

— Mă întreb de ce nu mai primim vești de la tine, Jerry, spuse Norman.

Ecranul rămase inert.

— Încerci puțină psihologie? îl întrebă Beth, care verifica graficele de control ale senzorilor externi. Dacă vrei să afli părerea mea, persoana pe care ar trebui să-ți exersezi măiestria de psiholog este Harry.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu cred că Harry ar trebui să se învântească prea mult pe lângă sistemele noastre vitale. Nu cred că e foarte stabil.

— Stabil?

— Asta e un truc de psiholog, nu-i așa? Repetarea ultimului cuvânt dintr-o propoziție. E modalitatea de a face pe cineva să vorbească.

— Să vorbească? spuse Norman zâmbind.

— Bine, poate că sunt puțin cam stresată. Dar, Norman, serios vorbind, înainte de a pleca pe astronavă, Harry a venit aici și mi-a spus că-mi va ține locul. I-am zis că ești la submarin, că în zonă nu era nici un calmar și că aș vrea să merg pe astronavă. A spus că e perfect, îmi ține el locul. Și acum nu-și mai amintește nimic. Nu ți se pare că e cam ciudat?

— Ciudat?

— Termină! Fii serios!

— Serios?

— Chiar încerci să eviți conversația asta? Am remarcat că eviți tot ce nu vrei să discuți, îi sucești pe toți pe degete și îndepărtezi conversația de la subiectele dureroase. Dar cred că de data asta trebuie să mă ascuți. Cu Harry e o problemă.

— Sunt atent la tot ce spui, Beth.

— Și?

— Nu am fost de față la acest episod, deci nu pot să știu adevărul. Ce pot spune acum e că Harry a rămas același - arogant, disprețuitor și foarte, foarte inteligent.

— Și nu crezi că s-a scrântit?

— Nu mai mult decât oricare dintre noi.

— Isuse! Ce trebuie să fac ca să te conving? Am avut o *întreagă discuție* cu acest om și acum nu mai recunoaște. Crezi că e normal așa? Crezi că putem avea încredere într-o asemenea

persoană?

— Beth, nu am fost de față.

— Adică crezi că eu sunt cea...

— N-am fost de față.

— Crezi că s-ar putea să mă fi scrântit eu? Că susțin că a avut loc o conversație care, de fapt, n-a avut ioc?

— Beth.

— Norman, te previn că Harry constituie o problemă pe care nu vrei s-o vezi.

Se auziră pași.

— Mă duc în laboratorul meu, spuse Beth. Gândește-te la ce ți-am spus.

Urcă scara în timp ce Harry intra în cameră.

— Ei bine, ce crezi? Beth a făcut o treabă excelentă cu sistemele vitale. Totul e în ordine. La rata de consum actuală, aerul ne va mai ajunge încă cincizeci și două de ore. Vorbești cu Jerry?

— Ce spui? Întrebă Norman.

Harry îi arată ecranul.

HELLO, NORMAN.

— N-am băgat de seamă că a revenit. Mai devreme nu a răspuns.

— Ei bine, acum vorbește, zise Harry.

HELLO, HARRY.

— Cum îți merge, Jerry? Întrebă Harry.

MULȚUMESC, BINE. VOI CE FACEȚI? ÎMI DORESC ATÂT DE MULT SĂ DISCUT CU ENTITĂȚILE VOASTRE. UNDE ESTE ENTITATEA DE COMANDĂ HAROLD C. BARNES?

— Nu știi?

NU SIMT ACEASTĂ ENTITATE ACUM.

— Păi, a... ăă... dispărut.

ÎNȚELEGE. NU A FOST PRIETENOS. NU A VRUT SĂ DISCUTE CU MINE.

Norman își zise: "Oare ce vrea să spună? Că s-a descotorosit de Barnes pentru că a crezut că nu e prietenos?"

— Jerry, spuse el cu glas tare, ce s-a întâmplat cu entitatea de comandă?

NU A FOST PRIETENOS. NU MI-A PLĂCUT DE EL.

— Bine, dar ce s-a întâmplat cu el?

EL NU MAI ESTE ACUM.

— Și celelalte entități?

ȘI CELELALTE ENTITĂȚI. NU LE-A PLĂCUT SĂ DISCUTE CU MINE.

Harry spuse:

— Crezi că vrea să spună că i-a eliminat?

NU SUNT FERICIT SĂ DISCUT CU EI.

— Deci s-a descotorosit de toți oamenii de la US Navy? spuse Harry.

Norman își zise: "Asta nu e tocmai corect. La fel a făcut și cu Ted iar Ted a încercat să comunice cu el". Sau cu calmarul. Era oare calmarul în legătură cu Jerry? Cum putea oare Norman să-l întrebe pe Jerry?

— Jerry...

DA, NORMAN. SUNT AICI.

— Să discutăm.

BINE. ÎMI PLACE ASTA MULT.

— Povestește-ne despre calmar.

ENTITATEA CALMAR ESTE O MANIFESTARE.

— De unde provine?

VĂ PLACE? POT SĂ MĂ MANIFESTEZ DIN NOU PENTRU VOI.

— Nu, nu, nu face asta, răspunse Norman prompt.

NU VĂ PLACE?

— Nu, nu. Ne place, Jerry.

ADEVĂRAT ESTE?

— Da, este adevărat. Ne place. Realmente ne place.

BINE. SUNT ÎNCÂNTAT CĂ VĂ PLACE. ESTE O ENTITATE IMPRESIONANTĂ DE DIMENSIUNI MARI.

— Da, așa este, spuse Norman, ștergându-și transpirația de pe frunte. "Doamne, își zise, e ca și cum ai vorbi cu un copil care are în mâini o pușcă încărcată".

ESTE DIFICIL PENTRU MINE SĂ MANIFESTEZ ACEASTĂ ENTITATE MARE. SUNT ÎNCÂNTAT CĂ VĂ PLACE.

— Este foarte impresionantă, admise Norman. Dar nu e nevoie să repeți pentru noi această entitate.

DORIȚI O NOUĂ ENTITATE MANIFESTATĂ PENTRU VOI?

— Nu, Jerry. Deocamdată nimic, mulțumim.
manifestarea este fericire pentru mine.

— Da, sunt sigur că așa este.

MĂ BUCUR SĂ MĂ MANIFESTEZ PENTRU TINE, NORMAN. ȘI DE ASEMENEA PENTRU TINE, HARRY.

— Mulțumim, Jerry.

MĂ BUCURĂ MANIFESTĂRILE VOASTRE DE ASEMENEA.

— Manifestările noastre? spuse Norman, aruncându-i o privire lui Harry.

Aparent, Jerry credea că oamenii din habitat manifestau ceva în replică. Jerry părea să considere asta un schimb de un fel anume.

DA. MĂ BUCURĂ MANIFESTĂRILE VOASTRE DE ASEMENEA.

— Jerry, povestește-ne despre manifestările noastre, îi ceru Norman.

MANIFESTĂRILE SUNT MICI ȘI NU SE EXTIND DINCOLO DE ENTITĂȚILE VOASTRE, DAR MANIFESTĂRILE SUNT NOI PENTRU MINE.

— Despre ce tot vorbește? întrebă Harry.

MANIFESTĂRILE TALE, HARRY.

— Ce manifestări, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu te enerva, îl preveni Norman. Stați liniștiți.

ÎMI FACE PLĂCERE ASTA, HARRY. MAI FĂ O DATĂ.

Norman își zise: "Oare citește emoțiile? Consideră cumva emoțiile noastre ca manifestări? Dar asta n-ar avea sens". Jerry și nu el putea citi gândurile, era deja stabilit. Poate că n-ar strica să mai verifice o dată. "Jerry, mă auzi?"

ÎMI PLACE HARRY. MANIFESTĂRILE SALE SUNT ROȘII. ELE SUNT SPIRITUALE.

— Spirituale?

SPIRITUAL = PLIN DE SPIRIT?

— Înțeleg, spuse Harry. Crede că suntem amuzanți.

AMUZANT = PLIN DE VESELIE?

— Nu tocmai, spuse Norman. Noi, entitățile, avem conceptul...

Norman bâjbâia. Cum să-i explice cuvântul "amuzant"? La urma urmei, ce era o glumă?

— Noi, entitățile, avem conceptul unei situații care provoacă o stare de jenă și numim această situație comică.

COMICĂ?

— Nu așa. Într-un singur cuvânt.

Norman i-l dictă pe litere.

ÎNȚELEG. ENTITĂȚILE VOASTRE SUNT COMICE. ENTITATEA CALMAR A PROVOCAT MULTE MANIFESTĂRI COMICE DIN PARTEA VOASTRĂ.

— Noi nu credem asta, spuse Harry.

EU AȘA CRED.

"Cam asta rezumă totul", își zise Norman, așezat la consolă.

Cumva trebuia să-l facă pe Jerry să înțeleagă seriozitatea acțiunilor sale.

— Jerry, explică Norman, manifestările tale rănesc entitățile noastre. Câteva dintre entitățile noastre au dispărut deja.

DA. ȘTIU.

— Dacă o să continui manifestările...

DA. ÎMI FACE PLĂCERE SĂ MANIFESTEZ. ESTE COMIC PENTRU VOI.

— ... atunci, foarte curând, toate entitățile noastre o să dispară. Apoi nu o să mai fie nimeni care să discute cu tine.

NU DORESC ACEASTA.

— Știu. Dar deja au dispărut multe entități.

ADUCEȚI-LE ÎNAPOI.

— Nu putem. Au dispărut pentru totdeauna.

DE CE?

"Ca un copil. Exact ca un copil. Spune-i unui copil că nu poți face cum vrea el sau că nu poți să te joci în felul dorit de el și va refuza să te înțeleagă".

— Pentru că nu avem puterea să-i aducem înapoi, Jerry.

DORESC SĂ ADUCEȚI CELELALTE ENTITĂȚI ÎNAPOI ACUM.

— Crede că refuzăm jocul, spuse Harry.

ADUCEȚI ÎNAPOI ENTITATEA TED.

Norman spuse:

— Nu putem, Jerry. Dacă am putea, am face-o.

ÎMI FACE PLĂCERE ENTITATEA TED. ESTE FOARTE COMICĂ.

— Da, spuse Norman. Și lui Ted îi plăcea de tine. Ted a încercat să vorbească cu tine.

ÎMI FACE PLĂCERE MANIFESTĂRILE VOASTRE. ADUCE-ȚI-L ÎNAPOI PE TED.

— Nu putem.

Urmă o pauză lungă.

V-AM JIGNIT?

— Nu, absolut deloc.

SUNTEM PRIETENI, NORMAN ȘI HARRY?

— Da, suntem.

ATUNCI ADUCEȚI ÎNAPOI ENTITĂȚILE.

— Pur și simplu refuză să înțeleagă, spuse Harry. Jerry, pentru Dumnezeu, n-o putem face!

EȘTI COMIC, HARRY. MAI FĂ O DATĂ.

"În mod evident, interpretează reacțiile emoționale puternice ca pe un soi de manifestări", își spuse Norman.

Așa înțelegea el să se joace - să provoace cealaltă parte și să se amuze apoi de reacțiile acesteia? Fusesse oare încântat când observase emoțiile puternice provocate de calmar? Acesta era oare ideea lui despre joc?

HARRY, MAI FĂ ODATA. HARRY, MAI FĂ O DATA.

— Hei, tipule, făcu Harry supărat, dă-mi pace!

MULȚUMESC. ÎMI FACE PLĂCERE ASTA A FOST ROȘIE DE ASEMENEA. ACUM FIȚI BUNI ȘI ADUCEȚI ÎNAPOI ENTITĂȚILE DISPĂRUTE.

Norman avu o idee:

— Jerry, spuse el, dacă vrei entitățile, de ce nu le aduci tu înapoi?

NU SUNT ÎNCÂNTAT SĂ FAC ASTA.

— Dar, dacă ai vrea, ai putea s-o faci.

POT SĂ FAC ORICE.

— Da, bineînțeles că poți. Și atunci de ce nu-ți aduci înapoi entitățile dorite?

NU. NU SUNT FERICIT SĂ FAC ASTA.

— De ce nu? Întrebă Harry.

HEI, TIPULE. DĂ-MI PACE.

— Nu te supăra, Jerry, spuse Norman alarmat.

Pe ecran, nici un răspuns.

— Jerry?

Ecranul nu răspunse.

— A dispărut din nou, spuse Harry, clătinând din cap îngrijorat. Cine știe ce mai pune la cale micul ticălos.

ANALIZE SUPLIMENTARE

Norman urcă în laborator ca s-o vadă pe Beth, dar aceasta dormea chircită pe canapea. În somn arăta chiar frumoasă. După atâta timp petrecut în condițiile date, era ciudat că arăta atât de strălucitoare. Era ca și cum asprimea din trăsături îi dispăruse. Nasul nu mai părea atât de ascuțit, linia buzelor era mai blândă, mai plină. Se uită la brațele ei care fuseseră musculoase, cu vene proeminente. Acum, mușchii păreau mai delicați, oarecum mai feminini.

"Cine știe? Își spuse el. După atâtea ore petrecute aici nu mai

poți judeca nimic cum trebuie".

Coborî scara și se duse în camera sa. Harry era deja acolo, sforăind zgomotos.

Norman se hotărî să mai facă un duș. Sub jetul de apă făcu o descoperire uluitoare: contuziile care-i acoperiseră corpul dispăruseră. Sau, mai exact, aproape că dispăruseră, își zise el în timp ce-și studia petele de galben și purpuriu. În câteva ore se vindecaseră. Cu grijă, își mișcă membrele și constată că și durerile îi dispăruseră. De ce? Ce se întâmplase? O clipă fu tentat să creadă că totul fusese doar un vis, un coșmar, apoi își spuse: "Nu, e doar atmosfera. Rănile și contuziile se vindecă mai rapid într-un mediu cu presiune înaltă. Nu e nimic misterios. Un simplu efect de atmosferă".

Se șterse cum putu mai bine cu prosopul umed, apoi se întoarse la cușeta sa. Harry sforăia mai tare ca oricând.

Norman se întinse pe spate, privind rezistențele roșii ale încălzitorului din tavan. Îi veni o idee. Se ridică și, deplasă laringofonul lui Harry de la baza gâtului într-o parte. Imediat sforăitul se preschimbă într-un șuierat ascuțit, dar suportabil:

"Așa e mult mai bine", își zise. Se întinse pe salteaua umedă și adormi aproape instantaneu. Pierduse noțiunea timpului când se trezi - avea impresia că trecuseră doar câteva secunde - dar se simțea înviorat. Se întinse, căscă și se ridică din pat.

Harry continua să doarmă. Norman îi mută laringofonul la loc și sforăitul se auzi din nou.

Se duse la consola din Cilindrul D. Pe ecran rămăseseră cuvintele:

HEI, TIPULE. DĂ-MI PACE.

— Jerry? Ești acolo, Jerry?

Ecranul nu-i răspunse. Jerry nu era acolo. Norman văzu teancul de foi de listing, rămas pe o margine a consolei. "Cred că ar trebui să mă uit prin chestiile astea", își spuse. Pentru că exista ceva în legătură cu Jerry care îl deranja. Nu putea spune exact ce anume, dar chiar dacă cineva își imagina extraterestrul ca pe un copil răsfățat, comportamentul lui Jerry nu avea nici o logică. Pur și simplu nu se potrivea. Inclusiv ultimul mesaj:

HEI, TIPULE. DĂ-MI PACE.

Jargon de bulevard? Sau doar îl pastîșa pe Harry?

În tot cazul, nu era modul lui normal de comunicare. De obicei, Jerry era agramat și ușor demodat, vorbind despre entități și conștiință. Dar, din când în când, devenea brusc foarte

familiar. Norman se uită la hârtii.

VOM REVENI DUPĂ O SCURTĂ PAUZĂ PENTRU MESAJE DIN PARTEA SPONSORULUI NOSTRU.

Ăsta era un exemplu. De unde provenea oare? Parc-ar fi fost Johnny Carson. Atunci de ce nu vorbea Jerry tot timpul ca Johnny Carson? Ce anume-i provoca devierea?

Apoi era problema calmarului. Dacă lui Jerry îi plăcea să-i sperie, dacă-l încânta să le zgâlțâie colivia și să-i vadă țopăind, de ce folosea un calmar? Și de ce numai calmarul? Lui Jerry părea să-i facă plăcere să se manifesteze în feluri diferite. Atunci de ce nu producea o dată un calmar uriaș, apoi niște rechini albi și așa mai departe? Nu i-ar fi pus asta mai mult la încercare posibilitățile?

În fine, problema lui Ted. În momentul în care fusese ucis, Ted se juca cu calmarul. Dacă lui Jerry îi plăcea atât de mult să se joace, atunci de ce să-și omoare un partener de joacă? Pur și simplu nu avea sens!

Sau poate avea?

Norman oftă. Problemele erau generate de premisele de la care se pornea. Norman presupunea că extraterestrul avea un proces logic similar cu al său. Dar poate că nu era așa. De exemplu, era posibil ca Jerry să aibă un metabolism mult mai rapid și să perceapă total diferit scurgerea timpului. Copiii se joacă cu o jucărie numai până când se plictisesc de ea, apoi o schimbă cu alta. Orele care lui Norman i se păruseră dureros de lungi poate că reprezentau doar câteva secunde în conștiința lui Jerry. Poate că acesta se jucase cu calmarul doar câteva clipe, până când îl schimbase cu altă "jucărie".

Tot astfel, copiii au o vagă idee despre distrugerea obiectelor. Dacă Jerry nu știa ce înseamnă moartea, nu i-ar fi păsat că-l omoară pe Ted, el putând să considere moartea ca pe un "eveniment temporar", o manifestare "comică" a lui Ted. Poate că nici nu-și dăduse seama că, de fapt, își distrugea jucăriile.

Și tot atât de adevărat era că, într-adevăr, Jerry se manifestase în diferite moduri. Asta presupunând că meduzele, creveții, gorgonele și acum șerpilor erau manifestările sale. Erau oare? Sau acestea erau doar niște componente obișnuite ale mediului? Cine putea ști?

"Și marinarul, își aduse el brusc aminte. Să nu uităm marinarul."

De unde venise? Era cumva o altă manifestare a lui Jerry?

Putea oare Jerry, după bunul său plac, să-și "producă" prietenii de joacă? În cazul ăsta, n-avea de ce să-i pese dacă-i ucidea pe toți.

"Așadar, cred că e limpede, își continuă Norman raționamentul. Jerry vrea doar să se joace, nu-și cunoaște puterea și deci nu-i pasă dacă ne ucide."

Și totuși, mai era ceva. Frunzări filele de listing, simțind instinctiv că se ascundea ceva în spatele tuturor acestor aparențe. Ceva de neînțeles, o conexiune pe care nu reușea s-o facă.

Tot gândindu-se la asta, revenea mereu la aceeași întrebare: De ce calmar? De ce calmar?

"Bineînțeles! La cină s-a vorbit despre calmari. Jerry a auzit probabil asta și apoi a hotărât că un calmar ar fi un mod excitant de a se manifesta. Și a avut perfectă dreptate."

Norman căută prin hârtii și ajunse la cel dintâi mesaj decodat de Harry.

HELLO. CE FACEȚI? EU SUNT BINE. CUM VĂ NUMIȚI?

EU MĂ NUMESC JERRY.

Era un început la fel de bun ca oricare altul. Harry reușise o performanță prin decodarea mesajului. Dacă Harry nu l-ar fi descifrat, dialogul cu Jerry nu ar fi putut începe niciodată.

Norman stătea la consolă, privind fix claviatura. Ce spusese Harry? Claviatura trebuia privită ca o spirală: litera G era 1, B era 2, etc. O soluție inteligentă. Lui Norman nu i-ar fi trecut prin cap nici într-un milion de ani. Începu să identifice literele din primul șir de cifre.

00032125252632 1521 06391521051837 2110 22100805
0218082132 1510160730 08101618151837 2110 1639
08116212215 033013130432.

Ia să vedem... 00 marchează începutul mesajului, așa spunea Harry. Iar 03 era H. Apoi 21, adică E, apoi 25 era L, iarăși 25, încă un L, și chiar deasupra sa, 26 era litera O...

HELLO

Da, totul se potrivea.

Continuă să transcrie: 1521 era CE

CE FACEȚI?

Până aici era bine.

Norman încercă o plăcere reală, de parcă el însuși fusese cel

care descoperise cheia codului.

Acum 06: Adică E...

EU SUNT BINE.

Se mișcă mai repede, acum scriind literele la iuțeală.

CUM VĂ NUMIȚI?

Acum 2110, adică EU... EU MĂ NUMESC... Și deodată găsi o greșală la o literă. Era oare cu puțință? Norman continuă, mai găsi o greșală, apoi termină de scris mesajul pe care acum îl privea din ce în ce mai uluit:

EU MĂ NUMESC HARRY.

— Dumnezeu!

Reveni asupra textului, dar nu săvârșise nici o greșală. Nu el greșise! Mesajul era cât se poate de limpede:

HELLO. CE FACEȚI? EU SUNT BINE. CUM VĂ NUMIȚI? EU MĂ NUMESC HARRY.

PUTEREA

UMBRA

Beth se ridică din patul ei din laborator și privi mesajul pe care i-l dăduse Norman.

— Oh, Doamne Dumnezeu!

Își dădu la o parte șuvițele de păr negru de pe față.

— Cum e posibil? spuse ea.

— Totul se potrivește, replică Norman. Gândește-te: Când au început să apară mesajele? După ce a ieșit Harry din sferă. Când au apărut prima dată calmarul și celelalte animale? După ce a ieșit Harry din sferă.

— Bine, dar...

— ...la început au fost calmari mici, dar pe urmă, când am vrut să-i mâncăm, au apărut dintr-odată și creveți. Chiar la momentul potrivit pentru cină. De ce? Pentru că lui Harry nu-i plac calmarii.

Beth nu spunea nimic: doar asculta.

— Și cine, când era copil, a fost terorizat de calmarul gigant din "20.000 de leghe sub mari"?

Norman continuă grăbit:

— Când apare Jerry pe ecran? Când Harry e de față. Numai atunci. Când ne răspunde Jerry la întrebări? Când Harry e pe aproape și aude ce-i spunem. De ce nu poate Jerry să ne citească gândurile? Pentru că nici Harry nu poate. Și îți amintești cum Barnes îl tot întreba cum îl cheamă, iar Harry neglija să-l întrebe asta? De ce? Pentru că îi era teamă că ecranul ar fi putut răspunde "Harry" în loc de "Jerry".

— Și marinarul...

— Exact. Marinarul negru. Cine apare imediat după ce Harry visează că a fost salvat? Un marinar negru care vine să ne salveze.

— Și calmarul gigant, ce-i cu el?

— Ei bine, în timpul atacului, Harry s-a lovit la cap și și-a pierdut cunoștința. Imediat dispare calmarul și nu revine până când Harry nu se trezește din somn și spune că-ți va ține locul la consolă.

— Doamne! făcu Beth.

— Da. Asta explică o mulțime de lucruri.

O vreme Beth rămase tăcută, studiind mesajul. Apoi spuse:

— Dar cum face asta?

— Mă îndoiesc că acționează conștient.

Norman se gândise deja la această problemă și avea pregătit răspunsul:

— Să presupunem că lui Harry i s-a întâmplat ceva în timpul petrecut în sferă... de exemplu, a căpătat o anumită putere.

— Ce fel de putere?

— Puterea de a face să se întâmple ceva numai gândindu-se la acel ceva. Puterea de a-și transforma gândurile în realitate.

Beth se încruntă:

— Să-și transforme gândurile în realitate...

— Nu-i chiar așa de straniu, continuă Norman. Gândește-te: dacă ai fi un sculptor, mai întâi ți-ar veni ideea și abia apoi ai ciopli piatra sau lemnul, pentru a transforma ideea în realitate. Deci, mai întâi se conturează ideea și abia apoi urmează execuția, fiind necesare niște eforturi suplimentare pentru a crea realitatea ce reflectă gândurile de la care s-a pornit. Așa funcționează pentru noi lumea în care trăim. Ne imaginăm ceva, apoi încercăm să trecem la fapte. Uneori, realizăm anumite lucruri inconștient: ca atunci când un tip se întâmplă să ajungă acasă pe neașteptate la ora prânzului și-și prinde nevasta cu

altul în pat. El nu și-a planificat conștient asta. Pur și simplu, s-a întâmplat de la sine.

— Sau nevasta care-și prinde soțul în pat cu altă femeie, ripostă Beth.

— Da, desigur. Adevărul este că reușim să facem lucrurile să se întâmple fără să ne gândim prea mult la ele. Eu nu mă gândesc la fiecare cuvânt atunci când îți vorbesc. Doar îmi propun să-ți spun ceva și totul iese bine.

— Da, dar...

— În felul ăsta, putem obține structuri complexe, cum ar fi propozițiile, fără efort. Dar alte creații complicate, ca sculpturile, nu le putem obține fără efort. Credem că trebuie să și *facem* ceva în afară de a avea o idee.

— Și facem, spuse Beth.

— Ei bine, Harry nu. El a atins o fază superioară. Nu mai trebuie să cioplească statuia. Pur și simplu, îi vine o idee și lucrurile se întâmplă de la sine. Harry se exteriorizează prin intermediul obiectelor.

— Adică își imaginează un calmar fioros și imediat la fereastră apare un calmar fioros?

— Întocmai. Iar când își pierde cunoștința calmarul dispare.

— Și puterea asta a obținut-o de la sferă?

— Da.

Beth se încruntă și zise:

— Dar de ce face asta? Vrea să ne omoare?

Norman clătină din cap.

— Cred că nu mai e stăpân pe mintea sa.

— Ce vrei să spui?

— Am luat în discuție o mulțime de ipoteze legate de ce anume ar putea să fie o sferă aparținând altei civilizații. Ted se gândea că e un trofeu sau un mesaj - o vedea ca pe un cadou. Harry credea că are ceva înăuntru - și-o imagina ca pe un container. Iar eu mă întreb dacă nu cumva este vorba de o mină.

— Vrei să spui, un exploziv?

— Nu tocmai; mai degrabă un sistem de apărare sau un fel de test. O civilizație extraterestră ar fi putut împrăști prin galaxie astfel de obiecte și orice rasă inteligentă care le-ar fi cules ar fi urmat să experimenteze puterea sferei. Și anume, transformarea gândurilor în realitate. Dacă ai gânduri pozitive, obții creveți delicioși pentru cină. Dacă ai gânduri negative, apar monștri ucigași. Procesul e identic, diferă doar conținutul.

— Deci, așa cum o mină terestră explodează când calci pe ea, sfera asta distruge oamenii dacă aceștia au gânduri negative.

— Sau pur și simplu dacă nu-și controlează conștiința. Așadar, controlându-ți conștiința, sfera se descotorosește de tine.

— Cum poți să controlezi un gând negativ? Întrebă Beth, care devenise dintr-odată foarte agitată. Cum pot să-i spun cuiva: "Nu te gândești la un calmar uriaș"? În momentul în care ai spus-o, automat se va gândi la calmar, tocmai încercând să nu se gândească la el.

— Este la îndemâna oricui să-și controleze gândurile, spuse Norman.

— Poate pentru un yoghin sau cineva asemănător.

— Pentru oricine. Este posibil să-ți abați atenția de la gânduri nedorite. Cum se lasă oamenii de fumat? Cum de reușim să ne răzgândim? Controlându-ne gândurile!

— Eu tot nu înțeleg de ce face Harry chestiile astea.

— Ți-amintești de ideea pe care ai avut-o, cum că sfera ar putea să ne lovească sub centură? Analog cu modul în care virusul SIDA lovește sistemul imunitar al omului? SIDA ne atacă la un nivel la care ne aflăm cu totul nepregătiți să reacționăm. Într-un fel, tot așa face și sfera. Pentru că noi credem că putem gândi orice, fără consecințe. Poți sparge capul cuiva cu o piatră, dar cu ideea de piatră nu. Avem și proverbe care accentuează această idee. Și acum, dintr-odată, un substantiv devine la fel de real ca și obiectul pe care-l denumește și ne poate răni la fel de rău. Gândurile noastre devin realitate - ce minunat lucru! - numai că, din păcate, se materializează toate gândurile, și cele bune și cele rele. Iar noi pur și simplu nu suntem pregătiți să ne controlăm gândurile.

Pentru că până acum n-am fost nevoiți s-o facem.

— Când eram copil, spuse Beth, o supăram adeseori pe mama, iar când s-a îmbolnăvit de cancer, m-am simțit teribil de vinovată...

— Așa este, spuse Norman. Copiii gândesc astfel. Toți copiii își închipuie că gândurile lor au putere. Dar noi îi învățăm cu răbdare că nu judecă în mod corect. Desigur, a existat și o altă tradiție a modului cum sunt considerate gândurile. Biblia spune să nu râvnești la femeia aproapelui tău, fapt pe care îl interpretăm ca pe interzicerea adulterului. Dar asta nu este în spiritul Bibliei, care spune că *gândul* adulterului este la fel de

interzis ca și actul în sine.

— Și Harry?

— Cunoști câte ceva despre psihologia lui Jung?

— Poveștile astea nu mi s-au părut niciodată prea interesante, spuse Beth.

— Ei, uite că acum sunt interesante, spuse Normări, începând să-i explice. La începutul acestui secol, Jung s-a despărțit de Freud și și-a elaborat o psihologie proprie. Jung presupunea că psihicul uman are o structură fundamentală care este reflectată cu o similaritate esențială în miturile și arhetipurile noastre. Una din ideile sale era că fiecare om are o latură întunecată a personalității, pe care a denumit-o "umbră". Umbra cuprinde toate aspectele necunoscute ale personalității: dușmănia, sadismul, toate astea. Jung era încredințat că oamenii au obligația să-și cunoască fiecare propria umbră. Din păcate, prea puțini o facem. Cu toții preferăm să credem că suntem niște tipi de treabă și că n-am putea nutri niciodată dorința de a ucide, de a mutila, de a viola sau de a jefui.

— Da...

— După părerea lui Jung, dacă nu recunoști existența umbrei, aceasta te va domina.

— Așadar, acum avem de-a face cu "umbră" lui Harry?

— Într-o anumită măsură, da. Harry simte nevoia să treacă drept "Domnul cel negru și trufaș care le știe pe toate".

— Și chiar reușește.

— Așa că, deși îi este teamă că se află în acest habitat - și cui nu-i este? - nu poate să-și recunoască temerile. Dar, indiferent dacă și le recunoaște sau nu, acestea există. Astfel că "umbră" îi îndreptățește temerile - creând lucruri care-i dovedesc că acestea sunt justificate.

— Vasăzică, acest calmar există ca să-i justifice frica?

— Da, ceva de genul ăsta.

— Nu știi, spuse Beth.

Se lăsă pe spate, ridicându-și capul; lumina îi cădea pe pomeții obrazilor. Arăta ca un manechin: elegantă, frumoasă și puternică.

— Eu sunt zoolog, Norman. Vreau să pipăi lucrurile, să le ating cu mâinile mele și să mă conving că sunt reale. Toate teoriile astea despre manifestări, pur și simplu... Sunt atât de... *psihologice*.

— Lumea gândurilor este tot atât de reală și e guvernată de

legi la fel de riguroase ca și realitatea înconjurătoare, spuse Norman.

— Da, sunt sigură că ai dreptate, dar...

Ridică din umeri.

— Pe mine nu mă satisface îndeajuns.

— Știi și tu ce s-a întâmplat de când ne aflăm aici. Enunță o altă ipoteză care să poată explica totul la fel de bine.

— Nu pot, admise ea. Tot timpul cât ai vorbit am încercat, dar nu pot.

Împături hărțile pe care le ținea în mâini și căzu o clipă pe gânduri.

— Știi, Norman, cred că ai reușit un lanț deductiv strălucit. Acum te văd într-o cu totul altă lumină.

Norman zâmbi flatat. Mai tot timpul petrecut aici în habitat se simțise a cincea roată la căruță, un membru inutil al echipei.

Acum cineva îi recunoștea contribuția, iar el se simțea încântat.

— Mulțumesc, Beth.

Ea îl privi cu niște ochi blânzi și umezi.

— Ești un bărbat atrăgător, Norman. Cred că până acum n-am băgat deloc de seamă.

Cu gândurile aiurea, Beth își atinse pieptul, prin costumul colant. Mâinile ei apăsau țesătura, evidențiind sfârcurile tari. Brusc, se ridică și se lipi de el, îmbrățișându-l.

— Trebuie să fim împreună în situația asta, spuse ea. Tu și cu mine trebuie să fim apropiați.

— Da, trebuie.

— Pentru că, dacă ceea ce spui e adevărat, atunci Harry este un om foarte periculos.

— Da.

— Da.

— Simplul fapt că se plimbă în voie, pe deplin conștient, îl face periculos.

— Ce facem cu el?

— Hei, tipilor! se auzi glasul lui Harry, care urca scările. Ce-i aici, o petrecere intimă sau poate participa oricine?

— Desigur, vino și tu, Harry, spuse Norman, îndepărtându-se de Beth.

— V-am deranjat?

— Nu, nu.

— Nu vreau să mă amestec în viața sexuală a nimănui.

— Of, Harry! făcu Beth cu reproș, așezându-se la masa

laboratorului.

— Ei bine, să știți că arătați cu siguranță schimbați.

— Adevărat? se interesă Norman.

— Da, mai ales Beth. Am impresia că, cu fiecare zi petrecută aici, devine mai frumoasă.

— Și eu am remarcat asta, spuse Norman cu un zâmbet.

— Cred și eu c-ai observat. O femeie îndrăgostită.

Norocosule!

Harry se întoarse către Beth:

— De ce te holbezi așa la mine?

— Nu mă holbez, replică Beth.

— Și tu la fel.

— Harry, nu mă holbez, se apără Norman.

— Cred că pot să-mi dau seama când cineva se holbează la mine, ce Dumnezeu!

— Harry...

— ... Vreau să știu ce-aveți de vă uitați la mine în felul ăsta.

De parc-aș fi un criminal sau mai știu eu ce.

— Harry, devii paranoic,

— V-ascundeți aici, şușotiți...

— Nu şușoteam deloc!

— Ba da! Harry privi în jurul său. Vasăzică, am rămas acum doi albi și un negru, așa-i?

— Oh, Harry...

— Să știți că tâmpit nu sunt... Ceva se întâmplă între voi doi.

M-am prins.

— Harry, spuse Norman, nu se întâmplă nimic.

Deodată se auzi un zgomot insistent și de joasă frecvență de la consola de jos. Schimbară între ei priviri întrebătoare și meraseră să vadă despre ce era vorba.

Pe ecranul consolei, într-o succesiune lentă, apăreau grupuri de litere.

CQX VDX MOP LFI

— Să fie Jerry? întrebă Norman.

— Nu cred, spuse Harry. Nu văd de ce ar reveni la un limbaj codificat.

— ăsta e un cod?

— Categorie.

— De ce e atât de lent?

Fiecare literă nouă apărea după câteva secunde, cu o ritmicitate stabilă.

— Nu știu, zise Harry.

— De unde provine?

Harry se încruntă:

— Nu știu exact, dar viteza de transmisie este caracteristica cea mai importantă: încetineala. Interesant.

Norman și Beth așteptau de la el să găsească soluția.

Norman își zise: "Cum am fi scos-o la capăt fără Harry? Avem nevoie de el. Este cel mai inteligent și totodată cel mai periculos om de aici. Dar avem nevoie de el".

CQX VDX MOP LKI XXC VRW TGK PIU YQA

— Interesant, repetă Harry. Literale se succed la un interval de circa cinci secunde. În consecință, cred că putem spune de unde sunt transmise: din Wisconsin.

— Din Wisconsin.

— Mda. Asta e o transmisie a Marinei Militare. Poate că ne este adresată nouă, sau poate nu, dar din Wisconsin vine.

— De unde știi?

— Pentru că e singurul loc din lume de unde poate să provină. Știți ceva despre FJF? Nu? Păi, treaba stă cam așa. Undele radio sunt trimise prin aer și, după cum știți, se propagă destul de bine. Dar prin apă situația se schimbă. Apa este un mediu impropriu, ar fi nevoie de un semnal incredibil de puternic pentru a-l trimite chiar la o distanță scurtă.

— Da...

— Însă capacitatea de penetrare este o funcție dependentă de lungimea de undă. O undă radio obișnuită este scurtă - radio pe unde scurte, cunoașteți voi asta. Lungimile de undă sunt foarte mici, mii sau milioane de unde mici, pe fiecare centimetru. În același timp însă, se pot realiza unde FJF, de foarte joasă frecvență, care sunt lungi - fiecare undă poate să ajungă la o lungime de șase metri. Iar aceste unde, odată, generate, pot ajunge fără probleme la distanțe foarte mari prin apă. Singurul inconvenient este că, deoarece undele sunt atât de lungi, sunt în același timp și încete. Iată de ce primim câte un caracter la fiecare cinci secunde. US Navy are nevoie de un sistem de comunicare cu submarinele aflate în larg, așa că la Wisconsin s-a construit o antenă mare FJF, pentru transmiterea acestor unde lungi. Asta recepționăm noi acum.

— Și codul?

— Trebuie să fie un cod de compresie: fiecare grup de câte trei litere ține locul unei secțiuni mai lungi a unui mesaj

predefinit. În felul ăsta, timpul de transmitere al unui mesaj scade. Căci transmiterea unui text în clar ar dura efectiv câteva ore.

CQX VDX LKI XXC VRW TGK PIU YQA IYT
EEQ FVC ZNB TMK EXE MMN OPW GEW

Literele încetară să mai apară.

— Se pare că asta-i tot, spuse Harry.

— Și cum se poate traduce? întrebă Beth.

— Presupunând că e un mesaj al US Navy, nu se poate traduce, zise Harry.

— Poate că există vreo carte de coduri pe-aici pe undeva, insistă Beth.

— Vezi să nu fie! făcu Harry.

ORA 2340 - 7 - ȘEF CINCCOMPAC CĂTRE BARNES DH-8

— E un mesaj pentru Barnes, spuse Harry.

Traducerea celorlalte grupuri de litere apăru pe ecran:
VASELE DE SALVARE NANDI ȘI VIPATI ÎN ZONA VOASTRĂ LA
ORELE 1609 7-08 AUTOSET ÎNȘTIINȚARE REVENIRE LA
SUPRAFAȚĂ NOROC SPAULDING STOP

— Oare să fie adevărat? spuse Beth.

— Mda, admise Harry. Cavaleria e pe drum.

— Dumnezeu mare! bătu Beth din palme.

— Furtuna trebuie să se fi potolit. Au trimis navele de suprafață și vor ajunge aici în ceva mai puțin de șaisprezece ore.

— Și autoseț-ul, ce-i cu el?

Răspunsul apăru imediat pe toate ecranele din habitat, sub forma unor mici dreptunghiuri în colțul din dreapta sus:

16: 20: 00

Numerele începură să se succedă în ordine inversă.

— Pentru noi, a început numărătoarea inversă.

— Există o anumită succesiune de operațiuni pe care trebuie să le îndeplinim la părăsirea habitatului? întrebă Beth.

Norman urmărea cifrele. Se succedau în ordine inversă, exact ca și cele de pe submarin. Apoi spuse:

— La fel ca pe submarin.

— Cui îi mai pasă de submarin? zise Harry.

— Cred că ar trebui să-l păstrăm, spuse Beth, consultându-și ceasul. Mai avem încă patru ore ca să-l resetăm.

— Timp berechet.

— Da.

În sinea lui, Norman încerca să-și dea seama dacă vor mai

putea supraviețui încă șaisprezece ore.

Harry spuse:

— Păi, fraților, asta e o veste grozavă! Ce-aveți de sunteți așa de plouați?

— Mă întrebam dacă vom reuși, spuse Norman.

— Și de ce n-am reuși?

— Pentru că între timp Jerry ar putea întreprinde ceva, opină Beth.

Norman simți o iritare bruscă la adresa ei. "Oare chiar nu-și dă seama că vorbindu-i lui Harry despre asta deja îi sădește ideea în cap?"

— Nu mai rezistăm la încă un atac asupra habitatului, spuse Beth.

Morman își zise: "Taci din gură, Beth. Îi dai sugestii".

— Un atac asupra habitatului? Îngână Harry.

Brusc, Norman interveni:

— Harry, cred că eu și cu tine trebuie să purtăm o nouă discuție cu Jerry.

— Adevărat? De ce?

— Vreau să văd dacă mă pot înțelege cu el.

— Nu știu dacă te poți înțelege cu el, spuse sceptic Harry.

— Oricum, să încercăm, spuse Norman, schimbând o privire cu Beth. Merită efortul.

Norman știa că nu avea cum să vorbească efectiv cu Jerry. Va vorbi cu o parte din Harry. Și anume, cu latura subconștientă, cu "umbra" sa. Cum ar trebui să conducă o asemenea conversație? Ce ar putea folosi?

Așezat în fața ecranului monitorului, își zise: "Ce știu eu cu adevărat despre Harry? Harry, care a crescut în Philadelphia, un băiat firav, introvertit, ale cărui calități erau denigrate de prieteni și de familie. Harry spusese odată că, în vreme ce el era preocupat de matematică, toți ceilalți erau interesați numai de jocul de baschet. Chiar și acum, Harry ura toate jocurile, toate sporturile.

Tânăr fiind, fusese umilit și neluat în seamă și când în sfârșit primise recunoașterea adecvată a meritelor sale, se pare că era prea târziu. Răul fusese deja făcut. Cu siguranță că fusese prea târziu ca să prevină această atitudine arogantă și lăudăroasă.

SUNT AICI. NU VĂ FIE TEAMĂ.

— Jerry.

DA, NORMAN.

— Am o doleanță de exprimat.

EȘTI LIBER SĂ O FACI.

— Jerry, multe din entitățile noastre au dispărut și habitatul nostru este șubrezit.

ASTA ȘTIU. ENUNȚĂ DOLEANȚA.

— N-ai vrea să încetezi să te manifestezi?

NU.

— De ce?

NU DORESC SĂ ÎNCETEZ.

"Măcar, își zise Norman, am trecut direct la subiect. Nu mai pierdem timpul".

— Jerry, știu că un timp îndelungat, multe secole, ai fost izolat și că în tot acest timp te-ai simțit singur. Ai simțit că nimănui nu-i păsa de tine. Ai simțit că nimeni nu dorea să se joace cu tine sau să schimbe vreo impresie cu tine.

DA. ESTE ADEVĂRAT.

— Și acum, în sfârșit, te poți manifesta și îți place asta. Îți place să ne arăți ce poți să faci, să ne impresionezi.

ESTE ADEVĂRAT.

— În felul acesta, trebuie să-ți acordăm atenție.

DA. ÎMI PLACE ASTA.

— Și ai reușit. Într-adevăr, îți acordăm toată atenția. da. știu asta.

— Dar manifestările tale ne rănesc, Jerry.

NU ÎMI PASĂ!

— Și în același timp ne surprind.

MĂ BUCUR.

— Suntem surprinși, Jerry, pentru că pur și simplu practici cu noi un joc.

NU ÎMI PLAC JOCURILE. EU NU PRACTIC JOCURI.

— Ba da. Pentru tine ăsta e un joc. Este un sport.

NU, NU ESTE.

— Ba da, este, spuse Norman, și încă un sport *stupid*.

— Chiar vrei să te contrazici cu el în felul ăsta? Întrebă Harry. Ai putea să-l faci mânios. Nu cred că lui Jerry îi place să fie contrazis.

"Cred și eu că nu", își zise Norman. Apoi, cu glas tare:

— Ei bine, trebuie să-i spun lui Jerry adevărul despre propriul său comportament. Nu face nimic interesant.

ZĂU? NU E INTERESANT?

— Nu. Te-ai comportat ca un răsfățat și ca un cârcotaș, Jerry.
ÎNDRĂZNEȘTI SĂ ÎMI VORBEȘTI ÎN MANIERA ACEASTA?

— Da. Pentru că acționezi într-un mod stupid.

— Dumnezeule, spuse Harry. Las-o mai moale cu el.

AȘ PUTEA CU UȘURINȚĂ SĂ TE FAC SĂ ÎȚI REGREȚI
CUVINTELE, NORMAN.

Norman observă, în treacăt, că vocabularul și sintaxa lui Jerry erau acum fără cusur. Toată pretinsa naivitate de origine extraterestră fusese abandonată. Dar Norman se simțea, pe măsură ce conversația avansa, mai puternic și mai încrezător. Acum știa cui i se adresează. Nu era vorba de nici un extraterestru. Discuta cu latura copilăroasă a unei alte ființe umane.

POSED MAI MULTĂ PUTERE DECÂT ÎȚI POȚI ÎNCHIPUI.

— Știu că ești puternic, Jerry, admise Norman. Mare scofală.
Harry deveni deodată agitat.

— Norman, pentru Dumnezeu. Ai să ne omori pe toți.

ASCULTĂ-L PE HARRY. EL ESTE ÎNȚELEPT.

— Nu, Jerry, Harry nu este înțelept. El este doar îngrozit.

HARRY NU ESTE ÎNGROZIT. ABSOLUT DELOC.

Norman se hotărî să treacă peste asta.

— Cu *tine* vorbesc, Jerry. Numai cu tine. Tu ești cel cere se joacă.

JOCURILE SUNT STUPEDE.

— Da, așa este, Jerry. Nu sunt demne de tine.

JOCURILE NU PREZINTĂ INTERES PENTRU NICI O PERSOANĂ
INTELIGENTĂ.

— Atunci încetează, Jerry. Încetează manifestările.

MĂ POT OPRI ORICÂND DORESC.

— Eu nu cred că poți așa ceva, Jerry.

BA DA, POT!

— Atunci, dovedește-o. Oprește acest sport cu manifestările.

Urmă o pauză lungă. Așteptau răspunsul.

NORMAN, ÎNCERCĂRILE TALE DE MANIPULARE SUNT
COPILĂREȘTI ȘI EVIDENTE PÂNĂ LA A FI PLICTISITOARE. NU MĂ
MAI INTERESEAZĂ SĂ DISCUT CU TINE. AM SĂ FAC EXACT CEEA
CE POFTESC ȘI AM SĂ MĂ MANIFESTEZ EXACT CUM DORESC.

— Habitatul nostru nu mai poate suporta alte manifestări,
Jerry.

NU ÎMI PASĂ.

— Dacă mai ataci o dată habitatul, Harry va muri.

— Și eu și toți ceilalți, pentru Dumnezeu!

NU ÎMI PASĂ - NORMAN.

— De ce vrei să ne ucizi, Jerry?

ÎN PRIMUL RÂND, NU TREBUIA SĂ VĂ AFLAȚI AICI. VOI, OAMENII, NU APARTINEȚI ACESTUI MEDIU. SUNTEȚI NIȘTE FIINȚE AROGANTE, CARE VĂ BĂGAȚI PESTE TOT ÎN LUMEA ASTA. V-AȚI ASUMAT PROSTEȘTE ACEST RISC ȘI ACUM TREBUIE SĂ PLĂȚIȚI, SUNTEȚI O SPECIE NEPĂSĂTOARE ȘI NESIMȚITOARE CARE NU POATE IUBI PE ALTCINEVA.

— Așa nu este adevărat, Jerry.

NU MĂ CONTRAZICE DIN NOU, NORMAN.

— Îmi pare rău, dar dacă cineva este lipsit de simțire și nepăsător, acela ești tu, Jerry. *Ție* nu-ți pasă dacă ne provocă vreun rău. *Ție* nu-ți pasă de situația noastră grea. *Tu* ești cel nepăsător, Jerry, nu noi. *Tu*.

DESTUL.

— Cred că nu va mai vorbi cu tine, Norman, spuse Harry. Este cu adevărat furios.

Apoi pe ecran apăru:

AM SĂ VĂ OMOR PE TOȚI.

Norman transpirase; își șterse fruntea și își întoarse privirea de la cuvintele de pe ecran.

— Nu cred că se poate discuta cu tipul ăsta, spuse Beth. Nu cred că te poți înțelege cu el.

— N-ar fi trebuit să-l superi, spuse Harry pe un ton plângăreț. De ce l-ai supărat în halul ăsta, Norman?

— Trebuia să-i spun adevărul.

— Dar ai fost atât de rău cu el și acum s-a supărat.

— N-are importanță că e supărat sau nu, interveni Beth. Harry ne-a atacat și înainte, când nu era supărat.

— Ai vrut să spui Jerry, precizează Norman. Jerry ne-a atacat.

— Da, așa este, Jerry.

— A dracului greșeală ai putut să faci, Beth, spuse Harry.

— Ai dreptate, Harry. Iartă-mă.

Harry se uită la ea într-un fel ciudat. Norman își zise: "Lui Harry nu-i scapă nimic și n-o să treacă ușor peste asta".

— Nu știu cum ai putut face o astfel de confuzie, spuse Harry.

— Eu știu? Am avut o scăpare. O chestie stupidă.

— Ca să vezi!
— Îmi pare rău. Crede-mă, îmi pare rău.
— Nu-i nimic, spuse Harry. N-are importanță.
Harry devenise dintr-odată apatic, indiferența i se instalase în ton. Ceea ce-l făcu pe Norman să exclame în gând: "Hopa!"
Harry căscă și se întinse:
— Știți ceva? Dintr-odată m-a cuprins oboseala. Cred c-am să trag un pui de somn.
Și plecă spre dormitor.

16.00 ORE

— Trebuie să facem ceva, spuse Beth. Nu-l putem scoate dintr-ale lui.
— Ai dreptate, spuse Norman. Nu putem.
Beth bătu ușor ecranul pe care mai stăruiau cuvintele:
AM SĂ VĂ OMOR PE TOȚI.
— Crezi că se va ține de cuvânt?
— Da.
Beth se ridică și își încleștă degetele.
— Deci, ori noi, ori el.
— Da. Așa cred.
Implicațiile pluteau neprecizate în aer.
— În legătură cu procesul ăsta al lui de manifestare, spuse Beth, crezi că pentru a fi prevenit trebuie să fie complet inconștient?
— Da.
— Sau mort.
Asta ajunsese să creadă și el. I se părea ceva atât de improbabil, o înlănțuire imposibilă de evenimente în viața lui, faptul că se afla acum la trei sute de metri sub nivelul mării, plănuiind uciderea unei alte ființe umane. Și totuși, asta făcea.
— Mi-ar dispăcea să-l omor, spuse Beth.
— Și mie.
— De fapt, nici n-aș ști de unde să încep.
— Poate că nici nu trebuie să-l omorâm, spuse Norman.
— Poate că nu trebuie să-l omorâm până când nu începe ceva, replică Beth, clătînând din cap. La naiba, Norman, pe cine

păcălim? Habitatul ăsta nu mai rezistă la un alt atac. Trebuie să-l ucidem. Numai că nu vreau ca eu să fiu făptașul.

— Nici eu, zise Norman,

— Am putea să folosim una din armele acelea cu exploziv, aranjând un "accident" nefericit. Și apoi să așteptăm liniștiți să vină vremea să fim scoși afară de cei de la US Navy.

— Nu vreau să fac asta.

— Nici eu nu vreau, spuse Beth. Dar ce altceva putem face?

— Nu e nevoie să-l omoram, zise Norman. Trebuie doar să-l facem inconstient.

Se duse la dulăpiorul de prim-ajutor și începu să caute prin cutiile de medicamente.

— Crezi că găsești ceva acolo? Întrebă Beth.

— Poate un anestezic, ceva, nu știu.

— Ar putea fi de folos?

— Cred că ne-ar ajuta absolut tot ce ar putea să-i provoace o stare de inconstiență. Așa cred.

— Sper să ai dreptate, spuse Beth, pentru că dacă începe să viseze și apoi să facă să se manifeste monștrii din vis, n-o să ne fie prea bine.

— Nu. Dar anestezia produce o stare de inconstiență totală, fără vise.

Norman studia etichetele de pe sticlute.

— Știi cumva ce sunt chestiile astea?

— Nu, dar totul e stocat în memoria computerului, spuse Beth, așezându-se la consolă. Citește denumirile și eu am să le identific.

— Difenil paralenă.

Beth apăsă pe niște taste și pe ecran apăru un text dens.

— Este... ăă... pare a fi... ceva pentru arsuri.

— Hidroclorură de efedrină.

Pe ecran apăru un alt text.

— Este... cred că e pentru tulburări de mișcare,

— Valdomet.

— E pentru ulcer.

— Sintag.

— Analog sintetic al opiului. Are acțiune de foarte scurtă durată.

— Produce inconstiență? Întrebă Norman.

— Nu. Cel puțin aici nu se precizează. Oricum, durează doar câteva minute.

- Tarazină.
- Tranchilizant. Provoacă somnolență.
- Bun.

Norman puse sticla deoparte.

- "De asemenea, poate provoca idei bizare".
- Atunci, mai bine nu, spuse el și puse sticla la loc.
- N-avem nevoie de nici un fel de idei bizare. Riordan?
- Antihistamină: e pentru mușcături.
- Oxalamină?
- Antibiotic.
- Cloramfenicol?
- Tot antibiotic.
- La dracu'!

Sticlulele erau pe terminate.

- Parasolutrină?
- Țsta e un soporific...
- Ce înseamnă?
- Provoacă somnul.
- Adică un somnifer...

— Nu, nu este... se zice că în combinație cu triclorura de paracină se folosește ca anestezic.

— Triclorură de paracină... Da, avem aici așa ceva, spuse Norman.

Beth citea de pe ecran:

— Parasolutrină, 20 cmc în combinație cu 6 cmc de paracină rezultă IM care produce un somn adânc, ideal pentru procedurile chirurgicale de urgență... nu are efecte secundare... somn din care pacientul nu poate fi trezit decât cu mare dificultate... activitatea REM este suprimată...

- Cât durează efectul?
- Trei până la șase ore.
- Și cât de repede se instalează?

Beth se încruntă:

— Asta nu se specifică. După inducerea unui anumit grad de anestezie pot fi efectuate chiar și intervenții chirurgicale mai complexe. Dar nu spune în cât timp se instalează.

— Fir-ar să fie!

— Probabil că are un efect rapid, opină Beth.

— Și dacă nu-i așa? Dacă lucrează douăzeci de minute? Și poate fi contracarată? Poți lupta împotriva ei?

Beth clătină din cap.

— Nu spune nimic aici.

În final, hotărâră să folosească un amestec de parasoltrină, paracină, dulcineea și sintag, înlocuitorul de opiu. Norman umplu o seringă mare, ca pentru un cal cu lichidele limpezi.

— Crezi că l-ar putea ucide? Întrebă Beth.

— Nu știu, dar avem de ales?

— Nu, spuse Beth. Trebuie s-o facem. Ai mai făcut injecții până acum?

— Nu, dar tu?

— Numai pe animale de laborator.

— Unde trebuie să i-o-nfig?

— În umăr, în timp ce doarme.

Norman ridică seringă în lumină și stropi câteva picături în aer.

— Okay.

— Ar fi bine să vin cu tine, să-l țin dacă se împotrivește.

— Nu, spuse Norman. Dacă e treaz și ne vede venind pe amândoi, va deveni suspicios. Amintește-ți că nu mai doarme în dormitoare, ci în laborator.

— Și dacă devine violent?

— Cred că pot să mă descurc.

— Bine, Norman, cum spui tu.

Luminile din coridorul Cilindrului C păreau nefiresc de puternice. Norman își auzea pașii pe covor, precum și zumzăitul ventilatoarelor și al încălzitoarelor. Simțea greutatea seringii pe care o ținea în mână. Ajunse la ușa dormitoarelor.

În fața ușii din peretele despărțitor se aflau două femei, membre ale unui echipaj al US Navy. La apropierea lui, pocniră din călcâie, luând poziția de drepti.

— Doctor Johnson.

Norman se opri: femeile erau drăguțe, negre și cam solide.

— Pe loc repaus! le ordonă Norman zâmbind.

— Ne pare rău, domnule. Avem ordin.

— Înțeleg, spuse Norman. Atunci continuați.

Și încercă să treacă de ele, spre dormitor.

— Vă cerem scuze, doctore Johnson.

Femeile îi baraseră calea.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Norman, încercând să pară cât mai nevinovat cu putință.

— Este strict interzis accesul în această zonă, domnule.
— Dar vreau să mă duc să mă culc.
— Ne pare foarte rău, doctore Johnson! Nimeni nu-l poate deranja pe doctorul Adams în timp ce doarme.
— N-am să-l deranjez pe doctorul Adams.
— Regretăm, doctore Johnson. Ne puteți arăta ce aveți în mână?

— În mână?

— Da, aveți ceva în mână, domnule.

Felul repezit în care i se adresau, ca o mitralieră, punctat mereu cu "domnule" la sfârșitul fiecărei fraze, îl călca pe nervi. Se uită din nou la ele. Uniformele apretate acopereau niște mușchi puternici. Nu se simțea în stare să treacă cu forța, de ele. Dincolo de ușă îl văzu pe Harry, lungit pe spate și sforăind. Ar fi fost ocazia cea mai bună pentru a-l injecta.

— Doctore Johnson, putem *vedea* ce aveți în mână?

— Nu, la dracu, nu puteți!

— Prea bine, domnule.

Norman se întoarse și se îndreptă înapoi spre Cilindrul D.

— Am văzut, îi spuse Beth, arătând cu capul spre monitor.

Norman privi imaginea de pe ecran a celor două femei. Apoi se uită la monitorul învecinat, pe care se vedea sfera.

— Sfera s-a schimbat! anunță el.

Șanțurile spiralate de pe ușă se modificaseră în mod evident, modelul devenise mai complex și translatat în sus. Norman era sigur că se schimbase.

— Cred că ai dreptate, admise Beth.

— Când s-a întâmplat?

— Am putea derula mai târziu benzile înapoi, spuse ea. Acum trebuie să ne ocupăm de cele două tipe.

— Cum? întrebă Norman.

— Simplu, spuse Beth, împreunându-și din nou pumnii. Avem cinci capete explozive în Cilindrul B. Mă duc acolo, iau două din ele și-i mătrășim pe îngerii păzitori. Iar tu alergi înăuntru și-l înțepi pe Harry.

Dacă nu ar fi arătat atât de frumoasă, hotărârea ei plină de sânge rece i-ar fi provocat fiori. Trăsăturile ei aveau acum un aer rafinat. Cu fiecare clipa părea că devine mai elegantă.

— Harpoele sunt în B? întrebă Norman.

— Desigur. Uită-te pe monitor.

Beth apăsă pe o tastă.

— La naiba!

Harpoanele dispăruseră din Cilindrul B!

— Cred că ticălosul și-a luat toate măsurile de precauție, spuse Norman. Dragul de el!

Beth îl privi îngândurată:

— Norman, tu te simți bine?

— Desigur, de ce?

— În trusa de prim ajutor este o oglindă. Mergi și uită-te.

Deschise ușa albă a trusei și se privi în oglinda. Fu șocat de ce văzu. Nu pentru că s-ar fi așteptat să arate bine. Era familiarizat cu trăsăturile buhăite ale propriei fețe și cu miriștea sură a bărbii când nu se bărbiera în week-end-uri.

Dar figura care se holba la el din oglindă era strâmbă, cu o barbă neagră ca smoala. Cearcăne întunecate se profilau pe sub ochii mijiți și injectați. Părul lins și unsuros îi atârna peste frunte. Arăta ca un om periculos.

— Parc-aș fi doctorul Jekyll, spuse el. Sau, mai exact, Mister Hyde.

— Mda, așa este.

— Pe când tu arăți tot mai frumoasă, îi spuse el lui Beth. Dar eu am fost cel care s-a purtat urât cu Jerry și, în consecință, devin din ce în ce mai urât.

— Crezi că Harry face asta?

— Așa cred, spuse Norman și adăuga în gând: "Așa sper".

— Norman, te simți altcumva decât normal?

— Nu, mă simt exact același. Dar arăt ca dracu!

— Da, arăți un pic cam înfricoșător.

— De asta sunt sigur.

— Te simți bine cu adevărat?

— Beth...

— Okay, spuse Beth.

Se întoarse și se uită din nou la monitoare.

— Mai am o ultimă idee. Mergem amândoi în Cilindrul A, ne punem costumele, intrăm în Cilindrul B și oprim oxigenul în restul habitatului. În felul ăsta, Harry va deveni inconștient, garda lui va dispărea și vom putea intra să-l înțepăm. Ce zici?

— Merită să încercăm.

Norman puse seringă pe masă. Se îndreptă spre Cilindrul A. În Cilindrul C trecură pe lângă cei doi paznici, care își pocniră din nou călcăiele:

— Doctore Halpern.

- Doctore Johnson.
- Continuați, spuse Beth.
- Da. Ne puteți spune unde mergeți?
- Un tur de inspecție de rutină, răspunse Beth.
- Urmă o pauză.
- Foarte bine.

Li se dădu voie să treacă. Pătrunseră în Cilindrul B, cel plin de mașinării și de țevi. Norman le privea iritat: nu-i surâdea ideea de a se juca cu sistemele vitale, dar nu vedea ce altceva ar fi putut face.

În Cilindrul A mai rămăseseră trei costume. Norman și-l luă pe al său.

- Cred că știi ce trebuie făcut, îi spuse el lui Beth.

— Da, ai încredere în mine, îl asigură ea, în timp ce-și încheia costumul.

Deodată alarma începu să sune prelung în întreg habitatul, însoțită de fulgerele roșii ale avertizoarelor optice. Norman știa, fără să i se mai spună, că era vorba de alarma perifericelor.

Începuse un nou atac.

75.20 ORE

Alergară înapoi prin coridorul lateral care ducea direct din Cilindrul B în D. În trecere, Norman sesiză că cele două femei-paznic dispăruseră. În D, alarmele sunau strident, iar ecranele senzorilor periferici străluceau în roșu aprins. Norman se uită la monitoarele video.

SOSESC.

Beth trecu rapid în revistă ecranele.

- Termicele interne sunt activate. Într-adevăr, sosește.

Imediat simțiră o zguduitură și Norman se întoarse ca să se uite prin hublou. Calmarul verde era deja afară, iar brațele-i uriașe, pline de ventuze, se încolăciseră în jurul bazei habitatului. Unul din tentaculele sale lungi plesni peste hublou și o clipă îi văzu, ventuzele deformate prin sticlă.

SUNT AICI.

- *Harryyy!* țipă Beth.

O zdruncinătură, provocată de strânsoarea brațelor

calmarului. Apoi scrâșnetul lent, agonizant al metalului. Harry intră alergând în cameră.

— Ce este?

— Știi prea bine ce este, Harry! strigă Beth.

— Nu, nu, ce este?

— Este calmarul, Harry!

— O, Dumnezeuule, nu! gemu Harry.

Habitatul se zgâlțâi puternic. Luminile din încăpere licăriră și se stinseră. Rămăseseră numai luminile roșii, intermitente, ale alarmelor.

Norman se întoarse spre el.

— Oprește-te, Harry!

— Ce tot vorbești acolo? strigă el cu o voce plângăreață.

— Știi foarte bine ce vorbesc, Harry.

— Ba nu știu!

— Ba da, știi, Harry. Despre tine e vorba, Harry, spuse

Norman. Tu faci asta.

— Nu, greșești. Nu eu! Îți jur că nu sunt eu!

— Ba *da*, Harry, spuse Norman. Și dacă nu te oprești, vom muri cu toții.

Habitatul se clătină din nou. Unul din încălzitoarele din tavan explodează, împrăștiind fragmente de sticlă fierbinte și sârmă încinsă.

— Haide, Harry...

— Nu, nu!

— N-avem mult timp la dispoziție. Știi că tu ești de vina.

— Nu se poate să fiu eu.

— Ba da. Recunoaște, Harry. Recunoaște acum.

Chiar în timp ce vorbea, Norman căuta din ochi seringă. O lăsase undeva în această cameră, dar hârtiile alunecaseră de pe mese, monitoarele zăceau sparte pe podea, peste tot în jurul său era haos...

Întregul habitat se legănă din nou și apoi se auzi o explozie groaznică într-un alt cilindru. Alarmerle sunau acum mai ascutit și se auzea o vibrație vijelioasă pe care Norman o recunoscuse instantaneu: era apa care pătrundea cu mare presiune în habitat.

— Inundație în C! strigă Beth, alergând pe coridor.

Norman auzi zgomotul metalic al ușilor despărțitoare închise de Beth. Camera se umplu de o ceață sărată. Norman îl împinse pe Harry în perete.

— Harry! Recunoaște și oprește-te!

— Nu se poate să fiu eu, nu se poate să fiu eu! gemu Harry.
O nouă zdruncinătură îi făcu să se clatine pe picioare.

— Nu se poate să fiu eu! strigă din nou Harry. *Asta nu are nici o legătură cu mine!*

Apoi Harry țiță, corpul i se răsuci și Norman o văzu pe Beth trăgându-i seringă din umăr, cu o picătură de sânge în vârful acului.

— Ce *faceți*? strigă Harry, dar deja privirea îi devenise sticloasă și absentă.

La impactul următor, se împletici și căzu amețit în genunchi.

— Nu! mai spuse el încet. Nu...

Apoi se prăbuși cu fața pe covor. Imediat, scrâșnetul metalului încetă, odată cu alarma. Totul deveni amenințător de liniștit, cu excepția gâlgâitului ușor al apei, care se auzea de undeva din interiorul habitatului.

Beth se mișca rapid, studiind un ecran după citul.

— Interioarele - zero. Perifericele - zero. Totul e liniștit. Perfect! Nici un semnal.

Norman alergă la hublou. Calmarul dispăruse. Afară, fundul oceanului era pustiu.

— Lista avariilor! anunță Beth. Sursa principală de curent a căzut! Cilindrul E - căzut! Cilindrul C - terminat! Cilindrul B...

Norman se întoarse spre ea și o privi. Dacă și Cilindrul B picase, sistemele vitale aflate acolo se duseseră iar ei cu siguranță că aveau să moară.

— Cilindrul B rezistă, spuse ea în sfârșit, relaxându-se. Stăm bine, Norman.

Norman se prăbuși pe covor extenuat, simțind brusc efectul efortului și al încordării în fiecare fibră a corpului. Se terminase. Criza trecuse. Acum totul avea să fie bine.

Își simți corpul mai destins.

Calvarul se sfârșise.

12.20 ORE

Sângele încetase să curgă din nasul zdrobit al lui Harry, care

acum părea să respire mai regulat, mai ușor. Norman săltă punga de gheață ca să arunce o privire feței lui tumefiate, iar apoi reglă debitul perfuziei intravenoase pe care Beth reușise să i-o aplice după mai multe tentative nereușite. În venele lui Harry picura o mixtură anestezică. Respirația sa avea un iz acru, de cositor. În rest, era în regulă.

Prin radio se auzi vocea lui Beth:

— Am ajuns la submarin. Acum mă duc la bord.

Prin hubloul din DH-7, Norman o văzu pe Beth urcându-se în cupola de lângă submarin. Urma să apese pe butonul "întârziere" - ultima oară când era necesară o astfel de operație. Se întoarse spre Harry.

Computerul nu le furnizase nici o informație despre efectele menținerii cuiva în stare de somn artificial vreme de douăsprezece ore neîntrerupte, dar n-avea încotro. Harry trebuia să reziste acestei încercări.

"Cum, de altfel, trebuie să rezistăm și noi", își zise Norman.

Privi ceasurile de pe monitoare care indicau că mai rămăseseră douăsprezece ore și jumătate, continuându-și numărătoarea inversă. Așternu o pătură peste Harry și se duse la consolă.

Sfera se afla la locul ei, cu modelul de șanțuri de pe ușă modificat. În tot timpul acestei agitații aproape că uitase cât de fascinat fusese inițial de sferă, de locul de unde venea și de ce semnificație avea. Acum înțelese ce era de fapt sfera. Cum o denumise Beth? "O enzimă mentală".

O enzimă era ceva care favoriza producerea unei reacții chimice, fără a participa efectiv la ea. Organismul omenesc are nevoie de anumite reacții chimice, care nu se pot produce cu ușurință la temperatura normală a corpului. Astfel încât sunt necesare enzime pentru a stimula și accelera aceste procese. Enzimele fac ca totul să devină posibil.

Iar Seth denumise sfera "o enzimă mentală".

"Foarte ingenios, își zise. Deșteaptă femeie. Impulsivitatea ei s-a dovedit a fi exact lucrul de care aveam nevoie".

Acum, când Harry era inconștient, Beth arăta la fel de bine, în timp ce Norman observa ușurat că propriile trăsături își recăpătaseră aspectul normal. Privind sfera de pe monitor, își putea vedea reflectată în sticla ecranului imaginea familiară.

Afurisita aia de sferă!

Se întrebă dacă aveau să știe vreodată ce se întâmplase cu

adevărat. Își aminti de luminițele ca niște licurici. Și ce spusese Harry? Ceva despre o spumă. Norman auzi un hureit și privi afară prin hublou.

Submarinul se afla în mișcare.

Eliberat din ancore, minisubmarinul galben plutea la mică distanță de fundul oceanului, pe care se reflectau luminile sale strălucitoare. Norman apăsă pe butonul intercomului.

— Beth? Beth?

— Sunt aici, Norman.

— Ce faci acolo?

— Stai liniștit, Norman.

— Ce faci acolo în submarin, Beth?

— E doar o măsură de precauție, Norman.

— O ștergi?

Râsul ușor și relaxat al lui Beth se auzi prin intercom.

— Nu, Norman, stai liniștit.

— Spune-mi ce vrei să faci.

— Este secret.

— Haide, Beth.

Se gândi că exact asta-i mai lipsea, ca Beth să cedeze tocmai acum. Gândul îi fugi din nou la impulsivitatea ei, pe care cu câteva clipe în urmă o admirase. Acum n-o mai admira.

— Beth?

— Vorbim mai târziu.

Submarinul se întoarse în profil și putu vedea în brațele-clești ale acestuia niște cutii roșii. Deși nu deslușea inscripțiile de pe ele i se păreau vag familiare. Submarinul trecu peste aripa înaltă a astronavei și apoi se așeză pe fundul oceanului. Una din cutii fu eliberată și căzu ușor pe fundul mâlos. Învolverând sedimentele, submarinul se puse din nou în mișcare, pentru încă o sută de metri. Se opri și mai lăasă o cutie. Și tot așa până făcu turul astronavei.

— Beth?

Nici un răspuns. Norman privi cu coada ochiului spre cutii. Scria ceva pe ele dar, de la distanța aceea, nu se putea distinge nimic.

Între timp submarinul se întorsese și venea direct spre DH-8, cu luminile aprinse. Se apropia din ce în ce mai mult și senzorii de alarmă intrară în funcțiune, acționând sirenele și luminile roșii de avertizare.

"Urăsc alarmele astea", își spuse Norman în timp ce alerga la

consolă. Privea năucit butoanele: "Cum dracu se oprește chestia asta?"

Se uită la Harry, dar acesta rămânea în continuare inconștient.

— Beth? Ești acolo? Cum se oprește blestemata asta de alarmă?

— Apasă pe F8.

Care dracu *era* F8? Se uită în jur și în fine găsi un șir de taste numerotate de la F1 la F8. Apăsă pe F8 și alarma se opri. Acum submarinul ajunsese foarte aproape. O putea zări pe Beth, prin carlinga transparentă, cu luminile de la instrucțiunile de bord strălucindu-i în față. Apoi submarinul coborî, ieșind din câmpul vizual.

Se duse lângă hublou și privi afară. *Deepstar III* se odihnea pe platou, depunând alte cutii cu ajutorul cleștilor. Inscricțiunile erau acum vizibile:

ATENȚIE! FUMATUL INTERZIS! EXPLOZIV TEVAC.

— Beth! Ce mama dracului faci?

— Îți spun mai târziu, Norman.

Vocea ei părea normală. Oare se scrântise? "Nu, își zise Norman. Nu s-a scrântit. Sunt sigur că e în regulă".

Dar, de fapt, nu *era* sigur.

Submarinul se mișcă din nou, cu luminile încețoșate de norul de sedimente stârnit de elice. Norul se ridica până în dreptul hubloului, întunecându-i vederea.

— Beth!

— Totul e-n ordine, Norman. Mă întorc imediat.

Sedimentele se lăsau din nou la fund, așa că putu vedea submarinul îndreptându-se spre DH-7. Câteva clipe mai târziu se opri sub cupolă. Apoi o zări pe Beth ieșind și ancorând aparatul la prova și la pupa.

12.00 ORE

— E foarte simplu, spuse Beth.

— Explozive?! exclamă Norman arătând spre ecran. Aici

spune că "La unitatea de greutate, TEVAC este cel mai puternic explozibil cunoscut." De ce naiba le-ai amplasat în jurul habitatului?

— Norman, liniștește-te!

Beth își odihni mâinile pe umerii lui. Atingerea fu blândă și binefăcătoare. Se relaxă puțin, simțindu-i trupul atât de aproape.

— Ar fi trebuit să discutăm despre asta în prealabil.

— Norman, nu vreau să mai risc. Nu mai vreau.

— Dar Harry e inconștient.

— Și se poate trezi.

— Nu se poate, Beth.

— Și nu mai pot risca, spuse ea. În felul ăsta, dacă *ceva* iese din sfera aia, vom putea distruge toată blestemăția de aeronavă. Am plasat explozive pe toată lungimea ei.

— Dar de ce și în jurul habitatului?

— Pentru apărare.

— Cum poate fi asta o apărând?

— Crede-mă că este.

— Beth, e periculos să ținem bombele astea atât de aproape de noi.

— Nu sunt cablate, Norman. De fapt, nici cele din jurul aeronavei nu sunt cablate. Va trebui să ies afară și să fac legăturile manual. M-am gândit ca mai întâi să aștept puțin, poate chiar să trag un pui de somn. Tu nu ești obosit?

— Nu, spuse Norman.

— N-ai dormit cam de multă vreme.

— Nu sunt obosit.

Ea îl cântări din priviri și spuse:

— Am să stau cu ochii pe Harry, dacă asta te îngrijorează.

— Nu, pur și simplu nu sunt obosit, Beth.

— Okay, cum dorești.

Își dădu pe spate părul negru și bogat.

— Eu sunt epuizată. Mă duc să dorm câteva ore.

Porni în sus pe scara dinspre laboratorul ei, apoi se opri și zise:

— N-ai vrea să mă însoțești?

— Poftim?

Ea îi zâmbi direct, atotștiutoare.

— M-ai auzit destul de bine, Norman.

— Poate mai târziu, Beth.

— Okay. Firește.

Continuă să urce scara. Corpul i se unduia alene, senzual, în costumul strâns pe corp. Arăta bine în costumul ăsta. Era o femeie bine făcută, trebuia s-o recunoască.

În partea cealaltă a încăperii, Harry sforăia regulat.

Norman îi verifică punga de gheață și gândul îi zbură la Beth. O auzea mișcându-se deasupra, în laborator.

— Hei, Norm!

— Da...

Se duse la baza scării și privi în sus.

— Mai e vreunul din astea pe-acolo, jos? Unul curat?

Ceva albastru îi ateriză în mâini. Era costumul ei.

— Da, cred că sunt în magazia din B.

— Adu-mi te rog și mie unul, Norm.

— Okay, spuse el.

Mergând spre Cilindru B, descoperi că se simțea inexplicabil de nervos. Din ce cauză? Desigur că știa exact din ce cauză, dar de ce acum? Beth exercita o atracție puternică. Era ceva care îi inspira neîncredere. În relațiile cu bărbatii, Beth era combativă, energică, directă și arțăgoasă. Seducția nu se înscria printre metodele ei obișnuite.

"Acum se înscrie", își zise el, pescuind un costum nou dintr-un dulăpior. Se întoarse în Cilindru D și urcă scara. De sus se vedea o lumină albăstrie stranie.

— Beth?

— Sunt aici, Norm.

Ajuns sus, o văzu lungită pe spate, goală, sub o baterie de lămpi de ultraviolete, prinse în perete. Pe ochi avea niște calote opace. Își răsuci corpul într-un mod îmbietor.

— Da.

— Mulțumesc mult. Pune-l undeva lângă banchetă.

— Bine, zise el și-l puse pe spătarul scaunului.

Ea se răsuci din nou, cu fața către lămpi, și oftă.

— M-am gândit că nu mi-ar strica puțină vitamina D, Norm.

— Da...

— Cred că nu ți-ar strica nici ție.

— Mda, probabil că nu.

Dar Norman se gândea că nu-și amintea de bateria aceea de lămpi de laborator. De fapt, era sigur că nu fusese acolo.

Petrecuse o grămadă de timp în camera asta. Ar fi trebuit să-și amintească. Coborî la iuțea treptele.

Până și scara era nouă. Era din metal brunat, cum nu fusese

până atunci. Scara asta era nouă.

— Norm?

— Imediat, Beth.

Se duse la consolă și începu să apese pe taste. Văzuse înainte un fișier de memoria cu parametrii habitatului sau ceva de genul ăsta. În sfârșit, îl găsi:

DEEPHAB-S MIPPR

PARAMETRII DE PROIECTARE

5.024A Cilindrul A

5.024B Cilindrul B

5.024C Cilindrul C

5.024D Cilindrul D

5.024E Cilindrul E

Alegeți:

Alese Cilindrul D și ecranul se schimbă. Alese apoi planurile constructive. Obținu, pagină după pagină, schițele de arhitectură. Trecu repede prin ele până când ajunse la planurile de detaliu ale laboratorului de biologie din partea superioară a Cilindrului D.

În desen se putea distinge foarte clar bateria de lămpi ultraviolete prinsă în niște balamale care permiteau rabatarea ei. Acolo trebuie să fi fost tot timpul; pur și simplu n-o observase. Erau o mulțime de alte amănunte pe care nu le observase - cum ar fi fost trapa de ieșire de urgență din tavanul boltit al laboratorului, sau faptul că mai exista și un al doilea pat pliant lângă intrarea din podea. Și o a doua scară de coborâre.

"Ai intrat în panică", se muștră el. "Și n-are nici o legătură cu lămpile sau cu schițele arhitectonice. Nici măcar cu sexul. Ești panicat pentru că numai Beth a rămas lângă tine și Beth nu se comportă normal".

În colțul ecranului video văzu micul cronometru care continua să numere, cifrele de la secunde schimbându-se cu o încetineală chinuitoare.

"Încă douăsprezece ore, își zise. Trebuie să mai rezist douăsprezece ore și totul va fi în ordine".

Îi era foame, dar știa că nu mai era nimic de mâncare. Era obosit, dar nu avea unde să doarmă. Atât Cilindrul E cât și C-ul erau inundate, iar sus la Beth nu voia să se ducă. Norman se întinse pe podea, lângă canapeaua pe care zăcea Harry. Podeaua

era rece și umedă. Abia după mult timp reuși să adoarmă.

09.00 ORE

Izbiturile, niște izbituri groaznice, și vibrațiile podelei îl treziră deodată. Brusc alertat, sări în picioare. O văzu pe Beth în fața monitoarelor.

— Ce este? ți-pă el. Ce s-a întâmplat?

— Ce să fie? întrebă Beth.

Părea calmă. Îi zâmbi. Norman privi în jur. Alarmerle nu se declanșaseră și nici luminile roșii.

— Nu știu, am crezut... nu știu, se bâlbâi Norman.

— Ai crezut că am fost din nou atacați? îl întrebă Beth.

Beth îl privea din nou în felul acela, ciudat. O privire scrutătoare, directă și rece. Nu mai rămăsese nimic ispititor; în schimb, revenise vechea suspiciune: ești bărbat și deci constitui o problemă.

— Harry este încă în stare de inconștiență, nu-i așa? Așa că de ce să crezi că suntem atacați?

— Nu știu. Cred că am visat.

Beth ridică din umeri.

— Poate că ai simțit podeaua vibrând din cauza pașilor mei. Oricum, mă bucur că te-ai hotărât să dormi.

Aceeași uitătură cercetătoare, ca și cum ceva era în neregulă cu el.

— N-ai dormit destul, Norman.

— Nici unul dintre noi n-a dormit destul.

— Dar mai ales tu.

— Poate că ai dreptate.

Fu nevoit să admită că se simțea mai bine acum că apucase să doarmă câteva ore. Zâmbi.

— Ai mâncat tot ce era de mâncat?

— N-a mai rămas nimic de mâncare, Norman.

— Știu.

— Atunci de ce pui o astfel de întrebare? îl chestionă ea cu seriozitate.

— A fost o glumă, Beth.

— Aha.

— Doar o gluma. Știi, o reflecție ironică asupra situației noastre.

— Înțeleg, spuse Beth, concentrată asupra ecranului. Apropo, ce-ai aflat despre balon?

— Ce balon?

— Balonul de suprafață! Ce, ai uitat? Am vorbit despre chestia asta!

Norman clătină din cap: nu-și amintea.

— Înainte de a merge la submarin, te-am întrebat despre codurile de trimitere la suprafață a unui balon meteo și-ai spus că ai să cauți în memoria computerului.

— Așa am spus?

— Da, Norman. Așa ai spus.

Norman își amintea cum, împreună cu Beth, ridicaseră corpul inert, surprinzător de greu, al lui Harry și îl puseseră pe canapea, cum îi opriseră sângele care-i curgea din nas și cum Beth îl înțepase în vederea perfuziei, folosindu-și experiența de la lucrul cu animalele de laborator. Ea făcuse chiar o glumă, zicând că spera ca Harry să reziste mai bine decât acele animale care, de obicei, sfârșeau prin a muri. Apoi tot ea se oferise să meargă la submarin, iar el spusese că va rămâne cu Harry. Asta era tot ce-și amintea. Nimic despre baloane.

— Sigur, spuse Beth. Deoarece mesajul primit spunea că trebuie să confirmăm recepția, asta însemnând trimiterea unui balon la suprafață. Și ne-am gândit că, întrucât furtuna s-a mai potolit, condițiile de la suprafață ar fi destul de bune pentru a permite ridicarea balonului fără să plesnească firul de legătură. Așa că rămăsese problema cum să-l lansăm, iar tu ai spus că ai să cauți comenzile necesare.

— Nu-mi amintesc deloc. Îmi pare rău.

— Norman, în orele care ne-au mai rămas trebuie să lucrăm împreună.

— Sunt absolut de acord cu asta, Beth.

— Cum te simți acum?

— Okay, destul de bine.

— Bun, conchise ea. Ține-o tot așa, Norman, mai avem doar câteva ore.

Îl îmbrățișă cu căldură, dar când se îndepărtă Norman îi văzu din nou aceeași privire detașată, scrutătoare.

O oră mai târziu, aflară cum se lansează balonul. Auziră sfârâitul metalic îndepărtat al cablului ce se desfășura de pe

mosorul exterior, tras de balonul umflat care se ducea ca din pușcă spre suprafață. Urmă o pauză lungă.

— Ce se întâmplă? întrebă Norman.

— Ne aflăm la o adâncime de trei *sute* de metri, spuse Beth. Balonul are nevoie de ceva timp până să ajungă la suprafață.

Apoi pe ecran apăru un buletin informativ privind condițiile atmosferice. Viteza vântului scăzuse la cincisprezece noduri. Valurile se ridicau până la un metru optzeci înălțime. Presiunea barometrică era 20,9. Se înregistra lumina soarelui.

— Vești bune, anunță Beth. La suprafață e-n regulă.

Norman rămase cu ochii la ecran, gândindu-se la faptul că se înregistrase lumina soarelui. Înainte nu-i dusesese niciodată dorul. Era ciudat cum se schimbau dorințele oamenilor. Acum, gândul de a revedea lumina soarelui îl lovi cu forța unei plăceri inimaginabile. Nu-și putea închipui o fericire mai mare decât aceea de a vedea soarele, norii și cerul albastru.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc că abia aștept să ieșim de aici.

— Și eu, spuse Beth. Dar nu mai avem mult.

PONG! PONG! PONG! PONG!

Norman îl controlează pe Harry și se întoarce la auzul zgomotului.

— Ce este, Beth?

Pong! Pong! Pong! Pong!

— Stai liniștit, Norman, spuse Beth de la consolă. Vreau doar să aflu cum lucrează chestia asta.

Pong! Pong! Pong! Pong!

— Care anume?

— Sonarul cu baleiaj lateral. Cel cu apertură falsă. Nu înțeleg de ce i se spune "cu apertură falsă". Știi cumva la ce se referă asta, "apertură falsă"?

Pong! Pong! Pong! Pong!

— Nu, nu știu, spuse Norman. Oprește-l, te rog. Sunetul era enervant.

— Aici scrie "SAF", care cred că vine de la "sonar cu apertura falsă", dar mai scrie și "baleiaj lateral". E foarte confuză treaba,

— Beth, oprește-l!

Pong! Pong! Pong! Pong!

— Desigur, desigur, spuse Beth.

— La urma urmei, de ce vrei să știi cum lucrează? o întrebă Norman iritat, de parcă Beth ar fi vrut în mod intenționat să-l supere cu zgomotul acela.

— Pentru orice eventualitate, spuse Beth.

— Pentru care eventualitate, Dumnezeule mare? Tu însăși ai spus că Harry e inconștient. Nu vor mai fi alte atacuri.

— Calmează-te, Norman. Vreau doar să fiu pregătită, atâta tot.

07.20 ORE

Nu reuși s-o facă să se răzgândească. Insistase să iasă ca să cableze explozivele din jurul astronavei. Era evident o idee fixă.

— Dar de ce, Beth? o tot întrebuse.

— Pentru că am să mă simt mai bine după ce am s-o fac, spusese ea.

— Dar nu mai ai nici un motiv s-o faci!

— Am să mă simt mai liniștită, insistase ea, și în cele din urmă n-o mai putuse opri.

O vedea acum, o siluetă mică, având lanterna de la cască aprinsă și mișcându-se de la o ladă cu explozibil la alta. Deschidea fiecare ladă și scotea conurile mari și galbene, asemănătoare celor folosite la semnalizarea drumurilor în reparație. Conurile erau legate între ele prin fire, iar când cablarea fu terminată, în vârfurile lor se aprinse câte o luminiță roșie.

Văzu luminițe roșii de jur-împrejurul navei și avu un sentiment de neliniște. Pentru că îi spusese lui Beth la plecare:

— Să nu cumva să conectezi și explozibilele din jurul habitatului.

— Nu, Norman n-am s-o fac.

— Promite-mi.

— Ți-am spus că nu. Dacă asta te supără, n-am s-o fac.

— Da, mă supără.

— Okay, okay!

Acum luminile erau înșirate pe toată lungimea astronavei, începând de la coada abia vizibilă, care se ridica deasupra covorului de corali. Beth se îndrepta spre nord, către cutiile rămase nedeschise.

Harry continua să sforăie zgomotos, rămas în stare de inconștiență, Norman se plimbă încolo și-ncoace prin Cilindrul D, apoi se duse la monitoare.

Ecranul clipi:

SOSESC.

"O, Doamne! Cum e posibil așa ceva? Nu se poate. Harry e în continuare inert. Cum e posibil?"

SOSESC LA VOI.

— Beth!

— Da, Norman, se auzi vocea ei subțire prin intercom.

— Întoarce-te imediat înapoi.

NU VĂ TEMEȚI.

— Ce s-a întâmplat? Norman?

— Am recepționat ceva pe ecran.

— Controlează-l pe Harry. Probabil că s-a trezit.

— Nu s-a trezit, Beth. Vino înapoi.

SOSESC ACUM.

— Bine, Norman. Mă întorc.

— Repede, Beth.

De precizarea asta nu mai era nevoie; deja îi vedea lampa de la cască săltând în timp ce alerga. Se afla la cel puțin o sută de metri de habitat. O auzi prin intercom, respirând din greu.

— Se vede ceva, Norman?

— Nu, nimic.

Își concentrează atenția spre orizont, acolo unde își făcea întotdeauna apariția calmarul. Primul lucru care se ivea mereu era strălucirea aceea verzuie de la orizont. Dar acum nu se vedea nimic.

Beth gâfâia.

— Simt ceva, Norman. Simt apa... în valuri... puternice...

Pe ecran apăru:

AM SĂ VĂ UCID.

— Nu se vede nimic? Întrebă Beth.

— Nu, nu văd absolut nimic.

O văzu pe Beth, singură pe fundul noroios al oceanului. Lumina lanternei era singurul punct care-i atrăgea atenția.

— Îl simt, Norman. E aproape. Isuse Cristoase! Alarmerle ce spun?

— Nimic, Beth.

— Doamne...

Avea respirația întretăiată de icnetele șuierate din timpul

alergării. Beth avea o bună condiție fizică, dar într-o astfel de atmosferă nu putea rezista la un asemenea efort. În orice caz, nu pentru mult timp. Deja mișcările îi erau din ce în ce mai încete, lampa de pe cască săltând acum tot mai rar.

— Norman.

— Da, Beth. Sunt aici.

— Norman, nu cred c-am să reușesc.

— Ba da, Beth, ai să reușești. Mergi mai încet.

— *E aici*, îl simt.

— Nu văd nimic, Beth.

Norman auzi niște pocnete ascuțite. Mai întâi crezu că erau zgomotele electrostatice de pe linie, pentru ca apoi să-și dea seama că dinții ei clănțăneau din cauză că tremura. La acest grad de epuizare ar fi trebuit să se producă o supraîncălzire și, în loc de asta, o cuprinse frigul. Era de neînțeles.

— ... rece, Norman.

— Încetinește, Beth.

— Nu pot... vorbi... aproape...

Împotriva voinței sale, încetinise. Ajunsesese în aria luminilor habitatului, la mai puțin de zece pași de trapă, dar picioarele i se mișcau și mai încet, cu stângăcie.

Iar acum, în sfârșit, Norman văzu ceva care învolbura sedimentul mâlos din spatele ei, în întunericul de dincolo de lumini. Era ceva ca o tornadă, ca un vârtej de noroi. Nu putu să vadă ce era în mijlocul norului, dar îi simțea forța interioară.

— Aproape... Nor...

Beth se împiedică și căzu. Norul învolburat se apropia.

AM SĂ VĂ OMOR ACUM.

Beth se ridică în picioare, privi înapoi și văzu vârtejul coborând spre ea. Ceva în scena asta îl umplu pe Norman de o groază profundă, o groază din copilărie, subiect de coșmar.

— Normaaan...

Norman o luă la fugă, neștiind prea bine ce avea să facă, dar propulsat de viziunea avută, gândindu-se doar că trebuia să facă ceva, că trebuia să acționeze cumva, astfel că traversă Cilindrul B, ajunse în A și își zări costumul. Dar nu mai era timp, iar prin trapa deschisă apa bolborosea și împrășca. Văzu mâna înmănușată a lui Beth, aproape de suprafață, fluturând; era exact sub el, în afară de ea nu mai avea pe nimeni, așa că, fără să ezite, se aruncă în apa întunecată.

Îi venea să țipe din pricina șocului termic; își simți plămânii sfâșiați. Întreg corpul îi amorți instantaneu și timp de o secundă fu cuprins de o paralizie cumplită. Apa îl răsucea și-l azvârlea cu forța unui val uriaș; îi lipsea forța necesară pentru a i se împotrivi. Se izbi cu capul de fundul habitatului și nu mai văzu nimic.

Căutând orbește, cu mâinile în toate direcțiile, dădu în sfârșit de Beth. Plămânii îi ardeau. Apa îl rotea ca pe un fulg, în cercuri.

O atinse pe Beth, apoi o pierdu. Apa continua să-l răsucească.

Reuși s-o apuce de *ceva*, de un braț parcă. Aproape că-și pierduse cunoștința, se simțea mai greoi și mai amorțit. Trase de braț. Deasupra văzu un cerc luminos: trapa. Dădu din picioare, dar i se părea că stă pe loc. Cercul nu se apropia.

Se zvârcoli din nou, trăgând de Beth ca de o greutate inertă. Poate că deja murise. Plămânii îi ardeau. Era cea mai groaznică durere pe care o simțise în viața lui. Se lupta cu durerea, cu apa învolburată și furioasă, și continua să dea din picioare, pentru a se apropia de lumină; ăsta era singurul său gând, să se apropie de lumină, să ajungă la lumină, la lumină, la lumină.

Lumina.

Imaginile erau confuze. Corpul lui Beth îmbrăcat în costum, lovindu-se de pereții metalici ai sasului. Propriul său genunchi sângerând pe metalul trapei, împrăștiind picături de sânge. Mâinile tremurânde ale lui Beth încercând să-și deblocheze casca. Mâini tremurânde. Apa din trapă. Apa din trapă, bolborosind. Lumini care-i băteau în ochi. Undeva, o durere teribilă. Rugină, foarte aproape de fața sa, o muchie metalică ascuțită. Metalul rece. Aerul rece. Luminile din ochii săi, scăzând în intensitate. Stingându-se. Întuneric.

Senzația de căldură era plăcută. Auzi un șuierat aproape de urechi. Privi în sus și o văzu pe Beth, fără costum, o siluetă mare deasupra sa, reglând încălzitorul imens și mărindu-i puterea. Tremura încă, de aceea mărea puterea încălzitorului. Închise ochii. "Am reușit. Am rămas împreună. Stăm încă bine. Am reușit".

Se relaxă.

Avu senzația că ceva i se târa pe corp.

"Din cauza frigului, își spuse, a trecerii de la frig la cald".

Senzația era neplăcută. Nici șuieratul nu era plăcut auzului: strident, intermitent.

Ceva alb îi alunecă ușor sub bărbie. Deschise ochii și văzu ceva ca un tub alb, argintiu apoi, reglându-și acuitatea vizuală, văzu ochii mici ca niște mărgeluțe și limba care i se zbătea: era un șarpe.

Un șarpe de mare.

Îngheță. Privi în jos, mișcându-și numai ochii.

Tot corpul îi era acoperit de șerpi albi.

Senzația dezagreabilă era provocată de zecile de șerpi care i se încolăceau în jurul gleznelor și îi alunecau printre picioare, peste piept. Ceva rece alunecă pe fruntea sa. Închise ochii, simțind cu groază cum șarpele i se mișcă pe față, în jos spre nas, apoi pe buze, îndepărtându-se în cele din urmă.

Ascultă sâsâitul reptilelor, gândindu-se la cât de otrăvitori spusese Beth că sunt acei șerpi. Beth, unde era Beth?

Stătea nemișcat. Șerpii i se încolăceau pe după gât, alunecând înspre umeri, strecurându-i-se printre degetele mâinilor.

Nu voia să-și deschidă ochii. Simți un val de greață.

"Doamne, îmi vine să vărs".

Simți șerpii la subțioară, apoi traversându-i pântecul. Fu năpădit de o sudoare rece. Se lupta cu greața.

"Beth, o chemă în gând, nevrând să vorbească. Beth..."

Ascultă o vreme șuieratul și, când nu mai putu să suporte, deschise ochii și văzu masa de carne alba zvârcolindu-se, încolăcindu-se cu capetele mici și limbile bifurcate pulsând. Închise din nou ochii.

Simți un șarpe târându-se pe cracul costumului, înspre pielea dezgolită.

— *Nu mișca, Norman.*

Era Beth. I se simțea tensiunea din voce. Privi în sus, dar nu-i văzu decât umbra. O auzi spunând:

— Of, Doamne, ce oră o fi?

...alunecau peste urechi, pe...

Și se gândi: "La dracu cu ora, cui îi păsa ce oră este?" Pentru el n-avea nici o noimă.

— Trebuie să știi ora, spuse Beth.

Îi auzi pașii pe punte.

— Timpul...

Se îndepărta, îl părăsea!

Umezi și vâscoși, șerpii îi alunecau peste urechi, pe sub bărbie și pe lângă nări.

Apoi îi auzi din nou pașii pe punte, precum și un *clanc* metalic care semnală deschiderea trapei. Deschise ochii și o văzu aplecându-se asupra lui, înfășcând șerpii în grămezi mari și aruncându-i în apă prin trapa deschisă. Șerpii se zvârcoleau în mâinile ei, se răsuceau peste încheieturile mâinilor, dar ea îi scutura și-i azvârlea cât colo. Unii șerpi nu cădeau în apă și se zbăteau pe punte. Dar deja majoritatea fuseseră îndepărtați.

Încă unul se târa pe picior, înspre pânțele. Îl simți mișcându-se iute înapoi - Beth îl trăgea afară, de coadă!

— Doamne Dumnezeule, ai grijă...

Șarpele era afară din pantaloni și Beth îl aruncă peste umăr.

— Poți să te ridici, Norman, spuse ea.

Sări în picioare și vomită imediat.

07.00 ORE

Pe Norman îl dureau capul îngrozitor. Asta îi făcea să recepționeze neplăcut de puternic luminile din încăpere. Și îi era frig. Beth îl înfășurase în niște păături și îl mutase lângă încălzitorul cel mare din Cilindrul D, atât de aproape încât auzea destul de tare zumzetul elementelor electrice, dar tot îi era frig. Se uita acum la ea cum îi bandaja genunchiul rănit.

— Cum se prezintă? se interesă el.

— Nu prea bine; tăietura a ajuns până la os. Dar o să te faci bine. Au mai rămas câteva ore.

— Da, eu... au!

— Iartă-mă, e aproape gata!

Beth respecta instrucțiunile de prim-ajutor de pe computer. Ca să-și abată gândul de la durere, Norman citi de pe ecran:

COMPLICAȚII MEDICALE MINORE (NON-LETALE)

7.113 Traume

7.115 Microsomi

7.118 Tremurat provocat de heliu

7.119 Otită

7.121 Contaminați toxici

7.143 Durere sinovială

Alegeți:

— De așa ceva așa avea nevoie, spuse el, de un microsomn. Sau și mai bine, de un macrosomn serios.

— Da, de asta am avea cu toții nevoie.

Un gând îi încolți în minte:

— Beth, ți-amintești când trăgeai șerpii ăia de pe mine, ce tot spuneai despre timp, despre oră?

— Șerpii de mare au ritm diurn, explică Beth. Mulți șerpi veninoși sunt alternativ agresivi și pasivi în cicluri de douăsprezece ore, corespunzător zilelor și nopților. În timpul zilei, când sunt pasivi, poți să-i ții și în mână că nu mușcă. De exemplu, în India, șerpii *karait* vărğați, extrem de veninoși, nu mușcă niciodată ziua și nici când copiii se joacă cu ei. Dar noaptea să te ferești! Așa că am încercat să determin în care ciclu se aflau șerpii de mare și până la urmă am presupus că trebuie să fi fost în ciclul pasiv al zilei.

— Cum ți-ai dat seama?

— Din faptul că încă mai trăiai.

Apoi îndepărtase șerpii cu mâna goală, știind că nu o vor mușca nici pe ea.

— Cu mâinile pline de șerpi arătai ca Meduza.

— Asta cine e, vreo vedetă de rock?

— Nu, e un personaj mitologic.

— Cea care și-a omorât copiii? Întrebă ea, cu o uitătură suspicioasă: Beth, mereu pregătită să riposteze unui afront, oricât de voalat.

— Nu, aceea a fost Medeea. Meduza a fost o femeie din mitologia greacă și care, având șerpi în loc de păr, îi prefăcea în stană de piatră pe toți cei care se uitau la ea. Perseu a omorât-o, făcând-o să se privească în oglinda scutului său.

— Îmi pare rău, Norman, nu e domeniul meu.

Norman se gândi că era interesant că, într-o vreme, orice om educat cunoștea foarte bine aceste personaje din mitologie și din poveștile inspirate de ea - la fel de bine cum își cunoștea poveștile legate de familie și prieteni. Cândva, miturile însemnaseră fondul comun de cunoaștere al umanității și reprezentaseră un fel de hartă a conștiinței.

Și iată că acum o persoană bine instruită ca Beth nu cunoștea

nimic despre mituri. Era ca și cum oamenii ar fi hotărât că harta conștiinței omenirii se modificase. Dar oare chiar se schimbase cu adevărat? Se simți scuturat de un fior.

— Tot ți-e frig, Norman?

— Da. Dar cel mai mult mă supără durerea de cap.

— Probabil că ești deshidratat. Să văd dacă-ți găsesc ceva de băut.

Se duse la dulăpiorul de prim ajutor prins de perete.

— Știi, ceea ce ai făcut a fost grozav, spuse ea. Să sari așa, fără costum, în apa asta care abia dacă are câteva grade deasupra punctului de îngheț... A fost un act curajos. Stupid, dar curajos.

Zâmbi:

— Mi-ai salvat viața, Norman...

— N-am mai stat să mă gândesc, spuse Norman. Pur și simplu am făcut-o.

Și îi povesti cum, când o văzuse afară, cu norul învolburat de sedimente apropiindu-se, simțise o groază ancestrală, ceva din memoria îndepărtată.

— Știi cum a fost? Mi-a reamintit de tornada din *Vrăjitorul din Oz*. Când eram copil, tornada aceea m-a speriat teribil. Nu mai voiam să se întâmple din nou.

Apoi își zise: "Poate că astea sunt noile noastre mituri: Dorothy, Toto și Vrăjitoarea cea Rea, Căpitanul Nemo și calmarul uriaș..."

— Ei bine, oricare ar fi fost motivația, mi-ai salvat viața. Îți mulțumesc!

— Pentru puțin, spuse Norman zâmbind. Numai să nu se mai repete.

Beth reveni cu o băutură într-un pahar de carton. Era dulce și avea un aspect siropos.

— Ce este?

— Un întăritor pe bază de glucoză izotonică. Bea.

Sorbi din nou, dar era neplăcut de dulce. În partea opusă a camerei, pe ecranul consolei, rămăsese mesajul:

AM SĂ VĂ UCID ACUM.

Îl privi pe Harry, în continuare inconștient și cu tubul perfuziei legat de braț.

În tot acest timp, Harry zăcuse fără cunoștință.

Până acum nu se gândise la implicațiile acestei constatări. Acum era timpul s-o facă. Nu-i plăcea, dar n-avea ce face. Spuse

cu voce tare:

— Beth, de ce crezi că se întâmplă toate astea?

— Ce anume?

— Apariția mesajelor pe ecran. Și această nouă manifestare care ne-a atacat.

Beth îi aruncă o privire neutră.

— Tu ce crezi, Norman?

— Că nu e de vină Harry.

— Nu. Nu este.

— Atunci ce se întâmplă?

Norman se ridică, înfășurându-se mai strâns în pături. Își îndoi genunchiul bandajat: îl durea, dar nu prea tare. Se apropie de hublou și se uită afară. În depărtare se întrezărea șirul de lumini roșii ale explozibilelor interconectate de Beth. Nu putea pricepe de ce ținuse morțiș să facă asta. Se comportase straniu. Se uită în jos, înspre baza habitatului.

Și acolo, chiar sub hublou, străluceau niște lumini roșii. "Beth a armat și explozibilele din jurul habitatului."

— Beth, ce-ai făcut?

— Ce-am făcut?

— Ai armat și explozibilele din jurul lui DH-8.

— Da, Norman, spuse ea, privindu-l calmă, nemișcată.

— Beth, mi-ai promis că n-ai s-o faci!

— Știu. Dar am fost nevoită.

— Care sunt conectate? Unde e butonul, Beth?

— Nu există nici un buton. Sunt conectate la niște senzori de vibrații automați.

— Vrei să spui că se declanșează *automat*?

— Da, Norman.

— Beth, dar asta e o nebunie. Cineva continuă să provoace aceste manifestări. *Cine le provoacă, Beth?*

Beth surâse leneș, adresându-i un zâmbet felin și părând amuzată de ceea ce auzea.

— Chiar nu știi?

Ba știa. Da, știa și simți că-l trece un fior rece.

— Tu ești sursa acestor manifestări, Beth.

— Nu, Norman, spuse ea fără să-și piardă cumpătul. Nu eu, ci tu.

06.40 ORE

Își aduse aminte de o întâmplare petrecută cu ani în urmă, în primele zile de practică, la spitalul de stat din Borrego. Norman fusese însărcinat de îndrumătorul său să alcătuiască un raport privind evoluția unui anumit pacient. Omul avea aproape treizeci de ani, era plăcut și bine educat. Discutau tot felul de lucruri: transmisia hydramatic a mașinilor Oldsmobile, cele mai bune plaje pentru surf, recenta campanie prezidențială a lui Adlai Stevenson, date despre vreun jucător de baseball și chiar despre teoria lui Freud. Bolnavul era de-a dreptul fermecător, deși fuma țigară de la țigară, părând măcinat de o tensiune internă. În cele din urmă, Norman ajunsese să-l întrebe de ce fusese internat în spital.

Pacientul nu-și mai amintea de ce. Îi părea rău, dar pur și simplu nu-și amintea. La insistențele lui Norman, devenise mai puțin fermecător, mai iritat. În final începuse să bată amenințător cu pumnul în masă, cerând imperios ca Norman să vorbească despre altceva.

Abia atunci Norman își dăduse seama cine era acel om: Alan Whittier, care, adolescent fiind, își omorâse mama și sora într-un camion, în Palm Desert, iar apoi ucisese șase oameni într-o stație de benzină și încă trei în parcare a unui magazin, pentru ca în cele din urmă să se ducă singur la poliție, suspinând, isterizat de remușcări și vinovăție. Whittier stătuse la spital zece ani, timp în care atacase cu brutalitate câțiva asistenți.

Acesta era omul care se ridicase înfuriat în fața lui Norman, trântind masa și izbind scaunul de perete. Norman era încă student: nu știa cum să se descurce. Se întorsese ca să fugă din cameră, dar ușa din spatele său era încuiată. Așa se proceda întotdeauna când erau intervievați pacienții violenți. Whittier se apropiase de Norman. Acesta avusese un moment de panică îngrozitoare până când auzise ușa descuindu-se și trei asistenți uriași năvăliseră înăuntru, îl înhățaseră și-l traseră de o parte pe Whittier, care zbiera și înjura.

Norman se dusese întins la îndrumătorul său, cerând să i se spună de ce fusese "lucrat" în felul acesta. Îndrumătorul îl întrebase:

— Lucrat?

— Da, *lucrat*.

— Dar nu ți s-a comunicat în prealabil numele pacientului? Numele lui nu ți-a spus nimic?

Norman răspunsese că nu dăduse importanță acestui amănunt.

— Ai face bine să fii atent, Norman, îi spusese profesorul. Într-un loc ca ăsta nu trebuie să-ți lași niciodată garda jos. Este prea periculos.

Acum, privind-o pe Beth, aflată în partea cealaltă a habitatului, își zise: "Fii atent, Norman. Nu poți lăsa garda jos. Pentru că ai de-a face cu o nebună și nu ți-ai dat seama de asta."

— Constat că nu mă crezi, spuse Beth, în continuare foarte calmă. Ești în stare să discuți cu mine?

— Firește.

— Adică să fii logic, în sensul ăsta.

— Desigur, spuse Norman, gândindu-se în același timp: "Nu eu sunt cel nebun."

— În regulă atunci. Îți amintești când mi-ai povestit despre Harry - cum toate indiciile duceau la Harry?

— Da, bineînțeles.

— Mi-ai cerut o altă explicație și eu am spus că nu am alta, Dar această explicație există, Norman. Câteva puncte pe care ți-a convenit să le treci cu vederea, prima dată. Cum ar fi meduzele. De ce meduzele? Pentru că fratele *tău* a fost înțepat de meduze, Norman, și *tu* te-ai simțit vinovat după aceea. Și apoi, când vorbește Jerry? Când *tu* ești de față, Norman. Și când a încetat calmarul atacurile? Când tu ți-ai pierdut cunoștința, Norman. Nu Harry, ci *tu*.

Vocea ei era atât de calmă, atât de liniștită. Se căzni să ia în considerare spusesele ei. Era oare posibil să aibă dreptate?

— Fă câțiva pași înapoi și încearcă o privire de ansamblu, continuă Beth. Ești un psiholog, aflat aici împreună cu o trupă de savanți specializați în științe pozitive. Nu ai nimic de făcut aici jos - chiar tu ai spus-o. Și nu-i așa că ai mai avut o perioadă în viață când te-ai simțit neglijat din punct de vedere profesional? Nu-i așa că a existat o perioadă neplăcută pentru tine? Tu însuți mi-ai spus: ai urât această perioadă din viața ta!

— Da, dar...

— Când au început toate aceste întâmplări stranii, problema a depășit cadrul preocupărilor noastre. Acum era o chestiune de psihologie. Exact ceea ce-ți convenea ție, Norman, domeniul în care tu erai expertul. Dintr-odată ai devenit centrul atenției, nu-i așa?

"Nu, își zise el. Nu poate fi adevărat!"

— Când Jerry a început să comunice cu noi, cine a remarcat că are emoții? Cine a insistat să lucrăm cu emoțiile lui Jerry? Nici unul din noi nu era preocupat de emoții, Norman. Barnes voia să afle chestiile legate de armament, Ted voia să discute probleme științifice, Harry era pasionat de raționamentele logice. Tu ești cel interesat de emoții. Și cine-l manipulează pe Jerry - sau mai exact, nu reușește să-l manipuleze? Tu, Norman. Numai tu.

— Nu se poate, spuse Norman.

Mintea i se învârtea. Se căzni să găsească o contradicție și reuși:

— Nu se poate să fiu eu - pentru că nu am pătruns în sferă.

— Ba da, replică Beth. Numai că nu-ți mai amintești!

Se simți lovit, izbit fără încetare. Nu reușea să-și regăsească echilibrul, iar loviturile continuau să curgă.

— Așa cum nu-ți amintești că te-am rugat să cauți codurile pentru lansarea baloanelor, spunea Beth cu vocea ei calmă. Sau că Barnes te-a întrebat care e concentrația de heliu în Cilindrul E.

"Ce concentrație de heliu? Când m-a întrebat Barnes așa ceva?"

— Sunt o mulțime de lucruri de care nu-ți amintești, Norman.

— Când am intrat în sferă?

— Înainte de primul atac al calmarului. După ce a ieșit Harry.

— Bine, dar dormeam! Dormeam în cușeta mea!

— Nu, Norman, nu dormeai. Pentru că Fletcher a venit să te cheme și dispăruseși. Timp de vreo două ore nu am dat de tine și pe urmă ai apărut căscând.

— Nu te cred, spuse el.

— Știu. Preferi să transferi problema pe umerii altora. Și ești deștept. Ai experiența manipulărilor psihologice, Norman. Ți-amintești de testele pe care le-ai efectuat? Când ai suit oameni care nu bănuiau nimic într-un avion și le-ai spus că pilotul a avut un atac de inimă? Speriindu-i de moarte? Asta e un soi de manipulare sălbatică, Norman. Iar aici, în condițiile acestui habitat, ai avut nevoie de un monstru. Așa că ai făcut din Harry un monstru. Dar nu el era monstrul, Norman, ci tu însuși. Iată de ce ți s-a schimbat aspectul și ai devenit hidos: pentru că tu ești monstrul.

— Dar mesajul? Nu spune: "Mă numesc Harry"?

— Da, așa este. Și așa cum tot tu ai arătat, persoana din

pricina căreia s-a întrupat s-a temut că adevăratul nume va apărea pe ecran.

— Harry, spuse Norman. Numele era *Harry*.

— Și numele tău care este?

— Norman Johnson.

— Numele întreg!

Norman încremeni. Simți că gura nu-l mai ascultă. Mintea i se golise.

— Am să-ți spun eu care este, zise Beth. Am verificat: este Norman *Harrison* Johnson!

"Nu, își spuse el. Nu, nu, nu! Nu poate fi adevărat!"

— Știi că e greu de acceptat, continuă Beth cu vocea ei domoală, răbdătoare, aproape hipnotică. Și te înțeleg. Dar dacă ai să stai să judeci, ai să-ți dai seama că tu ai vrut să se ajungă aici. Tu ai vrut ca eu să înțeleg asta, Norman. Păi, doar cu câteva minute în urmă mi-ai povestit despre *Vrăjitorul din Oz*, nu-i așa? Chiar tu m-ai ajutat când nu pricepeam poanta - sau cel puțin subconștientul tău a făcut-o. Mai ești calm, Norman?

— Bineînțeles că sunt calm.

— Bun. Rămâi așa, Norman. Hai să judecăm logic. Vrei să cooperezi cu mine?

— Ce vrei să faci?

— Vreau să te fac inofensiv, Norman. Ca și pe Harry.

Norman clătină cu hotărâre din cap.

— Doar pentru câteva ore, Norman, insistă ea, după care păru că se decide: se apropie iute de el și în mână îi străluci acul seringii. Norman se răsuci într-o parte. Acul se înfipse în pătură, pe care Norman o aruncă și fugi înspre scări.

— Norman! Vino înapoi!

În timp ce urca scările, o văzu pe Beth alergând după el cu seringă în mână. Ajunse în laboratorul ei și-i trânti chepengul de acces în nas.

— Norman! strigă Beth, izbind cu pumnii în chepeng.

Norman stătea cu picioarele pe trapă, știind că Beth n-avea cum să-l ridice. Ea continua să bată.

— Norman Johnson, deschide imediat chepengul.

— Nu, Beth, îmi pare rău.

Norman se relaxă. Ce putea să-i facă? Nimic! Aici era în siguranță. Beth nu putea ajunge la el aici sus, nu putea să-i facă

nimic atâta timp cât rămânea în laborator.

Apoi văzu pivotul metalic mișcându-se în centrul chepengului, chiar între picioarele sale. De cealaltă parte a trapei, Beth învârtea roata: îl înclua în laborator.

06.00 ORE

Singurele lumini aprinse în laborator se aflau pe bancul de experiențe, lângă un șir de specimene conservate, aranjate cu grijă în borcane: calmari, creveți, ouă de calmar gigant. Atinse absent borcanele. Se întoarse către monitorul, laboratorului și apăsă pe butoane până când pe ecran apăru imaginea lui Beth. Lucra la consola principală din Cilindrul D. Într-un colț îl văzu pe Harry, care continua să zacă inconștient.

— Norman, mă auzi?

Răspunse cu glas tare:

— Da, Beth. Te aud.

— Norman, acționezi într-un mod iresponsabil. Reprezinți o amenințare pentru întreaga expediție.

Era oare adevărat? Nu se gândise că ar putea pune în primejdie expediția. Nu simțea că așa ar fi. Dar de câte ori în viață nu întâlnise pacienți care refuzau să recunoască ce se întâmplă cu viața lor? Exemplele erau nenumărate: un bărbat, profesor universitar, care era terorizat de ascensoare, dar care susținea neclintit că folosea întotdeauna scările pentru a-și menține condiția fizică. Era în stare să urce cincisprezece etaje, refuza întâlnirile fixate în blocuri mai înalte; își aranjase întreaga viață ca să eludeze o problemă pe care refuza să o admită. Problema rămăsese ascunsă pentru el până când, în cele din urmă, avusese un atac de inimă. Sau femeia care, extenuată de anii de supraveghere a fiicei sale deranjate psihic, îi dăduse copilului o sticlută cu pastile de dormit, fiindcă, spunea ea, fata avea nevoie de odihnă. Fata se sinucisese. Sau marinarul începător care, plin de entuziasm, își imbarcase familia pentru o excursie la Cătălina, pe o mare zbuciumată de furtună, gata-gata să-i omoare pe toți.

Îi veneau în minte zeci de exemple. Orbirea față de propriul eu reprezenta un truism psihologic. Își închipuia cumva că el

Însuși era imun? Cu trei ani în urmă, izbucnise un scandal minor când unul din profesorii de la catedra de psihologie se sinucisese, vârandu-și în gură țeava unui pistol. Ziarele titraseră:

«UN PROFESOR DE PSIHOLOGIE S-A SINUCIS - Colegii își exprimă surprinderea, căci decedatul era "mereu fericit"»

Decanul facultății, temându-se pentru soarta subvențiilor instituției sale, îl dojenise pe Norman pentru acest accident, dar adevărul neplăcut este că psihologia are limite severe. Chiar cu o bună pregătire profesională și cu cele mai bune intenții, tot rămâne o proporție enormă de necunoscut, în ceea ce-i privește pe cei mai apropiați prieteni, colegi, soție sau soț și copii.

Iar ignoranța față de propriul eu era și mai mare. Cea mai dificilă rămâne autocunoașterea. Puțini ajung la ea. Sau probabil că nimeni.

— Norman, ești acolo?

— Da, Beth.

— Eu cred că ești un om bun, Norman.

Nu răspunse nimic. Privi doar monitorul.

— Sunt convinsă că ești integru și crezi în adevăr. E un moment dificil pentru tine, să recunoști realitatea în ceea ce te privește. Știu că mintea ta se străduiește să găsească motivații, să arunce vina pe altcineva. Dar cred că până la urmă ai să reușești, Norman. Harry nu putea s-o facă, dar tu poți. Cred că vei putea admite adevărul crud: că atâta vreme cât ești conștient, expediția este amenințată.

Norman simți tăria acuzațiilor, percepu forța liniștită a vocii ei. Ideile sale erau ca niște veșminte care îi învăluiau treptat corpul. Începu să vadă lucrurile cu ochii ei. Era atât de calmă încât mai mult ca sigur că avea dreptate. Ideile și gândurile ei erau atât de puternice.

— Beth, tu ai intrat în sferă?

— Nu, Norman. Asta e mintea ta, care încearcă din nou să ocolească adevărul. Nu eu am fast acolo. *Tu* ai fost.

Dar el nu-și amintea să fi intrat în sferă. Nu-și amintea absolut deloc. Harry, după ce intrase, își amintise. De ce să fi uitat el? Ce l-ar fi putut bloca?

— Tu ești psiholog, Norman, continuă Beth. Dintre toți, tu nu vrei să admiți că ai avea o "umbră" a personalității. Ai o motivație profesională ca să crezi în propria-ți sănătate mintală. Bineînțeles că nu vei recunoaște.

Dar el nu era de aceeași părere. Însă cum să o rezolve? Cum

să determine dacă avea sau nu dreptate? Minte nu-i mai funcționa cum trebuie. Genunchiul tăiat îi pulsa dureros. Cel puțin aici nu încăpea nici o îndoială - genunchiul său rănit era real.

Testarea realității.

Se gândi că așa va rezolva dilema: prin testarea realității. Care era dovada obiectivă că Norman intrase în sferă? Tot ce se petrecuse în habitat fusese înregistrat pe benzi video. Dacă Norman s-ar fi dus la sferă, cu multe ore în urmă, atunci undeva trebuia să existe o casetă care să-l arate în sas, singur, îmbrăcându-se și apoi ieșind. Beth trebuia să-i arate acea bandă. Unde se afla banda?

În submarin, bineînțeles.

Trecuse destul timp de când fusese dusă pe submarin. Poate chiar Norman o dusesse.

Așadar, nu exista nici o dovadă obiectivă.

— Norman, renunță. Te rog! Pentru binele nostru, al tuturor.

Se gândi că poate avea dreptate. Era atât de sigură pe ea. Dacă el evita adevărul, dacă punea expediția în primejdie, atunci trebuia să se predea și s-o lase să-l facă inofensiv. Pe de altă parte, putea avea încredere în ea? Trebuia. Nu avea de ales.

"Eu trebuie să fi fost, își zise. Așa trebuie să se fi întâmplat."

Gândul acesta îl îngrozi atât de mult încât deveni bănuitor. I se opuse cu violență și îi trecu prin minte că nu era un semn bun: prea multă rezistență.

— Norman?

— Da, Beth.

— Ai s-o faci?

— Nu mă forța, Beth. Dă-mi un răgaz, bine?

— Desigur, Norman. Bineînțeles.

Norman observă aparatul video de lângă monitor. Își aminti că Beth îl folosisese ca să urmărească de mai multe ori la rând aceeași bandă, cea în care sfera se deschisese singură. Banda aceea se afla acum lângă aparat. O luă, o introduse în fantă și porni aparatul.

"De ce te mai uiți la ea acum? Își zise. Nu faci decât să întârzii. Pierzi timpul."

Ecranul se luminează și așteaptă să vadă imaginea familiară a lui Beth mâncând din prăjitură, cu spatele la monitor. Ei, dar asta era o altă bandă! Era o înregistrare direct de pe monitorul care prezenta sfera strălucitoare.

O privi câteva secunde, dar nu se întâmplă nimic. Doar sfera. Lustruită, perfectă, imobilă. O mai privi o vreme, dar nu era nimic de văzut.

— Norman, dacă deschid acum trapa, ai să cobori liniștit?

— Da, Beth.

Oftă și se reazează în fotoliu. Cât timp ar fi urmat să stea adormit? Ceva mai puțin de șase ore. Era bine. În tot cazul, Beth avea dreptate: trebuia să se predea.

— Norman, de ce te uiți la banda aia?

Privi iute în jur. Era pe undeva vreo videocameră care îi permitea lui Beth să-l urmărească? Da: sus, în tavan, aproape de chepengul superior,

— De ce te uiți la banda aia, Norman?

— Era pe-aici.

— Cine ți-a dat voie să te uiți la ea?

— Nimeni. Pur și simplu era pe-aici.

Acum nu mai părea așa de calmă.

— S-a întâmplat ceva, Beth?

— Oprește blestemata aia de bandă, Norman.

Era gata s-o întrebe de ce și atunci o văzu pe Beth intrând în câmpul imaginii și oprindu-se în fața sferei. Beth închise ochii și-și încleștă pumnii. Șanțurile spiralate ale sferei se separară, dezvăluind întunericul dinăuntru. Beth păși în sferă.

În urma ei, ușa se închise.

— Bărbați afurisiți! șuieră Beth furioasă. Toți sunteți la fel. Nu se poate să nu vă băgați nasul unde nu trebuie!

— M-ai mințit, Beth.

— De ce te-ai uitat la banda aia? Te-am *implorat* să nu te uiți la ea. Nu putea decât să-ți facă rău, Norman.

Deja nu mai era supărată; acum vocea îi era rugătoare, în pragul lacrimilor. Suferea schimbări emoționale rapide. Instabilă, imprevizibilă.

Și tocmai ea se afla la comanda habitatului.

— Beth.

— Îmi pare rău, Norman. Nu mai pot avea încredere în tine.

— Beth...

— Am să întrerup intercomul ca să nu mai fiu nevoită...

— Beth, așteaptă...

— ...să te ascult. Știu cât ești de periculos. Am văzut ce i-ai

făcut lui Harry. Cum ai denaturat faptele în așa fel încât să pară că el a fost de vină. Ah, da, *Harry* a fost vinovatul pentru ca tu să-ți faci mendrele. Iar acum vrei să arunci vina pe *mine*. Ei bine, află că n-o să-ți meargă pentru că *te-am întrerupt*, Norman. N-am să-ți mai aud vorba domoală, persuasivă. N-am să-ți mai ascult manipulările, așa că nu-ți mai răci gura de pomană.

Norman opri banda. Monitorul o arăta acum pe Beth la consola din camera de jos, acționând claviatura.

— Beth?

Ea nu-i răspunse; continua să lucreze la consolă, bombănind ceva în surdina.

— Ești un mare ticălos, Norman, știai? Cred că te simți atât de oribil încât simți nevoia să-i aduci pe toți cei din jur la nivelul tău.

Desigur că despre ea vorbea, își zise el.

— Te dai mare cu subconștientul: subconștientul în sus, subconștientul în jos. Mi-e silă de tine! Probabil că subconștientul tău vrea să ne ucidă pe toți, numai pentru că tu vrei să te sinucizi și crezi că toată lumea trebuie să moară odată cu tine.

Norman se simți scuturat de un fior. Beth, care-și pierduse încrederea în sine și se autodisprețuia, intrase în sferă și acționa acum cu puterea acesteia. Beth se considera o victimă care luptă veșnic fără succes împotriva propriei sale sorți. Beth era persecutată de bărbați, de societate, de știință și de realitate. Nu reușea să-și dea seama niciodată că singură își provoca răul.

"Așa că a pus explozibile în jurul habitatului", conchise el în gând.

— Dar n-am să te las s-o faci, Norman. Am să te opresc înainte de-a ne omorî pe toți.

Tot ceea ce spunea Beth era reversul adevărului. Acum începea să-și dea seama:

Beth intuise cum se deschide sfera și mersese acolo pe ascuns, pentru că întotdeauna fusese atrasă de putere - simțea mereu că pierde puterea și că avea nevoie de mai multă. Dar atunci când o obținea, Beth nu era pregătită să se folosească de ea. Beth continua să se vadă pe sine însăși ca pe o victimă, așa că era nevoită să nege puterea și să ajungă să fie persecutată de aceasta.

Era ceva diferit față de Harry. Harry își nega temerile și astfel imaginile înfricoșătoare se manifestau de la sine. Dar Beth își nega propria putere, așa că se manifesta printr-un nor involburat

de putere amorfă, necontrolată.

Harry era un matematician care trăia într-o lume conștientă de abstracții, ecuații și idei. El putea fi terorizat de o formă concretă, de genul calmarului. Dar Beth, zoologul care lucra zilnic cu animalele, ființe pe care le putea vedea și pipăi, crease o abstracție. O forță pe care n-o putea atinge și nici vedea. O forță amorfă și abstractă care o amenința.

Și, pentru a se apăra, împrejurase habitatul cu explozibile.

"Halal apărare", își zise Norman.

Doar dacă nu voiai, în secret, să te sinucizi.

Groaza inspirată de situația critică în care se afla se contura tot mai clar în mintea lui Norman,

— De data asta n-o să-ți meargă, Norman. N-am să-ți permit să-mi faci vreun rău.

Beth apăsa pe tastele consolei. Oare ce punea la cale? Ce putea să-i facă? Trebuia să se gândească.

Deodată, luminile din laborator se stinseră. O clipă mai târziu, încălzitorul principal se opri, elementele roșii întunecându-se pe măsură ce se răceau.

Îi întrerupsese curentul electric.

Oare cât putea rezista cu radiatorul oprit? Luă păturile de pe patul ei și se înfășură cu ele. Cât timp va rezista fără căldură? De bună seamă că nu șase ore, socoti el cu amărăciune.

— Îmi pare rău, Norman. Dar trebuie să înțelegi că atât timp cât ești conștient, eu sunt în pericol.

"Măcar o oră, își spuse el. Poate rezist măcar o oră."

— Regret, Norman, dar sunt nevoită să procedez astfel.

Auzi un șuierat ușor. Alarma din senzorul de la piept începuse să semnalizeze. Se uită în jos, spre senzor. Chiar și în întuneric observă că devenise cenușiu. Își dădu seama imediat ce se întâmplase: Beth închisese alimentarea cu aer.

05.35 ORE

Stătea chircit în întuneric, ascultând piuitul intermitent al senzorului și șuieratul aerului evacuat. Presiunea scădea cu repeziciune: urechile îi păcăneau, ca într-un avion care lua

altitudine.

"Fă ceva!" se îndemnă în gând, simțind un val de panică.

Dar nu era nimic de făcut. Era blocat în compartimentul superior al Cilindrului D. Nu putea ieși de acolo. Beth deținea controlul tuturor facilităților și era familiarizată cu comenzile sistemelor vitale. Îi întrerupsese curentul electric, căldura și aerul. Era prins în capcană.

Odată cu scăderea presiunii, borcanele cu specimene explodară ca niște bombe, împrôscând fragmente de sticlă în toată încăperea. Se ghemui sub pături, simțind cum cioburile sfâșiau țesătura. Respirația i se îngreunase. La început crezu că e de vină tensiunea arterială, pe urmă își dădu seama că aerul se rarefiase. Curând avea să-și piardă cunoștința.

Fă ceva.

Nu putea să-și mai regleze respirația.

Fă ceva!

Dar nu se putea gândi decât la respirație. Avea nevoie de aer, de oxigen. Apoi își aminti de dulăpiorul de prim ajutor. Parcă acolo era un tub de oxigen, pentru urgențe? Nu era sigur. Așa părea să fie... Se ridică, dar o altă sticlă explodează, făcându-l să se ferească de cioburile împrăștiate.

Cu pieptul scuturat de spasme, icni din pricina lipsei de aer. Pete cenușii îi apărură înaintea ochilor.

Bâjbâi prin întuneric, căutând dulăpiorul și mișcându-și mâinile de-a lungul peretelui. Atinse un cilindru. Oxigen? Nu, era prea mare - probabil că era un extingtor. Unde era dulăpiorul? Continuă să pipăie peretele. Unde?

Simți cutia metalică, cu crucea roșie gravată în relief pe capac. O deschise și-și vârî mâinile înăuntru.

Petele plutitoare din fața ochilor se înmulțeau. Nu mai avea prea mult timp.

Atinse cu degetele sticlulele, pachetele moi cu feșe. Nici o butelie cu aer. La naiba! Sticlulele căzură pe podea și ceva mare și greu îi pică pe picioare, cu zgomot. Se aplecă, pipăi podeaua și se tăie într-un ciob, dar nu băgă de seamă. Mâinile sale apucară un cilindru metalic rece.

Era puțin mai lung decât palma iar la unul din capete avea o piesă din plastic, o duză... Era o butelie de spray - o nenorocită de butelie de spray. O aruncă cât colo. Oxigen. Avea nevoie de oxigen.

"Lângă pat", își aminti. N-avea oare fiecare pat din habitat

câte un tub de oxigen, pentru urgențe? Dădu peste canapeaua pe care dormise Beth și pipăi peretele în zona în care ar fi trebuit să se afle oxigenul. Era din ce în ce mai amețit. Nu mai putea gândi cu claritate.

Nici urmă de oxigen.

Apoi realizează că acela nu era un pat normal. Nu era destinat somnului. Așa că n-avea cum să fie oxigen aici. La dracu'! Deodată mâinile sale atinseră un cilindru metalic agățat de perete. La unul din capete avea ceva moale. Moale.

O mască de oxigen.

Înfrigurat, își puse masca peste gură și peste nas. Pipăi recipientul, răsuclă robinetul. Auzi un șuierat și inhală aerul rece. O undă de amețeală intensă, după care mintea i se limpezi. Oxigen! Era salvat!

Încercă să evalueze dimensiunile cilindrului: avea doar câteva sute de centimetri cubi, de folos doar în situații limită. Gât timp îi va ajunge? Nu prea mult, desigur. Era doar un răgaz temporar.

Fă ceva!

Dar nu mai știa ce să facă. Nu mai avea nici o scăpare. Era prins într-o capcană.

Își aduse aminte de unul din profesorii săi: bătrânul dr. Temkin. "Întotdeauna există o opțiune. Întotdeauna este ceva de făcut. Niciodată nu ajungi în situația de a nu avea de ales".

"Ba uite că acum am ajuns", își spuse. Nici o opțiune.

În tot cazul, Temkin se referea la tratamentul aplicat pacienților, nu la evadarea dintr-o încăpere etanșă. Temkin nu trăise astfel de experiențe și nici Norman.

Oxigenul îl făcu să-și simtă capul mai ușor. Sau era deja pe terminate? Prin fața ochilor se perindară, ca într-o paradă, bătrânii săi profesori. Să fi fost un fel, de trecere în revistă a vieții, înaintea morții? Toți profesorii: doamna Jefferson, care îi spusese că ar fi fost bine să se facă avocat. Bunul Joe Lamper, care spunea râzând: "Totul e sex. Crede-mă, totul se reduce la sex". Dr. Stein, care obișnuia să spună: "Nu există pacient care să nu poată fi tratat. Arată-mi unul și-l mănânc. Dacă nu reușești să progresezi cu un pacient, atunci fă altceva, orice altceva. Dar fă ceva".

Fă ceva!

Stein susținea stilul "nebunesc". Dacă nu reușești să rezolvi un pacient, ia-o razna. Îmbracă-te în clown, trage-i șuturi,

strobește-l cu un pistol cu apă, fă orice lucru nebunesc îți trece prin cap, dar fă *ceva*!

"Uite ce e, spunea el, ce faci acuma nu merge. Așa că ai putea la fel de bine să faci orice altceva, indiferent cât de trăsнит ar părea".

"Asta suna bine atunci", își zise Norman. I-ar fi plăcut să-l vadă pe Stein confruntat cu această problemă. Oare ce i-ar spune dr. Stein să facă?

— *Deschide ușa.*

— Nu pot; a încuiat-o.

— *Vorbește-i.*

— Nu pot; nu vrea să mă asculte.

— *Pune mâna pe controlul sistemelor.*

— Nu pot; ea e deja acolo.

— *Caută să te folosești de ceea ce găsești prin cameră.*

— Nu pot; n-a mai rămas nimic care să-mi fie de folos.

— *Atunci ieși de acolo!*

— Nu pot. Am...

Se opri. Asta nu era adevărat. Putea ieși dacă spărgea un hublou sau, și mai bine, prin deschiderea tambuchiului din tavan. Dar nu avea unde să se ducă. Nu avea costum. Apa era înghețată. Fusese expus la apa aceea doar câteva secunde și fusese gata-gata să moară. Dacă ar fi părăsit camera ca să ajungă în ocean, era aproape sigur că ar fi murit. Ar fi înghețat înainte ca apa să umple încăperea. În mod sigur ar fi murit.

Cu ochii minții, îl văzu pe Stein ridicându-și sprâncenele stufoase, cu un zâmbet ironic pe buze. "*Păi, oricum ai să mori. Atunci, ce ai de pierdut?*".

În mintea lui Norman începu să prindă contur un plan. Dacă deschidea trapa din tavan, putea ieși în afara habitatului. Odată furișat afară, poate că reușea să ajungă jos la Cilindrul A, să pătrundă în sas și să-și pună costumul. Astfel avea să fie în siguranță.

Dacă va putea ajunge la sas. Cât timp avea să dureze? Treizeci de secunde? Un minut? Oare își putea ține respirația atât de mult? Putea suporta frigul atâta vreme?

Oricum ai să *mori*.

Apoi se răzgândi: "Bătut în cap ce ești! Ții în mână o butelie de oxigen: ai avea destul aer, dacă n-ai sta ca blegul, făcându-ți tot felul de probleme. Mișcă-te!"

"Nu, își spuse. Mai este ceva, ceva de care-am uitat..."

Mișcă-te!

Așa că încetă să se mai gândească, își făcu curaj și învărti roata tambuchiului.

— Norman! Norman, ce faci, Norman! Nu ești în toate mințile? o auzi pe Beth strigând, restul cuvintelor pierzându-se în zgomotul apei înghețate, năvălind ca o cascadă în habitat și umplând încăperea.

În momentul în care ajunse afară, își dădu seama de greșală: avea nevoie de greutate. Mai ușor decât apa, corpul lui era împins inexorabil către suprafață. Inhală o ultimă doză de oxigen, lăsa să-i scape butelia și se agăță disperat de țevile reci din afara habitatului, știind că, dacă nu rămânea agățat, nimic nu avea să-l mai oprească și nu mai avea de ce să se prindă până sus. Avea să ajungă la suprafață și să explodeze ca un balon.

Ținându-se de țevi, se trase în jos, cumpănind fiecare mișcare, căutând următoarea țeava, următoarea denivelare de care să se agate. Era ca și cum ar fi urcat un munte în sens invers: dacă-și dădea drumul, ar fi "căzut" în sus și ar fi murit. Măinile îi amortiseră demult, mișcărilor i se încetiniseră din pricina frigului. Plămânii îi ardeau.

Mai avea foarte puțin timp la dispoziție.

Ajunse la bază și se strecură sub Cilindrul D, băjbâind pe întuneric și orbecăind după sas. Se mișcă până la Cilindrul A și nimeri sasul. Era închis. Trase de roată. Era încuiat. Trase mai tare, dar n-o putu mișca.

Era blocat afară.

O frică intensă puse stăpânire pe el. Corpul aproape că-i înțepenise de frig; știa că doar peste câteva secunde urma să-și piardă cunoștința. Trebuia să deschidă trapa! Izbi în ea, în metalul din jurul ramei, fără să mai simtă nimic, cu mâinile amortite.

Roata începu să se învâртеască singură, Trapa se deschidea. Probabil că avea vreun buton de siguranță, pe care-l...

Ieși brusc deasupra apei, trase aer în piept, se scufundă din nou. Reveni, dar nu putu să se urce în cilindru. Era mult prea înțepenit, avea mușchii înghețați, corpul nu-i mai răspundea la comenzi.

"Trebuie să reușești, își spuse. Trebuie să reușești".

Se prinse cu degetele de metal, scăpă, se prinse din nou.

"Mai trage o dată. O *singură dată!*"

Își ridică pieptul peste rama metalică, căzu pe punte. Nu

simțea nimic, îi era îngrozitor de frig. Își răsuci corpul, încercând să-și tragă picioarele sus, dar căzu din nou în apa înghețată.

Nu!

Se trase din nou în sus, pentru ultima dată - din nou peste ramă, din nou peste punte, se îndoi, se suci, ridică un picior, într-un echilibru precar, apoi și pe celălalt, pe care-l nu-l mai putea simți, iar în cele din urmă se văzu în sfârșit ieșit din apă și se lungi peste punte.

Tremura. Încercă să se ridice și căzu. Întregul corp îi tremura atât de tare încât nu-și putea menține echilibrul.

În partea opusă își zări costumul, atârând pe peretele cilindrului. Își văzu și casca purtând inscripția "JOHNSON".

Se târî până la costum, cu trupul scuturat de spasme violente. Încearcă să se ridice și nu reuși. Ghetete costumului se aflau chiar în fața lui. Vru să le apuce cu mâinile, dar nu reușea să-și strângă degetele. Încercă să apuce cu dinții de costum ca să se ridice, dar maxilarele îi clănțăneau, scăpate de sub control.

Intercomul pâcâni:

— Norman! Știi ce vrei să faci, Norman!

În orice moment Beth putea ajunge aici. Trebuia să-și îmbrace costumul. Se afla la câțiva centimetri de el, dar mâinile îi tremurau neîncetat, nu putea ține nimic. În cele din urmă observa găicile de la nivelul taliei, ce serveau la agățarea instrumentelor. Reuși să se prindă de una din ele și trase cu nădejde. Își vârî un picior în costum, apoi pe celălalt.

— Norman!

Se întinse după cască. Aceasta răpăi un staccato pe peretele sasului până când reuși s-o desprindă de pe cârlig și să și-o pună pe cap. O răsuci până auzi declicul siguranței.

Continua să-i fie foarte frig. De ce nu se încălzea costumul? Își dădu seama că nu era alimentat. Sursa se afla în sacul rezervorului. Norman se apropie cu spatele de rezervor și îl puse pe umeri, bălăbănindu-se sub apăsarea greutății. Trebuia să racordeze cordonul ombilical... ajunsese cu mâinile la spate, îl pipăi... îl prinse... îi atașă la costum... la talie... îl cuplă.

Auzi un declic.

Ventilatorul începu să zumzăie.

Corpul îi fu străbătut de unde dureroase. Era efectul elementelor de încălzire asupra pielii înghețate. Simțea peste tot înțepăturile a mii de ace. Beth spunea ceva - o auzea prin intercom - dar nu putea s-o asculte. Stătea înțepenit pe punte,

respirând cu greutate.

Dar deja înțelegea că era salvat: durerile se atenuau, mintea i se limpezea și nu mai tremura atât de tare. Fusese înghețat, dar nu în asemenea măsură încât să-i fie afectat sistemul nervos central. Își revenea repede.

Auzi pocniturile stației radio:

— N-ai să ajungi la mine, Norman!

Se ridică în picioare și își puse centura, încheindu-și cataramele.

— Norman!

Nu-i răspunse. Acum aproape că se încălzise și se simțea destul de bine.

— Norman! Sunt înconjurată de explozibil! Dacă te apropii de mine, bucăți te fac! Ai să mori, Norman! N-ai să ajungi la mine!

Dar Norman nu avea de gând să ajungă la Beth. Avea un cu totul alt plan. Auzi şuieratul aerului din rezervor, semn că presiunea se egaliza în interiorul costumului,

Se aruncă din nou în apă.

05.00 ORE

Sfera strălucea luminoasă. Norman se văzu reflectat de suprafața perfect lustruită, iar apoi, pe măsură ce se îndrepta spre partea din spate a sferei, imaginea i se frânse, fragmentată de șanțurile spiralete.

Ajunse la ușă.

Se gândi că arăta ca o gură. Parcă era stomacul unei creaturi primitive, gata să-l înghită. Față în față cu sfera, cu modelul straniu și neomenesc al spiralelor, simți că voința i se topea. Brusc i se făcu teamă. Nu mai era convins că va reuși.

"Nu fi caraghios, își spuse. Harry a reușit. Și Beth. Ei au supraviețuit".

Examina spiralele, ca pentru a se liniști. Dar nu era nimic liniștitor de văzut; doar niște șanțuri curbe în metal, reflectând lumina.

"Okay, își zise în cele din urmă. Am s-o fac. Am ajuns până aici și n-am murit. De ce n-aș reuși?"

"Hai odată, deschide-te!"

Dar sfera nu se deschise. Rămase neschimbată, o formă perfectă, lustruită, sclipitoare.

Care era destinația acestui obiect? Ar fi vrut să-i înțeleagă sensul.

Se gândi din nou la doctorul Stein. Care era replica lui favorită? "Înțelegerea este o tactică de întârziere".

Stein se supăra în astfel de situații. Când un student bătea câmpii, intelectualizând despre pacienți și problemele lor, îl întrerupea plictisit:

— Și cui îi pasă? Cui îi pasă dacă înțelegem psiho-dinamica acestui caz? Dumneata ce preferi, să înțelegi cum se înoată sau să te arunci și să începi să înoți? Numai cei care se tem de apă vor să înțeleagă; ceilalți sar și se udă".

"Okay, își zise Norman. Să ne udăm".

Se întoarse către sferă și spuse în gând: "Deschide-te!"

Sfera nu se deschise.

— Deschide-te! spuse el cu glas tare.

Același rezultat.

Bineînțeles că știa că așa n-o să reușească, pentru că Ted încercase metoda ore în șir. Când Harry și Beth pătrunseră înăuntru, nu spusese nimic. Totul se petrecuse undeva în mintea lor.

Închise ochii și se concentra asupra sferei: rămăsese tot închisă.

"Sunt pregătit ca să te deschizi, mai încercă el. Sunt gata acum".

Nu se întâmplă nimic. Sfera nu se deschise.

Norman nu luase în calcul posibilitatea de a nu fi în stare să deschidă sfera. În fond, ceilalți doi reușiseră. Cum făcuseră oare?

Harry, cu mintea sa bine organizată, fusese primul care înțelese. Dar Harry pricepuse abia după ce văzuse banda lui Beth. Deci soluția problemei se afla pe bandă.

Tot așa, Beth revăzuse de nenumărate ori banda, până când înțelese ce trebuia făcut. Ceva de pe bandă.

Din păcate, acum n-avea la dispoziție acea bandă. Dar o văzuse și el de mai multe ori și probabil că ar putea să o reconstituie, derulând-o în minte. Cum fusese? Își reaminti scena: Beth și Tina mâncând câte o felie de prăjitură. Apoi Tina spusese ceva despre depozitarea benzilor în submarin. Iar Beth îi replicase ceva. Pe urmă Tina ieșise din cadru, dar spusese: "Crezi că vor deschide vreodată sfera?" iar Beth îi răspunsese: "Poate.

Nu știu". Moment în care sfera se deschisese.

De ce?

"Crezi că vor deschide vreodată sfera?" întrebuse Tina.

Răspunzând la această întrebare, Beth trebuie să-și fi imaginat sfera deschisă, trebuie să fi văzut în mintea ei imaginea sferei deschise...

Urmă un zgomot profund, grav, o vibrație care umplu spațiul din jur.

Sfera se deschisese: ușa ei se căsca largă și neagră.

"Asta era, își zise. Imaginează-ți că se întâmplă ceva și se va întâmpla". Ceea ce înseamnă că, dacă își va imagina că ușa sferei se va închide...

Cu același huruit grav, sfera se închise.

...sau se va deschide...

Sfera se deschise din nou.

— Mai bine să nu-mi forțez norocul, spuse el cu glas tare.

Ușa rămase deschisă. Privi cu atenție prin spațiul ușii, dar nu văzu decât un întuneric adânc și uniform.

"Acum ori niciodată", își spuse și păși înăuntru.

În spatele său, sfera se închise.

Pe măsură ce se obișnuia cu întunericul, începu să vadă ceva ca niște licurici. Era un fel de spumă luminoasă, milioane de lumini punctiforme care dansau rotindu-se în jurul său.

"Ce-o fi asta?" se întrebă.

Nu vedea decât *spuma*. Nu avea nici o structură și, aparent, era nemărginită. Era ca un ocean agitat, o spumă scânteietoare. Simțea o mare bucurie și o liniște interioară. Era odihnitor să te afli acolo.

Întinse mâinile, încercând să apuce spuma: mișcările sale o învolburară. Și observă că "mâinile îi devin transparente," că poate vedea prin propria carne spuma sclipitoare. Privi în jos: picioarele, bustul, totul devenea transparent în contact cu spuma. Acum făcea parte din spumă. Senzația era foarte plăcută.

Simți că devine mai ușor. Curând se simți ridicat și pluti în oceanul nesfârșit. Își puse mâinile sub ceafă și pluti. Se simțea fericit. Ar fi rămas acolo pentru totdeauna.

Simți că în acest ocean mai era ceva, o altă prezență.

— E cineva aici? spuse el.

Sunt aici.

Aproape că tresări, atât de tare se auzi răspunsul. Sau, mă rog, așa i se păruse. Pe urmă se întrebă dacă totuși auzise ceva.

— Ai spus ceva?

Nu.

"Atunci cum comunicăm?", întrebă el în gând.

Așa cum comunică toate celelalte între ele.

"Cum adică?"

De ce întrebi dacă știi deja răspunsul?

Spuma îl mișcă ușor, în liniște, dar pentru un timp nu mai primi nici un răspuns. Se întrebă dacă nu cumva rămăsese iar singur.

"Bine, dar nu cunosc răspunsul! Ești acolo?"

Da.

"Credeam că te-ai dus".

Nu am unde să mă duc.

"Vrei să spui că ești prizonierul acestei sfere?"

Nu.

"Vrei să-mi răspunzi la o întrebare? Cine ești?"

Eu nu sunt un "cine".

"Ești Dumnezeu?"

Dumnezeu e un cuvânt.

"Vreau să spun, ești o ființă superioară, o conștiință superioară?"

Superioară față de ce?

"De exemplu, față de mine?"

Dar tu la ce nivel te afli?

"Destul de scăzut. Cel puțin, așa îmi închipui".

Ei bine, asta e problema ta.

Rătăcind prin oceanul de spumă, îi trecu prin minte că Dumnezeu își bătea joc de el.

"Glumești?"

De ce întrebi dacă știi deja răspunsul?

"Vorbesc oare cu Dumnezeu?"

Nu vorbești deloc.

"Interpretezi cuvânt cu cuvânt ceea ce spun. Este din cauză că vii de pe o altă planetă?"

Nu.

"Ești de pe o altă planetă?"

Nu.

"Aparții unei alte civilizații? De unde vii?"

De ce *întrebi dacă știi deja răspunsul?*

Altădată, își spuse el, repetarea acestui răspuns l-ar fi iritat, dar acum nu simțea nici o emoție. Nu avea de emis judecăți. Pur și simplu primea niște informații, niște răspunsuri. Întrebă în gând:

"Dar sfera vine dintr-o altă civilizație?"

Da.

"Și poate din alt timp. Tu nu faci parte din sferă?"

Acum, da.

"Atunci de unde vii?"

De ce *întrebi dacă știi deja răspunsul?*

Spuma îl deplasă cu delicatețe, legănându-l domol.

"Mai ești aici?"

Da. Nu am unde să mă duc.

"Mă tem că, în ceea ce privește religia, nu prea sunt în temă. Eu sunt psiholog. Mă ocup de felul cum gândesc oamenii. În pregătirea mea, n-am învățat prea mult despre religie".

Ah, înțeleg.

"Psihologia nu are prea mult de-a face cu religia".

Firește.

"Deci, ești de acord?"

Sunt de acord cu tine.

"Asta mă liniștește".

Eu nu înțeleg de ce.

"Care "eu"?"

Chiar vrei să știi?

Se balansa în spumă, simțind o liniște profundă, în ciuda dificultăților acestei conversații.

"Sunt îngrijorat", gândi el.

Spune-mi de ce.

"Sunt îngrijorat pentru că semeni cu Jerry".

Asta era de așteptat.

"Dar Jerry era în realitate Harry."

Da.

"Deci și tu ești Harry?"

Nu. Bineînțeles că nu.

"Atunci, cine ești?"

Eu nu sunt un "cine".

"Atunci de ce semeni cu Jerry sau cu Harry?"

Pentru că provenim din aceeași sursă.

"Nu înțeleg".

Când *privești într-o oglindă, pe cine vezi?*

"Pe mine".

Așa, deci.

"Ce, nu-i așa?"

Asta *depinde de tine. Ceea ce vezi depinde de tine.*

"Nu înțeleg. Asta știam deja. Toată lumea o știe. E un truism psihologic, un clișeu".

Înțeleg.

"Ești o inteligență extraterestră?"

Ești o inteligență extraterestră?

"Ești un partener de discuție dificil. Ai să-mi dai și mie puterea?"

Ce putere?

"Cea pe care le-ai dat-o lui Harry și lui Beth. Puterea de-a face lucrurile să se întâmple cu ajutorul imaginației. Ai să mi-o dai și mie?"

Nu.

"De ce?"

Pentru că deja o ai.

"Bine, dar nu simt că o am. Atunci de ce spui că aș avea-o?"

Știu.

"Mi-am imaginat ușa deschizându-se".

Da.

Se legănă în spumă, așteptând alte răspunsuri, dar nu mai primi nici unul. Simți doar mișcarea gingașă a spumei, o suspendare temporală plină de pace, și se simți cuprins de toropeală.

După un timp, își spuse în gând: "Scuză-mă, dar aș vrea să-mi explici mai clar și să nu te mai exprimi prin șarade".

Pe planeta voastră aveți un animal pe care-l numiți urs. Este un animal mare, uneori vă depășește în dimensiuni, este isteț și are spirit inventiv, având creierul tot atât de mare ca al vostru. Numai că ursul diferă de voi prin ceva esențial. Nu poate exercita activitatea pe care voi o numiți "a imagina". Nu poate crea imagini mentale despre cum ar putea fi realitatea. Nu-și poate reprezenta ceea ce se cheamă trecut și viitor. Acesta este un atribut esențial al imaginației, este ceea ce a conferit măreție speciei voastre. Nimic altceva. Nici faptul că vă trageți din maimuță, nici utilizarea uneltelor, nici vorbirea, nici violența sau grija pentru progenituri și nici sociabilitatea. Toate acestea se

regăsesc și la celelalte animale. Dar măreția voastră constă în imaginație.

Capacitatea de a imagina este componenta principală a ceea ce înțelegeți voi prin inteligență. Aveți impresia că această capacitate este abia un pas util în procesul de rezolvare a unei probleme sau pentru a face să se întâmple ceva. Spuneți că aveți înăuntrul vostru puterea binelui și a răului, îngerul și diavolul, dar în realitate aveți un singur lucru: capacitatea de a imagina.

Sper că ți-a plăcut acest discurs, pe care intenționez să-l prezint la următoarea întrunire a Asociației Americane a Psihologilor și Sociologilor care va avea loc în martie, la Houston. Cred că va fi destul de bine primit.

"Ce-ai spus?" gândi el surprins.

Cu cine crezi că ai vorbit până acum? Cu Dumnezeu?

"Dar cu cine?"

Cu tine, bineînțeles.

"Bine, dar tu ești o altă entitate, separată de mine. Tu nu ești eu", continuă el să raționeze.

Ba da. Tu m-ai creat.

"Mai spune-mi".

Nu mai e nimic de spus.

Fața i se odihnea pe metalul rece. Se răsuci pe spate și privi suprafața lustruită a sferei, curbându-se deasupra lui. Spiralele ușii se modificaseră din nou.

Norman se ridică în picioare. Se simțea relaxat și liniștit sufletește, ca după un somn îndelungat, în cursul căruia avusese un vis minunat. Își amintea totul cu destulă claritate.

Se deplasă în interiorul astronavei, înapoi la pupitrul de comandă, trecând apoi prin holul cu lumină ultravioletă și ajungând în compartimentul cu tuburile atârinate de perete.

Tuburile erau pline. În fiecare din ele se găsea câte un astronaut.

Exact așa cum se gândise: Beth crease un singur membru al echipajului - o femeie solitară - ca pentru a-i preveni. Acum era rândul lui Norman și, în consecință, camera era plină.

"Nu-i tocmai rău", își spuse.

Privi în încăpere și gândi: "Să dispară, pe rând".

Unul după altul, membrii echipajului se volatilizară sub ochii lui, până nu mai rămase nici unul.

"Înapoi, pe rând".

Materializându-se conform dorinței lui Norman, membrii echipajului se iviră din nou în tuburi.

"Să fie toți bărbați".

Femeile se transformă în bărbați.

"Să fie numai femei".

Deveniră cu toții femei.

Se convinsese: avea puterea.

02.00 ORE

— Norman.

Vocea lui Beth răsună în difuzoare, stârnind ecouri în astronava pustie.

— Unde ești, Norman? Știu că ești pe acolo, pe undeva. *Te simt*, Norman.

Norman traversează bucătăria, trecând pe lângă masa cu cutiile goale de Coca pe ea și ieșind apoi pe ușa masivă, în compartimentul de pilotaj. Imaginea multiplicată a lui Beth părea că-l privește de pe toate ecranele consolei.

— Norman, știu unde ai fost. Ai fost în sferă, nu-i așa, Norman?

Apăsă pe pupitrul consolei cu latul palmei, încercând să deconecteze ecranele. Nu reuși: imaginea persista.

— Norman! Răspunde-mi, Norman!

Ieși din cabina de comandă și se duse înspre sas.

— N-are nici un rost, Norman. Eu sunt șefa acum. Mă auzi, Norman?

Odată ajuns în sas, își puse casca și închise cu un declic inelul de siguranță: aerul din rezervoare era rece și uscat. Își ascultă respirația liniștită.

— Norman! o auzi pe Beth prin intercomul căștii. De ce nu-mi răspunzi, Norman? Ți-e frică, Norman?

Repetarea propriului nume îl irită. Apăsă pe butoanele de deschidere a sasului. Apa începea să pătrundă prin podea, inundând cu repeziciune compartimentul.

— Ah, *iată-te*, Norman, acum te văd.

Și începu să râdă: un râs strident, ca un cotcodăcit.

Norman se întoarse și văzu camera video montată pe robotul aflat încă în sas. Îi făcu vânt, răsucind-o în altă direcție.

— Asta n-ajută la nimic, Norman.

Se afla în afara astronavei, lângă sas. Explozibilele TEVAC, șiruri de puncte roșii, strălucitoare, se întindeau neregulat, ca pe o pistă de decolare proiectată de un inginer dement.

— Norman! De ce nu-mi răspunzi, Norman?

Beth era instabilă, nehotărâtă. Se simțea asta în vocea ei. Trebuia să încerce, pe cât posibil, s-o deposeze de arma pe care o deținea, să deconecteze explozibilele.

"Să le deconectăm, își zise el. Hai să deconectăm explozibilele și să le dezamorsăm."

Numaidecât toate becurile roșii se stinseră.

"Nu-i rău deloc", își spuse Norman, inundat de un val de plăcere.

O clipă mai târziu, luminile roșii se reaprinseseră.

— Nu-ți merge, Norman, spuse Beth. Cu mine nu-ți merge. Eu pot să lupt cu tine.

Știa că Beth avea dreptate. Stingerea și aprinderea becurilor fusese o dispută, o încercare a voințelor. În felul ăsta conflictul putea dura la nesfârșit. Deci, nu așa trebuia procedat. Trebuia să întreprindă ceva mai direct.

Se îndreptă spre cea mai apropiată cutie de explozibil TEVAC, De aproape, conul era mai mare decât crezuse. Avea cam un metru și douăzeci înălțime și o lumină roșie în vârf.

— Te văd, Norman. Văd ce vrei să faci.

Pe con scria ceva: niște litere galbene, imprimate pe suprafața cenușie. Norman se aplecă să citească. Deși vizorul i se aburise ușor, reuși să distingă cuvintele.

PERICOL - EXPLOZIBIL TEVAC
U.S.N. - NUMAI PENTRU CONSTRUCȚII/DEMOLĂRI
DURATA SECVENȚEI DE DETONARE 20: 90
CONSULTAȚI MANUALUL U.S.N./W/512-A
NUMAI PERSONAL AUTORIZAT
PERICOL - EXPLOZIBIL TEVAC

Mai scria ceva dedesubt, dar literele erau prea mici și nu le putea desluși.

— Norman! Ce-ai de gând cu explozibilele mele, Norman?

Norman nu-i răspunse. Studie modul de cablare. Un fir subțire

intra în baza conului, iar un altul ieșea de acolo. Acesta din urmă se întindea pe fundul noroios până la conul următor, unde erau tot două cabluri: unul intra și altul ieșea.

— Pleacă de-acolo, Norman. Mă faci să devin nervoasă.

Un cablu intră, altul iese.

Beth legase conurile în serie, ca pe niște beculțe în pomul de Crăciun. Desfăcând un singur fir, Norman putea dezamorsa toată linia de explozibile. Întinse brațul și strânse cablul cu degetele înmănușate.

— Norman! Nu trage de firul ăla, Norman!

— Stai liniștită, Beth.

Pipăi izolația moale a cablului și o strânse mai tare.

— Norman, dacă tragi de firul ăla ai să pui în funcțiune explozibilul. Și-ți jur c-o să se-aleagă praful și de tine și de mine și de Harry și de tot, Norman.

Nu putea fi adevărat. Beth mințea. Beth își pierduse controlul, era periculoasă și-l mințea din nou.

Își trase mâna înapoi. Simți cablul încordându-se.

— Să nu faci asta, Norman...

Cablul era acum *întins* în mâna lui.

— Am să te anihilez, Beth...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Norman. Chiar nu vrei să mă crezi? Ai să ne ucizi pe toți!

Încă mai ezita. Dacă spunea adevărul? De unde știa ea despre explozibilele cablate? Privi în jos la conul mare și cenușiu care-i ajungea până la talie. Ce-ar fi simțit dacă ar fi explodat? Ar fi simțit oare ceva?

— La dracu cu totul! spuse el cu glas tare.

Și trase de firul din con.

Tipătul alarmei din interiorul căștii îl făcu să tresară, în partea superioară a vizorului apărură un mic afișaj cu cristale lichide, clipind grăbit: "ALARMĂ"... "ALARMĂ"...

— Of, Norman, dar-ar dracii! Acum chiar c-ai feștelit-o!

Din pricina alarmei, abia îi auzea vocea. Pe tot conturul astronavei, luminile roșii de pe conuri clipeau. Se pregăti sufletește pentru explozie.

Dar deodată alarma fu întreruptă de o voce gravă și răsunătoare de bărbat care spuse: "Atențiune! Atențiune! Personalul de construcții să elibereze imediat zona exploziei.

Explozibilii TEVAC au fost activați. Începe numărătoarea inversă... De la douăzeci de minute în jos."

Pe con, un afișaj roșu indica: 20:00. Apoi, începu numărătoarea inversă: 19: 59... 19: 58...

Aceeași numărătoare se derula pe afișajul cu cristale lichide de pe vizorul căștii.

Îi trebui un răgaz ca să-și facă ordine în idei și să înțeleagă. Uitându-se la con, mai citi o dată inscripția galbenă:

U.S.N. NUMAI PENTRU CONSTRUCȚII/DEMOLĂRI

Bineînțeles! Explozibilele astea nu erau niște arme, erau destinate construcțiilor și demolărilor. Aveau temporizatoare încorporate - o întârziere programată a exploziei de douăzeci de minute, pentru a permite lucrătorilor să se îndepărteze.

"Am douăzeci de minute ca să fug, își zise. Asta înseamnă timp din belșug."

Norman se întoarse și, cu pași mari și repezi, se îndreptă spre DH-7 și spre submarin.

01.40 ORE

Pășea calm, hotărât. Nu simțea nici o încordare. Respira cu ușurință. Se simțea confortabil în costum. Toate sistemele vitale funcționau normal.

Urma să plece.

— Norman, te rog...

Acum Beth îl implora - o altă deviere necontrolată a stării sale psihice. Norman o ignoră, își continuă drumul spre submarin. Vocea gravă, înregistrată pe bandă, spunea: "Atențiune! Tot personalul US Navy să părăsească zona exploziei. Nouăsprezece minute și numărătoarea continuă."

Norman avu senzația intensă de premeditare, de putere. Nu mai avea îndoieli. Știa ce avea de făcut.

— Nu pot să cred că faci asta, Norman. Nu cred că ai de gând să ne părăsești.

"Ba ai să crezi", își zise el.

La urma urmei, ce putea face? Beth își pierduse controlul și devenise periculoasă. Era prea târziu ca să mai poată fi salvată - de fapt, era o nebunie să te apropii de ea. Beth era o ucigașă.

Încercase deja să-l omoare o dată și aproape că reușise.

Iar Harry fusese drogat pentru treisprezece ore. Acum probabil că, din punct de vedere clinic, era mort - creierul nu-i mai funcționa. Norman n-avea nici un motiv să rămână. Nu mai avea nimic de făcut.

Submarinul era deja aproape. Îi deslușea accesoriile pe fondul galben al carcasei.

— Norman, te rog... am nevoie de tine.

"Îmi pare rău, își spuse el. Eu am s-o șterg de-aici."

Ocoli pe sub elicea propulsoare și observă numele pictat pe suprafața curbată: *Deepstar III*. Urcă treptele încastrate și ajunse în cupolă.

— Norman...

Acum contactul prin intercom se întrerupsese. Era singur. Deschise trapa și intră în submarin. Își deblocă siguranța căștii și o scoase de pe cap.

"Atențiune! Optsprezece minute și numărătoarea continuă."

Norman se așează în scaunul capitonat al pilotului, în fața comenzilor. Instrumentele clipiră, se luminară, iar pe ecranul aflat chiar în fața lui apăru:

DEEPSTAR III - Modulul de comandă

Aveți nevoie de ajutor?

Da Nu Anulat

Apăsă pe "Da". Așteptă să apară cadrul următor.

Păcat de Harry și de Beth. Îi părea rău că era nevoit să-i părăsească. Dar nici unul dintre ei nu reușise să-și exploreze propriul eu, devenind astfel vulnerabili față de sferă și puterea acesteia. Acest așa-zis triumf al gândirii raționale asupra celei iraționale era o eroare științifică clasică. Savanții refuză să-și recunoască latura irațională, refuză să-i admită importanța. Ei lucrează numai cu raționalul. Pentru un savant totul avea sens, iar dacă totuși *nu* avea, atunci era dat la o parte ca reprezentând ceea ce Einstein denumise "strictul personal".

"Strictul personal, reflectă el cu dispreț. Oamenii se omoară unii pe alții pentru motive care țin de «strictul personal»."

DEEPSTAR III - LISTA OPȚIUNILOR

Coborâre Urcare

Siguranță Închidere

Monitor Anulare

Norman apăsă pe "Urcare". Pe ecran apăru schema panoului de comandă, cu un punct care clipea. Așteptă următoarea instrucțiune.

"Da, își spuse, asta era adevărul. Savanții refuzau să aibă de a face cu iraționalul. Dar latura irațională nu dispare pur și simplu prin neluarea ei în seamă. Iraționalul nu se atrofiază prin neîntrebuințare. Dimpotrivă, cu cât este mai neglijat, partea irațională a unui individ crește în forță și ca rază de acțiune.

Și nici să te plângi în legătură cu asta n-ajută la nimic. Toți acei savanți care se văitau în suplimentele duminicale cu privire la inerentul spirit distructiv al oamenilor sau la înclinația lor către violență nu aveau nimic de-a face cu analizarea iraționalului. Pur și simplu își recunoșteau în mod oficial neputința."

Ecranul se schimbă din nou:

DEEPSTAR III - URCARE: Lista operațiunilor

1. Acționați aruncătoarele de balast

Trecere la pasul următor Anulare

Norman apăsă pe butoanele de pe panou, acționând aruncătoarele de balast, și apoi așteptă următoarele instrucțiuni.

"În fond, cum abordează savanții propriile lor cercetări? Toți oamenii de știință sunt de acord că cercetarea științifică nu poate fi oprită. Dacă nu construim noi bomba, o vor face alții. Numai că, la scurt timp după aceea, bomba va ajunge în mâinile unor oameni care vor spune: "Dacă nu folosim noi bomba, o vor face alții."

De fiecare dată, savanții spun că "alți oameni" sunt groaznici, iraționali și iresponsabili. Noi, savanții, suntem băieți buni. Numai că ceilalți ne creează probleme.

Și totuși, în realitate, responsabilitatea începe cu fiecare individ în parte și cu alegerea pe care o face. Fiecare are de ales.

Ei bine, își încheie Norman șirul gândurilor, eu nu mai pot să fac nimic pentru Harry și Beth."

Trebuia să se salveze pe sine.

Auzi un zumzet profund, care-i semnaliza pornirea generatoarelor, iar apoi uruitul elicelor. Pe ecran apăru:

DEEPSTAR III - ACTIVAREA INSTRUMENTELOR DE PILOTAJ

"Am pornit!" își spuse el, odihnindu-și încrezător mâinile pe pupitrul de comandă. Simțea că submarinul avea să asculte docil

de comenzile sale.

"Atențiune! Șaptesprezece minute și numărătoarea continuă."

Sedimentele noroioase se învolburară în jurul cabinei, odată cu pornirea motoarelor, apoi micul submarin alunecă de sub cupolă. Era ca și cum ar fi condus o mașină. Nu era mare lucru.

Se deplasă într-un arc lin, de la DH-7 spre DH-8. Se afla la șase metri înălțime față de fundul oceanului, îndeajuns de sus pentru ca elicele să nu stârnească noroiul.

Mai avea șaptesprezece minute. La o viteză de ascensiune maximă de doi metri pe secundă - făcea calculele mintal, rapid și fără efort - avea să ajungă la suprafață în maximum două minute și jumătate.

Timp berechet.

Aduse submarinul aproape de DH-8. Reflectoarele din exteriorul habitatului răspândeau o lumină galbenă și palidă. Probabil că energia era pe terminate. Stricăciunile cilindrilor erau vizibile: șuvoaie de bule ridicându-se din cilindrii A și B, cavitățile din D și spărtura din E, care era deja inundată.

Habitatul era zdrobit și pe moarte.

Dar de ce venise atât de aproape de habitat? Privi cu coada ochiului la hublouri și își dădu seama că de fapt spera să-i vadă pentru ultima oară pe Harry și Beth. Voia să-l vadă pe Harry inert, în stare de inconștiență. Voia să o vadă pe Beth stând la fereastră și agităndu-și pumnii cu o furie dementă. Îi trebuia o confirmare că avea toate motivele să-i părăsească.

Dar, spre dezamăgirea lui, nu văzu decât lumina galbenă care se stingea treptat în interiorul habitatului.

— Norman.

— Da, Beth.

Acum se simțea în largul său răspunzându-i lui Beth. Avea mâinile pe comenzile submarinului, gata să-și înceapă ascensiunea.

— Norman, ești un mare ticălos.

— Ai încercat să mă ucizi, Beth.

— Nu am vrut să te omor. Nu am avut de ales, Norman.

— Mda, bine. Nici eu nu am de ales.

Ascultându-se, știa că are dreptate. Decât să moară cu toții, mai bine să supraviețuiască cineva.

— Și cum, ne părăsești așa, pur și simplu?

— Întocmai, Beth.

Întinse mâna spre butonul de reglare a vitezei de ascensiune și îl fixă la 2 m/s. Era gata de urcare.

— Ai de gând să dai bir cu fugiții?

Sesiză nuanța de dispreț din vocea lui Beth.

— Este exact ceea ce am să fac, Beth.

— Tocmai tu, care nu conteneai să ne spui cât este de important să rămânem uniți, aici jos?

— Regret, Beth.

— Înseamnă că-ți e tare frică, Norman.

— Ba nu mi-e frică deloc,

Și într-adevăr, se simțea puternic și încrezător, reglând butoanele și pregătindu-și ascensiunea. Nu se mai simțise atât de bine de zile întregi.

— Norman, spuse ea. Te rog, ajută-ne. Te rog!

Cuvintele ei îl atinseră undeva, în fundul sufletului, deșteptându-i sentimentele de iubire, de competență profesională, de pură omenie. Pentru o clipă se simți derutat, tăria și convingerea că procedează bine slăbindu-i. Apoi însă clătină din cap și se ținu tare. Tăria îi inundă din nou trupul.

— Îmi pare rău, Beth. Acum e prea târziu.

Apăsă pe butonul "Ascensiune" și auzi zgomotul produs de golirea rezervoarelor cu balast. Deepstar III se legănă ușor. Habitatul trecu pe sub el, iar apoi submarinul își continuă ascensiunea către suprafața aflată la trei sute de metri deasupra.

În jur, doar negrul intens al apei și nici o idee de mișcare, cu excepția indicațiilor verzi ale instrumentelor de bord. Începu să recapituleze în gând evenimentele, de parcă s-ar fi pregătit pentru a face față unei anchete a US Navy. Procedase oare corect părăsindu-i pe ceilalți?

Fără îndoială că da. Sfera era un obiect extraterestru care conferea unui individ puterea de a-și materializa gândurile. Toate bune și frumoase, numai că ființele umane au o sciziune în creier, o sincopă a proceselor mintale. Ca și cum ar avea două creiere. Creierul conștient poate fi controlat și nu ridică probleme. Dar creierul inconștient, sălbatic și abandonat, este periculos și distructiv atunci când impulsurile sale prind viață.

Necazul este că oamenii ca Harry sau Beth sunt literalmente dezechilibrați. Creierele lor conștiente sunt hiperdezvoltate, dar

ei nu au încercat niciodată să-și sondeze subconștientul. În asta consta diferența dintre ei și Norman. Ca psiholog, Norman își cunoștea, într-o oarecare măsură, subconștientul. Acesta nu-i mai crea probleme.

Tocmai de aceea Harry și Beth se manifestau prin intermediul unor monștri, iar el nu. Norman își cunoștea subconștientul. Pe el nu-l pândeau nici un fel de monstru.

"Nu. Greșit."

Gândul încolțit pe neașteptate îl luă prin surprindere. Greșea oare? Reluă raționamentul și decise încă o dată că, la urma urmei, avea dreptate. Beth și Harry erau amenințați de produsele subconștientului lor, iar Norman nu. Norman se cunoștea pe sine, ceilalți nu.

"Temerile provocate de contactul cu o nouă formă de viață nu sunt înțelese. Cea mai probabilă consecință a unui astfel de contact este teroarea absolută."

Frazele din propriul său raport, scris în urmă cu câțiva ani buni, își făcură loc brusc în mintea sa. De ce tocmai acum?

În situații de frică extremă, oamenii iau decizii greșite.

Și totuși, lui Norman nu-i era teamă. Departe de asta. Era încrezător și puternic. Avea un plan pe care-l ducea la îndeplinire. De ce se gândise la raport? La vremea aceea, fiecare frază fusese elaborată cu grijă, cu chinuri. Faptul că acum îi revenise în minte îl deranja.

"Atențiune! Șaisprezece minute și numărătoarea continuă."

Norman trecu în revistă cadranele indicatoare din fața sa. Se afla la două sute șaptezeci de metri adâncime și urca cu repeziciune. Deja nu mai exista cale de întoarcere.

Dar de ce gândul la eventualitatea unei întoarceri?

De ce trebuia să-i intre acum în minte?

Urcând în liniște, înconjurat de apa întunecată, simți din ce în ce mai acut un soi de scindare înăuntrul său, aproape ca o divizare interioară de tip schizofrenic. Ceva nu era în regulă, sesiza asta. Ceva la care nu se gândise.

Trecuse ceva cu vederea? "Nu, hotărî el, pentru că, spre deosebire de Beth și Harry, eu sunt pe deplin conștient. Sunt la curent cu tot ce se-ntâmplă în sinea mea."

Numai că Norman nu era perfect convins că așa era. Deplina cunoaștere de sine putea fi un țel filozofic, dar în realitate nu putea fi atinsă. Conștientul era ca o piatră care "încrețea" suprafața subconștientului. Oricât de mult se lărgea aria

conștientului, dincolo de ea tot mai rămânea ceva care ținea de subconștient. Întotdeauna mai rămânea ceva, chiar și pentru un psiholog umanist.

Stein, bătrânul său profesor, spunea: "Fiecare din noi are propria sa umbră."

Ce făcea acum umbra lui Norman? Ce se petrecea în subconștient, partea renegată a propriului său creier?

"Nimic. Mergi înainte."

Se foi neliniștit în scaunul pilotului. Își dorea atât de mult să ajungă la suprafață, era atât de hotărât...

"O urăsc pe Beth. Îl urăsc pe Harry. Nu suport să mă îngrijorez pentru acești oameni, să le port de grijă. Nu vreau să-mi mai pese de nimeni. Asta nu intră în responsabilitatea mea. Vreau să mă salvez pe mine. Îl urăsc. Îl urăsc."

Fu șocat. Șocat de propriile sale gânduri, de vehemența lor.

"Trebuie să mă întorc", își spuse.

"Dar dacă mă-ntorc, voi muri."

Cu fiecare clipă însă, o altă latură a personalității sale devenea tot mai puternică. Norman fusese cel care nu mai contenea să le spună că trebuie să rămână uniți, să coopereze. Putea oare acum să-i părăsească? Nu putea. Era împotriva tuturor ideilor în care credea, împotriva a tot ce era important și omenesc.

Trebuia să se întoarcă.

"Mi-e frică să mă întorc."

În sfârșit, asta era. Frica, a cărei existență o negase atât de hotărât; frica - sentimentul care îl determinase să-i abandoneze pe ceilalți.

Apăsă pe butoanele cuvenite, oprind ascensiunea. Când începu să coboare înapoi, mâinile îi tremurau.

00.13 ORE

Submarinul se așeză ușor pe fundul oceanului, în apropierea habitatului. Norman pătrunse în sas și inundă compartimentul. Apoi coborî din submarin și se îndreptă spre habitat. Conurile de pe cutiile de explozibil TEVAC arătau ciudat de festive, cu luminile lor roșii, clipitoare.

"Atențiune. Paisprezece minute și numărătoarea continuă."

Își calculează timpul de care avea nevoie. Un minut pentru a ajunge înăuntru. Cinci, poate șase minute ca să-i echipeze pe Harry și Beth în costume. Încă patru minute ca să ajungă la submarin și să-i îmbarce. Două sau trei minute pentru ascensiune.

Totul avea să fie pe muchie de cuțit.

Se strecură pe sub pilonii mari de susținere a habitatului.

— Așadar, te-ai întors, Norman, o auzi pe Beth prin intercom.

— Da, Beth.

— Slavă Domnului, spuse ea și începu să plângă.

Se afla sub Cilindrul A și-i auzea suspinele prin intercom, Găsi capacul tambuchiului și învârti maneta pentru a-l deschide. Era blocat.

— Beth, deschide trapa.

Dar ea continua să plângă. Nu-i răspunse.

— Beth, mă auzi? Deschide trapa.

Plângând ca un copil, suspinând isteric, ea îi zise:

— Norman. Te rog, ajută-mă. *Te rog.*

— Asta și încerc să fac, Beth. Deschide trapa.

— Nu pot.

— Cum adică, nu poți?!

— N-ajută la nimic.

— Ei haide, Beth, ce naiba...

— Nu pot s-o fac, Norman.

— Ba trebuie să poți. Deschide trapa, Beth.

— N-ar fi trebuit să te întorci, Norman.

Nu mai era timp pentru astfel de discuții.

— Beth, vino-ți în fire și deschide trapa.

— Nu, Norman, nu pot.

Și începu să plângă din nou.

Norman încercă pe rând toate trapele: Cilindrul B - blocat; Cilindrul C - blocat; Cilindrul D - blocat.

"Atențiune. Treisprezece minute și numărătoarea continuă."

Se afla lângă Cilindrul E, care fusese inundat la un atac anterior. Studie spărtura cu margini neregulate din învelișul exterior. Gaura era îndeajuns de mare ca să se poată strecura înăuntru, dar avea marginile extrem de ascuțite și dacă-și tăia costumul...

Nu, decise el. Era prea riscant. Se deplasă sub Cilindrul E. Avea oare și acesta o trapă de acces?

Găsi trapa și roti maneta. Se deschise cu ușurință. Împinse capacul circular în sus și îl auzi lovindu-se cu zgomot de peretele interior.

— Norman! Tu ești?

Se căzni să se urce în Cilindrul E. Sprijinit în mâini și genunchi pe puntea lui E, gâfâia din pricina epuizării. Trânti la loc trapa și o blocă, apoi își trase o clipă sufletul.

"Atențiune. Douăsprezece minute și numărătoarea continuă."

"Dumnezeule! Așa repede?!"

Ceva alb se prelinse prin fața vizorului căștii, surprinzându-l. Se trase înapoi și își dădu seama că fusese o cutie cu fulgi de porumb. Când o atinse, aceasta se dezintegrează și fulgii se răspândiră ca o zăpadă galbenă.

Se afla în bucătărie. Dincolo de mașina de pățit văzu o altă trapă care făcea trecerea spre Cilindrul D. Acesta nu era inundat, ceea ce însemna că trebuia să presurizeze cumva Cilindrul E.

Privind în sus, observă o trapă de trecere ce ducea în sufrageria cu peretele fisurat. Se cățăără rapid. Trebuia să găsească gaz, niște rezervoare, ceva. În sufragerie era beznă, cu excepția luminii reflectate a proiectoarelor, filtrată prin fisura din perete. În apă pluteau perne și bucăți de căptușeală. Ceva îl atinse și văzu o față acoperită de șuvițe de păr; când părul se mișcă, observă că o parte a feței lipsea, fiind tăiată într-un mod grotesc. Tina.

Norman se înfioră și împinse cadavrul într-o parte. Acesta pluti în derivă, îndreptându-se în sus.

"Atențiune! Unsprezece minute și numărătoarea continuă."

Avea impresia că totul se petrecea prea repede. Abia dacă-i mai ajungea timpul. Ar fi trebuit să se afle deja înăuntrul habitatului.

Nici un fel de rezervor de gaz în sufragerie. Coborî înapoi în bucătărie, închizând trapa din tavan. Cercetă mașina de gătit, cuptoarele. Deschise ușa cuptorului și mai multe bule de gaz se năpustiră afară: aerul rămas în cuptor.

Dar ceva nu era în regulă, își zise el, căci gazul continua să iasă dinăuntru. Șuvoiul de bule țâșnea neîntrerupt din cuptor.

Ce spunea Barnes despre gătitul sub presiune? Era ceva neobișnuit legat de asta, dar nu-și putea aminti cu precizie. Foloseau gaz parcă. Da, dar aveau nevoie și de mai mult oxigen. Asta înseamnă că...

Împinse de lângă perete mașina de gătit, gemând din pricina

efortului. Și găsi o butelie scundă de propan și două rezervoare mari, albastre.

Rezervoare de oxigen.

Cu degete neîndemânatice, răsuci valvele Y. Gazul năvăli afară cu zgomot. Bulele se ridicau cu viteză spre tavan, acolo unde aerul era colectat într-o bulă uriașă, în curs de formare.

Deschise și al doilea rezervor de oxigen. Nivelul apei scăzu rapid, până în talie, apoi până la genunchi. Și se opri. Probabil că rezervoarele se goliseră. N-avea importanță, nivelul era suficient de scăzut.

"Atențiune! Zece minute și numărătoarea continuă." Norman deschise ușa de trecere în Cilindrul D și păși în interiorul habitatului.

Lumina era slabă. Un mucegai bălos, verde și straniu, acoperea pereții.

Pe canapea, Harry zăcea inconștient, cu perfuzia încă legată de braț. Norman trase afară acul, cu un strop de sânge în vârf. Îl zgâlțâi pe Harry, încercând să-l trezească.

Pleoapele lui Harry se zbătură, însă el rămase inert. Norman îl ridică, îl săltă pe umăr și-l transportă astfel prin habitat.

Prin intercom, Beth continua să plângă.

— Norman, nu trebuia să vii.

— Unde ești, Beth?

Pe monitoare, citi:

SECVENȚA DE DETONARE - 09: 32

Succedându-se în ordine inversă, cifrele păreau că se mișcă prea repede.

— Ia-l pe Harry și duceți-vă, Norman. Plecați amândoi. Pe mine lăsați-mă aici.

— Spune-mi unde te afli, Beth.

Se mișca prin habitat, din Cilindrul D în C. N-o vedea pe nicăieri. Harry atârna ca o piatră de moară pe umărul său, făcându-i și mai dificilă trecerea prin ușile despărțitoare.

— N-are nici un rost, Norman.

— Haide, Beth...

— Știu că sunt rea, Norman. Știu că sunt incorigibilă.

— Beth...

O auzea prin radioul căștii, așa că n-o putea localiza după sunet. Dar nu putea risca să-și scoată casca. Nu acum.

— Merit să mor, Norman.

— Beth, termină!

"Atențiune! Nouă minute și numărătoarea continuă."

O nouă alarmă izbucni, un piuit intermitent care, cu fiecare secundă, devenea mai tare, mai intens.

Acum se afla în Cilindrul B, un labirint de țevi și echipamente. Cândva curat și frumos colorat, era acoperit acum de mucegaiul vâcos. Din loc în loc atârnavă jurubițe de mușchi fibros. Cilindrul B arăta ca o mlaștină din junglă.

— Beth...

Aceasta nu-i mai răspunse nimic.

"Trebuie să fie în încăperea asta", își zise el.

Cilindrul B fusese tot timpul locul ei preferat, locul de unde se exercita controlul asupra habitatului. Îl așeză pe Harry pe punte, sprijinindu-l de perete. Dar peretele era nesigur și Harry alunecă, lovindu-se la cap. Tuși și deschise ochii.

— Dumnezeu! Norman?

Norman ridică mâna, făcându-i semn lui Harry să tacă.

— Beth? spuse Norman.

— Lasă-mă aici, Norman.

— Nu pot s-o fac, Beth. Trebuie să te iau și pe tine.

— Nu. Eu rămân pe loc, Norman.

— Beth, n-avem vreme pentru asta.

— Rămân, Norman. Asta merit.

O văzu, în sfârșit.

Stătea ghemuită undeva în spate, prinsă între țevi și plângând ca un copil. Ținea în mână unul din harpoanele cu cap exploziv. Îl privi cu ochii plini de lacrimi.

— Ah, Norman, spuse ea. Erai gata să ne părăsești...

— Iartă-mă. Am greșit.

Începu să se apropie de ea, cu mâinile întinse. Beth agită harponul.

— Nu. Ai avut dreptate. Ai avut dreptate. Acum vreau să pleci.

Pe un monitor de deasupra capului ei, numerele clipeau inexorabil.: 08: 27... 08: 26...

Își zise în gând: "Pot schimba asta. *Vreau ca numărătoarea să înceteze.*"

Dar numărătoarea nu încetă.

— Nu te poți lupta cu mine, Norman, spuse Beth, ghemuită în colțul ei, cu ochii aprinși de o energie furioasă.

— Asta văd și eu.

— N-a mai rămas prea mult timp, Norman. Vreau să pleci.

Ținea arma îndreptată cu fermitate spre el. Norman avu senzația acută a absurdității situației: se întorsese ca să salveze pe cineva care nu dorea să fie salvat.

Ce mai putea face acum? Beth stătea înțepenită acolo unde el nu putea ajunge, n-o putea ajuta. Abia îi mai rămăsese lui timpul necesar să plece, iar în plus trebuia să-l mai ia și pe Harry...

"Harry, își zise el deodată. Unde era Harry acum? Vreau ca Harry să mă ajute."

Se întrebă însă dacă mai avea timp. Numerele continuau să clipească, rămăseseră ceva mai mult de opt minute acum...

— Pentru tine m-am întors, Beth...

— Pleacă, spuse ea. Pleacă imediat, Norman.

— Dar, Beth...

— Nu, Norman! Vorbesc serios! Pleacă! De ce nu pleci?

Apoi deveni bănuitoare: începu să privească în jur, moment în care Harry apără în spatele ei și o lovi cu o cheie mare în cap, lovitura provocând un zgomot surd. Beth căzu la podea.

— Sper că n-am omorât-o! spuse Harry.

Și din nou, vocea profundă, bărbătească, anunțând: "Atențiune! Opt minute și numărătoarea continuă."

Norman se concentră asupra ceasului: "Stop. Oprește numărătoarea."

Dar când privi din nou, ceasul continua să numere. Și mai era și alarma: nu cumva alarma îl împiedica să se concentreze? Încercă din nou.

"Oprește-te acum. Numărătoarea trebuie să se oprească acum! Numărătoarea s-a oprit!"

— Las-o baltă, spuse Harry. Nu merge.

— Dar ar trebui să meargă!

— Nu, spuse Harry. Pentru că ea nu este complet inconștientă.

La picioarele lor, Beth gemea pe podea. Mișcă un picior.

— Încă mai e capabilă să controleze situația, constată Norman. Este foarte puternică.

— N-am putea s-o injectăm?

Norman clătină din cap. Nu mai era timp să se ducă după seringă. Iar dac-ar fi injectat-o degeaba, ar fi pierdut timp...

— S-o lovim mai tare? insistă Harry. S-o omorâm?

— Nu, spuse Norman.
— Numai dac-o omoram putem să...
— Nu, răspunse Norman, gândindu-se: "Nici pe tine nu te-am omorât, deși am avut ocazia."

— Dacă nu vrei s-o omori, atunci nu poți să faci nimic ca să oprești *timer*-ul ăla, conchise Harry. Așa că mai bine să plecăm naibii de aici.

Alergară către sas.

— Cât timp a mai rămas? întrebă Harry.

Se aflau în sasul din Cilindrul A, încercând s-o îmbrace pe Beth cu costumul; sângele îi năclăise părul de pe ceafă. Se zbatu puțin, îngreunând și mai mult echiparea.

— Isuse, Beth... cât mai avem, Norman?

— Șapte minute și jumătate, poate chiar mai puțin.

Picioarele ei intraseră deja în costum; îi băgară repede și brațele și traseră fermoarul de la piept. Acționară instalația de aer. Norman îl ajută și pe Harry să-și îmbrace costumul.

"Atențiune! Șapte minute și numărătoarea continuă,"

— De cât timp crezi că e nevoie ca să ajungem la suprafață? întrebă Harry.

— Două minute și jumătate, după ce intrăm în submarin.

— Grozav, conchise Harry.

Norman îl ajută pe Harry să-și închidă casca.

— Să mergem.

Harry coborî în apă, iar Norman lăsă în jos corpul inconștient al lui Beth. Era grea, din cauza rezervorului de aer și a greutateilor.

— Haide, Norman!

Norman plonjă în apă.

Ajunși la submarin, Norman se urcă spre trapa de acces, dar aparatul neancorat se balansă imprevizibil sub greutatea sa. Harry încercă să o împingă spre Norman pe Beth, care rămăsese îndoită din talie. Încercând să o prindă, Norman alunecă și căzu pe fundul oceanului.

"Atențiune! Șase minute și numărătoarea continuă."

— Grăbește-te, Norman! Șase minute!

— La naiba, am auzit!

Norman se ridică în picioare și se urcă din nou, dar acum costumul se murdărise de noroi și mânușile îi deveniseră

alunecoase. Harry număra:

— 5: 29... 5: 28... 5: 27...

Norman o apucă pe Beth de braț, dar o scăpă iarăși.

— Dă-o naibii, Norman! Prinde-o bine!

— Încerc!

— Uite, apuc-o acum.

"Atențiune. Cinci minute și numărătoarea continuă."

Alarma avea acum un sunet ascuțit, cu un piuit insistent.

Erau nevoiți să țipe ca să se poată auzi.

— Harry, dă-mi-o...

— Bine, uite, ia-o...

— Na, c-am scăpat-o!

— Ia-o acum...

În sfârșit, Norman o apucă pe Beth de furtunul de aer, aproape de cască. Se întrebă dacă nu cumva acesta avea să se rupă, dar trebuia să riște. Strângând de furtun, o trase pe Beth în sus, până când o culcă pe spate, pe platforma submarinului. Apoi încercă să o împingă prin trapă.

— 4:29... 4:28...

Norman își menținea echilibrul cu greutate. Unul din picioarele lui Beth se afla înăuntru, dar celălalt, îndoit din genunchi, se proptise în buza trapei. Nu putea s-o coboare. De câte ori încerca să se aplece înainte ca să-i îndrepte piciorul, întreg submarinul se balansa, dezechilibrându-l.

— 4:16... 4:15...

— N-ai vrea să încetezi să mai numeri și să faci ceva?

Harry se propti în peretele lateral al submarinului, opunându-se rotirii acestuia cu propria greutate. Norman se aplecă și îndreptă piciorul lui Beth, care alunecă ușor prin trapa deschisă; Norman își dădu drumul după ea. Sasul era construit pentru un singur om, dar Beth fiind inconștientă n-avea cum să acționeze comenzile.

Norman trebuia să facă asta în locul ei.

"Atențiune! Patru minute și numărătoarea continuă".

În sas mișcările îi erau stânjenite de corpul lui Beth, presat de al lui, piept lângă piept, cască lângă cască. Cu greu reuși să tragă de trapă și s-o blocheze. Împinsă de un curent furios de aer, apa părăsi rapid compartimentul; nemaifiind sprijinit de apă, corpul lui Beth se lăsase cu toată greutatea pe el, blocându-i accesul la maneta trapei interioare. Încercă să o sucească într-o parte: spațiul fiind prea strâmt, îi fu imposibil. Beth era ca o

stană de piatră. Încercă să facă schimb de locuri cu ea, ca să ajungă cumva la trapă.

Întreg submarinul începu să se legene, semn că Harry începuse să urce pe scara laterală.

— Ce dracu' se întâmplă acolo?

— Harry, te rog *să taci!*

— Păi, ce tot zăboviți atâta?

Mâna lui Norman se încleștă pe maneta trapei. Apăsă în jos, dar ușa rămase nemișcată: trapa se deschidea *înăuntru*. Cu Beth acolo, trapa nu se putea deschide. Era prea mare înghesuială: corpul ei bloca mișcarea ușii.

— Harry, avem o problemă.

— Isuse Hristoase... Trei minute și jumătate.

Norman începu să transpire. De data asta o încurcaseră cu adevărat.

— Harry, trebuie s-o scot afară și să intru singur.

— Dumnezeule, Norman...

Norman inundă sasul și deschise din nou trapa superioară. Harry își menținu cu greu echilibrul pe coama submarinului. O apucă pe Beth de furtunul de aer și o trase în sus.

Norman încercă să închidă trapa.

— Harry, poți să-i tragi picioarele afară?

— Abia îmi țin echilibrul aici.

— Dar nu vezi că picioarele ei blochează...

Pachet de nervi, Norman împinse picioarele lui Beth afară. Trapa se închise cu zgomot. Aerul năvăli în sasul care se presuriza cu rapiditate.

"Atențiune! Două minute și numărătoarea continuă".

Se afla înăuntrul submarinului. Instrumentele de bord răspândeau o lumină verde.

Deschise trapa interioară.

— Norman?

— Încearcă s-o aduci jos, spuse Norman. Și fă asta cât de repede poți.

Dar de fapt se gândea că se aflau într-o situație deosebit de grea: cel puțin treizeci de secunde ca s-o aducă pe Beth în sas și încă treizeci de secunde pentru ca Harry să ajungă și el jos. Una peste alta, un minut...

— E înăuntru. Presurizează.

Norman acționă iute robinetul de aer, golind sasul de apă.

— Cum ai adus-o așa de repede, Harry?

— Am folosit modalitatea cea mai naturală de a te strecura prin spații înguste.

Și, înainte ca Norman să poată cere lămuriri, trapa se deschise și văzu că Harry o împinsese pe Beth în sas cu capul înainte. Norman o apucă de umeri și o așeză ușor pe podea, apoi închise trapa. Câteva clipe mai târziu auzi suflul de aer care îl anunța că Harry presuriza sasul.

Trapa submarinului se deschise, iar Harry pătrunse înăuntru.

— Dumnezeule, un minut și patruzeci de secunde, spuse Harry. Știi cum se pilotează chestia asta?

— Da.

Norman se așeză în fotoliu și începu să acționeze comenzile.

Auziră scrâșnetul ancorelor și simțiră trepidațiile. Aparatul se legănă și părăsi fundul oceanului.

— Un minut și treizeci de secunde. Cât spuneai că facem până la suprafață?

— Două minute și jumătate, spuse Norman cu mâna pe maneta de reglare a vitezei de ascensiune. O împinse dincolo de 2 m/s, până la capăt.

Se auzi șuieratul ascuțit al aerului eliminat din rezervoarele de balast. Submarinul, cu prova ridicată, începu să se înalțe cu repeziciune.

— Mai repede nu merge?

— Nu.

— Dumnezeule!

— Calmează-te, Harry!

Priviră înapoi și văzură habitatul cu luminile sale palide. Apoi șirurile lungi de explozibile ce înconjurau astronava. Se ridicară pe lângă aripa înaltă a acesteia, lăsând-o în urmă și nemaivăzând apoi decât apa neagră.

— Un minut douăzeci.

— Două sute șaptezeci de metri, spuse Norman.

Senzația de mișcare era abia perceptibilă: numai indicațiile în permanentă schimbare ale aparatelor de bord le dădeau de știre că nu stăteau pe loc.

— Nu ne mișcăm îndeajuns de repede, spuse Harry. Acolo jos e al dracului de mult explozibil.

"Ba ne mișcăm suficient de repede", își zise Norman, corectându-l.

— Unda de șoc ne va zdrobi ca pe-o cutie de sardele, spuse Harry, clătinând din cap cu scepticism.

"Unda de șoc nu ne va face nici un rău".

Două sute patruzeci de metri.

— Patruzeci de secunde, anunță Harry. N-o să reușim.

— Ba o să reușim.

Ajunseseră la două sute zece metri, ridicându-se cu rapiditate. Lumina filtrată a soarelui dădea apei o nuanță azurie palidă.

— Treizeci de secunde, spuse Harry. Unde suntem? Douăzeci și nouă... și opt...

— O sută optzeci și șase de metri, o sută optzeci și trei...

Priviră în josul submarinului. Undeva, departe, abia se mai distingeau luminile habitatului, ca niște vârfuri de ace.

Beth tuși.

— Deja e prea târziu, spuse Harry. Am știut de la început că n-o să reușim,

— Ba o să reușim, replică Norman.

— Zece secunde, anunță Harry. Nouă... opt... Ține-te bine!

Norman o trase pe Beth la pieptul său în momentul în care explozia zgâlțâi submarinul, răsucindu-l ca pe o jucărie, săltându-l cu botul în sus, îndreptându-l apoi la loc, purtându-l în sfârșit în sus într-un val uriaș.

— Mamă, mamă! urlă Harry, deși ascensiunea continua, ca și cum nu li s-ar fi întâmplat nimic. Am reușit!

— Șaizeci de metri, anunță Norman.

Afară apa devenise acum de un albastru-deschis. Apăsă pe niște butoane, încetinind viteza de ascensiune. Urcaseră foarte repede.

Harry țipa, bătându-l pe Norman pe spate.

— Am reușit! Fir-ar dracu-al dracului, am reușit! Am supraviețuit! N-aș fi crezut că vom reuși! Am supraviețuit!

Norman distingea cu greu instrumentele de bord din cauza lacrimilor.

Deodată, soarele strălucitor îl făcu să mijească ochii: ieșiră la suprafață și văzură în sfârșit marea liniștită, cerul, norii pufoși.

— Ai văzut? strigă Harry în urechea lui Norman. Ai văzut? E o zi a dracului de perfectă!

Când se trezi, Norman văzu o săgeată strălucitoare de lumină ce pătrundea prin singurul hublou, luminând toaleta dintr-un colț al camerei de decompresie. Lungit pe banchetă, privi în jurul său: un cilindru orizontal, lung de cincisprezece metri; câteva banchete, o masă metalică și niște scaune în mijloc, toaleta din spatele unui mic paravan. Harry sforăia în patul de deasupra lui. Vizavi, Beth dormea, cu brațul îndoit peste față. De undeva din depărtare se auzeau slab glasuri de oameni.

Norman căscă și se ridică din pat. Corpul îl dureau, dar în rest se simțea bine. Se îndreptă spre hubloul luminos și privi afară, clipind din pleoape în soarele strălucitor al Pacificului.

Aruncă o privire asupra punții-spate a vasului de cercetare *John Hawes*: platforma albă pentru aterizarea elicopterelor, colacii masivi de cablu, cadrul tubular metalic al unui robot subacvatic. Un echipaj al US Navy lansa la apă un al doilea robot, într-un potop de urlete, blesteme și fluturări de mâini; ale lor erau vocile abia percepute de Norman prin pereții groși, de oțel, ai camerei.

În apropierea camerei, un marinar solid rostogolea un rezervor verde uriaș cu inscripția "Oxigen", aliniindu-l lângă o duzină de alte asemenea recipiente. Cei trei membri ai echipei medicale care supraveghea camera de decompresie jucau cărți.

Privind prin sticla groasă de aproape trei centimetri a hubloului, Norman avu senzația că pătrundea cu privirea într-o lume miniaturală cu care avea puține lucruri în comun, un soi de terarium populat cu specimene interesante și exotice. Această nouă lume îi era la fel de străină cum i se păruse și oceanul întunecat, văzut dinăuntrul habitatului.

Îi urmări pe cei trei trântind cărțile pe lada de lemn, râzând și gesticulând pe parcursul jocului. Nu priveau deloc înspre el și nici în direcția camerei de decompresie. Norman nu-i înțelegea pe acești tineri. Oare nu trebuiau să fie atenți la desfășurarea decompresiei? I se păru că sunt prea tineri și neexperimentați. Concentrați asupra jocului de cărți, păreau indiferenți la uriașa incintă metalică din apropiere, indiferenți față de cei trei supraviețuitori dinăuntru și la semnificația mai extinsă a misiunii, la veștile pe care supraviețuitorii le aduseseră cu ei la suprafață. Acești zglobii jucători de cărți ai US Navy păreau că nu dau doi

bani pe misiunea lui Norman. Dar poate că nu știau.

Se îndepărtă de hublou și se așează la masă. Genunchiul îi palpita, iar în jurul bandajului pielea era umflată. Primise îngrijiri de la un medic al marinei, în timpul transbordării din submarin în camera de decompresie. Fuseseră scoși din *Deepstar III* într-un clopot presurizat, iar de acolo fuseseră transferați în camera mare de pe puntea vasului - CDS, cum o numeau oamenii din US Navy, respectiv camera de decompresie la suprafață. Urmau să-și petreacă aici patru zile.

Norman nu putea să-și dea seama cât timp trecuse de când se aflau acolo. Adormiseră toți trei imediat și în cameră nu se afla nici un ceas. Cadranul ceasului de la mână era zdrobit, deși nu-și amintea când se întâmplase asta.

Pe masa din fața lui cineva zgâriase ceva pornografic. Norman își trecu degetele peste șanțulețe și-și aminti de șanțurile de pe sfera argintie. Numai că acum el, Harry și Beth se aflau în mâinile sigure ale celor de la US Navy.

Abia atunci se întrebă în gând: "Ce-o să le spunem?"

— Ce-o să le spunem? întrebă Beth.

Trecuseră câteva ore; Beth și Harry se treziseră și erau acum așezați în jurul mesei metalice zgâriate. Nici unul din ei nu încercase să vorbească cu echipajul de afară. Norman se gândi că era ca și cum s-ar fi înțeles tacit să mai prelungească starea de izolare.

— Cred că va trebui să le spunem totul, opină Harry.

— Nu sunt de aceeași părere, spuse Norman.

Fu surprins de tăria convingerii sale, de fermitatea propriului său glas.

— Și eu cred la fel, spuse Beth. Nu sunt convinsă că lumea noastră este pregătită pentru sfera aceea. În ce mă privește, eu sigur n-am fost.

Îi adresă lui Norman o privire sfioasă. El îi puse mâna pe umăr.

— În regulă, spuse Harry. Dar să privim lucrurile din punctul de vedere al US Navy, care a organizat o operațiune de proporții, costisitoare; șase oameni au murit și două habitate au fost distruse. Vor dori să afle răspunsuri și vor continua să ne întrebe până când le vor obține.

— Am putea refuza să vorbim, spuse Beth.

— Asta n-are nici o importanță, replica Harry. Nu uita că US Navy deține toate benzile.

— Exact, benzile! exclamă Norman.

Uitase de benzile pe care le aduseseră la suprafață cu submarinul. Zeci de benzi care înregistraseră tot ce se întâmplase în habitat în timpul petrecut de ei sub apă. Și care aveau să dezvăluie totul: calmarul, morții, sfera.

— Ar fi trebuit să distrugem benzile alea, spuse Beth.

— Poate c-ar fi trebuit, zise Harry, dar acum e prea târziu. Nu-i putem împiedica pe cei de la US Navy să obțină răspunsurile pe care le doresc.

Norman oftă: Harry avea dreptate. În acel moment nu exista nici o modalitate de a ascunde ce se întâmplase sau de a-i împiedica pe cei de la US Navy să afle despre sferă și despre puterea pe care o difuza. Acea putere ar fi putut constitui un fel de armă supremă: capacitatea de a-ți înfrânge inamicul pur și simplu prin forța gândului. Implicațiile erau înfricoșătoare, iar ei erau cu totul neputincioși. Doar dacă...

— Cred că-i *putem* împiedica să afle, spuse el.

— Cum? întrebă Harry.

— Mai avem încă puterea, nu-i așa?

— Cred că da.

— Iar această putere constă în capacitatea de a face *orice* să se întâmple, numai gândind.

— Da...

— În cazul ăsta, putem să-i împiedicăm să afle. Putem hotărî să uităm totul.

Harry se încruntă.

— Iată o problemă interesantă: dacă avem puterea să uităm puterea.

— Și eu cred că trebuie s-o uităm, opină Beth. Sfera aceasta e mult prea periculoasă.

Se gândiră în tăcere la consecințele uitării. Pentru că uitarea nu numai că i-ar fi împiedicat pe cei de la US Navy să afle despre sferă - ea ar fi făcut să dispară orice informație despre sferă, chiar și cea înmagazinată în memoria lor. Ca și cum n-ar fi existat niciodată, sfera ar fi urmat să dispară din conștiința umanității pentru totdeauna.

— Grozavă afacere, spuse Harry. După toate cele îndurate, să uităm totul...

— Tocmai fiindcă am îndurat atâtea, Harry, zise Beth. Să recunoaștem că nu ne-am descurcat prea strălucit.

Norman observă că acum Beth vorbea fără ranchiună, tenta

arțăgoasă de mai-nainte dispărându-i.

— Din păcate, cam așa e, spuse Norman. Sfera a fost concepută ca să testeze orice tip de inteligență care ar fi intrat în contact cu ea, iar noi pur și simplu nu am trecut acest test.

— De asta crezi că a fost făcută sfera? zise Harry. Eu nu cred.

— Atunci de ce?

— Ei bine, hai să raționăm altfel: să presupunem că ai fi o bacterie inteligentă care rătăcește prin spațiul cosmic și că ai ajunge pe unul din sateliții noștri de comunicații, aflat pe o orbită în jurul Pământului. Desigur că ai gândi: "Ce obiect straniu și interesant! Să-l explorez!" Pe urmă ai pătrunde în interiorul satelitului. Ai găsi acolo multe lucruri fascinante, capabile să te impresioneze. Dar în cele din urmă ai putea ajunge într-una din celulele de combustibil și hidrogenul de acolo te-ar ucide. Iar ultimul tău gând ar fi: "Evident că acest dispozitiv din altă lume a fost construit pentru testarea inteligenței bacteriilor și pentru a ne ucide dacă facem vreun pas greșit". Desigur că, din punctul de vedere al bacteriei muribunde, judecata ar fi corectă, dar în aceeași măsură ar fi falsă în ceea ce-i privește pe constructorii satelitului. Din punctul nostru de vedere, sateliții de comunicații nu au nimic comun cu bacteriile inteligente. Nici măcar nu știm dacă undeva în spațiu există astfel de bacterii. Noi încercăm doar să comunicăm și în acest scop construim niște dispozitive cât se poate de banale.

— Vrei să spui că e posibil ca sfera să nu constituie nici un mesaj, nici un trofeu și nici o capcană?

— Exact, spuse Harry. Poate că sfera n-are nimic de-a face cu căutarea altor forme de viață sau cu testarea vieții, așa cum ne imaginăm noi că trebuie să se desfășoare aceste activități. Și poate că doar printr-un accident se întâmplă ca sfera să provoace asemenea schimbări profunde în noi.

— Dar pentru ce s-ar apuca cineva să construiască o astfel de mașină? întrebă Norman.

— Este același gen de întrebare pe care și-ar pune-o bacteria inteligentă în legătură cu satelitul de comunicații: "De ce să construiască cineva o astfel de mașină?"

— Cât despre asta, interveni Beth, e posibil ca sfera nici să nu fie o mașină. S-ar putea ca sfera să fie o formă de viață. Poate că e vie!

— Nu-i exclus, încuviință Harry.

— Dar atunci, adăugă Beth, dacă sfera este vie, nu avem

oare obligația s-o menținem în viață?

— Nu știm dacă este vie.

Norman se așează pe scaun și spuse:

— Toată această speculație este interesantă, dar dacă privim lucrurile mai îndeaproape, constatăm că nu cunoaștem nimic în legătură cu sfera. De fapt nici n-ar trebui să-i spunem *sfera*. Probabil că ar trebui s-o numim "o sferă". Asta pentru că nu știm ce este. Nu știm de unde provine. Nu știm dacă e vie sau nu. Nu știm cum a ajuns înăuntrul acelei astronave. Nu cunoaștem decât ceea ce ne imaginăm, iar ce ne imaginăm spune mai mult despre noi înșine decât despre sferă.

— Întocmai, spuse Harry.

— Pentru că realmente sfera constituie o oglindă pentru noi.

— Și fiindcă am ajuns aici, spuse Harry, mai există și o altă posibilitate. S-ar putea să nu fie câtuși de puțin extraterestră și să fie construită de oameni.

Replica îl găsi pe Norman complet nepregătit. Harry explică:

— Să considerăm o aeronavă din propriul nostru viitor care traversează o gaură neagră, pătrunzând într-un alt univers sau într-o altă zonă a universului nostru. Nu ne putem imagina ce consecințe ar rezulta din asta. Dar să-admitem că ar avea loc o puternică distorsiune temporală. Astfel încât putem presupune că aeronava lansată în 2043 cu echipaj uman s-a aflat în tranzit timp de mii și mii de ani. Într-un interval atât de lung, n-ar fi putut oare echipajul s-o inventeze?

— Mie nu-mi prea vine-a crede, spuse Beth.

— Totuși, pentru moment, să zicem că așa a fost, Beth, zise Harry cu blândețe.

Norman observă că Harry își pierduse aroganța. Acum erau din nou împreună, conlucrau într-un fel care nu mai existase până atunci. Tot timpul cât se aflaseră sub apă se certaseră, dar acum se instalase cu ușurință între ei un spirit de echipă.

— Viitorul constituie o problemă reală, continuă Harry, numai că noi nu vrem s-o admitem. Ne amăgim că putem întrevădea viitorul mai bine decât putem s-o facem cu adevărat. Leonardo da Vinci a încercat să construiască un elicopter în urmă cu cinci sute de ani, iar Jules Verne a prezis submarinul acum o sută de ani. Dar nici Leonardo și nici Jules Verne n-ar fi putut măcar să-și imagineze un computer, de pildă. Conceptul de computer în sine presupune prea multe cunoștințe care pur și simplu erau de neconceput la data când trăiau acei oameni. Dacă vreți, era o

informație care a apărut mai târziu, nu se știe de unde.

Iar noi, cei de acum, nu suntem cu nimic mai înțelepți. Nu ne-am fi putut închipui că oamenii vor fi în stare să lanseze o navă printr-o gaură neagră - cu câțiva ani în urmă nici nu le bănuiam existența - și cu siguranță că nu putem ghici ce-ar putea realiza omenirea peste câteva mii de ani.

— Presupun că sfera a fost construită de oameni.

— Da, întocmai.

— Și dacă n-a fost așa? Dacă totuși e produsul unei alte civilizații? Avem dreptul să distrugem tot ce am aflat despre această viață extraterestră?

— Nu știu, murmură Harry, clătinând din cap. Dacă ne hotărâm să uităm sfera...

— Atunci aceasta va dispărea, spuse Norman.

Beth privea țintă masa.

— Era bine dacă puteam cere părerea altcuiva, spuse ea în cele din urmă.

— Nu avem cui cere părerea, replică Norman.

— Dar putem oare uita cu adevărat? spuse Beth. Vom reuși? Urmă o pauză lungă.

— Da, spuse Harry într-un târziu. Fără doar și poate. Și cred că deja avem dovada că vom *uita*. Asta rezolvă o problemă logică ce m-a frământat de la bun început, de când am explorat prima dată nava. Pentru că ceva foarte important lipsea de pe acea astronavă.

— Zău? Ce anume?

— Nu exista nici un semn cum că cei care au construit-o știau deja că este posibilă călătoria printr-o gaură neagră.

— Nu te-nțeleg, spuse Norman.

— Ei bine, reluă Harry, noi trei am văzut cu ochii noștri o astronavă care a traversat o gaură neagră. Ne-am plimbat prin ea. Așadar, știm că o astfel de călătorie este posibilă.

— Da...

— Și totuși, peste cincizeci de ani, oamenii vor construi experimental acea astronavă, fără să pară a ști că nava lor a fost deja descoperită în urmă cu o jumătate de secol. Nu există nici o dovadă că cei care au construit-o au avut cunoștință de călătoria ei în trecut.

— Poate că e unul din acele paradoxuri temporale, opina Beth. Cum ar fi faptul că nu poți să te întorci în trecut și să te întâlnești cu tine însuși...

Harry clătină din cap și spuse:

— Eu nu cred că e un paradox. Cred că tot ceea ce se cunoaște despre această navă se va pierde.

— Cu alte cuvinte, că vom uita totul.

— Întocmai, spuse Harry. Și, cinstit vorbind, cred că e o soluție mult mai bună. Multă vreme, acolo jos am crezut că nici unul dintre noi nu va scăpa cu viață. De aceea voiam să-mi fac testamentul.

— Dar dacă hotărâm să uităm...

— Exact, o întrerupse Harry. Dacă hotărâm să uităm, rezultatul va fi același.

— Cunoașterea va dispărea pentru totdeauna, spuse Norman liniștit.

Se surprinse ezitând. Acum că ajunseseră la acest punct, simțea o stranie rețineră în a continua. Își plimbă vârfurile degetelor peste masa zgâriată, atingându-i suprafața, ca și cum ar fi putut găsi astfel vreun răspuns.

"Într-un fel, își zise, suntem alcătuiți numai din amintiri.

Personalitatea ne e determinată de amintiri, viața se organizează în jurul amintirilor, cultura noastră este edificată pe fundamentul memoriei colective numită istorie și știință. Iar acum să renunți la o amintire, să renunți la cunoaștere, să renunți la trecut..."

— Nu e ușor, spuse Harry.

— Nu, nu este, admise Norman,

De fapt, îi era atât de greu, încât se întreba dacă nu cumva avea de luptat cu o caracteristică umană fundamentală, ca și dorința sexuală. Pur și simplu nu putea să renunțe la această cunoaștere. Informația i se părea atât de importantă, consecințele atât de fascinante... Întregul său eu se revolta împotriva ideii de uitare.

— Ei bine, conchise Harry, cred că n-avem încotro și trebuie s-o uităm.

— Mă gândeam la Ted, zise Beth. Și la Barnes, și la ceilalți. Suntem singurii care știm cum au murit cu adevărat și pentru ce și-au dat viața. Și dacă uităm...

— Și vom uita, spuse Norman cu hotărâre.

— Să știi că are dreptate, spuse Harry. Dacă uităm, cum ne vom descurca cu toate amănuntele care ne vor da de gol?

— După părerea mea, asta nu e o problemă, replică Norman. Așa cum am văzut, subconștientul are puteri creatoare formidabile. De amănunte se va ocupa subconștientul. Este ca

atunci când te îmbraci dimineața. Nu te gândești neapărat la fiecare detaliu, curea, ciorapi și celelalte. Noi luăm doar decizia generală în privința felului în care dorim să arătăm și apoi ne îmbrăcăm.

— Chiar și așa, zise Harry, N-ar strica să luăm împreună această decizie generală întrucât, posedând încă puterea, dacă ne imaginăm povești diferite o să creăm suspiciuni.

— În regulă, acceptă Norman. Să ne punem de acord. De ce am venit aici?

— Am crezut că e vorba de un accident aviatic.

— Și eu la fel.

— Okay, să presupunem că a avut loc un accident aviatic.

— Minunat! Și ce s-a întâmplat?

— US Navy a trimis niște oameni acolo jos ca să cerceteze accidentul și a apărut o problemă...

— Stai puțin, ce problemă?

— Calmarul?

— Nu, mai bine o problemă tehnică.

— Ceva în legătură cu furtuna?

— Căderea sistemelor vitale în timpul furtunii?

— Da, așa-i mai bine. Sistemele vitale s-au avariat în timpul furtunii.

— Și ca rezultat au murit câțiva oameni?

— O clipă, să nu ne grăbim. Ce anume a provocat avariarea sistemelor vitale?

— În habitat s-a produs o fisură, spuse Beth, iar apa a năvălit în rezervoarele de purificare din Cilindrul B, eliberând un gaz toxic.

— Se putea întâmpla așa ceva?

— Da, cu ușurință.

— Și, din acest motiv, au murit mai mulți oameni.

— Okay.

— Dar noi am supraviețuit.

— Da.

— De ce? Întrebă Norman.

— Pentru că ne găseam în celălalt habitat.

Norman clătină din cap:

— Celălalt habitat a fost și el distrus.

— Poate că a fost distrus mai târziu, în timpul exploziilor.

— Prea complicat, spuse Norman. Să găsim ceva mai simplu. A fost un accident care a avut loc brusc și ne-a luat prin

surprindere. În habitat s-a produs o spărtură, instalația de purificare s-a avariat și în consecință majoritatea oamenilor a murit, iar noi am scăpat pentru că...

— Ne aflam în submarin?

— Perfect! spuse Norman. Când au căzut sistemele, noi ne aflam în submarin. De aceea noi am supraviețuit iar ceilalți nu.

— Dar de ce ne aflam în submarin?

— Conform orarului, transferam benzile.

— Și benzile? Ce vor arăta?

— Benzile vor confirma relatarea noastră, zise Norman. Totul va fi în concordanță cu această relatare, începând cu cei de la US Navy care ne-au trimis în misiune acolo jos și terminând cu noi, care nu ne vom aminti nimic altceva în afară de această poveste.

— Și nu vom mai poseda puterea de acum înainte? se interesă Beth, încruntându-se.

— Nu, răspunse Norman. Nu o vom mai avea.

— Okay, spuse Harry.

Beth păru că reflectează ceva mai mult, mușcându-și buza. Dar, în cele din urmă, încuviință:

— Okay.

Norman respiră adânc, uitându-se la Beth și la Harry.

— Suntem pregătiți să uităm sfera și faptul că, pentru o vreme, am avut puterea de a face lucrurile să se întâmple numai prin forța gândurilor?

Amândoi încuviințară din cap.

Brusc, Beth deveni agitată, foindu-se în scaun.

— Dar cum vom proceda exact?

— Pur și simplu închide ochii și poruncește-ți să uiți, replică Norman.

Beth spuse:

— Și totuși, sunteți siguri că trebuie s-o facem? Sunteți cu adevărat siguri?

Era la fel de agitată, mișcându-se cu nervozitate.

— Da, Beth. Trebuie să... renunți la putere.

— Atunci vă trebui s-o facem împreună, spuse ea. În același timp.

— Okay, spuse Harry. Când ajung la trei...

Închiseră ochii.

— Unu...

Cu ochii închiși, Norman își zise: "Oricum, oamenii uită mereu că au puterea".

— Doi... continuă Harry.

Apoi Norman își concentrează gândirea. Cu o intensitate subită, văzu din nou sfera, strălucind ca o stea, perfectă și lucioasă, și își spuse: "Vreau să uit că am văzut vreodată sfera".

Și, cu ochii minții, văzu sfera dispărând.

— Trei! spuse Harry.

— Ce trei? zise Norman.

Ochii îi dureau, cuprinși parcă de o arsură. Îi masă cu degetul mare și cel arătător, apoi îi deschise. Beth și Harry erau așezați la masă, împreună cu el, în camera de decompresie. Arătau obosiți și deprimați. Dar la ce te puteai aștepta, după atâtea peripeții?

— Ce trei? repetă Norman.

— Ah, făcu Harry, gândeam cu glas tare. Că am rămas doar trei.

Beth oftă. Norman îi văzu lacrimile din ochi. Ea scotoci în buzunar după o batistă. Își suflă nasul.

— N-aveți ce să vă reproșați, spuse Norman. A fost un accident. Nu se putea face nimic.

— Știu, spuse Harry. Dar gândul la oamenii aceia care se sufocau... În timp ce noi eram în submarin... le aud tot timpul țipetele... Doamne, aș fi vrut să nu se fi întâmplat una ca asta.

Se așternu liniștea. Beth își suflă din nou nasul.

Și Norman ar fi vrut să nu se fi întâmplat nimic. Dar dorințele lor nu mai foloseau la nimic.

— Nu putem schimba ce s-a întâmplat, spuse el. Tot ce putem face este să ne împăcăm cu ideea.

— Știu, spuse Beth.

— Am avut de multe ori de-a face cu traumele provocate de accidente, zise Norman. Pur și simplu trebuie să vă convingeți singuri că nu aveți motive să vă considerați vinovați. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat: unii au murit iar voi ați scăpat. Nu e vina nimănui. Așa a fost să fie. A fost un accident.

— Știu asta, spuse Harry, și totuși mă simt vinovat.

— Trebuie să-ți spui că așa a fost să fie, spuse Norman. Reamintește-ți asta tot timpul.

Se ridică de la masă. Se gândi că sosise timpul să mănânce ceva. Aveau nevoie de hrana.

— Am să cer ceva de mâncare.

— Mie nu mi-e foame, spuse Beth.

— Știu, dar trebuie totuși să mâncăm.

Norman se duse la hublou. Supraveghetorii de la US Navy îl observară imediat și conectară intercomul radio.

— Domnule Johnson, vă trebuie ceva?

— Da, spuse Norman. Avem nevoie de ceva mâncare.

— Imediat, domnule.

Norman văzu simpatia întipărită pe fețele lor. Acești oameni înțeleseseră ce șoc suferiseră cei trei supraviețuitori.

— Doctore Johnson? Sunteți în stare să vorbiți cu cineva?

— Să vorbim?

— Da, domnule. Experții de la contrainformații au vizionat benzile de pe submarin și au să vă pună niște întrebări.

— În legătură cu ce? Întrebă Norman, fără prea mult interes.

— Ei bine, când ați fost transportați în CDS, doctorul Adams a pomenit ceva despre un calmar.

— Adevărat?

— Da, domnule. Numai că se pare că pe bandă nu apare nici un calmar.

— Nu-mi amintesc de nici un calmar, spuse Norman perplex. Se întoarse spre Harry.

— Ai spus ceva despre un calmar, Harry?

— Un calmar? Nu cred.

Norman se adresă din nou marinarului.

— Ce arată cu exactitate benzile?

— Păi, benzile ajung până la momentul în care aerul din habitat... știți, accidentul...

— Da, zise Norman. De accident îmi amintesc.

— Din cele înregistrate pe benzi, credem că știm ce s-a petrecut. Se pare că a avut loc o fisurare în peretele habitatului, ceea ce a făcut ca cilindrii de purificare să fie inundați. Astfel au devenit nefuncționali și atmosfera ambientului a devenit toxică.

— Înțeleg.

— Probabil că s-a întâmplat foarte brusc, domnule.

— Da, spuse Johnson. Da, așa a fost.

— Așadar, sunteți gata să discutați acum cu cineva?

— Cred că da... Da.

Norman se îndepărtă de hublou. Își vârî mâinile în buzunarul hainei și dădu peste o bucătică de hârtie. O scoase și o studie cu curiozitate.

Era fotografia unei mașini roșii, o Corvette. Norman se

Întrebă de unde apăruse acolo fotografia aceea. Probabil că mașina aparținuse celui care purtase haina înaintea lui Norman. Posibil să fi fost unul din oamenii de la US Navy, dispăruți în dezastrul subacvatic.

Norman se înfioră, mototoli hârtia în pumnul strâns și o aruncă în coșul de gunoi. Nu-i trebuia nici un fel de memento. Își amintea prea bine dezastrul. Știa că n-avea să-l uite toată viața.

Îi cercetă din nou pe Beth și Harry. Amândoi arătau obosiți. Beth privea în jos, preocupată de propriile gânduri. Și totuși, avea fața senină; în ciuda suferințelor îndurate sub apă, Norman își zise că arăta aproape minunat.

— Știi Beth, spuse el, arăți splendid.

Beth păru că nu-l aude, apoi se întoarse spre el.

— Ah, mulțumesc, Norman, spuse ea.

Și zâmbi.